

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI SERİ

SONSUZ

KARANLIK

bir GECE AVCISI DÜNYASI romanı

JEANNE FROST

HAYATTAN VAZGEÇMİŞKEN, EN SON BEKLEDİĞİ ŞEYDİ AŞKI!

Aşk ölümsüz değilse, ölümsüzlük neye yarar?

Sonsuz Karanlık

Bir Gece Avcısı Dünyası Romanı

JEANIEPE FROST

İngilizceden Çeviren
Bilge Gündüz

ARTEMIS

AB/326

ABG/131

AÇ/98

A/55

SONSUZ KARANLIK

Jeaniene Frost

Orijinal Adı: *Eternal Kiss Of Darkness*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Bilge Gündüz

Türkçe Düzenleme: Alkım Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Emek Eraslan

1. Basım: Ocak 2012

ISBN: 978 - 605 - 4560 - 41 - 7

Sertifika No: 10905

Jeaniene Frost © 2010

*Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Çağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftahavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Sonsuz Karanlık

Bir Gece Avcısı Dünyası Romanı

JEANNE FROST

ARTEMİS

Sevgili yeğenlerim için...

Onlar benim çocuklarım gibi.

Wesley, Lauren, Patrick, Michael,

Matthew, Christopher ve Amy.

Hepinizin kendi *sonsuzda dek mutlu yaşadılar*

masalınızı bulmanız dileğiyle.

Teşekkürler

Bu kez teşekkürlerimi kısa tutmaya çalışacağım ama her kitabın ardında gerçekten ufak bir ordu olduğundan, en azından ön saftakilerden bahsetmezsem ayıp etmiş olurum. Paramparça olup dağılacağımı düşündüğümde bile bana destek verdiği için çok teşekkürler, Lord. Teslim tarihlerimle, arada bir bilgisayarım la konuşmamla ve başka onlarca şeyle baş ettiğin için şahanenin, Matthew. Bana kayıtsız şartsız bir sevgiyle dolu bir geçmiş verdiğiniz için çok teşekkürler, anneciğim, babacığım ve ailem.

Melissa, Ilona, Vicki ve Yasmine. Konu, ister ilk taslakları eleştirirken beni cesaretlendirmek ve kahkahalar atmak, ister öfkemi kusabileceğim güvenli bir yer vermek olsun, siz kızlar bir numarasınız!

Nancy Yost, sen menajerlik gibi imkansız bir işin bile kolayca altından kalkıyorsun. Erika Tsang, düzeltmelerin her zamanki gibi hikayeleri olabilecekleri en iyi hale getirmek konusunda paha biçilmez. Thomas Egner, her yeni

muhteşem kitap kapağıyla beni mutluluğa boğuyorsun. Amanda Bergeron, Pamela Spengler-Jaffee, Carrie Feron, Liate Stehlik ve Avon Books/HarperCollins'teki ekibin geri kalanı, bana ve romanlarıma verdiğiniz destekten dolayı size minnettarım!

Yardımları sayesinde bana yazmak için daha fazla zaman veren Tage'e de çok teşekkür ediyorum. Aynı zamanda Frost Fans'ın bütün üyelerine minnettarım. Forumdayken kendimi sanal bir kafede arkadaşlarımla sohbet ediyordum gibi hissetmemi sağlıyorsunuz. Ayrıca, Charlaine heyetindeki hanımlara teşekkür ediyorum. Kitap serilerime gösterdiğiniz ilgi beni çok mutlu ediyor. Vicki'nin heyetindeki gruba da teşekkür ediyorum. "True Blood"dan sonraki sohbetlerimizi sabırsızlıkla bekliyorum! Kitap serimi insanlara tanıtan ve bana destek veren sitelere, blog yazarlarına, kitapçılara ve okurlara da şunu söylemek istiyorum: Çok teşekkür ederim. Bunun benim için anlamını ifade etmeye kelimeler yetmez.

Bir

MENCHERES, YIKIK DÖKÜK ДЕРОВИН ZEMİN katında toplanmış olan gulyabanilerin o toprağı andıran kokusunu almadan önce kan kokusunu aldı. İçeri girdiğinde gulyabaniler hiç de endişelenmiş görünmüyordu. İçine bir nefes daha çektiğinde, iki gulyabaninin leş gibi vampir kanı koktuğunu fark etti. Diğer dördünün üzerinde vampir kanının bakırımsı kokusu yoktu ama Mencheres'e diktikleri yırtıcı gözlerinden, bu durumu en kısa zamanda değiştirmek istedikleri okunuyordu.

Mencheres, gulyabanilerin etrafını sarmaya başlamasını görmezden geldi, onları selamlamak yerine, “Yakın zamanda bu bölgede genç bir vampir kayboldu,” dedi. Gulyabaniler onlu yaşlarının sonlarında gibi görünüyorlardı ve auralarındaki enerjiye bakılırsa ölmeyen yılları bakımından da gençtiler. “Kısa sarı saçlı, üst kollarında kabile dövmeleri ve kaşında gümüş bir piercing vardı. Trick adıyla tanınıyor,” diye devam etti Mencheres. “Onu gördünüz mü?”

Üzerinde en ağır kan kokusu olan gulyabani, Mencheres'in sorusuna cevap vermek yerine kelimeleri uzata uzata, "Şafak bu kadar yakinken dışarıda dolaşmakla akıllılık etmiyorsun, vampir," dedi. Sonra gülümsedi ve törpületerek sivrilttiği dişlerini gözler önüne serdi.

Bu görüntü değil Mencheres'i korkutmak, aksine sinirlendirdi. Bu gulyabaniler şafak yaklaştığı için üstünlüğün kendilerinde olduğunu sanıyordu ama şafak yalnızca yeni vampirlerin gücünü emerdi. Mencheres gücünü genç bir vampir sanılacak şekilde perdelemişti ama gulyabanilerde bir nebze akıl olsa Mencheres'in onlarla yüzleşme konusunda neden hiç tereddüt etmediğini merak ederlerdi.

Gerçi biraz akılları olsa Trick'i ev olarak kullandıkları bölgede de öldürmezlerdi zaten. Mencheres'in onların izini bulması yalnızca bir saat sürmüştü. Bu saçma sapan hareketle hem vampir ve gulyabani kanunlarını göz göre göre ihlal etmiş, hem de her iki ırkın gizliliğini riske atmışlardı. Mencheres farklı bir ruh halinde olsaydı köpekbalığı dişli gulyabaniye tek kelime daha etme fırsatı tanımadan onu oracıkta öldürür, sonra kalan beş gulyabaniyi herkesin önünde cezalandırmak için yakalardı. Sonuçta Mencheres'in, onların Trick'i öldürdüğünü anlamak için yazılı bir itirafa ihtiyacı yoktu. Buram buram vampir kanı kokuyorlardı.

Gulyabaniler şanslıydı çünkü Trick'in ölümünün intikamını alma peşinde değildi. Mencheres geleceği görememesinin belki de iyi bir şey olduğunu düşündü. Hala geleceği görebiliyor olsaydı, kanunla alakası olmayan Kanun

Gardiyanı Radjedef'le aralarındaki ebedi savaşı *bu* şekilde bitireceğini önceden gördüğünde kendi aklından şüpheyeye düşerdi.

Gerçi geleceği görme yetisini kaybetmeseydi zaten bunların hiçbirine gerek kalmayacaktı. İçi öfkeyle doldu. Dört bin yıl boyunca geleceğe göz atabildikten sonra yeteneğinin böyle aniden yok olması beklenmedik olduğu kadar da felç ediciydi. Başkalarının göremediği şeyler görmekten uzunca bir süre yakınmıştı ve işte artık göremiyordu. Bu yüzden de, diğer bütün güçlerine rağmen artık sevdiklerini koruyamıyordu. Kısa bir süre önce bir arkadaşının söylediği suçlayıcı sözler zihninde yankılandı. *Neden şimdi, sana en çok ihtiyacım olduğu anda işime yaramıyorsun?*

Radjedef, Mencheres'ten binlerce yıldır nefret ediyor olabilirdi ama en düşmanca hamlelere bile daha bu hamleler yapılmadan önce karşılık verebilen bir düşmanın peşine düşmeyecek kadar akıllıydı. Şimdi Mencheres geleceği görme yetisini kaybetmişti ve Radjedef'in onu yenmek için bir şansı vardı. İki adamın da bildiği gibi Radjedef, Kanun Gardiyanı olarak sahip olduğu hatırı sayılır gücü Mencheres'i aslında hiç işlenmemiş suçlarla itham etmek için kullanmaktan çekinmezdi. Kanunları kendi amaçlarına uyacak şekilde eğip bükmekte ustaydı. Ne de olsa, vampirleri yöneten Gardiyan Konseyi'nin saygın bir üyesi olmadan önce bile kanunlarla oynamaya alıştıktı.

Eski düşmanı, yaklaşan yüzleşmeden ve ikisinden biri zafer kazanana kadar başkalarının göreceği zararlardan zevk alabilirdi. Fakat Mencheres bunu daha başlamadan

sonlandıracaktı. Radjedef'in, ayrıntılı intikam planını uygulamaya koyma fırsatını bulamayınca nasıl büyük bir hayalkırıklığına uğrayacağını düşünmek bile Mencheres'i eğlendiriyordu.

İşte bu yüzden, altı gulyabani gümüş bıçaklarını çekip zalimce gülümsediklerinde Mencheres yerinden kıpırdamadı. Bu işin sonu kanlı bitecekti ama Mencheres kana yabancı değildi. Acıya da. Kan ve acı, bu gulyabanilerin hayal bile edemeyeceği kadar uzun zamandır ona arkadaşlık ediyordu.

Şafak öncesi gökyüzüne tek bir bakış attı ve güneşin öteki dünyada da parlayıp parlamadığını kısaca merak etti. Güneş yükselmeden önce ya kendisi ya da bu gulyabaniler cevabı öğrenecekti.

Kira, kendi evinin sokağından bir önceki sokak olan Ashland Caddesi'nde yürüyordu. Ani bir esinti saçlarının gözlerinin üzerine düşmesine sebep oldu. Chicago'ya boşu boşuna Rüzgarlı Şehir demiyorlardı. Saçlarını kullaklarının arkasına sıkıştırdı ve ağır sırt çantasını diğer omzuna geçirdi. Sırt çantasını evden işe, işten eve taşıya taşıya ağırlığına alışacağını sanmıştı. Yine de patronu, en azından gözetleme görevi sırasında şirket arabasını kullanmasına izin verdiği için şanslıydı. Sonuçta West Loop'ta yaşayan ve çalışan birçok kişinin arabası yoktu. Gerçi onlar çeşitli fotoğraf makineleri, kameralar, dürbünler ve Kira'nın taşıdığı diğer gözetleme nesnelerini taşımak zorunda değildi.

En azından verimli bir gece geçirmişti. Müşterisinin aldatan eşini gözetleme görevi, sonunda suçlayıcı fotoğraflar şeklinde meyve vermiş ve Kira metroyla mahallesine dönmekten önce fotoğrafları ofise bırakmıştı. Bugün istediği saate kadar uyuyabilirdi. Gıcık patronu bile buna bir şey diyemezdi.

Özel dedektif olmak çevresinde olup bitenlere dikkat etmek anlamına geliyordu ve bu zaten Kira'nın doğasında vardı, daima dikkatliydi. Ama bir sonraki köşeyi döndüğünde dikkati daha da keskinleşti. Gün ışığında yolun bu kısmında yürümek tehlikeli olmasa da birden huzursuzlanmıştı. Neyse ki güneş doğuyordu. Şu eski püskü depolar çoktan yıkılmış olmalıydı ama bir türlü atlatılamayan ekonomik kriz bunların yıkılıp yeniden inşa edilmesi işini yavaşlatmıştı. Kira'nın evi bir blok ötedeydi. Göz zevkini bozan bu sıra sıra depolar Kira'nın yaşadığı dairenin kirasının ucuz olmasını sağlıyordu. Graffitilerle kaplı terk edilmiş binaların yerini yepyeni, gıcır gıcır apartmanlar aldığı anda bölgedeki evlerin değeri de artacaktı. Fakat bu terk edilmiş binalar aynı zamanda Kira'nın buradan geçerken çok dikkatli olmasını gerektiriyordu. Bu bölgede sık sık gasp olaylarına rastlanıyordu.

Yüksek sesli kaba kahkahalar duyup başını aniden o yöne çevirdiğinde son binayı geçmek üzereydi. Ses, depolardan birinin içinden gelmişti ve neşeli değil çirkin bir kahkahaydı. *Yürümeye devam et*, dedi Kira kendine ve sırt çantasının içinde silah olan cebine dokundu. *Eve varmak üzeresin.*

O sert kahkaha yeniden çınladı ve bu kez bunu acı dolu bir haykırış takip etti. Kira duraksayarak dikkatle kulak kabarttı. Saat biraz daha ilerlemiş olsa arabaların ve yayaların sesi depolardan yükselen sesleri bastırırdı. Ama insanların çoğu hala uyuduğundan Kira yüksek bir iniltiyi andıran bir ses duyabildi. Bu sesi her kim çıkarıyorsa kesinlikle yaralıydı ve iniltiyi yine o çirkin kahkahalar takip ettiğinde Kira bu iki sesin birbiriyle bağlantılı olduğunu anladı.

Apartmanının güvenliğine doğru daha hızlı hızlı yürürken çantasından cep telefonunu çıkardı.

Kira numaraları tuşladıktan sonra bir ses, “Dokuz yüz on bir, acil durum nedir?” diye sordu.

“Bir Kod 37 olayı bildirmek istiyorum,” dedi Kira.

“Afedersiniz?”

“Ağır saldırı,” diye açıkladı Kira. Telefondaki memurun polis kodunu anlamamasına biraz şaşırmıştı. Deponun adresini verdi. Daha ayrıntılı bilgi vermek için de, “Sesler en alt kattan geliyor gibi,” diye ekledi.

“Lütfen sizi karakola bağlarken hattan ayrılmayın,” diye cevap verdi operatör. Birkaç saniye sonra bir başka ses ona acil durumun ne olduğunu sordu.

“Bir saldırı bildiriyorum,” dedi Kira bu defa kodu söylemeden. Adresi ve bilgileri tekrar verdi, duyduklarını tekrarlarlarken dişlerini hüsrarla gıcırdattı.

“Yani aslında saldırıyı görmediniz?” diye sordu operatör.

Kira apartmanına çok yaklaşmıştı, bu yüzden yürümeyi bırakıp sert bir sesle cevap verdi. “Hayır, içeri girmedim.”

“Tamam,” dedi. Operatörün sesi şimdi kulağa sıkılmış gibi geliyordu. “Adınız nedir?”

“Adımı vermemeyi yeğlerim,” dedi Kira kısa bir durak-samanın ardından. Polisle çok da hoş olmayan bir geçmiş-i vardı.

“Oraya bir devriye arabası göndereceğiz,” dedi operatör.

“Teşekkürler,” diye mırıldanan Kira telefonu kapattı. Elinden geleni yapmıştı. Bunun o korkunç sesi çıkaran kişi için yeterli olacağını umuyordu.

Fakat apartmanın kapısına doğru yürümeye başladığın-da adımları yavaşladı. İçgüdüleri ona dönüp depoya gitme-sini söylüyordu. Devriye arabasının gelmesi beş-on dakika sürebilirdi. Ya yaralının o kadar zamanı yoksa?

Hiçbir zaman kahraman olmaya çalışma, evlat. Bunu ay-nasızlara bırak.

Patronunun öğüdü Kira’nın kafasında yankılandı ama bu sözler kendini daha iyi hissetmesini sağlamak yerine onu öfkeliendirdi. Eski kocası olmasa Kira da bir aynasız olacaktı. Polis akademisini başarıyla bitirmiş, sertifika al-mıştı ve o çığıltıdan, devriye arabası gibi dakikalarca değil yalnızca iki blok uzaktaydı.

Kira’nın aklında bu kez Mack’in tok sesi yükseldi: *Bir yaşam kurtar*. Akıl hocasının sloganı buydu. Mack eğer pat-ronuna benzeseydi Kira ölmüş olabilirdi. Kaldırımda durup muhtaç birine yardım edip etmemeyi düşünüyor olmazdı.

Mack rozeti olsa da olmasa da tereddüt etmezdi. Kira kime benzetmek istiyordu? Eski dostu Mack’e mi, yoksa bıkkın patronu Frank’e mi?

Arkasını dönüp depolara, çılgının geldiği yere doğru yürümeye başladı.

Gümüş bıçak göğüs kafesine batınca Mencheres uzun bir inilti koyverdi. Gulyabaniler onu kesmeye ilk başladıklarında hiç ses çıkarmamıştı. Sessizliğini bir meydan okuma kabul etmiş, bıçaklarını tenine daha yavaş sürtmeye başlamışlardı. Bunun üzerine Mencheres inlemiş, hatta bağır-mıştı. Çılgınları işe yarıyordu. Gulyabaniler heyecanlanıyor, kesikleri derinleşiyordu.

Çok geçmeden enerjisini bir usta vampir olduğu gerçeğini maskeleyerek için mi, yoksa gücünü kendini en kötü acıdan korumak için mi kullanacağına karar vermesi gerekecekti. Her ikisini birden yapmaya devam edemeyecek kadar kan kaybetmişti. Ona saldıranlarda azıcık akıl varsa, sırf içindeki gücün boyutunu ortaya koyması bile onların kaçmasına sebep olabilirdi. Hayır, kaçmalarını göze alamazdı. O halde acı çekecekti.

Mencheres kendisiyle o amansız bıçaklar arasına koyduğu zihinsel engeli kaldırdı. Bedeni anında ateşe verilmiş gibi yanmaya başladı. Gümüş bıçaklar onu keserken şiddetli bir acıya sebep oluyordu.

Acı engelini kaldırdığı için karşısına bir başka sorun çıkmıştı. Onu kesen ya da etine saplanan her bir bıçak darbesi, intikam arzusuyla içinde fır dönen enerjiyi alevlendiriyordu. Mencheres bu enerjiyi bastırarak aurasını hafifletmeye ve gücü serbest kalmak için çabalarken gulyabanileri öldürme dürtüsünü bastırmaya yoğunlaştı.

“Stakes,” dedi Mencheres. Adama diğerlerinin kullandığı isimle hitap etmişti. “Yapabildiğinin en iyisi bu mu?”

Gulyabani bu hakaret üzerine hırladı ve cevap olarak Mencheres’in üst bacağına derin bir kesik açtı. Bir başka gulyabani, Mencheres’in beline dek uzanan siyah saçlarını tuttu ve omuz hizasından bir tutamını kesti.

Mencheres’in öfkesi yeniden kükredi ve bu karanlık, ölümcül öfke, gücüyle birleşmeye çabaladı. Mencheres kontrolü bir anlığına bile elden bırakırsa gulyabanilerin hepsini öldüreceğini bildiğinden gücünü bastırdı.

“Bıçakları bırakıp ondan uzaklaşın,” dedi nefes nefese bir ses.

Mencheres en az gulyabaniler kadar büyük bir hayretle sese doğru döndü. Kendi düşünceleri -ve gulyabanilerin işkenceleri- bir *insanın* sessizce onlara yaklaşmayı başarmasına sebep olacak kadar mı dikkatini dağıtmıştı?

Bunun olduğunun kanıtı şu anda karşısında, odanın diğer tarafında duruyordu. Klasik ateş etme konumundaydı, silahını Mencheres’in etrafında toplanan gulyabanilere doğrultmuştu. Kadının gözleri irileşmişti, yüzü solgundu ama silahı tutan elleri titremiyordu.

Mencheres’in ihtiyacı olan son şey bir insan kadındı.

“Çık git,” diye emretti Mencheres. Kadın derhal kaçmadığı takdirde sıcak ölümlü vücudu, et-yiycileri fazlasıyla cezbedecekti.

Stakes bıçağını Mencheres’in bacağına saplanmış halde bıraktı ve, “Bak sen,” dedi kelimeleri yayarak. “Şuraya bakın çocuklar. Tatlımız gelmiş.”

Bir tıktırtı sesi, kadının silahın horozunu geri çektiğini belli etti. "Ateş ederim," diye uyardı kadın. "Hepinizi vururum. Bıçaklarınızı bırakıp ondan uzaklaşın. Polisler yola çıktı bile..."

Stakes, Mencheres'ten uzaklaşınca kadının sesi çatladı. Gulyabaninin bedeni, adama yaptıkları şeylerin çoğunu kadının gözünden saklamıştı ama Mencheres tamamen ortaya çıktığında kadın ona bakakaldı.

Ve gulyabaniler saldırdı.

Mencheres hiçbir şey yapmaması gerektiğini biliyordu. Binanın destek kirişine bağlı kalmalı, çaresiz numarası yapmalı ve gulyabanilerin kadını öldürmesine izin vermeliydi. Sonuçta buraya gelirken bir amacı vardı ve pervasız bir insanı kurtarmak bu amaca hizmet etmezdi.

Ama gulyabanilerin kadına ulaşmasına kadar geçen bir saniyede Mencheres'in aklında başka bir düşünce belirerek pratikliğini alt etti. Kadın onu kurtarmaya gelmişti. Onun bu yüzden ölmesine izin veremezdi.

Gücü içinden fırlayarak gulyabanilere saldırdı. Mencheres'in bedenine sarılı kanlı ipler kendiliğinden çözüldü, Mencheres gücünün daha fazlasını altı gulyabaninin üzerine salarken ipler yılan gibi havayı kamçılama başladı. Kan kaybından dolayı normalde olduğundan zayıftı ama etiyicilerden yükselen tiz çığlıklar, kadına saldırdıkları hızla kesildi. İpler yere düşüp de Mencheres kadına doğru yürüdüğünde gulyabanilerden hiçbiri kıpırdayamıyordu.

Mencheres, Stakes'i tekmeleyerek itip altındaki kadını ortaya çıkardı. Kadın nefes nefeseydi, ağzından ince bir

kan sızıyordu ve karnındaki açık yaradan kanlar boşalıyordu. Mencheres'in tereddüdünün bedeli ağır olmuştu. Mencheres onları durdurmadan önce gulyabaniler kadını ölümcül bir biçimde yaralamayı başarmıştı. Birkaç dakika içinde kan kaybından ölecekti.

Kadın yüzünde büyük bir ıstırapla ona baktı, bakışları karnındaki yaraya döndüğünde gözlerinde dehşet dolu bir anlayış ifadesi belirdi. "Tina," diye fısıldadı kadın. Soluk yeşil gözlerinin akları ortaya çıktı ve bayıldı.

Mencheres bu kez duraksamadı. Vampir dişleriyle kendi bileğini yardı ve yarayı kadının ağzına doğru tuttu. Kan akmadı. Tabii ya, gulyabaniler bütün kanını boşaltmıştı. Mencheres kadını kollarına alıp az önce bağlı olduğu direğe götürdü, yerde biriken kandan bir avuç aldı ve kanı zorla kadının ağzına akıttı. Kadının nabızı dengesiz, nefesi yok denecek kadar hafifti ama Mencheres bunları yok sayarak kadının kanı yutmasını sağladı.

Siren sesleri yaklaşıyordu. Tıpkı kadının söylediği gibi polisler gelmek üzereydi. Mencheres kanından bir avuç daha alıp bunu kadının karnındaki yaraya sürdü. Kadının sıcak kanı kendisinininkiyle karıştı ama yalnızca bir anlığına. Sonra kadının kanaması durdu, etinin kenarları birbirine doğru yaklaşmaya başladı. Kadın, Mencheres'in kanının iyileştirici etkisiyle içten dışa doğru iyileşiyordu.

İki araba kapısı çarpılarak kapatıldı. Mencheres kadını kanlı zeminde bırakıp gulyabanilerin yanına gitti. Vampir onlara bakarken gulyabaniler yalnızca gözlerini kıpırdata-bildi.

“Beni hemen öldürseydiniz birkaç gün daha yaşayabilirdiniz,” dedi Mencheres soğuk soğuk. Sonra gücünü kısa, kontrollü bir patlamayla serbest bıraktı. Bir patlama sesi duyuldu ve bir saniye sonra altı gulyabaninin başı bedenlerinden koparak yere yuvarlandı.

Ayak sesleri depoya yaklaşıyordu. Mencheres duraksayarak kadına baktı. Kadının bilinci yerine gelmişti, şimdi ona bakıyordu. Soluk gözlerinde şok ve dehşet vardı.

Vampir dişlerini görmüştü. Gulyabanileri öldürüşünü izlemişti. Onu burada bırakamayacağı kadar çok şey biliyordu.

“Polis,” diye seslendi biri. “İçeride yaralı var mı?”

Mencheres kadını yerden kaptı ve memurlar içeri girip de kan gölünü görmeden hemen önce, kırık bir camdan uçup gitti.

İki

KIRA RÜYA VEYA HALÜSİNASYON GÖRMEYİĞİNİ ya da deli olmadığını biliyordu ve bu kötü haberdı. Demek ki gördüğü her şey gerçektı, yani onu kaçırın adam insan değıldı. Ne kadar imkansız olursa olsun tek mantıklı açıklama buydu. Kira bir anlığına da olsa, direğı bağılı olan adama yapılan işkenceyi görmüştü ve hiçbir insan böyle bir kasaplıktan sağ çıkamazdı. İnsanların köpekdişleri öyle uzamaz ya da gözleri yeşil floresan gibi parlamazdı. İnsanlar başkalarının kafalarını, onlara hiç dokunmadan *koparamazdı*.

Kira yukardakilerin hepsinin travmatik bir olayı isterik bir biçimde yanlış yorumlamasından kaynaklandığına hadi inandı diyelim, ama son bir şey daha vardı: İnsanlar uçamazdı. Onu kaçırın adam ise o deponun penceresinden kendini havaya bırakmış, hiçbir ağırlığı yokmuş gibi Kira'yı kollarında tutarken çatıdan çatıya imkansız atlayışlar gerçekleştirmişti.

Kira yüksekten korkardı. Bu korkusu baş dönmesi, şok ve kan kaybının sebep olduğu sersemlikle birleştiğinde ona fazla gelmiş, adam çatıdan çatıya atlarken Kira bir noktada yeniden kendinden geçmişti. Şimdiyse son derece normal görünen bir yatak odasında, üzerinde hala yırtık, kan lekeli giysileriyle uyanmıştı. Karnındaki yara mucizevi bir biçimde kapanmıştı ve onu kaçıran adam da yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu.

“Korkma, güvendesin,” dedi adam tuhaf bir aksanla.

Dalga mı geçiyorsun, diyecekti Kira az kalsın. Son anda kendisini tutmasının sebebi hayatta kalma içgüdüsüydü. Başını eğip kendisine baktı ama silahı görünürde yoktu tabii. Gerçi silahının, karşısındaki adam ve depodaki yararıklar artık her neyseler, onlara karşı işe yarayacağı da şüpheliydi.

“Neredeyim?” diye sordu Kira, birinin -adamin?- üzerine örttüğü örtülerden yavaşça sıyrılırken.

“Güvenli bir yerde,” dedi onu kaçıran adam. Kira’nın içinde yine bir kahkaha filizlendi. Paraşütü bozuk bir paraşütcü ne kadar güvendeyse Kira da o kadar güvendeydi.

“Ne tuhaf,” diye mırıldandı adam bir saniye sonra. “Korkunun kokusunu alabiliyorum ama tek kelimesini duyamıyorum.”

Kira tam yataktan kalkmak üzereyken bunu duyunca durdu. Onu rehin tutan adama ilk kez gerçekten baktı ve içine adrenalinden kaynaklanan soğuk bir heyecan doldu. Bazı noktalarda göğsünden aşağı uzanan, diğer yerlerde omuz hizasında kesilmiş olan düz, siyah saçları vardı. İlk

bakışta adamın yüzü Ortadoğuluyu andırıyordu ama açık renk teni yüzünden Kira adamın atalarının karışık olduğunu düşündü. Geniş ağzı hafif bir tebessümle kıvrılmıştı, kara kaşları aynı derecede kara olan gözlerine yakındı. Daha önce gördüğü o dünyevi olmayan yeşil ışıltı nereye gitmişti? Gözlerinin etrafında kırıksıklık olmadığına bakılırsa adam en fazla yirmilerinin ortasında olmalıydı. Boynunda hala kan lekeleri vardı ama üzerine temiz bir gömlekle pantolon giymişti galiba. Boynundaki kan ve bazı yerleri daha kısa olan saçı olmasa, Kira onu her gün metroda karşılaştığı genç ve güler yüzlü yöneticilerle karıştırabilirdi.

Onu daha bu sabah paramparça halde görmüştü ama şimdi hiç de yaralı görünmüyordu. Bu da onun insan olamayacağının bir başka kanıtıydı.

Neden havadan sudan konuşuyoruz, diye düşündü Kira. İkisi de kadının, olanları kimseye anlatmaması için muhtemelen öldürülmesiyle sonuçlanacak bir şeye tanıklık ettiğini biliyordu.

“Büyüleyici,” dedi adam kendiyle konuşur gibi. “Düşündüklerinin *tek kelimesini* bile duyamıyorum.”

Kira’nın eli, adamın onun aklının içine bakmasına fiziksel olarak engel olabilecekmiş gibi başına gitti.

Adamın yarım tebessümü genişledi. “Bunun normal koşullar altında yararı olmazdı ama dediğim gibi, düşüncelerini duyamıyorum.”

“Nesin sen?” diye ağzından kaçırdı Kira. Uzaylı mıydı acaba? Devletin Roswell Olayı hakkında yalan söylediğini biliyordu...

“Bunun için endişelenmene gerek yok Tina,” diye cevap verdi adam omuz silkerek. “Çok geçmeden...”

“Bana neden Tina dedin?” diye araya girdi Kira panik dolu bir fısıltıyla.

“Belki de biraz daha kana ihtiyacım vardır,” diye mırıldandı yabancı.

“Kardeşimden uzak dur,” diye hırladı Kira ayağa kalkarak. Adam her neyse, bir şekilde polisten kaçmıştı. Ama eğer Tina’yla ilgili bir planı varsa Kira onu incitmenin bir yolunu bulacaktı.

Adam bir elini kaldırdı. “Yanlış anladın. Daha önce bilincini kaybetmek üzereyken *Tina* demiştin. Ben de adının bu olduğunu sandım.”

Kira bunu hatırlamıyordu ama kulağa mantıklı geliyordu. Yarasının ne kadar korkunç olduğunu gördüğünde son düşüncesi, o öldüğünde Tina’ya kimin bakacağı olmuştu. Öyle bir yara onu öldürmeliydi ama Kira uyandığında karının iyileştiğini fark etmişti. İnanılmaz ama yaradan eser kalmamıştı. Üstelik giysileri hala yırtık ve kan içinde olmasına rağmen Kira kendini gayet iyi hissediyordu.

Onu kaçıran adamı yeniden dikkatle inceledi. Adam onu bir şekilde iyileştirmiş olmalıydı. Kira’nın tehlikede olmadığını söylerken doğru söylüyor olabilir miydi, yoksa onun için daha kötü bir son mu planlıyordu? Adamın kötü bir niyeti yoksa neden polislerin bulması için onu depoda bırakmamıştı?

Esmer yabancı hareketsiz oturuyordu ve Kira’ya doğru uzattığı eli hala havadaydı. Kira derin bir nefes aldı ve yeni-

den yatağa oturdu. İşinde, isteri krizlerinin kimseye bir yararı olmayacağını bilecek kadar tuhaf durumlarla karşılaşmıştı. Evet, özel dedektif olmak Kira'yı böyle bir duruma hazırlamamıştı ama eğer hayatta kalmak için en ufak bir şansı olmasını istiyorsa soğukkanlılığını kaybetmemeliydi.

“Adım Kira.” İsmi ni saklamasının bir anlamı yoktu, adam istediği anda cüzdanına bakıp bunu kolayca öğrenebilirdi. “Artık evime gitmek istiyorum. Bu sabah neler olduğundan emin değilim. Hatırlamaya çalıştığımda her şey bulanık geliyor...”

Adam her nasılsa zarif olmayı başaran bir tavırla burundan soludu ve, “Yalan söylüyorsun,” dedi. O kömür rengi gözler küçüldü. “Bunu bilmek için aklını okumama gerek yok. Kokusunu alabiliyorum.”

Kira güçlükle yutkundu. “Sen benim durumumda olsan bir şey hatırlamıyormuş rolü yapmaz mıydın?”

“Bilmiyorum,” dedi adam dalgın bir tavırla. “Hiç senin durumunda olmadım. Kabil’in çocuklarına ne olduğunu hep biliyordum. Çocukken bile.” Başını aklını boşaltmak istercesine salladı. “Sana bunu neden söylüyorum? Tekrar beslenmeye ihtiyacım var. Hadi gel şu işi bitirelim...”

Birden kadının önünde belirip ellerini omuzlarına koydu. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebilmişti? Mide bulanıcı bir telaşla Kira'nın kalbi güm güm atmaya başladı. *İşi bitirmek mi?* Adam böyle umursamaz bir şekilde Kira'yı öldürmekten mi bahsediyordu?

“Korkma,” dedi adam yumuşak bir sesle. Gözleri değişti, korkunç derecede parlak ve yeşil bir ışıltı saçmaya başla-

dı. Adam onu kendisine bakmaya zorladı. Kira'nın zihninde yavaş yavaş bir baskı oluştu. *Ah, Tanrım*, adam depoda o yaratıklara yaptığı gibi kafasını koparmak üzereydi.

"Kes şunu," diye içini çekti Kira. "Sana yardım etmeye çalıştım..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti adam ve parmaklarıyla yüzünü okşadı. "Çok cesurca. Budalaca ama yine de cesurca. Gözlerimin içine bak, Kira. *Bu sabah hiçbir şey olmadı*. Depoya hiç girmedin. Beni hiç görmedin. Evine gittin, uyudun ve başka hiçbir şey olmadı..."

Adamın sesi olağandışı aksanından başka bir şeyle titreyinceye kadar derinleşti. Kira'nın kafasının içindeki baskı arttı ama başı omuzlarından kopacakmış gibi hissetmiyordu. Belki de adam onu öldürmeye çalışmıyordu. Depoda diğerlerini öldürmesi bu kadar uzun sürmemişti. Kira, adamın akıl almaz parlaklıktaki gözlerine birkaç saniye daha baktıktan sonra onun mantığına hitap etmeye çalıştı.

"Ben de aynen öyle diyeceğim. Her neysen, o yaratıklar her neyse, hakkınızda hiçbir şey bilmek istemiyorum. Yalnızca her şeyi unutmak istiyorum."

Adam kaşlarını çatınca yüzü kırıştı. "İmkansız," diye mırıldandı. Gözleri daha da parlaklaştı. "Bu sabah hiçbir şey olmadı. Eve yürüdün, yattın, uyudun..."

"Anladım," dedi Kira gözlerini kırpıştırarak. Adamın gözlerine bakmak, iki yeşil spot ışığına bakmak gibiydi.

Kira gözlerini açıp kapayınca dek adam odanın diğer tarafına geçmişti ve kadına şimdi Kira'nın daha önce ona baktığı gibi temkinli gözlerle bakıyordu.

“Gücüme karşı bağışıklığın var.” Adamdan kısa bir kahkaha yükseldi. “Ne gün ama. Seni iyileştirmek için sana kanımı verdiğim için olmalı. Seni hipnotize etmemi engelleyen bu herhalde. Kanımı vücudundan attığında muhtemelen gücüme karşı yine duyarlı olacaksın.”

Kira duyduklarından hoşlanmamıştı. Galiba oradan yakın zamanda ayrılamayacaktı ve söylenenleri yavaş yavaş zihninde birleştirmeye başlamıştı. *Kan. Hipnotize etmek. Uzun köpekdişleri. Uçmak.* Bütün bu özellikler yalnızca bir yaratıkta vardı ama bu yabancı gerçekten *vampir* olamazdı, değil mi?

“Bu sabah neler olduğunu hatırlıyor olabilirim ama kimseye bir şey anlatmayacağıma emin olabilirsiniz,” dedi Kira alçak sesle. “Vücudumdan bir şey atmamı beklemene gerek yok. Eve gideceğim ve seninle, o depoyla, tamamen normal olmayan herhangi bir şeyle ilgili kesinlikle tek laf etmeyeceğim.”

Adam ona baktı ve gözlerindeki yeşil ışığın yerini karamlık aldı. Sonra adam başını çok yavaşça iki yana salladı.

“Şu anda buna inanıyor olabilirsiniz ama sonradan fikrini değiştirme riskini göze alamam.”

Kapının kapanma sesi, adamın hareket ettiğini belli eden tek şeydi. Kira kapıya koştu ama Kira tokmağı çevirip sertçe ittiği halde kapı açılmadı. Kapının diğer tarafında çok ağır bir şey olmalıydı.

Adam böylesine akıl almaz bir hızla hareket ederken Kira ondan nasıl kaçacaktı? Aklına bir kez daha *vampir* kelimesi geldi. Gördükleri ve duydukları buna işaret edi-

yordu. Ama vampirlerin gün ışığında alev alması gerekmiyor muydu? Adam, Kira'yı depodan buraya taşıırken güneş çoktan doğmuştu ama güneş ışınları ona zarar vermemişti. Ayrıca Kira'nın boynunda haç vardı ama bu da adamın o sabah Kira'yı Chicago'nun çatılarında dolaştırmasına engel olmamıştı. Bu da Kira'nın vampir teorisinde koca bir delik açıyordu.

Kira'nın bir parçası, adamın ne tür bir doğüstü varlık olduğunu düşündüğüne bile inanamıyordu. Bu şeylerden herhangi biri, bırakın onu kaçırmayı, var olmamalıydı! Fakat gördüğü şeyler mantığıyla çelişiyordu. Uykusuz geçirdiği uzun gecenin gerçek olmayan şeyler görmesine sebep olduğuna inanmak istese de kan lekeli ve kusursuzca iyileşmiş olan karnı, gözlerinin ona oyun oynamadığının kanıtıydı. Karnı yırtılıp açılırken çektiği acıyı hayal etmemişti. Ya da her bir gözeneğine sızan soğukluğu, güçten düşme hissini... Yuvarlandığı karanlıktan aniden çekilip hayata döndürüldüğünü ve koyu renk saçlı adamın onlara hiç dokunmadan birkaç kişinin kafasını kopardığını da hayal etmemişti.

Kira adamın ne olduğunun bir önemi olmadığına karar verdi. Önemli olan tek şey ondan kaçmaktı. Yatak odasının gösterişli mobilyalarına aldırmadan odada dolaşmaya başladı. Görebildiği kadarıyla telefon yoktu. Odaya bağlı, ıvır zıvır dolu bir banyo vardı ama kaçmasına yardım edecek bir şey göremedi. Bilgisayar yoktu. Pencereye yürüyüp hüsrarla dışarı baktı. Elbette yerden birkaç kat yukarıda ve balkonsuz bir odadaydı. Evin etrafında bir hendek ya da

kol gezen kurtlar göremediği için minnettar olması gerektiğini düşündü. Hala Chicago'da mıydı? Yoksa şuurunu kaybettiğinde adam onu çok daha uzak bir yere mi getirmişti?

Yatağa çöktü, yorganın kumaşını elledi. Frank muhtemelen gece olana dek kaybolduğunu fark etmezdi. Patronu, Kira'nın bütün gece gözetleme işinde olduğunu biliyordu, bugün geç saate dek uyuduğunu düşünecekti. Tina da onu akşama dek aramazdı ve Kira telefona cevap vermediğinde de onun çalıştığını varsayardı. Tek umudu, onu kaçıran adamın sırt çantasını depoda bırakmış olmasıydı. Polis dehşet verici bir toplu cinayet mahallinde eşyalarını bulduğu takdirde onun nerede olduğunu soruştururdu kesinlikle. Adam acaba çantasını da almış mıydı? Kira bunu hatırlayamıyordu. Çantası bu odada değildi, tek bildiği buydu.

Hayalkırıklığıyla yorganı parçalamak isteyerek yatağı yumrukladı ama yorganın kalınlığına ve yumuşaklığına bakılacak olursa bin ilmekliydi ve bir halattan daha sağlamdı. Yorganı yırtmaya çalıştığı takdirde eline geçen tek şey birkaç kırık tırnak olurdu.

Derken gülümsedi. Frank ona özel dedektiflik eğitimi verirken, "Bu işte doğaçlama şarttır," demişti. Bu konuda haklıydı.

Kira yorganı arkasından sürükleyerek banyoya girdi.

Mencheres yutkunurken gözlerini yumdu. Ağzını sıcak bir tene bastırmıştı, dudaklarının altında tatlı bir nabız titreyordu. Vampir dişlerini nazikçe tene batırırken aklı bula-

nık, haz dolu düşüncelerle örtüldü ama bunlar onun düşünceleri değildi. Kanıyla beslendiği insana, Selene'e aitti. *Evet, beni tekrar ısır. Daha derin. Ah, çok güzel, durma...*

Selene, Mencheres'in asırlardır hissetmediği bir zevkle ürperdi. Mencheres bir kez daha yutkunduktan sonra geri çekildi. Vampir dişlerinin açtığı delikleri kanının bir damlasıyla kapatırken, Mencheres'in çok kısa bir süre için hissettiği o belirsiz mutluluk hissi çoktan yok olmuştu.

Selene'in tutkusunun tek sebebi Mencheres'in onu ustaca ısırışı ve bütün vampirlerin vampir dişlerinde bulunan, mutluluk verici, hafif zehirdi. İstese bir ısırışıyla kıza aklını başından alacak orgazmlar yaşatırdı ama diğer vampirler de kızda aynı duyguları uyandırabilirdi. Mencheres'in bu dünyada geçirdiği sayısız yıl ona bir şey öğrettiyse o da bir zevk aracı olmanın gerçekten arzulanmakla aynı şey olmadığıydı.

Bir zamanlar buna güler geçerdi. Mısır'da insan bir hükümdarken onun yatağını paylaşmak bir şeref olarak görülürdü ve Mencheres o yatağa birçok kişiyi buyur etmişti. Vampir olduğunda kadın-erkek sayısız insan, onları vampire dönüştüreceği umuduyla yanına koşmuştu. Gücü, korunmak isteyenleri kendine çekmişti. Zaman içinde, onun sevgilisi olmak vampirler arasında bir statü sembolü haline gelmişti. Mencheres vampir olduğunu saklayarak insanların arasında yaşadığında da bu defa serveti insanların aklını çelip onları yanına çekiyordu. İki bin beş yüz yıl böyle yaşadıktan sonra, en büyük zevkler bile ona boş gelmeye başlamıştı. Mencheres daha fazlasını istiyordu.

Bunu iki bin yıl önce evlendiği genç Mısır Kraliçesi Patra'da bulduğunu sanmıştı ama her şey feci bir biçimde bitmişti. Mencheres o zamanlar Patra'nın güç arzusunu onu vampire dönüştürerek büyük servetini onunla paylaşarak ve kadına ırkının en derin, en yasak sırlarını öğreterek doyurabileceğini sanacak kadar saftı ama bunlar yetmemişti. Mencheres'in yaptığı hiçbir şey yetmemişti ve çok önceden işlenen bir günah, Patra'nın Mencheres'in sevdiği herkesi yok etmeye kalkışmasıyla sonuçlanmıştı. Kadın geçen yılın sonunda öldürülmüştü. Bunun ardından herkes Mencheres'e şüpheyile bakar olmuştu. En güvendikleri bile. En sevdikleri bile.

Ne tuhaftır ki bunun tek istisnası yukarıdaki yatak odasına kilitlediği insandı. Kira onun soyundan, statüsünden, gücünden, servetinden ya da karizmasından etkilanmeden onu kurtarmaya çalışmıştı. Karşılığında hiçbir şey beklemeden onun için hayatını riske atmıştı. Daha önce kimse Mencheres için böyle bir şey yapmamıştı. Hiçbir zaman.

Kira'nın şaşırtıcı, bencillikten uzak davranışı, Mencheres'in kadının aklını kontrol edemeyişi ve düşüncelerini duyamayışıyla birleşince Mencheres onu düşünmekten kendini alıkoyamaz olmuştu. Gün ilerleyip akşam çöktüğünde Mencheres başka bir vampiri kadının odasına yiyecek ve içecek götürmeye yolladı ama kadını hala aklından çıkaramamıştı.

Kira. Kadının ismi Yunanca'da *leydi*, Keltçedeysse *karanlık* anlamına geliyordu. Ona hangisi daha çok uyuyor-

du? Görünüşü adının her iki anlamıyla da uyumluydu. Yüzü zarif ve güzeldi ama çenesi inatçı olduğunu gösterecek şekilde güçlüydü. Gözleri soluk yeşildi ama kaşları, uçlara doğru açılarak altın rengine dönüşen saçlarının derin tonuyla uyumlu bir biçimde koyuydu. Kadının saçları Mencheres'in zevkine uymayacak kadar kısaydı, omuzlarında bitiyordu. Ama bu saçlar öyle parlak, gür ve kıvrıktı ki Mencheres'i resmen parmaklarını arasından geçirmeye davet ediyordu.

Kira'nın bedeni de kadınsılıkla gücün çelişkisini açıkça yansıtıyordu. Neredeyse kırılğan denebilecek kadar zayıftı ama bir dövüşçü gibi sağlam duruyor, yere sert basıyordu ve geniş omuzları, dolgun göğüslerini vurguluyordu. Kira, Mencheres'e kız kardeşinden uzak durmasını söylerken o güzelim geniş omuzlarını dikleştirmiş ve inatçı çenesini öne çıkarmıştı. Kadın onun insan olmadığını bilmesine rağmen ailesini tehdit ettiğini sandığında ona meydan okumaktan çekinmemişti. *Gerçekten de karanlık bir leydi.*

"Evet, lütfen!"

Bu haykırış Mencheres'in düşüncelerini böldü. Kahretsin, Selene'i okşuyordu. Gücünü bilinçsizce ona göndererek kızı okşuyor, sinir uçlarını uyarıyordu. Nasıl olmuştu da Selene'i hala kollarında tuttuğunu unutacak kadar Kira'yı düşünmeye dalmıştı?

Mencheres gücünü geri çekti ve Selene'i kendinden uzaklaştırdı.

"İhtiyacım olanı aldım," dedi kıza.

Selene hemen gözlerini açtı ve Mencheres'e yaslandı. "Bırak da sana kandan fazlasını vereyim," dedi kız boğuk bir sesle.

"Hayır," diye cevap verdi Mencheres otomatikman.

Bunu söyler söylemez de teklifi reddetmesine gerek olmadığına kendine hatırlattı. Karısı ölmüştü, artık yatağına aldığı herhangi bir kadın ölüme mahkum edilmeyecekti. Selene'i istediği takdirde ona sahip olabilirdi.

Ama durum ironikti. Birçok medeniyetin var olduğundan daha uzun bir süre boyunca içinden atamadığı bir şehvetle yandıktan sonra, şimdi istediğini yapma şansı olduğu halde bunu arzulamıyordu. Selene güzeldi, istekliydi ama Mencheres onu istemiyordu.

Gözlerinin önünde yine Kira'nın yüzü belirdi. Mencheres kendine onu düşünme izni vermeyerek kızın görüntüsünü aklından sildi. "Hayır," dedi Selene'e tekrar, tartışmaya mahal vermeyen bir sesle.

Kız, Mencheres'e adamın görmezden geldiği son bir uzun bakış attıktan sonra gitti. Selene de diğerleri gibiydi, aslında onu istemiyordu. Mencheres'in verebileceği gücü, güvenliği ve doğüstü hazzı istiyordu. Ama Mencheres'in uzun, ona zorla dayatılan bekarlık günlerinde bu artık kabul edilebilir bir takas olmaktan çıkmıştı.

Mencheres'in kendisiyle birlikte bu eve getirdiği tek vampir olan Gorgon kütüphaneye girdiğinde Selene gideli birkaç dakika olmuştu.

"Efendim," dedi Gorgon. "Bu sabah eve getirdiğiniz insanla ilgili bir sorunumuz var."

Mencheres ayağa kalkıp Kira'nın odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı ki Gorgon'un sesi onu durdurdu.

"Şey, efendim... Belki dışarı çıksanız daha iyi olur."

Üç

KIRA EĞRETİ İPİYLE PENCEREDEN SALLANIRKEN dişlerini sıktı, kendine aşağı bakmaması gerektiğini hatırlattı. Yatak örtüsünü, çarşafı, perdeleri ve duş perdesini evin en altına ulaşacak şekilde birbirine bağlaması saatler sürmüştü. Sonra ipi yatağın iki köşesine bağlayarak güvenceye almış, görülme ihtimali azalsın diye karanlığın çökmesini beklemişti. Pencere pervazından dışarı tırmanacak cesareti bulmak için kendini yarım saat gaza getirmesi gerekmişti. Ve ip nihayet ağırlığı altında ilk kez esnediğinde, bir an salt bir panikle kör olmuştu.

Ama ip, çapa görevi gören yatak ve pazıları onu kurtarmıştı. İnişini yavaşlatmak için bacaklarını ipe dolayarak evin yan tarafından dikkatle, ağır ağır aşağı inmeye başladı. “İyi gidiyorsun,” dedi kendi kendine. Şansı varsa birkaç dakika içinde sağ salim zemine ulaşırды. Daha da şanslıysa, yardım bulması uzun sürmezdi. Etrafta ne ev ne de bina görebildiği için hala Chicago’da olduğunda şüpheliydi ama

kuzeye doğru baktığında ağaç sıralarının ardında eve benzeyen bir şey görmüştü. Önce orayı deneyecekti. Tabii eğer ipi kopmaz ya da yatak aniden kırılmazsa.

Penceresinin altındaki çıkıntıya ulaştığında rahatlayarak derin bir iç çekti. Bir katı tamamlamıştı, geriye iki kat kalmıştı. Şimdiye kadar kimse alarm vermemişti. Uysal bir tutsağı oynamak işe yaramış görünüyordu. Yanağı boyunca uzanan bir yara izi olan sarı saçlı adamın getirdiği yemeği yer, gazozu içer gibi bile yapmıştı ama aslında hepsini tuvalete döküp sifonu çekmişti. O şeylere dokunarak uyuturulma riskini göze alamazdı. Temizlenirken duştan akan suyun bir kısmını yutmuştu. Bu kadar su ona yetmiş de artmıştı bile. Vampirlerin o suya ilaç katacak kadar zeki olduklarından şüpheliydi.

İpte alçalmaya devam etti, kollarının titrememesi onu hayrete düşürüyordu. Bu sabah oldukça fazla kan kaybettiği halde kolları hala sağlamdı, ağırlığını rahatlıkla taşıyordu. Bu aslında Kira'yı endişelendirecek kadar olağandışı bir şeydi ama bunu sonra düşünmeye karar verdi. Bu evden yeterince uzakta ve en yakındaki polis karakolundayken mesela.

Bir kat daha indi ve bir pencerenin karşısında sallanır halde kalınca nefesini tuttu. İçerideki ışık camda parlıyor, içeriye net bir biçimde görebilmesini sağlıyordu. Kira dışarıdaki, ışıkla tezat yaratan karanlığın onu görünmez kılması için dua etti. Kendini pencerenin merkezinden uzaklaştırmak için duvarı ayağıyla hafifçe itti ve biraz daha hızlı inmeye başladı. Ne kadar mesafe kaldığını görmek için ar-

tık aşığı baksa mıydı? “Hayır,” dedi Kira kendine. Yükseklik korkusu hesaba katıldığında buraya ulaşması bile büyük başarıydı. Şimdi aşığı bakarak her şeyi mahvetmesine gerek yoktu.

Sonunda ayaklarının altında boşluk ve ip yerine sağlam zemini hissettiğinde neredeyse mutluluktan bağıracaktı. Coşkusunu bastırdı, ipi pencerelerin soluna çekip ucunu saksılı bir bitkinin altına sıkıştırarak güvenceye aldı. Şansı varsa ipi sabah oluncaya dek kimse bulmazdı ve Kira o zamana kadar çoktan çekip gitmiş olurdu.

Yatak odası penceresinden diğeri evi gördüğünü düşündüğü yöne koşabildiği kadar hızla koşmaya başladı. Dışarısı zifiri karanlıktı ama Kira doğru yöne gittiğinden emin sayılırdı. Kalbi mutluluk ve heyecanla küt küt atıyordu. Özgürdü!

Bir duvara çarpmadan önce ancak yirmi metre ilerleyebildi.

Mencheres, Kira’nın evin duvarından inişini hayret ve eğlenme karışımı bir duyguyla izlemişti. Kadının azimli olduğu kesindi, yatak odasındaki şeylerden bir ip örmüştü. Düğümleri birbirine tutturmak için kullandığı o şeyler duş perdesinin halkaları mıydı?

“Onu yakalamamı ister misiniz?” diye sordu Gorgon, Kira’nın duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

“Hayır,” diye cevap verdi Mencheres. Onun zeminine ulaşıp ulaşamayacağını merak ediyordu. İp kopar ya da kadın bir noktada ipe tutunamazsa Mencheres onu kolayca ya-

kalayabilirdi. Ama bu arada, Kira'nın evin yan tarafından inişini izlemek son birkaç aydır yaptığı her şeyden daha eğlenceliydi.

"İçeri girebilirsin," dedi Gorgon'a ve Kira duvarı zarifçe tekmeleyip pencereden uzaklaşırken Mencheres'in ağzı seğirdi. Kadın bir insana göre çok sessiz hareket ediyordu ama Mencheres'in iştme yeteneğine göre fazlasıyla gürültü yapıyordu.

Gorgon başını bir kez salladıktan sonra eve girdi. Mencheres bahçenin en karanlık bölümünde, Kira'nın onu göremeyeceği bir noktada durdu ve izlemeyi sürdürdü. İpin bağlı olduğu yatağın iskeleti uyarırcasına gıcırdadığında Mencheres gerildi ama ip kopmadı. Kira zemine ulaştığında Mencheres de onunla birlikte gülümsedi. *Aferin, Karanlık Leydi.*

Ama ne yazık ki Kira'nın kaçarak zaferini tamamlamasına izin veremezdi. Bir insanın polise doğaüstü hikayeler anlatması Mencheres'in ihtiyacı olan son şeydi. Radjedef bunu, Mencheres'in kanunları çiğnediğine dair bir başka kanıt olarak kullanırdı.

Radjedef, Mencheres'in belalısı Kanun Gardiyanı'nı o sabah depodan ayrıldığından beri düşünmemiş olması çok garipti ama Radjedef meselesini daha sonra halledecekti. Öncelikle Kira'nın aklını doğaüstü olan her şeyden arındırmalıydı. Onu hipnotize etmesi için Gorgon'u ya da soyundan başka bir vampiri de görevlendirebilirdi ama Gorgon'un depoda olanları öğrenmesini istemiyordu, üstelik kadının depoda ona yaptığı iyiliği ödemek için en

azından Kira'yla bizzat ilgilenmeliydi. Kadın şu anda bu iyilikten pişman olsa bile.

Kira'nın o depo ve kendisiyle ilgili anıları silindikten sonra Radjedef'le ilgili planını uygulamaya koymanın başka bir yolunu bulacaktı. Mencheres, Radjedef'i bir haftadan uzun zamandır görmemişti. Aceleye gerek yoktu, nasılsa çok yakında amacına ulaşacaktı.

Mencheres, Kira'nın birkaç metre koşmasına izin verdikten sonra onun önüne çıktı. Kira onunla, kadının haykırmasına sebep olacak kadar sertçe çarpıştı ama Mencheres darbeyi Kira bir kelebekmişçesine sakın karşıladı.

"Bu, bugün yaptığın çok cesurca ama bir o kadar budalaca olan ikinci şey," dedi Mencheres.

Kira nefes nefeseydi ama isabetli bir biçimde nişan alarak Mencheres'i göğsünün ortasından yumrukladı. "Lanet olsun! Yine sensin, değil mi?"

Mencheres onu karanlıkta açıkça görebiliyordu ama Kira karanlık bahçede neredeyse kör olmuş olmalıydı.

"Evet, benim," diye cevap verdi Mencheres. Bir insanın ona son kez ne zaman gerçekten *vurduğunu* hatırlayamasa da yumrukla ilgili yorum yapmadı.

"Baştan beri beni izliyordun değil mi?" diye sordu Kira sertçe. Kadından öfke yayılıyor, kokusunu limon ve deniz suyundan daha sert bir şeye dönüştürüyordu. "Neden? Kaçmaya çalışmamı izlemenin komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Mencheres gerçekten de eğlenmişti ama bunun tek sebebi kadının hiçbir zaman gerçekten tehlikede olma-

dığını bilmesiydi. Kadının sesindeki öfke ve çaresizlik Mencheres'in duraksamasına sebep oldu. Kira'nın tehlike-
de olmadığını o biliyordu ama kadın bilmiyordu. Aslında
Mencheres ona ister evin içinde, ister evin dışında ve bir
ipin ucunda sallanır halde olsun, korkması için bir sebep
olmadığını gerçekten söylememiştir.

"Özür dilerim." Mencheres ellerini onun omuzlarından
çekti. Kira ona çarptığında kadının düşmesine engel olmak
için onu tutmuştu. Mencheres onu bıraktığında Kira kaç-
maya çalışmadı. Orada öylece durup derin nefesler almayı,
Mencheres'e kötü kötü bakmayı sürdürdü.

"Nesin sen? Gitmeme izin vermeyeceğin belli, benimle
ne yapmak niyetindesin?"

Mencheres omuz silkmeden önce bir an tereddüt etti.
Çok geçmeden onun anılarını nasılsa silecekti. Kadının bu
arada onunla ilgili bir şeyler öğrenmesinin ne önemi vardı
ki?

"Benim olduğum şey için kullanılan modern kelime
vampir."

Kira'nın kalbi küt küt atıyordu ama bunu duyduğunda
bir an tekler gibi oldu.

"Vampir diye bir şey yoktur," derken sözleri gerçek bir
inanmazlık beyanından çok, son bir inkar çabası gibiydi.

"İnsanların tam olarak öyle düşünmesini istiyoruz ama
sen artık bu yalana inanmayacak kadar çok şey gördün,"
dedi Mencheres sakince.

"Ama bu sabah güneşin altındaydın ve boynumdaki
haç..."

Mencheres uzanıp Kira'nın boynundan sarkan sembole dokundu. Gümüşe yalnızca dokunmak ona zarar vermezdi. Gümüş, bir vampirin tenini kesmediği takdirde yakıcı ve enerji emici etkisi ortaya çıkmazdı. "Gün ışığının, haçların, tahta kazıkların ve kutsal suyun etkileri, türümün binlerce yıldır kasten yaydığı sahte söylentilerden ibaret. Gerçek zaafımızı herkesin bilmesine izin vermiyoruz tabii."

"Gümüş," dedi Kira.

Mencheres kaşlarını kaldırdı.

Kira bunu göremedi ama tepkisini sezmiş gibiydi, omuz silkti. "Bu sabah diğer, ıı, vampirlerin senin üzerinde kullandığı şey o olmalı. Bıçaklar çeliğe pek benzemiyordu ama hepsi kanla kaplıydı..."

Sesi tekrar alçalarak kesildi ve Kira başka tarafa bakarak dudağını ısırıldı. Mencheres kadının aklının şok edici sessizliğinin içinde, kokusunun Mencheres'in iyi tanıdığı bir duyguyu yansıtan bir şeye dönüştüğünü fark etti.

Pişmanlık.

Kira bu sabah durup ona yardım etmemiş olmayı diliyordu. Mencheres onu suçlayamazdı ama bunun gerçekten... canını yaktığını hissettiğinde şaşırıldı.

Yok, daha neler. Bir yabancının onun hakkındaki düşünceleri onu gerçekten üzüyor muydu? Yaşı dört bin beş yüzden fazlaydı! Belki de bu dünyadan ayrılmasının zamanı gelmişti. Muhtemelen ölmeyenlere özgü bir tür bunaklık olan şeyin başka semptomlarını da sergilemeden önce.

“Depodaki diğer adamlar vampir değildi,” diye Kira’nın sözlerini düzeltti soğuk bir tavırla. “Gulyabaniler ya da et-yiyiciler olarak bilinen başka bir ırka mensuplardı.”

Kira’dan öğürür gibi bir ses çıktı. “Bu sabah kan içen bir vampiri kesip biçen, et-yiyici gulyabanileri bastım. Bana bunu mu söylüyorsun?”

“Evet.”

Korku yine Kira’nın kokusunu keskinleştirdi ve kadının kollarıyla bacakları hafifçe ürperdi ama belkemiği bükülmedi. “Beni bu yüzden mi burada tutuyorsun? Kanımı içmek için mi?”

Mencheres cevap vermeden önce kadının boynuna, cezbedici bir hızla atan nabzına bakmaktan kendini alamadı.

“Hayır. Sana söyledim. Benden korkman için bir sebep yok. Bu sabahla ilgili anılarını silebilsem seni çoktan evine göndermiş olurdu. Kanım vücudundan atıldığında ve aklını temizleyebildiğimde özgür olacaksın. O zamana kadar da zarar görmeyeceksin. Sana söz veriyorum.”

Kadının titremesi yavaşladı ama kalbi hızla atmaya sürdürdü. “Bu bir kabus,” diye fısıldadı Kira. “Bana zarar vermeyeceğine söz verebilirsin ama bana yemeğimi başka biri getirdi ve tahminime göre o da insan değil. Bana zarar gelmesini istemediğini söylerken ciddiysen gitmeme izin vermen gerek. Bunu yapmazsan, ancak etrafımdaki diğer vampirlerden birinin iştahı açılincaya dek güvendedim demektir.”

Mencheres alaycı bir tavırla gülmekten kendini alamadı. “İnsanlarım arasında sözüm kanundur. Hiç kimse sana

iznim olmadan dokunmaya cesaret edemez, ben de bunu açıkça yasakladım. Etrafindakilerin *iştahının açılması* gibi bir tehlike yok. Güvendesin, Kira.”

Kadın birkaç saniye suskun kaldı. Mencheres yine onun aklına yoğunlaştı ama zihnini hala ele geçiremediğini hüsrarla fark etti. Kadının kokusu güvensizlikle şok arasında gidip geliyor, bu bilgileri hazmetmek için verdiği içsel mücadeleyi, en az düşüncelerinin edeceği kadar belli ediyordu.

Kira’nın tedirginliği beklenmedik bir şey değildi. Bu sabah, birkaç dakika öncesine kadar var olduğunu bile bilmediği yaratıklarla karşılaşmış, o yaratıklardan bazıları tarafından öldürülmesine ramak kalmıştı ve şimdi bir diğeri tarafından da isteği dışında esir tutuluyordu. Bu koşullar altında takdire şayan bir direnç sergilemişti. Mencheres daha hafif koşullar altında bile saçmalayan, ağlayıp zırlayan ülke hükümdarlarıyla karşılaşmıştı.

“Hayatım tehlikede olmasa bile, burada kalıp aklımın tekrar duyarlı hale gelmesini bekleyemem,” dedi Kira en sonunda. “Bir işim, ııı, başka bir sürü önemli sorumluluğum var. Lütfen yanlış anlama, beni yemeye niyetli olmaman beni çok rahatlatmış ama böyle aniden günlerce ortadan kaybolamam. Gitmeme izin verirsen eve dönerim ve olanlardan kimseye bahsetmem.”

“Bu gece kaçtığımda eve dönmeye mi niyetliydin?” diye sordu Mencheres. Ona arkasını dönmek üzere olan Kira’yı yakalayıp durdurdu. “Bana yine yalan söyleme.”

Kira onunla göz göze geldiğinde yüzü kızardı.

“Polisi aramak için en yakındaki komşunun evine gidiyordum,” dedi uysal bir sesle.

Mencheres elini kadının yüzünden çekti. “İşte bu yüzden, gördüklerinle ilgili bir şeyler hatırlarken gitmene izin veremem.”

“Ama bu öncedendi,” dedi Kira ısrarla. “Beni öldüreceğini düşünüyordum. Yani evet, polis en büyük şansım gibiydi. Ama haberin olmadan kaçamayacağımı kanıtladın ve belli ki beni ne zaman istersen alt edebilirsin. Beni öldürmeye niyetli olsan bu kadar yalan söylemeye zahmet edeceğini hiç sanmıyorum. Beni öldürmeyeceksen, efsanelerin söylediği gibi doyumsuz bir katil olmamalısın. Bu yüzden insanlığı sana karşı uyarmama gerek yok. Evet, sana işkence eden insanları öldürdün ama bu bütün mahkemelerde nefsi müdafaa sayılır. Bu yüzden kimseye bir şey anlatmama gerek yok.”

Kira’nın sesi tedirginlikle yükselmiş ve nabızı yeniden hızlanmıştı. Mencheres kadının gerçekleri yüksek sesle söyleyerek öncelikle kendini ikna etmeye çalıştığını bildiğinden bir şey söylemedi. İnsanlar kendi ırklarının üstünlüğüyle ilgili inançlarının yanlış olduğunu ilk fark ettiğinde hep böyle korkardı. Dünyayı onlarla paylaşan diğer ırkların karşısında ne kadar savunmasız olduklarını fark ettiklerinde.

“Hem,” dedi Kira hırıltılı bir iç çekişle, “insanlara anlatsam bile bana kim inanır ki? Ben mesela tuhaf, imkansız şeylerden bahseden müşterilerimden hiçbirine inanmadım ve bir özel dedektif olarak o hikayelerden sürüyle duyduğuma emin olabilirsin...”

Kira cümlesini yarıda kesti, gözleri irileşmişti. Mencheres onun düşünceleri duyamıyordu ama yüz ifadesine bakılırsa şu anda, anında kulak ardı ettiği o hikayelerden bazılarının gerçek olabileceğini düşündüğü anlaşıyordu. Ardından orayı yeni bir gözle görüyormuşçasına karanlık bahçeye baktı, nefesi biraz daha hızlandı.

Mencheres onu acıyarak izliyordu çünkü Kira'nın asıl olarak tam o anda, olan biten her şeyin gerçek olduğunu kabul ettiğini biliyordu. Kadının hala başka bir açıklama olabileceğini uman o ufacık bir parçası sonunda pes etmişti. Mencheres bu zihinsel teslim oluşu daha önce sayısız kez başka insanlarda da gözlemlemişti. Kira bu bilgiyle normal hayatına devam edebileceğine inansa da Mencheres onun bunu yapamayacağını biliyordu.

“Bu bilgiyi istemezsin,” dedi alçak ama kararlı bir sesle. “Bu bilgi hayatını mahveder. Bundan böyle her gölgeyi farklı bir gözle göreceksin ve her garip ses meraklanmana sebep olacak. *Bu sesi çıkaran bir insan mı, yoksa bir canavar mı*, diye düşüneceksin. Bir vampire ya da gulyabaniye ait olmayan insanlar bu bilgiyle baş edemez. Zaman bunu tekrar tekrar göstermiştir.”

Mencheres'in Kira'ya söylemediği şey, zamanın bu tür insanların eninde sonunda öldüğünü gösterdiğiydi. Bu ölümlüler sonunda *birini* doğaüstü dünyayla ilgili hikayelerine inandırmaya çalışırdı ve sahibi olmayan, ölmeyenlerle ilgili hikayeler yayan bir insan her iki ırk için de bir tehditti. Hem vampirler hem gulyabaniler belli sayıda insanı mal edinirdi ama o insanlar özel olarak seçilirdi ve kendi

dünyalarından uzaklaştırılırdı. Mallar iki ırktan biriyle ilgili sırları insan toplumuna açıkladıkları takdirde ortadan kaldırılacaklarını gayet iyi bilerek ölmeyen koruyucularıyla birlikte yaşarlardı.

Ama bunu Kira'ya söylerse onu daha fazla korkuturdu, bu yüzden Mencheres düşüncelerini kendine sakladı. Kadının yine kaçmayı denemesini istemiyordu.

"Zarar görmeden gitmeme izin vereceksin, öyle mi?" diye sordu Kira sonunda. Bir karara varmış gibiydi.

"O anıları aklından temizler temizlemez," diye söz verdi Mencheres.

Kadın ona ölçülü bir bakış attı. "Patronumu aramam, işe gelmediğimi için bahane uydurmam gerek. Kovulmak istemem."

"İşinle ilgili sorunların halledilmesini sağlayacağım." Mencheres, gözetim altında bile olsa kadının birini aramasına izin verecek değildi. Kira bir özel dedektif için çalışıyordu. Hat takip edilebilirdi ya da Kira, Mencheres'in anlamını bilmediği, tehlikede olduğunu belli eden bir şifre kullanabilirdi. Kira'nın yeni öğrendiklerinin ışığında böyle bir şey yapmayacağını ummak istiyordu ama bir umuda bel bağlayamayacak kadar çok şey görüp geçirmişti.

"Kız kardeşimi aramam gerek." İşinden bahsederken sesi normaldi, oysa bunu söylerken sertleşmişti. "Pek iyi değil. Ortadan yok olduğum için endişelenmesine izin vermem."

Mencheres başını eğdi. "Yarın onunla konuşman için gerekli ayarlamaları yapacağım."

Kira derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. “Pekala. Anılarımı silmen ne kadar sürer?”

Mencheres, Kira’ya ne kadar kan verdiğini hesapladı. Kadın en az birkaç avuç kan içmişti ve Mencheres’in kanı çok güçlüydü. “En az birkaç gün, en fazla bir hafta.”

Kira yüzünü buruşturdu ama cevap vermedi. Mencheres kadının gücünden bir kez daha etkilendi. Kaçmaya çalışmış ve gitmesine izin vermesi için birkaç kez onunla tartışmıştı ama ne yalvarmış ne de sinir krizi geçirmişti. Böyle çetin koşullar karşısında bu kadar güçlü durabilmeyi başaran bu kadın ne tür bir insandı?

Mencheres geleceği hala görebiliyor olsa ileri bakar ve Kira’nın tam olarak nasıl biri olduğunu anlardı. Hiçbir şey birinin karakterini, bir ömür boyunca verilen kararların sonuçları kadar ortaya koyamazdı. Ama Mencheres artık geleceği göremiyordu. Bunu düşününce içinde yükselen öfkeyi bastırdı. Tanrılara, verdikleri -sonra da geri aldıkları- bir şey için öfkelenmek yararsızdı.

“Pekala,” dedi Kira yine ve Mencheres dikkatini tekrar ona verdi. “Vampirlerle neredeyse bir hafta geçireceğime inanamıyorum ama... Pekala.”

Kira’nın başını alaycı bir şekilde salladığını görünce neşesi yerine gelen Mencheres tebessümünü sakladı. Kadın bu son gelişmelere şaşırان tek kişi değildi. Mencheres’in bir parçası da, bu sabah planlarını mahveden bir insanla aynı evde yaşamaya söz verdiğine inanamıyordu.

“Artık içeri girmeye hazır mısınız?” diye kolunu uzattı Mencheres.

Kira bir an tereddüt etti, sonra dudakları kıvrıldı ve Mencheres'in koluna girdi. "Galiba. Söyle bana vampir, senin adın ne?"

Kira'nın aklından bir şey daha silmesinin ne önemi vardı? "Mencheres."

"Kulağa İspanyol geliyor," dedi Kira karanlıkta onu süzlediği kadar süzerek.

"Mısırlıyım." Bu ayrıntıyı da sonradan kadının aklından silecekti. Bu kadında bir şey vardı, Mencheres'in çenesi açılmıştı.

"Ah." Kira bunun üzerine Mencheres'in gördüğü kadarıyla ilk kez zorlama olmayan bir şekilde gülümsedi. "Eh, Mısırlı vampir Mencheres, yaşlı mısın, yoksa görüldüğün kadar genç misin?"

Mencheres kadına yan yan bakarak eve doğru yürümeye başladı ve aralarındaki yaş farkını düşündüğünde içinde çok tuhaf bir sızı hissetti. "Toprak kadar yaşlıyım," dedi doğal bir şekilde.

"Espri anlayışı olan bir vampir. Böyle bir şeyin var olduğunu gerçekten bilmiyordum," dedi Kira aynı derecede doğal bir sesle.

Mencheres cevap vermedi. Önce kadına durduk yere kendisiyle ilgili bilgi vermişti, şimdi de yaşıyla ilgili espriler yapıyordu. Çok tuhaftı. Mencheres espri anlayışının miadının çok uzun zaman önce dolduğunu sanıyordu.

"Herhalde odayı eski haline sokmak beni önümüzdeki birkaç saat boyunca oyalar," dedi Kira içini çekerek.

Buna gerek yok, başka bir odada...

Mencheres'in neredeyse dudaklarına kadar gelen kelimeleri ağızından kaçırmamasına ramak kalmıştı: *Benim odamda kalabilirsin.* Mencheres'e böyle bir şey düşündüren neydi? Espri anlayışını tekrar bulmuş değildi, aklını kaybetmişti.

Ölmeyen bunaklığı. Dünyada ondan daha yaşlı pek fazla vampir kalmamıştı. Belki de bu gerçek bir hastalıktı.

Dört

KIRA UYANDIĞINDA KALBI KÜT KÜT ATİYOR, kollarını orada olmayan bir saldırganı savuşturmak için sallıyordu. Panik dolu birkaç saniye boyunca, gerçeklik ile karnını yarıp açan o şeyin görüntüsünü birbiriyle bağdaştıramadı. Sonra başını nefes nefese yastıklara bıraktı. *Yalnızca bir kabus. Bir kabus. O kadar.*

Ama bu bir kabustan fazlasıydı. Kira otuzdan geriye sayarak nefesini irade gücüyle yavaşlattı. Bire ulaştığında kalbi hızla atmayı kesmişti ve artık nefes nefese değildi. Bir kez daha geriye saydığına ellerindeki titreme de dindi. Üçüncü kez saydığına, gulyabanilerin görüntüleri beynini bombardımana tutmadan yataktan kalkmayı başardı. *O öldü, sana artık zarar veremez,* diye hatırlattı kendine kararlı bir şekilde.

Koşullar farklı olsa da Kira ilk kez saldırıya uğramıyordu. Ama sonuçta hep bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. O korkunç anılar rüyalarına yine girebilirdi fakat ona

saldıranların hayaletlerinin uyanıkken onu etkisi altına almasına izin vermeyecekti.

Zaten kısa süre sonra Mencheres adındaki o resmi, ölümcül güce sahip vampir tarafından son saldırının anıları silinecekti. Kira daha önce de birçok saldırıyla yüz yüze gelmişti ama bir gün evine giderken aslında var olmaması gereken yaratıklarla karşılaşacağı kimin aklına gelirdi? *Kim-senin aklına gelmezdi*, diye düşündü Kira kasvetle. Lanet olsun, olanları kendi gözleriyle görmüştü. Mucizevi bir biçimde iyileşen karnı bunun kanıtıydı ama hala bütün bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Vampirler. Gulyabaniler. Gerçek olmaması gereken başka hangi yaratıklar vardı? Kira ürperdi. Belki de Mencheres haklıydı. Bunları hatırlamadığı takdirde muhtemelen daha mutlu bir hayat sürerdi.

Ne tuhaftır ki bütün bunlardan sağ salim yakayı sıyracağına düşünüyordu. Dün gece Mencheres onun gitmesine izin vereceğini söylediğinde ona inanmıştı. Bu yalnızca vampir cazibesinin bir sonucu da olabilirdi ama Kira'nın içgüdüleri Mencheres'in güvenilir biri olduğunu söylüyordu ve içgüdüleri bugüne kadar onu hiç yanıltmamıştı. Yanıltmasını istediği zamanlarda bile.

Masum insanları öldürmeyen vampirler. Bu neredeyse vampirlerin varlığı kadar inanılmazdı. Gulyabaniler, en azından Kira'nın gördüğü kadarıyla, çok daha zalim bir tür gibiydi. O yaratıkların Mencheres'e yaptıkları korkunçtu. Mencheres onları durdurmasaydı ve Kira'yı iyileştirmeseydi Kira o depodan kesinlikle sağ çıkamazdı...

Bir soru nihayet şok çığının altından sıyrılıp aklında şekillenmeye başladığında banyoya yürüyordu, yarı yolda donakaldı.

Mencheres madem gulyabanileri öyle kolayca durdura-
bilecekti, bunu neden Kira gelmeden *önce* yapmamıştı?

Mencheres, üzerindeki havuz suyuna Gorgon'un bulanık görüntüsü yansımadan önce onun yaklaştığını hissetmişti zaten. Yüzme havuzunun dibindeki rahat pozisyonunu bırakıp yüzeye çıktı. Suyun altında olduğu zamanlar, kısmi bir sükunet hissedebildiği yegane zamanlardı. Su, evindeki ölümlülerin seslerini boğuyordu, bu yüzden etrafının sularla çevrili olması Mencheres için bir tür meditasyona dönüşmüştü.

"Efendim," dedi Gorgon, Mencheres yüzeye çıktığında, "insanınız sizinle konuşmak istiyor."

Mencheres'in gözleri Gorgon'un arkasına, yüzündeki ifadeden *insanınız* tabirinden hoşlanmadığı belli olan Kira'ya çevrildi. Mencheres bir kez daha Kira'nın aklına girmeye çalıştı, yine kalın bir duvarla karşılaştı. Kadındaki kafa karışıklığının kokusunu alabiliyordu ama zihnindeki şaşırtıcı engeller yüzünden Kira'nın düşüncelerini, hızla atan kalbini duyduğu gibi açıkça duyamıyordu.

"Gelsin," dedi Mencheres kollarını havuzun kenarına dayayarak.

Gorgon kadını öne çağırdığında Kira'nın ilk sözleri "Koyu renk camlar," oldu. "Vampirlerin gün ışığından çekinmediğini söylememiş miydin?"

Mencheres kapalı havuzun olduğu alanda etrafına bakındı ve hafifçe omuz silkti. “Gün ışığı bize efsanelerin iddia ettiği kadar zarar vermiyor ama uzun zaman güneşe maruz kalırsak gücümüz azalıyor ve güneşten kolayca yanıyoruz.”

Bunu ona neden açıklıyorum, diye düşündü bir saniye sonra. Kira’ya ettiği her söz sonradan kadının hafızasından silinecekti. Bu en az rüzgarla konuşmak kadar anlamsızdı.

Kira havuzun kenarından bir iki metre uzağa oturdu, bacaklarını piknikteymiş gibi kıvrıp altına aldı. “Neden havuzunun etrafında gerçek duvarlar yok? Beton duvarlar güneş ışığını opak camdan daha iyi bloke eder.”

Mencheres hafifçe, gaddarca gülümsedi. “Çünkü bazen bazı şeylerden, benim için pek yararlı olmasalar da zevk alıyorum.”

Kira’yla konuşmak da Mencheres’in zevk aldığı yararsız şeylerden biriydi. Bunun hiçbir anlamı olmamasına rağmen Kira’nın sorularına cevap vermeye devam ediyordu.

Kira başını yana eğdi. Opak camlardan gelen hafif gün ışığı saçlarının altın rengini vurguluyordu. Kadının üzerinde kot pantolon ve hayli dar bir bluz vardı. Mencheres, yanında kaldığı süre boyunca giymesi için ona yeni giysiler ayarlamayı aklına yazdı. Kira şu anda Selene’in kıyafetlerini giyiyordu ama Selene’in göğüsleri Kira’nınki kadar dolgun değildi.

Mencheres’in gözleri, Kira kollarını bariz bir öfkeyle göğüslerinin üzerinde kavuşturuncaya dek kadının göğsünden ayrılmadı. Mencheres nihayet gözlerini onun gözlerine

çevirdiğinde Kira ona ters ters bakıyordu. Mencheres kendi yaptığı bu beklenmedik, saçma harekete gülecek gibi oldu, başını çevirdi. Bir kadının göğüslerine dik dik bakarken yakalanmayalı kaç asır geçmişti? Üstelik bir kadının örtülü göğüslerine bakıyordu. Onun kadar güçlü bir usta vampir olan Bones bunu görse gülmekten katılırdı.

“Bazı şeyler hiç değişmiyor olmalı,” diye söylendi Kira. Mencheres gülümsedi. “Anlaşılan öyle.”

Kira bir elini saçlarının arasından geçirerek Mencheres’e yine kadınsı, yasaklayıcı bir bakış attıktan sonra yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi. “Dün, ben gelmeden önce o gulyabanileri neden durdurmadın? Sen—”

“Sus çabuk,” diye sözünü kesti Mencheres. Gorgon uzaklaşmış, gözden kaybolmuştu ama kadını hala duyabiliyordu.

“Çok düşündüm ama bir anlam veremedim,” diye devam etti Kira sessiz olması yönündeki emri yok sayarak. Mencheres bir an şaşaladı, ne tepki vereceğini bilemedi. Onun emirlerini yok saymaya cüret eden bir insanla karşılaşmayalı asırlar olmuştu. “Onlara dokunman bile gerekmeden... Hey!”

Mencheres, Kira’nın bu konuda daha fazla konuşmasına engel olmak için havuzdan fırlamış, parmağını kadının dudaklarına koymuştu. Kira’nın giysilerine elinden sular damlıyordu. Mencheres tepesine dikildiğinde kadının soluk yeşil gözleri dehşetle irileşmişti.

“Bu konuyu bir daha açma,” dedi Mencheres çelik gibi bir sesle. Onu hipnotize edip susturamazdı ama çünkü gul-

yabanilerle ilgili bozulan planlarını Gorgon'un öğrenmesi için ağzını kapatmaya hazırdı.

Mencheres sudan çıktığında Kira'nın nabızı hızlanmıştı ve gözlerini Mencheres'in yüzünden ayırıp vampirin vücuduna baktığında da kalbi yavaşlamadı, derin bir iç geçirdi.

Kadının sıcak nefesi, dudaklarının üzerindeki Mencheres'in parmağında dolaştı. Kira'nın bakışları adamın omuzlarından ayaklarına kadar indi, sonra tekrar yukarı çıkıp bacaklarının arasında durdu. Tekrar iç geçirdi.

Mencheres sırrı neredeyse ortaya çıkacağı için öfkelenmişti ama Kira'nın gözlerini ondan alamadığını görünce anında neşelendi.

Vampir sudan fırlayıp üzerine çömeldiğinde Kira'nın ilk düşüncesi *Eyvah*, olmuştu. Kira onun hareket ettiğini bile göremeden vampir aniden gelip tepesine dikilmişti. Kapkara gözlerini ona dikmişti, suları Kira'nın üstüne başına damlıyordu. Dudaklarının üzerindeki Mencheres'in parmağı minik bir çekiç gibi sertti. Kira yiyecek zincirinde adamın bir yırtıcı, kendisininse av olduğunu hatırlamadan edemedi. *Bu konuda konuşulmasından hoşlanmıyor, hemen çenemi kapatsam iyi olur*, diye son derece mantıklı bir karara vardı hemen.

Sonra o vücuda baktı ve Mencheres'e ne sorduğunu falan, her şeyi bir anda unuttu. Hayatında gördüğü en sert, en sıkı bedenden minik su damları süzülüyordu. Mencheres'in göğsü, kolları ve karnı gerçek olamayacak kadar kusursuz görünen kaslardan örülmüş gibiydi. Adamın hafif esmer

teni, omuzlarından kara nehirler gibi akan saçının siyahlığını vurguluyordu. Mencheres bu arada saçını düzeltirmiş olmalıydı çünkü şimdi saçının her yeri aynı uzunlukta idi. Kira'nın gözleri daha aşağıya kaydı, Mencheres'in bacaklarının da vücudunun geri kalanı gibi şahane olduğunu gördü. Adamın gergin tenini görmesine hiçbir engel yoktu çünkü Mencheres çıplak yüzüyordu. Kira büyük bir şaşkınlıkla vampirin hiçbir yerinde, hatta bacaklarının arasından bile kıl olmadığını gördü...

Ve gözleri orada takılıp irileşti. *Aman Tanrım*. Vampirin parmağı hala dudaklarında olmasa Kira refleks olarak dudaklarını yalardı.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor olmalı," dedi derin bir ses ve vampirin parmağı dudaklarından çenesine kaydı.

Kira gözlerini gönülsüzce kaldırıp Mencheres'in koyu renk gözlerine baktı. Bu gözlerde şimdi öfke yoktu. Adamın dudaklarının köşesi seğirdi. Kira nihayet Mencheres'in onun az önce ettiği lafı tekrarladığını fark edince kendi haline güldü.

"Suçumu itiraf ediyorum," dedi Kira şakayla karışık ve gözlerini yeniden aşağı çevirme dürtüsünü bastırdı.

Vampir de gülmüştü. "Kendim kaşındım diyebiliriz."

Adam arkasına uzandı, yakındaki bir sandalyeden beyaz bir havlu alıp bu hareketi utangaçlıktan ziyade edepli davranmak için yaptığını gösteren aldırılmaz bir yavaşlıkla kalçalarına sardı. Kira başını hafifçe salladı. Mencheres şimdi en azından belden aşağısını örttüğüne göre Kira artık aklını toplayabilmeliydi.

Tabii ki ilk düşüncesi, Mencheres'in onu susturmak için havuzdan fırlamasına sebep olan konu oldu. Mencheres neden bu konuda konuşulmasını istemiyordu? Bunun tek sebebi, gulyabaniler tarafından yenmesine ramak kalmış olması mıydı? Ne kadar çaresiz durumda olduğunu mu hatırlamak istemiyordu? Dün Kira ilk uyandığında Mencheres bundan utanmış görünmemişti ama belki de işler değişmişti. Bu bir tür ertelenmiş travmatik tepki ya da buna benzer bir şey olabilirdi. Kira da daha önce benzer bir şey yaşamıştı.

Neyse ne, sonuçta çok hassas bir konu olduğu belliydi. Kira'nın dedektif tarafı meraktan yanıp tutuşsa da şu aşamada asıl önemli olan özgürlüğünü kazanmasıydı. Mencheres'i mümkün mertebe kızdırmasa iyi ederdi, gidip gitmemesine karar verecek olan oydu neticede. Adamın gulyabanilerden kurtulma konusunda bir noktaya kadar gösterdiği şaşırtıcı başarısızlık konusunu kapatacaktı. Korkutucu derecede güçlü bir vampirin, sonradan dokunmaya bile gerek duymadan öldürdüğü birkaç gulyabaninin işkencelerine neden katlandığını öğrenmektense kendi hayatına dönmeyi tercih ederdi.

"Kız kardeşimi arayabileceğimi söylemiştin," dedi Kira konuyu değiştirip.

Mencheres her hareketinde var gibi görünen o cıvamsı zarafetle ayağa kalktı. "Öyle söylemiştim. Gel."

Mencheres elini uzattı, Kira da bu eli tutarak adamın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Ödünç aldığı bluzla pantolon suların damladığı yerlerde vücuduna yapışmıştı.

Mencheres havlunun vücudunu örten tek şey olmasını hiç mi hiç umursamadan havluyu Kira'ya uzattı. "Al bunu kullan."

Kira tıpkı buradan kaçmaya çalıştığında ipin ucundan sarkarken yaptığı gibi kendine aşağı bakmamayı telkin etti. "Ah, hayır, kalsın. Bence o havluya senin benden çok ihtiyacın var."

Mencheres'in dudakları yine bir tebessümü bastırmaya çabalıyormuş gibi titredi. Kira tekrar o gerçekdışılık hissi-ne kapıldı. Gerçekten bir havuzun başında, nemli kotunu ve bluzunu kurutsun diye ona havlusunu teklif eden çıplak bir vampirin yanında duruyor olamazdı, değil mi? Son otuz bilmem kaç saattir olan biten her şey rüya gibiydi. Bu senaryoyu daha inanılmaz hale getirmek için gereken tek şey, biraz ötedeki bahçeden birkaç cinin taklalar atarak çıkagelmesiydi.

Ya da karşısındaki muhteşem vücutlu vampirin ona bir yandan üzüm yedirirken bir yandan da şehvetli bir masaj yapması... O zaman Kira bunun bir rüya olduğunu anlardı. Ama Mencheres meyve ve kokulu yağ aramaya gitmek üzere havluyu yere fırlatmak yerine yeniden beline dolayınca Kira bir kez daha bunların gerçek olduğuna kanaat getirdi. Bu tuhaf, bazen insanın ödünü koparan, bazen de tahrik eden türde garip bir gerçeklikti ama yine de gerçekti.

Üstelik Kira'nın bu gerçeklikle ilgili anıları geçici olacaktı. Bu bir bakıma durumun en tuhaf yanıydı. Bir hafta sonra, olup biten hiçbir şeyi hatırlamaması nasıl mümkün

olabilirdi? Aklında hiçbir bilgi kalmayacak mıydı? Mesela gelecekte filmlerde vampir gördüğünde deja vu yaşamayacak mıydı?

“Endişelenmene gerek yok,” dedi Mencheres yavaşça. “Hayatın tüm bunlardan olumsuz etkilenmeyecek.”

“Artık aklımı okuyabiliyor musun?” diye sordu Kira utanç içinde. “Çünkü eğer öyleyse, o masaj fikri...”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Düşüncelerini hala okuyamıyorum. Kokun ve yüzündeki ifade geleceğini düşündüğünü tahmin etmeme sebep oldu sadece. Ama şu masaj fikrini merak etmedim diyemem.”

“İı, şey, omzum tutulmuş da,” dedi Kira gözlerini kaçırarak.

Vampir yumuşak bir kahkaha attı. “İnsanlar yalan söylediklerinde belirgin bir koku yayarlar ve sen de şu anda öyle kokuyorsun, Kira.”

Kira arkasını dönüp adama meydan okuyan bir bakış attı. Tamam o zaman. Mencheres güçlü bir vampir olabilirdi ama Kira yetişkin bir kadındı ve çekingen, *kör* bir bakire gibi davranmayacaktı. “Kadınların sana hayatlarında gördükleri en seksi, en egzotik erkek olduğunu söylemelerine alışkınsındır herhalde. Aklımdan seninle ilgili, içinde üzümler ve kokulu yağlar falan olan hayaller geçmesi o kadar şaşırtıcı olmasa gerek. Ve o havluyu bir daha çıkarırsan soğuk bir duş almam da gerekecek.”

Kira vampirin küstahça gülümsemesini, imalı bir bakış atmasını, hatta çapkın bir şekilde göz kırpmasını falan bekledi. Ama Mencheres’in yüzündeki ifade ancak... şaşkın ola-

rak tanımlanabilirdi. Sonra yüzdeki bütün bu ifadeler birden silindi.

“Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

Kira gerildi. Mencheres ona sığ olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? *Ah, hadi ama*. Adam etrafta çıplak dolaşıp vücuduyla hava atarken Kira sırf bu vücudu fark ettiği için basitlik etmiş mi oluyordu?

“Endişelenme. Everest Dağı’nın da muhteşem olduğunu düşünüyorum ama bu ona tırmanmaya niyetim olduğu anlamına gelmiyor.”

“Bu benzetmeyi pek anlamadım,” diye mırıldandı Mencheres.

Kira içini çekti. “O zaman bu konuyu da, senin az önceki konuyu gömdüğün yere, *tartışılmayacaklar* kategorisine sokup unutalım.”

Adamın kömür rengi gözlerinde küçük yeşil benekler belirdi. Kira söylediği şeyin, bir kaplanın kuyruğunu çekmekten farksız olduğunu o zaman anladı. Tuhaftı ama Mencheres’ten korkmuyordu. Adam onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilecek bir yırtıcı olabilirdi ama aynı zamanda ona karşı yumuşak bir tavrı vardı. Onu susturmak için hızla havuzdan fırladığında Kira biraz irkilse de içgüdüleri Mencheres’in ona zarar vermeyeceğini söylemişti.

Mencheres bu konuda söz vermemiş olsa Kira’nın ondan ödü kopardı. Bütün o hayret verici yetenekleri ve çeklikten iradesi, Mencheres’i ölümcülden de öte kılıyordu. Adam bir doğa olayı gibiydi. Diğer doğaüstü yaratıkların

kafalarını ellerini kullanmadan koparabilen, Kira'nın hayatını tehdit eden yarasını iyileştirebilen, uçabilen ve Kira'ya bunların hepsini unutturabilecek biriydi. Mencheres onu gerektiği kadar korkutmuyor olabilirdi ama adamın içinde böyle büyük bir gücün var olduğunu bilmek korku vericiydi.

Ya bütün vampirler onun yaptıklarını yapabiliyorsa ama insan öldürmeme konusunda Mencheres kadar disiplinli değilse? Dün gördüğü gulyabaniler, kelimenin tam anlamıyla, ikisini de çiğ çiğ yemek istiyordu, demek ki bütün doğaüstü varlıklar sıkı ahlaki kurallarla yaşamıyordu. Kira'nın aklına kayıp insanların dosyaları geldi. Bazı dosyalarda çok tuhaf hikayeler yer alırdı. Ya o insanların kaybolmasının ardında kötü niyetli insanlar değil de başka yaratıklar varsa?

Kira başını kaldırdığında Mencheres'in bakışlarının onu elle tutulabilir bir yoğunlukla incelediğini gördü. Adam yine aklını mı okumaya çalışıyordu? Başarılı oluyor muydu? Kira neredeyse onun başarılı olmasını umacaktı. Mencheres aklını okuyabilirse, çok geçmeden de hafızasını silebilecek demektir. Bu da Kira'nın eve gidebileceği anlamına geliyordu.

"Aklıma girme işi nasıl gidiyor? İyi gidiyor mu?" diye sordu.

Mencheres gözlerini bir kez kırpıttıktan sonra arkasını döndü. Adamın üzerine görünmez bir kalkan inmiş, onu soğuk bir ilgisizlikle sarmış gibiydi.

"Hiçbir şey duymuyorum."

Lanet olsun. “O zaman izin ver de kız kardeşimi arayayım. Merak etme, ona vampirlerle ilgili hiçbir şey söylememi hatırlatmana gerek yok.”

Beş

KIRA ODASINDA VOLTA ATIYORDU. KARDEŞİNİ Karamaya çalışmış ama Tina telefonu açmamıştı. Dışarıda olabilirdi elbette ama ya bir şey olduysa ve kardeşi telefona bakamayacak kadar hastaysa? Kira, Mencheres'ten, her şey yolunda mı diye bakmak üzere Gorgon'u Tina'nın dairesine göndermesini istemeyi düşündü. Mencheres sarışın vampirin bugün Kira'nın işyerine gideceğini, Frank'in aklıyla bir şekilde oynayıp onu Kira'nın grip yüzünden işe gelemediğine inandıracağını söylemişti. Kira bir vampirin bile inatçı patronunu ona aniden bir hafta izin vermeye ikna edebileceğinden şüpheliydi ama Mencheres, Gorgon'un yeteneklerine güveniyor gibiydi.

Tıpkı Mencheres gibi, Kira'nın içgüdüleri ona Gorgon'un da tehlikeli olmadığını söylüyordu ama kim bilir, belki de bu bir vampirin doğal kamuffajının bir parçasıydı. Yırtıcılara hiçbir şey, kurbanlarının onların zararsız olduğunu düşünmesinden daha çok yardımcı olamazdı.

Kira kız kardeşini bir vampirle baş başa bırakma riskini almayacaktı. Gorgon'un Tina'nın iyi olduğu haberiyle gelmesi içini çok rahatlatacak olsa da.

Kız kardeşini daha sonra tekrar arayabilirdi herhalde. Mencheres ona tek bir telefon hakkı verecek ve Tina'ya o tek aramada ulaşır ulaşmadığını umursamayacak kadar katı görünmüyordu. Aslında Mencheres hayli yardımseverdi. Kira'ya evi, havuzu ve evin bahçesini istediği gibi kullanabileceğini söylemişti. Gözetim altında değilken birilerine telefon etmeye, e-posta ya da kısa mesaj göndermeye veya tekrar kaçmaya kalkışmadığı sürece. Görünüşe göre Kira'nın kelepçeleri kadifedendi. Ne tuhaf. Kira evliyken çok daha sert şartlar altında tutsak edilmişti.

Kira bu düşüncüyü aklında belirdiği hızla bir kenara itti. Hayatının o bölümü bitmişti ve son on yılda gördüğü şeyler, onu yapabileceği tek şeyi yaptığına daha da inandırılmıştı. *Hayatta kalmak*. Bu bazen pek soylu ya da hoş bir davranış olmuyordu ama gerekliydi.

Midesi guruldadı ve Kira'ya kahvaltıda yalnızca bir muz yediğini, bir gün önceyse hiçbir şey yemediğini hatırlattı. Mencheres ona buzdolabından ne isterse alıp yiyebileceğini söylemişti. Kendi yemeğini kendisi hazırlaması gerektiğini söylerken neredeyse özür diler gibi bir hali vardı.

Kelepçeleri gerçekten de kadifedendi.

Yatak odasından çıkıp doğruca mutfığa yöneldi. Mencheres'in, evi istediği gibi kullanabileceğini söylerken gerçekten de ciddi olup olmadığını test etme zamanı gelmişti.

Merdivenlerden indi, ikinci katın sahanlığında duraksadı. Kendi yatak odası üçüncü kattaydı ve o koridorda iki kapı daha olsa da yukarı kimsenin çıktığını duymamıştı. Mencheres eğer yukarıda kalıyorsa son derece sessiz olmalıydı. Yoksa odası ikinci katta mıydı? Kira evde kendisi, Gorgon ve Mencheres dışında kimseyi de görmemişti. Burada yalnızlar mıydı? Eğer öyleyse ve normalde burada yalnızca Gorgon'la Mencheres kalıyorsa vampirin neden bu kadar büyük bir evi vardı?

Ayrıca, ya Mencheres olup olabilecek en duygusuz insandı ya da bu evde uzun zamandır yaşamıyordu. Kira ne şahsi bir fotoğraf ne de bir anı görmüştü. Evin soğuk, model evleri andıran bir kusursuzluğu vardı. Burası Mencheres'in asıl evi değilse peki şimdi neden buradaydı? Ve burada değilken nerede yaşıyordu?

Kira bir kahkaha duydu ve gizemli gardiyanıyla ilgili merakını şimdilik bir kenara bıraktı. Kahkahada belirgin, dişi bir tını vardı. Demek ki Kira, Mencheres ve Gorgon'la evde yalnız değildi. Son katın merdivenlerini neredeyse temkinli adımlarla inerken bu kez erkeksi bir gülüş duydu. İçinde tuhaf bir sızı belirdi. Gülen Mencheres miydi? Eğer öyleyse, birlikte güldüğü kişi kimdi? Kız arkadaşı mı?

Belki de karısı? Vampirin alyansı yoktu ama bu bir şeyi kanıtlamazdı. Vampirler evlendiğinde yüzük takmıyor olabiliirdi.

Kira omuzlarını dikleştirip sesleri takip etti. Sesler mutfaktan, yani zaten gitmekte olduğu yerden geliyordu. Oraya girmek için bir bahaneye ihtiyacı yoktu, guruldayan

karnı yeterli bir açıklamaydı. Ama Kira mutfağa girip de yemek masasının etrafında toplanmış insanları gördüğünde hiçbirini tanımadı.

Kira içeri girdiğinde konuşmalar kesilmişti, şimdi herkes başını kaldırmış ona bakıyordu. Önlerinde yemek olduğuna bakılırsa bu iki adam ve kadın insan olmalıydı. *Bunlar istekleri dışında burada tutulan başka tanıklar mı,* diye düşündü Kira. Tanrım, Mencheres'in kazara vampirlerin varlığını öğrendikleri için tutsak edilen insanlarla dolu bir ağılı mı vardı? Kira ürperdi. Belki de Mencheres'in söylediği her şey yalandı. Belki de Kira'nın gitmesine *hiçbir zaman* izin vermeyecekti.

"Merhaba," dedi sarışın kadın neşeyle el sallayarak. "Açsan biraz yumurta ve pastırma kaldı."

"N'aber?" dedi esmer adam ve kum rengi saçlı, ağzı dolu olan adam da dostça bir homurtuyla ona selam verdi.

Kira bu rahat selamlama karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bu üçü burada tutsak tutuluyorsa bile bundan pek şikayetçi görünmüyorlardı.

"Teşekkürler," demeyi başardı sonunda. Olan biteni çözmeye çalışırken sırf bir şey yapmış olmak için ocağa doğru yürüdü. Gorgon ve Mencheres ortalıkta yoktu ama yakınlarda olabilirlerdi.

Artakalan yumurtalarla pastırmaları iki tavadan kazıyarak bir tabağa aktardı ve yemek masasındaki boş sandalyeye oturdu. Üç çift göz onu merakla süzüyordu.

"Bu arada, ben Kira," dedi. Burada istekleri dışında tutulup tutulmadıklarını çaktırmadan nasıl öğrenecekti?

“Biliyoruz,” dedi siyah saçlı adam hafifçe sırıtarak. “Ben Sam, bunlar da Selene’le Kurt.”

Kira sakın görünmeye çalışarak yumurtasını çiğnedi. “Biliyorsunuz, ha?” dedi lokmasını yuttuktan sonra. “Ne biliyorsunuz?”

“Burada uzun kalmayacağını ve burada kalmaktan pek hoşnut olmadığını,” diye özetledi Selene yine o neşeli te-bessümle.

Kira cevap vermeden önce yumurtadan bir çatal daha yedi. “Peki siz, şeyey, burada kalmaktan hoşnut musunuz?” diye sordu dikkatle.

“Dokuz beş çalışmaktan iyidir,” dedi Kurt ilk kez ağzını açıp.

Üçü debuna neşeyle güldü. Kira yine gözlerini kırptırdı. Burada isteyerek mi kalıyorlardı? Mencheres’le Gorgon’un ne olduğunu bilmiyorlar mıydı? Mencheres normal şartlar altında insanları hipnotize etme yeteneğine hayli güveniyor gibiydi. Bu üç kişinin, diğer *ev arkadaşlarının* vampir olduğunu bilmeme ihtimali var mıydı?

“Yani üçünüz serbest çalışıyorsunuz, öyle mi?” dedi Kira yuvarlak bir şekilde.

Üçü yine gülüştü. “Öyle de diyebiliriz,” dedi Sam. Arkasına yaslanıp sandalyesinin iki arka ayağı üzerinde dengede durdu. Yirmilerinin başında görünüyordu. Aslında üçü de Kira’dan daha genç duruyordu.

“Toprak kadar yaşlıyım,” yorumuna rağmen Mencheres de ondan daha genç görünüyordu aslında. Belki de Kira yanılıyordu. Belki bunlar insan değildi. Normal yemek yi-

yorlardı, evet, ama şu ana dek Kira'nın vampirlerle ilgili tüm bildikleri yanlış çıkmamış mıydı? Belki de vampirler herkes gibi günde üç öğün yemek yiyor, yemeğin üstüne de kan içiyordu. Kira tabağındakileri didiklerken onları elinden geldiğince çaktırmadan incelemeye çalıştı. Selene, Kurt ve Sam her bakımdan oldukça normal görünüyordı... Gerçi Mencheres de öyle görünüyordu. Şimşek kadar hızlı hareket etmeye ya da insanların kafasını koparmaya başlayana dek.

"Siz Mencheres'le nasıl tanıştınız?" diye sordu Kira sonunda.

Selene omuz silkti. "Birkaç yıl önce. Frisco'da metamfetamin için fahişelik yapıyordum. Mencheres beni hırpaladığı için pezevenğimi sıkıştırdı. Onun kanını içti, sonra da bana yeni bir hayat isteyip istemediğimi sordu. İstiyordum. O da beni yanına aldı ve uyuşturucudan kurtardı. İşte buradayım."

Kira bir özel dedektif olarak çok daha feci hikayeler de duymuştu ama Selene'in uyuşturucu bağımlılığı, fahişelik ve cinayetle ilgili bir hikayeyi bir yabancıya böyle aldırılmaz bir tavırla anlatması onu afallattı. Kira daha bir şey diyemeden Sam konuştu.

"Ben Mencheres'e miras kaldım. Tik Tak'a aittim ama bir yıl kadar önce savaşta öldü. Mencheres, Tik Tak'ın efendisiydi. Tik Tak öldüğünde ben de dahil olmak üzere Tik Tak'ın bütün malları ona kaldı."

"Efendi mi? Mencheres sizi *kölesi* olarak mı görüyor?" dedi Kira dehşetle.

Sam ona şöyle bir baktı. “O şekilde *efendi* değil. Mencheres, Tik Tak’ın geldiği vampir soyunun efendisi, yani ustasıdır. Bir vampire ait olan insanlar o vampirin malı olarak görülür ama istediğimizde çekip gidebiliriz. Yani kimsenin kölesi falan değilim, tamam mı?”

“Ben senin gibiyim Kira,” dedi Kurt ve gergin havayı dağıttı. “Vampirlerin varlığından, kazara birkaçına rastlayana dek habersizdim. Ama birlikte takıldığım çeteden daha güven verici oldukları için öğrendikten sonra burada kalmaya karar verdim.”

Bu yeni bilgiler Kira’nın kafasını daha da karıştırmıştı. Selene, Sam ve Kurt, Mencheres’in ne olduğunu gayet iyi biliyor ve kendi rızalarıyla onun yanında kalıyorlardı. Yoksa öyle değil miydi? Belki de Mencheres onların akıllarıyla oynayıp burada olmayı *seçtiklerine* inanmalarını sağlamıştı. Kira’ya da aynı şeyi yapmayı mı planlıyordu? Ya Kira evine dönmek için hafızasının silinmesini beklerken Mencheres onu sonsuza dek burada tutabilmek için zaman kazanıyorsa?

Bu öyle korkunç bir düşünceydi ki Kira midesinin ağzına geldiğini hissetti. Son on iki yıldır ona kusursuzca rehberlik eden içgüdüleri konu Mencheres olduğunda güvenilir olmayabilirdi. Vampirler eğer insanların akıllarıyla oynayabiliyorlarsa, insanların onlara verdiği içgüdüsel tepkileri değiştireyor da olabilirlerdi.

Masada oturan diğer üç insana tekrar baktı. Yüzeyde her şey ne kadar normal görünüyordu ama yüzeyin altına indiginizde bu yanılsama kayboluyordu.

Mencheres'e inanmasını söyleyen içgüdüleri de bir yanılsama olabilirdi.

Ellerinin titremesine güçlükle engel olarak ayağa kalktı. "Sizinle tanıştığıma sevindim." Sonra mutfaktan çıkıp kendini bahçeye attı. Duvarların üzerine üzerine geldiğini hissediyordu.

Mencheres havuzun yanından geçip bahçeye doğru yürüdü. Kira'nın kalp atışları onu kendine çekiyordu. Kira bahçenin uzak ucundaydı, her nedense bir ağacın alt dallarından birinde oturuyordu. Hafif bir esinti kadının korku, kafa karışıklığı ve öfkeyle bozulmuş olan limonsu kokusunu Mencheres'e kadar taşıdı.

Ufak bahçenin diğer tarafındaki beton banka oturdu. Kira'nın ruh halinin böyle aniden değişmesine ne sebep olmuştu acaba? Bu sabah Mencheres onun yatak odasındaki hareketlerini dinlediğinde kadın gayet iyiydi. Kira mutfakta diğerleriyle konuşurken de onları dinlemişti ve diğerlerinin söylediklerinin öyle korkutucu bir tarafı yoktu. Ama Kira bu konuşmadan sonra doğruca bahçeye çıkmıştı ve üç saattir oradaydı. Burada olmasını gerektiren koşullardan kaynaklanan normal bir sıkıntı mıydı bu? Yoksa başka bir şey mi vardı? İyi de Mencheres bunu neden umursuyordu ki? Kira'nın gelip onunla konuşacağı, canını neyin sıkıttığını açıklayacağı umuduyla dışarı çıkıp bu bankta oturması tam bir saçmalıktı. Aklını başına toplamalı, çok yakında onu hatırlamayacak bir kadın için endişelenmek yerine daha hayati konulara kafa yormalıydı.

Esinti tekrar kadının kokusunu ona taşıdığına Kira duyularını okşuyormuş gibi hissedip zevkle ürperdi. *Biraz deliliğin, hayattan azıcık zevk almanın ne zararı var?* Kira'nın kokusunu içine çekti. Bu yaşında artık her kararını soğuk, duygusuz bir mantıkla vermek zorunda olmama hakkı kazanmamış mıydı?

Mencheres'in duyuları başka bir şey algıladı ve dikkati Kira'dan uzaklaştı. Yaşlı, güçlü ve kinci bir şeyin varlığını seziyordu. Doğruldu ve Gorgon'un kapıya baktığını duyduğunda, duyularını çoktan o aşılmaz kabuğun içine saklamıştı.

"Mencheres'i görmeye geldim," dedi çok iyi tanıdığı bir ses.

"Gardiyan," diyen Gorgon'un sesinde, Mencheres'in düşmanının konumuna uyacak kadar saygı vardı. "Ona geldiğinizi haber vereyim."

Radjedef gök gürültüsünü andıran bir sesle güldü. "Çoktan haberi oldu, evlat."

Mencheres içinde alev alan öfkeyi bastırdı, tespit edilemeyecek bir seviyeye indirdi. Radjedef, insanlarına böyle alaycı davranmasının onu öfkelerendirip öfkelerlendirmeyeceğini test ediyor olmalıydı. Mencheres ona kanıt verdiği takdirde Kanun Gardiyanı hakaretlerinin dozunu artırırdı. Radjedef statüsünün ona sağladığı korumaları biliyor ve konu Mencheres olduğunda bunu suistimal etmekten çekinmiyordu.

Mencheres, Radjedef'in ortadan kaybolmasının ilk şüphelisi olacak olmasa eski düşmanını binlerce yıl önce or-

tadan kaldırırdı. Ama sorun da buydu zaten. Geçmişleri öyle geriye uzanıyordu ki herkes aralarındaki düşmanlıktan haberdardı.

Radjedef eğer Kanun Gardiyanı olmasa Mencheres yine de kendini tehlikeye atıp onu yok ederdi.

Gorgon bahçeye çıktı. Radjedef tam da Mencheres'in tahmin ettiği gibi, gelişinin haber verilmesini beklemek yerine adamın peşinden geldi.

"Efendim, ziyaretçiniz var," dedi Gorgon.

"Teşekkürler," diye yanıt verdi Mencheres. Gorgon döndü ve Kanun Gardiyanı'nın onu sertçe kovmasına fırsat vermeden eve doğru yürüdü. Ne de olsa Gorgon, Radjedef'le ilk kez muhatap olmuyordu.

"Menkaure," dedi Radjedef, Mencheres'e doğduğunda verilen isimle hitap ederek. "Yerini benden saklamaya çalışmamana şaşırdım."

Mencheres de Radjedef'in çocukken nefret ettiği kısa ismini kullandı. "Oyunlarımızdan bıktım artık Radje."

Düşmanının dudağı öyle hafifçe seğirdi ki başka kimse bunu fark edemezdi. Ama Mencheres bunu gördü ve içten içe gülümsedi. Radjedef dört bin beş yüz yıldan sonra bile çocukluğundaki güvensizliklerini aşamamıştı. Aşmış olsaydı bugün düşman değil dost olabilirlerdi.

"Kimse oyunlardan senin kadar zevk almaz," diye soğukça cevap verdi Radjedef ve davet edilmediği halde Mencheres'in yanına oturdu. Elini hafifçe sallayarak evi işaret etti. "Neden bu viran yerde oturuyorsun ki? Burada kalarak bir tür kefaret falan mı ödüyorsun?"

Mencheres tek kaşını kaldırarak sıkıldığını belli etti. “Sen bile sırf şu andaki mülkümle alay etmek için gelmiş olamazsın.”

Radjedef gülümsedi. “Birçok kaynakla konuştum, eski dostum. Seninle ilgili feci şeyler söylüyorlar. Sürekli mal çalıyormuşsun. Cinayet işliyormuşsun. İnsanları tutsak ediyormuşsun. Büyü yapıyormuşsun. Sırf bu yıl içinde kaç kanunu çiğnediğinden haberin var mı?”

“Kaynakların yeterince güvenilir olsaydı bana bunu baş başayken değil, Gardiyan Konseyi’nin önünde sorardın,” dedi Mencheres sakın bir sesle. “Bu söylediklerinin hiçbirini kanıtlayamazsın. Hiçbir zaman da kanıtlayamadın. Artık kendine başka bir hobi bul Radje. Wii’nin bayağı eğlenceli olduğunu duydum.”

“Herkes kara büyüyle bir hortlak dirilttiğini, onu karının peşine taktığını ve karını öldürttüğünü biliyor,” dedi Radjedef sertçe.

Mencheres omuz silkmekle yetindi. “Herkes öyle diyorsa kanıt bulman kolay olur.”

“Patra’nın öldürülüşüne tanık olanların sadece *sana* sadık olduğunu biliyorsun,” dedi Radjedef saklamadığı bir öfkeyle.

Karısını öldürmek için hortlak kullanması iddiası... tam olarak doğru sayılmazdı. Ama Radjedef’in Mencheres’i işlemekle itham ettiği bu en büyük suçta doğruluk payı da yok değildi. Gelgelelim bunun Radjedef’e bir yararı yoktu. Mencheres neredeyse gülümseyecekti.

Neredeyse.

“Ben artık burada olmadığımıda, nefretini bana yönelte-
mediğinde ne yapacaksın Radje?”

Radjedef’in kara gözlerinde bir parıltı belirdi. “Seni öldürmek gibi bir niyetim yok, eski dostum. Bu bana istediğim şeyi vermez ve senin için fazla kolay olur.”

“Sen ne istersen iste, yine de ortadan kaybolabilirim,” dedi Mencheres. Kendini sakınmadan dürüst bir cevap verdiği nadir anlardan biriydi bu.

Radje gülümsedi. “Bunu düşününce kalbim burkuluyor.”

Kalbine gümüş bıçak saplasam daha fazla burkulur, diye düşündü Mencheres gaddarca. Ama bu düşünce her ne kadar çok cezbedici olsa da çok ağır sonuçlar yaratırdı. Kanun Gardiyanları, vampirler arasındaki en yüksek yasama organıydı. Mencheres bir başka usta vampiri, kendisi ile vampirin müttefikleri arasında bir savaş çıkmasını göze aldığı takdirde öldürebilirdi ama Kanun Gardiyanları’ndan birini öldürmek *bütün* vampirlerin ona karşı birlik olmasıyla sonuçlanırdı. Karıştığı son birkaç savaş yüzünden, Mencheres’in böyle budalaca bir hata yapmasını bekleyen sayısız düşmanı olmuştu. Hayır, Mencheres bunu yapmayacaktı. Bunun sonuçlarıyla sadece kendisi değil Bones ve sevdiği diğer kişiler de yüzleşmek zorunda kalacağından, çok istese bile böyle bir şey yapamazdı.

“Yorulдум,” dedi Mencheres dünyada geçirdiği onca yılın tüm yükünü olanca ağırlığıyla omuzlarında hissederek. Sayısız savaş, anlaşmazlıklar, vicdan azabı ve acımasızca sürüp giden bir çabalama hali... Keşke Radjedef, Mencheres için yaptığı o ayrıntılı intikam planını asla uygulamaya

koymayacağını bilseydi. “Bana daha önce saldırmalıydın, eski dostum,” dedi birden. “Seninle senin istediğin gibi yaşamak istediğim dönemde bana saldırmalıydın.”

Kanun Gardiyanı’nın yüzünde bir ifade belirip kayboldu. Adam onun hissizliğinin aslında bir oyun olmadığını anlamıştı.

“İnsanlarını asla terk etmezsin, Menkaure.”

Mencheres yorgunluğunun arasında hafif bir tatmin hissetti. Radje gerçekten intikam şansını sonsuza dek kaybetmek üzere olduğunu kavramış mıydı?

“Bu doğru, bu yüzden soylarımızı birleştirdiğimizde Bones’a gücümü hediye ettim.”

“Baştan beri *benim* olması gereken gücü!” diye bağırdı Radjedef birden. Asırlardır duygularını Mencheres’e bu kadar açıkça göstermemişti.

“Buna hala isyan mı ediyorsun?” dedi Mencheres alayla. “Ek gücünü kime hediye edeceğini seçen efendimizdi, tıpkı benim gücümün fazlasını Bones’a hediye etmeyi seçmem gibi. Bones her geçen gün gücüne biraz daha alışıyor ve karısı Cat’in güçleri de artıyor. Radje, Radje...” Mencheres yüzünde ufak, ince bir tebessümün belirmesine izin verdi. “Fazla bekledin.”

Radje öyle sertçe kalktı ki altındaki beton bank sallandı. Adam öfkeyle kısa bir volta attıktan sonra yine aniden durdu.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Radje bu kez sesini kusursuz bir şekilde kontrol ederek. “Yine beni kandırmaya çalışıyorsun. Seni tanıyorum. Asla böyle bir şey yapmazsın.”

Radje daha bir yıl önce böyle bir şey söylemiş olsa haklı olurdu. Ama Mencheres'in karısı ölmüş, Bones birleştirdikleri soylarını yönetecek kadar güçlenmiş, Cat olabilecek en nadir vampir türlerinden birine dönüşmüştü ve Mencheres artık geleceği göremediğine göre kalmasının hiçbir sebebi yoktu. Ölümü Radjedef'le yaptığı soğuk savaşı sonlandıracak ve düşmanına Mencheres'le birlikte soyunu da yok etme fırsatı vermeyecekti.

Radje binlerce yıldır onu insanları vasıtasıyla incitmeye çalışmıştı ama Mencheres'in geleceği görme yetisi adamın teşebbüslerine ket vurmuştu. Mencheres artık yetisini kaybettiğinden, Kanun Gardiyanı, Mencheres'e ait olan herkese acımasızca saldıracaktı ve Mencheres'in buna izin vermeye niyeti yoktu. Bu dünyayı, insanların güvenliğini garantiye aldığını ve Radje'yi tek hamlede etkisiz kıldığını bilerek terk edecekti. Bunu neredeyse sabırsızlıkla bekliyordu.

Son bir şey kalmıştı: Kira. Mencheres'i şu anda hayatta tutan tek şey oydu ama zaman hızla tükeniyordu. Çok geçmeden Kira'nın onunla ilgili anıları yok olacak ve Mencheres de kendi yoluna gidebilecekti. Mencheres dinlenmeye çekilirken Radje'yi ebediyen yenmiş olacaktı. Kanun Gardiyanı'na bakarken Mencheres'in tebessümü genişledi.

"Demek beni tanıyorsun Radje? O zaman korkmalısın."

Bir dalın çıtırtısıyla Mencheres'in dikkati yeniden Kira'ya döndü. Kira tünediği daldan kalkmış, ağacın gövdesine sarılarak yere inmişti. Kadın onların olduğu tarafa

baktığında kalp atışları hızlandı. Şüphesiz inişinin duyulduğunu tahmin ediyordu.

Radje hızla dönüp Kira'ya kötü kötü baktı. "O insan da kim?"

Mencheres alçak sesle güldü. "Bahçede bizimle birlikte bir kadın olduğunu ancak şimdi fark edecek kadar kibirli misin?"

"O kalp atışı rahatlıkla bir köpeğe de ait olabilirdi. Ne de olsa evini it kopukla dolduruyorsun," dedi Radje soğuk soğuk.

Mencheres, Radje'nin Kira'ya hakaret etmesi üzerine gerildi. Sonra Kanun Gardiyanı'nın gözlerinin kısıldığını görüp kendini gevşemeye zorladı. Çok geç kalmıştı. Radjedef bir şeyler döndüğünü fark etmişti.

"O insanı buraya getir," dedi Radje, Mencheres'e.

Bunu reddetmek, Radje'nin Kira'nın kim olduğunu daha fazla merak etmesine sebep olurdu. Mencheres yüzüne bıkkın bir ifade yerleştirdi ve "Kira! Buraya gel," diye seslendi.

Kira bahçenin diğer tarafından ağır ağır onlara doğru yürürken bir çıkış ararmış gibi etrafına bakındı. Radjedef, Kira'yı vücudunun hiçbir kıvrımını gözden kaçırmadan süzerken Mencheres tepki göstermedi.

"Güzelmış," dedi Radje kelimeyi uzatarak. Sonra gülümsedi. "Ama ölen karın kadar güzel değil, değil mi?"

Mencheres yüzünün boş, kollarıyla bacaklarının gevşek kalmasına özen gösterdi. Havuzun dibinde otururken ne kadar rahatsa şu anda da görünüşte o kadar rahattı. Kira

neyse ki Radjedef'in yemini yutmamıştı. Kadın diğer vampire uzun uzun baktı ama bir şey söylemedi.

"Dilsiz misin?" dedi Radje sabrı taşarak.

"Konuşabiliyorum," dedi Kira kusursuz bir soğukkanlılıkla. "Ama daha önce benimle konuşmuyordun."

Kokusu gerginliğini ele veriyordu ama bunun dışında, kadim Kanun Gardiyanı'nın dik bakışları altında bir kendine güven abidesi gibiydi. Radjedef'in kıstığı gözlelerinden, kadının soğukkanlılığından hoşlanmadığı anlaşıyordu.

"Birden fark ettim, susamışım," dedi Radje. Sesi şimdi tehditkar bir kedi mırılamasına dönüşmüştü. "Bu insan işimi görür."

Radjedef öne atıldı, Kira daha irkilmeye bile fırsat bulmadan onun kolunu tuttu... Derken donakaldı.

Mencheres gücünü, eski düşmanının ağzı dışında hiçbir yeri kıpırdayamaz hale gelene dek yavaşça Kanun Gardiyanı'nın çevresinde sıkılaştırdı. Radje'den uzaklaşan Kira'nın gözleri irileşmişti, yine de kaçmadı. Aferin, çok zekice.

"Bana saldırmaya cüret ediyorsun ha?" diye tısladı Radjedef.

"Sana saldırmış olsam başın yerinde olmazdı," dedi Mencheres soğukça. "Ama iznim olmadan insanlarımdan birine elini sürmenc engel olmak benim en doğal hakkım, *Gardiyan*."

Radje'nin gözleri intikam vaadiyle alev alevdi ama ikisi de bunun yararsız olduğunu biliyordu. Adam,

Mencheres'in elinden kurtulacak kadar güçlü değildi ve kanunlar Mencheres'in tarafındaydı. Mencheres, Radje'nin çaresizliğinin tadını birkaç saniye daha çıkarıldıktan sonra gücünü üzerinden çekerek onu serbest bıraktı.

Radjedef kıpırdamayı başarır başarmaz Kira'dan, kadın bir yılanmış gibi uzaklaştı. Sonra kendini toplayarak ikisine de kötü kötü baktı.

Mencheres hafifçe gülümsedi. Kira, kolunu Radje'nin donmuş elinden kurtardığından beri hiç kıpırdamamış, kesinlikle Kanun Gardiyanı'ndan daha soğukkanlı davranmıştı.

Radje, tüm iradesini kullanarak yüzünden tüm duygularını silmeden önce adamın yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, Kira'mın soğukkanlılıkta onu gölgede bıraktığının o da farkındaydı.

Radjedef elini havada sallayarak Kira'yı umursamazca başından atar gibi davrandı. "Hadi artık çekil gözümün önünden insan."

Mencheres eve baktı, Kira tek kelime etmeden eve gitti. Mencheres'in ona duyduğu saygı daha da artmıştı. Kadın paniğe kapılsaydı ya da Kanun Gardiyanı'yla tartışmaya kalksaydı Mencheres onu cezalandırmak zorunda kalabilirdi. Radjedef de bunu istiyordu. Ama kadının sükuneti Radjedef'e çaresizce öfkelenmekten başka seçenek bırakmamıştı. Ona Kira'yı cezalandırma hakkı verebilecek olan kanunlar şu anda onu herhangi bir şey yapmaktan alıkouyordu.

Kira güven içinde kendi evine döndüğünde ve Mencheres gittiğinde, ikisi de Radjedef'in öfkесinin ulaşamayacağı bir yerde olacaktı. Mencheres eski düşmanına yine gülümsemi.

“Kapının yerini biliyorsun Radje.”

AH

İki gün geçti. Kira son bir ayda izlemediği kadar çok televizyon izledi ve havuz başında güneşlendi, ki bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyordu bile. *Vampirlerin* elinde tutsaklığının böyle geçeceği kimin aklına gelirdi? Ama burada yapılacak fazla bir şey yoktu. Oda-sından her çıktığında, Gorgon'un onu kibarca takip ettiğini biliyordu. Bu hem huzursuz edici hem sinir bozucuydu. Kira mutfaktaki o öğleden sonradan beri Selene'i, Kurt'ü ve Sam'i bir daha görmemişti. Kira onunla konuştukları için başlarının derde girmediğini umuyordu. Hiçbiri içinde bulunduğu koşullardan korkuyor gibi görünmüyordu ama Kira ölmeyenlerin hayatına yüzeysel bir bakış atabil-mişti sadece. Derinlerde çok daha fazlası dolaşıyor olabilir-di ve muhtemelen bunların çoğu da pek hoş değildi.

Kira o meşum ziyaretçinin geldiği günden beri Mencheres'i de görmemişti. Mencheres'in Radje diye hitap ettiği adamı hatırlayınca ürperdi. Bütün vampirlerin ka-

muflajlarının bir parçası olarak sakinleştirici bir aura yaydıkları düşüncesi boşa çıkmıştı. Radje'yi görür görmez içgüdüleri alarma geçip "Tehlike! Tehlike!" diye haykırmaya başlamıştı. Bahçede onunla geçirdiği o kısa süre boyunca kendini kuduz bir pitbull köpeğinin karşısında gibi hissetmiş, içgüdüleri ani bir hareketin korkunç bir saldırıyla sonuçlanabileceğini söylemişti.

Üstelik de bu, o soğuk bakışlı piç, Kira'yı ısırma kalkışmadan önceydi. Kira, Mencheres ona verdiği sözün-onun yanında olduğu sürece kimsenin Kira'ya zarar veremeyeceği sözünü- tuttuğu için çok rahatlamıştı. Mencheres'in her nasılsa dondurup hareketsiz kılmayı başardığı Radje ona bakarken Kira adamdan yayılan güçlü kötülüğü hissetmişti. Radje onu yalnızca ısırma istemiyordu, Kira bunu anlamıştı. Adam, Kira'yla daha önce hiç tanışmamış olsa da onun canını yakmak, onu küçük düşürmek istiyordu.

Kira onu bir daha hiç görmemeyi umuyordu ama Radje'yle karşılaşmak bir bakıma rahatlamasını da sağlamıştı. O iğrenç güç gösterisinden önce, ağacın dalında oturduğu yerden adama bakarken bile ondaki bir şey Kira'yı itmişti. Bu da içgüdülerinin, konu vampirler olsa da hala tehlike uyarısında bulunabildiğini gösteriyordu. Yani belki de Mencheres'e güvenmesinin sebebi bir tür vampir büyüsü değildi. Belki de Mencheres ona karşı gerçekten dürüsttü. Sonuçta Kira'nın tutsak olmaktan hoşlanıp hoşlanmaması niye Mencheres'in umrunda olsundu ki? Bir vampirin hızına ve gücüne sahip biri, karşısındakinin rızasını alma konusunda endişelenmezdi.

Bir diğerk olumlu gelişme de Kira'nın sonunda kardeşine telefonla ulaşmayı başarmasıydı. Tina'ya, Gorgon'un Frank'e anlattığını iddia ettiği hikayenin aynısını anlatmış, grip olduğunu ve evde yattığını söylemişti. Tina endişelenmişti ama ikisi de kızın onu ziyaret etmeyi göze alamayacağını biliyordu. Kira, Tina'nın zaten zayıf olan bağışıklık sistemini daha da zayıflatabilecek bulaşıcı bir virüs taşıdığı sürece kardeşi onun evine gelemezdi. Tina'nın kahkahalarından her birinin bir öksürük kriziyle bittiği ve sesinin daha kalın, sözcüklerinin daha ağır olduğu Kira'nın dikkatinden kaçmamıştı. Bu hiç adil değildi ama Tina daha yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen ömrünün sonbaharındaydı.

Bu düşünce öyle moral bozucuydu ki kendini odadan dışarı attı. Tina'yla daha dün konuşmuştu ama onunla yine konuşmak istiyordu. Tina'nın hala orada olduğu, hala hayatının bir parçası olduğu konusunda kendini ikna etmeye ihtiyacı vardı.

Kira, Mencheres'i ya da Gorgon'u bulma ümidiyle merdivenlerden indi. İkisinden birine sormadan telefonu kullanırsa alarmların çalmayacağı ne malumdu? Ya Kira'nın kız kardeşine ulaşmaya çalıştığına inanmaz, her şeye rağmen 911'i aramaya karar verdiğini düşünürlerse? Kira'nın içi öfkeyle doldu. Vampirlerin neden kendilerini insanlardan saklamak istediğini, neden varlıklarının sır kalmasına özen gösterdiklerini anlayabiliyordu ama sonraki birkaç günde bunun bedelini ödeyen o olacaktı. Bir kez daha, vampirlerin varlığını kazara keşfettiği için ödediği bedelin

bu kadarla, sadece rahat bir tutsaklık geçirdiği birkaç günle sınırlı kalmasını umdu.

Alt kata ulaştığında oturma odasıyla mutfağı çabucak taradı. Etrafta kimse yoktu. Taraçaya çıktı ama havuzun orada da kimse görünmüyordu. Bahçe de boştu. Kira tam tekrar içeri girmiş çamaşır odasına bakmak üzereydi ki hemen arkasından gelen bir ses yerinden sıçramasına sebep oldu.

“Birini mi arıyordun?”

Dörttnala koşturan nabzını yavaşlatmaya çalışarak döndüğünde Mencheres’i gördü. Adam bir saniye önce orada değildi. Sanki Kira’nın onun ne kadar hızlı olduğunu hatırlamaya ihtiyacı vardı da!

“Sana bir zil takmak gerek,” dedi Kira hiç düşünmeden.

Mencheres gülümsemesini gizleyip öfkeli ya da kafası karışmış görünmek yerine başını eğdi. “Özür dilerim, seni ürkütmek istemedim.”

Ne kadar da resmiydi. Daima kontrollüydü. Depodaki o sabah dışında. Hangisi gerçek Mencheres’ti? *Bunu gerçekten bilmek istiyor musun*, diye sordu içinden bir ses.

Hayır, Kira muhtemelen bilmek istemiyordu. Özellikle de bu koşullar altında, şımartılan bir tutsakken.

“Tekrar kardeşimi aramak istemiştim.” Benliğinin bir parçası böylesine basit bir şey yapmak için izin istemekten nefret ediyordu ama diğer parçası ona eğer Mencheres daha acımasız biri olsaydı şu an hayatta bile olmayacağını hatırlattı. *Ölü dedektifler vampir hikayeleri anlatamaz*, diye düşündü Kira alaycı alaycı.

“Elbette,” dedi Mencheres bu ricayı reddetmesi imkansızmış gibi.

Kira tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi. Her şey çok tuhaftı. Konuk gibi davranılan bir tutsaktı. Ona çoğunlukla konuk gibi davranılıyordu en azından. Derken Kira’nın aklına Radje’nin bir şahini andıran yüz hatları geldi. Radje’nin önünde ona konuk gibi davranılmamıştı. Aslında Radje’nin soğuk, acımasız bakışları altında kendini daha çok bir böcek gibi hissetmişti.

“O vampirin yakın zamanda yine gelmesini bekliyor musun?” dedi Kira sözlerini dikkatle seçerek.

Mencheres tek kaşını kaldırdı. “Herhalde Gorgon’dan bahsetmiyorsun?”

“Hayır, uzun siyah saçlı, biraz sana benzeyen vampirden söz ediyorum.”

“Radje,” diye mırıldandı Mencheres. “Hayır, bu yakınlarda tekrar gelmesini beklemiyorum.”

“İyi,” diye mırıldandı Kira. “Tüylerimi ürpertiyor.”

Mencheres’in dudaklarında minicik bir tebessüm belirdi. “Gençliğinin bilge olmana engel olmadığını kanıtlayan bir şey daha.”

Kira da dudaklarının kıvrıldığını hissetti. “Otuz bir yaşındayım. Benim türümde bir kadın otuzunu geçtiğinde orta yaşlı olma yolunda sayılır.”

Mencheres güldü ve bu yumuşak sesle birlikte Kira’nın belkemiğinde hoş bir titreşim dolaştı. Mencheres’in güldüğünü ilk kez görüyordu ve adamın yüzündeki gevşemiş ifadeye eşlik eden geniş tebessüm onu sadece çarpıcı olmak-

tan çıkarıp nefes kesici bir erkeğe dönüştürmüştü. *Tanrım, çok yakışıklısın*, diye düşündü Kira ve vampir onun aklını okuyamadığına -ya da Kira'nın ondan gözlerini alamadığını anlamadığına- sevindi.

“Kadınların yalnızca çok gençken güzel olduğu düşüncesi saçma sapan insan fikirlerinden ibarettir. Karım evlendiğimizde insan yılıyla otuz beş yaşındaydı ve büyüleyici güzellikteydi...” Mencheres’in tebessümü belirlediği gibi aniden yok oldu ve yüzünde yine o tanıdık, kayıtsız ifade belirdi.

Kira uzanıp Mencheres’in koluna dokundu. “Radje karının öldüğünü söyledi. Üzgünüm.”

Mencheres’in dudaklarında tuhaf, hüznümlü bir tebessüm dolaştı. “Ben de üzgünüm ama sandığın sebeplerden değil.”

O gizemli anda Kira’nın aklına bir düzine soru hücum etti ama Mencheres bir saniye sonra konuyu değiştirdi.

“Hadi gel, kardeşine telefon et. Kütüphanede daha rahat edersin.”

Bu konudan da hiç hoşlanmıyorsun, değil mi, diye düşündü Kira. Dedektiflik içgüdüleri onu Mencheres’in karısının ölümünü araştırmaya itiyordu. Ama bu merakını bastırdı. Burada bir dava üzerinde çalışmıyordu. Ona ne kadar iyi davranılırsa davranılsın sonuçta bir tutsaktı. Mencheres’e karısını sorar ve onu sinirlendirirse kardeşini aramasına izin verilmeyebilirdi. Tina, Kira’nın merakından daha önemliydi.

“Hı hı, kütüphane iyi olur,” dedi Kira ve Mencheres’i takip etti.

Kira telefon ederken Mencheres yan odada bekledi. Kadını kütüphanede yalnız bırakarak mahremiyeti olduğu yanılsamasına kapılmasına izin vermişti ama Kira onun dinlediğini biliyordu elbette.

Kira'nın sesinin kardeşiyle konuşurken bu kadar değişmesi Mencheres'i hayrete düşürüyordu. Kadının sesi daha yumuşak, daha nazik bir ton alıyordu ve bunun altında bir korumacılık tınısı vardı. Kira'nın kardeşine duyduğu sevgi her hecesinden yansıyor ve Mencheres onların konuşmalarını dinlediği kısa anlarda bu sevgiyi tuhaf bir biçimde yatıştırıcı buluyordu. Sevginin hedefi kendisi olmasa da.

Yakın zamanda onu hiç hatırlamayacak bir kadının, sırf sesiyle bile Mencheres'in ruh halini etkileyebilmesi hayret vericiydi. Kira çok geçmeden gidecekti ve Mencheres o gittikten sonra, yalnızca kendini öldürtmenin daha uygun bir yolunu buluncaya dek yaşamaya niyetliydi. Son günlerini atalık ettiği vampirlerle ya da eski dostlarıyla, hatta Bones'la arasının bozulmasına sebep olan hareketleri için denginden özür dilemekle geçirmeliydi.

Ama bunu yapmak yerine bu evde kalıyor, onu mümkün olduğu kadar kendi haline bırakmaya çalışsa da sürekli Kira'yı düşünüyordu. Kadını böylesine büyüleyici kılan, yeniliği olmalıydı. Kira depoda yardımına koştuğunda Mencheres'le ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve o zamandan beri öğrendiği şeyler kadını dehşete sürüklemeliydi. Gelgelelim geçen gün havuz başında üzerine çullandığın-

da Kira'nın bakışlarında bariz bir şehvet vardı. Sonra da aldırılmaz bir tavırla onu çekici bulduğunu itiraf etmiş, Mencheres'i hayretler içinde bırakmıştı.

Bu hiç mantıklı değildi. Mencheres son günlerinde ola-bildiğince yalnız kalmak istediğinden ama kuşku uyandırmadan tamamen yalnız kalamayacağından bu ufak, mütevazı evi seçmişti. Gorgon'a ve insanlara, Kira'ya onunla ilgili hiçbir şey anlatmamaları yönünde sıkı talimatlar vermişti. Bu yüzden Kira, Mencheres'in vampirler arasındaki statüsünü, yeteneklerinin ne kadar nadir rastlanan türden olduğunu, Fortune 500 standartlarının çok ötesinde bir servete hükmettiğini ya da Kira'dan önce birçok kadını cezbeden diğer şeyleri bilemezdi. Kira'nın onu yalnızca etiyile, kemiğiyle çekici bulması, başka hiçbir şeye aldırılmaması Mencheres'in onu hem çekici bulmasına, hem de büyük bir hayrete kapılmasına sebep oluyordu.

İşler farklı olsa Mencheres binlerce yıldır -hatta belki de hayatı boyunca- onu ilk kez art niyetsiz isteyen kadına, Kira'ya karşı hissettiği çekime boyun eğebilirdi. Ama zamanı dolmak üzereydi.

Tabii ki Kira'nın iltifatlarının ardında, onu kendisini serbest bırakmaya ikna etme ümidi de olabilirdi. Kira havuz başındaki o malum günden beri onu arzuladığını ima etmemişti. Belki de Mencheres'i onu serbest bırakması için baştan çıkarmaya çalışmış, sonra bunun işe yaramayacağını fark edip vazgeçmişti. Mencheres bunu düşününce içinde bir sızı hissetti. *Evet. Bu çok daha büyük bir ihtimal.*

“Yine mi tedavi?” Kira’nın sesi Mencheres’in düşüncelerini böldü. Kadından derin nefes alır gibi bir ses geldi ve nabızı hızlandı. “Eh, gerçekten yardımcı oluyor. Ben de seninle gelirim... Dedim ya, kendimi daha iyi hissediyorum, günlerdir antibiyotik alıyorum... Evet, ev telefonum hala saçmalıyor... Ah, uyuyakaldım ve cep telefonumu şarj etmeyi unutmuşum. Konuşamadığımız için üzgünüm. Ben seni yarın ararım. Söz. Seni seviyorum, Tina’cık.”

Bir tıkırtı Kira’nın telefonu kapattığını belli etti ama Mencheres olduğu yerde kaldı. Kira’nın nefesinin birden hırıltılı hale gelmesi, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını gösteriyordu. Şu ana kadar aşırı tepki vermeye eğilimli biri gibi görünmemiştir. Kız kardeşinin hastalığı ciddi olmalıydı. Mencheres içinde bir suçluluk sızısı hissetti ama bunu bastırdı. Kardeşinin hastalığı her neyse, kulağa yeni bir şeymiş gibi gelmiyordu ve Mencheres, Kira’nın anılarına dokunulmadan çekip gitmesine asla izin veremezdi. Şansları yaver giderse Kira bir iki gün sonra evine dönebilecekti.

“İşim bitti,” diye seslendi Kira normalden daha boğuk bir sesle.

Mencheres kadın gizlice başkasına telefon etmeye çalışmadığı için memnun bir halde ayağa kalktı. Bu, Mencheres’in gözlemlediği kadarıyla modern zamanlarda pek değeri bilinmeyen iki özelliğe, temkin ve zekaya işaret ediyordu. Mencheres kütüphaneye girdiğinde Kira’nın gözleri kuruydu ama kaşları çatılarak alınının kırışmasına sebep olmuştu ve kokusu endişeyle derinleşmişti.

Mencheres son iki günde onu hipnotize etmeye çalışmamıştı. Kira'nın düşüncelerini hala duyamamasına rağmen onu hipnotize etmesine yetecek kadar zaman geçmişti belki.

“Kira, yine aklına girmeye çalışacağım. Başarılı olursam bu akşam evine dönebilirsin.”

Kira ona hem umutlu, hem de temkinli bir bakış attı. Mencheres bu konuda kendi hislerinin de karışık olduğunu fark etti. Mantığı Kira ne kadar çabuk giderse her şeyin ikisi için o kadar iyi olacağını söylüyordu ama buna rağmen Mencheres... onu özleyeceğini biliyordu.

Onunla tanıştığını unutmaktan başka bir şey istemeyen bir kadını özlemek öyle aptalcaydı ki kendi başına gelmemiş olsa Mencheres bunu komik bile bulurdu.

“Pekala,” dedi Kira ayağa kalkıp.

Mencheres'in gözleri zümrüt gibi parlamaya başladı ve bu gözler kadının açık yeşil gözlerine dikilerek kadını gözlerini kaçırmamaya zorladı.

“Kira.” Kadının adını fısıltıyla söylemişti ama bu tek kelime cızırdayan bir enerjiyle doluydu. “Bana gel.”

Kira söyleneni yaptı, Mencheres'in ona uzattığı ellerini tuttu. Kadının kalp atışları, nefes alıp veriş, damarlarında hızla akan kanı Mencheres'i çağıran bir ses senfonisiydi. Ama kadının aklı sessiz kalarak sırlarını Mencheres'in aşamadığı kalın bir duvarın arkasında muhafaza etmeyi sürdürdü.

“Aklını bana aç,” diye fısıldadı Mencheres gücünün daha fazlasını serbest bırakarak.

“Ben... çabalıyorum,” dedi Kira dişlerini sıkarak. Elleri, ellerinde gerildi.

O zihinsel duvar titreştiyse de yıkılmadı. Mencheres onun ellerini bırakıp geri çekildi.

“Hala erken,” dedi. Kira’ya bu gece veda etmesi gerek-meyeceğini anladığında hissettiği rahatlama onu Kira’nın aklına girememekten daha çok rahatsız ediyordu.

“Depodaki o sabahtan beri neredeyse beş gün geçti,” dedi Kira hüsrarla. “Beş gündür burada hapisim. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. N’olur bırak gi-deyim.”

Mencheres’i sonsuza dek unutmak ya da en iyi ihtimalle onu bir daha asla görmemek fikrinin Kira’yı rahatsız et-mediği belliydi. Keşke Mencheres de ona bu kadar hissiz yaklaşabilseydi.

“Kardeşin gribi atlatmaya çalıştığına inanıyor, işin de güvende. Bu durumda olmayı sen seçmedin biliyorum ama yakında sona erecek.”

Kira yumruklarını sıktı ve kadının doğal, tatlı kokusu ekşidi. “Kardeşim iyi değil.”

“Önümüzdeki birkaç günde ölme ihtimali var mı?” diye sordu Mencheres açıkça.

Kira duraksayarak dudağını ısırdı. “Hayır.”

“O halde bu riski almama gerek yok.”

“Bak, kardeşim korkuyor!” diye çıktı Kira. “Bunun vampirlerde pek sık olduğunu sanmıyorum ama bizde oluyor. Hastanede kalmak Tina’yı yıpratıyor. Ciğerlerin-deki mukozayı gevşetmek için sırtına vuruyorlar, sonra

onu daha rahat nefes alabilmesi için tedavi ediyorlar. O benim küçük kardeşim, ona yanında olacağımı söyledim.” Kira’nın sesi titreyerek boğuklaştı. “Ona bana her zaman güvenebileceğini söyledim.”

Mencheres gözlerini yumdu. Kira bunu bilmiyordu ama sadakat Mencheres’in en çok değer verdiği özelliklerden biriydi. Mencheres, Kira’nın sevdiği birine karşı beslediği sorumluluk hissini gayet iyi anlıyordu. Kira’nın güçlü, güzel yüzünü ve o inatçı çenesinin kıvrımını inceledi. Kira onu kandırmaya çalıştıysa bile bunu yapmakta haklıydı. Mencheres de onun yerinde olsa aynı şeyi yapardı.

“Anılarını silme yeteneğimin geri gelmesini hızlandıracak bir şey var.”

Kira’nın yüzünde umutlu bir ifade belirdi ve kadın ona doğru bir adım attı.

“Ne? Ne gerekiyorsa yaparım.”

Mencheres’in neyi kastettiğini duyduğunda yine böyle diyecek miydi? “Kanın üzerindeki gücümü artıracaktır. Çok güçlü zihinleri olan insanları hipnotize etmeden önce bazen kanlarını içmek gerekir. Senin iraden de çok güçlü, Kira. Belki de aklına girmemi engelleyen tek şey, damarlarında benim kanımın dolaşması değildir.”

Kira ne yapması gerektiğini kavradığında rengi attı. Mencheres yüzünde herhangi bir ifadenin belirmesine izin vermeden onu izledi. Kira’nın kız kardeşini koruma içgüdü, boğazını bir vampire uzatma korkusundan daha mı güçlüydü?

Kira güçlükle yutkundu, sonra başını kısaca salladı. “Tamam. Hadi yapalım.”

Mencheres, Kira bu kadar çabuk razı olduğu için şaşırıldı. “Bunun seni ısırmam ve kanını içmem anlamına geldiğinin farkındasın, değil mi?” dedi, Kira anlamamış olabilir diye.

Kira hafif bir kahkaha attı. “Sen bir vampirsin. İğne ve kamyş kullanacağını düşünmedim.”

“Korkmuyor musun?” diye üzerine gitti Mencheres.

Kira’nın nabızı hızlanmıştı ama soluk yeşil gözlerinde tereddüt yoktu. “Bana zarar vermeyeceğine söz verdin. Demek ki korkmam için bir sebep yok.”

Sadakat. Cesaret. Azim. Kira’nın özellikleri, Mencheres’in acımasızlıkla geçen karanlık yıllarına ışığı vuran bir meşale gibiydi. İçinde çoktandır uyanmayan duygular uyandı ve Mencheres’in gözleri yeşil yeşil parlardı. Bu niteliklere sahip biriyle en son ne zaman tanıştığını hatırlamıyordu bile ve Kira’nın kanını içtiğinde kadının kanı artık Mencheres’in bir parçası olacaktı. Kira saçını arkaya itip vampirden sadece birkaç santim ötede duracak şekilde ona yaklaştığında Mencheres gerçeği fark etti. Kadının kanının içinde dolaşmasını öyle istiyordu ki sabırsızlığıyla onu incitebilir diye neredeyse ona dokunmaktan çekiniyordu.

Kira ürpererek omzundan geriye baktı. “Sanki bir şey bana sürtündü... Sen de hissettin mi?”

Bu Mencheres’in gücüydü. Gücü esnıyor, Mencheres’in bunu yapma iznini kendisine vermeyeceği şekilde kadına sarılıyordu.

Mencheres gücünü bastırdı, yalnızca aurasının Kira'yı okşamasına izin verdi, kadının tenini düzinelerce el gibi okşayacak enerjiyi salıvermedi.

Ona dokunma konusunda hala kendine tam olarak güvenmeyen Mencheres hırıltılı bir sesle, "Daha yakına gel," dedi. Bir kadına bu kadar güçlü hisler beslemeyeli çok uzun zaman olmuştu. İçinde sinsice dolaşan, beklenmedik ihtiyaç dalgası teninin enerjiyle uğuldamasına yol açıyordu. Kira'yı ısıрма beklentisi bile ona böyle hisler veriyorsa, kim bilir onun bedenine sahip olmak nasıl bir his olurdu? Kira'nın içine girmek ve bu dolgun, kırmızı dudakların bir zevk çığılığıyla aralanmasına sebep olmak?

Kira'dan neredeyse iç çekişi andıran bir ses çıktı. Mencheres enerjisini tekrar içine çekerek gücünü kadının en hassas sinir uçlarında bilinçsizce dolaştırmasıyla sonuçlanan ani şehvet dalgasını bastırmaya çalıştı. Mencheres'in kadına verdiği tepkinin derinliği sersemleticiydi. Sanki içinde çoktandır uyuyan bir şey beklenmedik bir biçimde, kükreyerek uyanmıştı.

"Böyle mi?" diye soran Kira gözlerini kapatıp başını eğdi.

Kadının pürüzsüz boynu ve titreşen nabızı neredeyse Mencheres'i bitiren şey olacaktı. Mencheres yumruklarını sıkarak büyük bir çabayla kendini kontrol altına aldı. *Yavaş ol. O daha önce hiç tadılmadı.*

Kadının kanını kendine katacak ilk vampir olduğunu bilmek içinde ilkel bir içgüdü uyandırıyordu. Kira'yı kollarına aldı. Dudaklarını kadının boynuna sürterken Kira'nın nabızı hızla atıyordu. Teni nasıl da yumuşaktı. Mencheres

onu kendine çekerken kokusu onunkiyle karışıyordu. Kira konuşmuyordu ama nefesi Mencheres'in tenini ısıtan ufak, düzensiz püfürtüler halinde çıkıyordu. Mencheres kolunu Kira'nın sırtından aşağı kaydırarak onu iyice kendine yasladı. Kadının bedeninin kendisinininkine yapıştığını hissedince inleyecek gibi oldu ama kendini tuttu.

"Ne kadar... içmen gerekecek?" diye fısıldadı Kira telaşla ve Mencheres vampir dişlerini boynuna sürttüğünde kalp atışları birden tavan yaptı.

"Korkma."

Mencheres alçak, neredeyse hırıltıyı andıran bir sesle konuştuktan sonra elini kadının gür saçlarının arasına soktu. Kadın hızla nefes alırken inip kalkan göğüslerinin, Mencheres'in göğsüne kışkırtıcı bir biçimde sürünüşü, adamın Kira'nın her yerini keşfetme özlemini şiddetlendiriyordu. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan, hiç durmadan ve yavaş yavaş. Kira'yı gerektiğinden çok daha yakınında tutmasına rağmen ellerini kadının sırtından ve başından çekmeyerek onun bedeninin kıvrımlarını öğrenmek yerine onu sabit tuttu.

Mencheres ağzını boynuna kenetleyip yavaş, düzenli bir baskıyla emdiğinde Kira içini çekti. Mencheres henüz tenini delmemişti, onu ısırığına hazırlıyor, o lezzetli damarı yüzeye yaklaştırıyordu. Kadının teninin limonsu tadını aldığı anda, ağzını dayadığı nabzın hızlı ritmini ve kadının bedeninde dolaşan ürpertiye hissettiğinde gözlerini yumdu. Kira'nın kokusu etrafını sardı. Bu koku endişeyle tereddüt karışımıydı... Ve bir şey daha vardı. Heyecan.

Mencheres'in içi karanlık bir zafer coşkusuyla doldu. Kira bunun farkında olmayabilirdi ama benliğinin bir parçası Mencheres'in onu ısırmasını, kız kardeşiyle hiçbir ilgisi olmayan sebeplerden dolayı istiyordu. *Sen de istiyorsun,* diye düşündü Mencheres ve dilini kadının boynunda bir kez daha dolaştırdı. *Ve istediğin olacak. Şimdi.*

Bir saniye sonra da vampir dişlerini kadının tenine batırdı.

Yedi

O SIVRI VAMPIR DİŞLERİNİN TEPİNİ DELDİĞİNİ hissettiğinde Kira'nın içindeki her şey dondu ama bundan sonra olacıklara hazırlıklı değildi. Acı yerine içine bir zevk şelalesi aktı. Tatlı, leziz bir sıcaklık boynundan omuzlarına, sonra daha aşağıya yavaşça akar gibi oldu. Öyle ki Kira kendini bedeni sıcak çikolataya batırılmış gibi hissetmeye başladı. Bütün endişeleri eridi gitti, başının döndüğünü hissetti. Ne kadar gerildiğini ancak o gerginlik kaybolduğunda fark etmişti.

Parmaklarının arasında kalın, ipeksi bir şey vardı. Kira bir an neler olduğunu kavrayamadı, derken elini Mencheres'in saçlarının arasına daldırdığını fark etti. Mencheres yutkunurken kadının boynunda bir titreşim yaratan, derin ve gırtlaktan bir ses çıkarıyordu. *Kanımı yutuyor. Mencheres benim kanımı yutuyor.*

Bu düşünce onu korkutmalı ya da en azından huzursuz etmeliydi ama Kira öyle hissetmek yerine ona iyice yaslan-

dığım fark etti. Mencheres buna cevaben vampir dişlerini biraz daha derine batırdı ve Kira'nın içine cam parçalarını andıran zevk dikenleri battı. İçinde yayılan ısı tek bir noktada yoğunlaşmaya başladı, Kira kasıklarında hissettiği ani, yoğun ihtiyaçla içini çekti. Parmaklarıyla Mencheres'in saçlarını daha sıkı kavrarken karanlık ve açıklanamaz bir dürtü Kira'nın boynunu Mencheres'in ağzına sürmesine sebep oldu.

Mencheres vampir dişlerini boynuna tekrar batırdığında Kira'nın içine saplanan haz inanılmazdı. İnlediğini duydu. Yine baş döndürücü bir sıcaklık dalgası hissetti. Bir *ısırik* nasıl bu kadar büyük bir haz verebilirdi?

Mencheres başını Kira'nın beklediğinden çok daha önce kaldırdı ve vampirin sert, kışkırtıcı baskısı yerine boynunda bir soğuk hava dalgası dolaştı. Sırtına ve başına sıkıca bastırarak onu okşayan el de çekildi. Bu da onu hayalkırıklığına uğratan bir boşluk hissetmesine yol açtı.

Hiç düşünmeden Mencheres'in başını tutup tekrar boynuna yaklaştırdı. "Durma," dedi nefes nefese.

Mencheres'ten sert bir ses yükseldi ve boynunu ısırdığı noktayı diliyle boydan boya, ağır ağır yaladı.

"Gerçekten bunu kastetmiyorsun."

Hem de öyle bir ediyordu ki. İçinde dolaşan o muhteşem, arayış içindeki sıcaklığı yine hissetmeye ihtiyacı vardı. Mencheres'in ona daha fazla dokunmasına ihtiyacı vardı. Kira, Mencheres'in başını daha sıkı tutup boynunun oyuğuna doğru çekerken göğüsleri Mencheres'in duvar gibi, kaslı göğsüne sürtündü.

Mencheres ellerini kaldırıp Kira'nın bileklerini nazikçe ama karşı koyamayacağı bir biçimde tutarak başını ondan uzaklaştırdı. Kadının içini pençeleleyen o ihtiyaç azalmaya başlayarak arkasında sıcak, baş döndürücü bir uyuşukluk bıraktı. Sanki Kira içine azot oksit çektikten sonra bir jakuziden çıkmıştı.

Vücudunu karıncalandıran bir baş dönmesi onu esir alırken olduğu yerde sallandı. Mencheres onu kucağına aldı, sonra Kira yumuşak bir şeyin üzerine bırakıldığını hissetti. Gözlerini açtığı anda adamın onu kanepeye yatırdığını fark etti. Mencheres'in ağzında kırmızı lekeler olmasını ya da adamın yüzünde aşağı doğru inen kızıl zikzaklar görmeyi beklemişti ama Mencheres'in yakışıklı yüzünde hiçbir iz yoktu. Adamın gözleri hala parlak bir zümrüt yeşiliydi ve Kira'nın kılere, kadının adını koyamadığı bir yoğunlukla bakıyordu.

Kira ne söyleyeceğini bilemiyordu. Mencheres'in başını tutup boynuna bastırmasına, onu tekrar ısırtmasını *talep etmesine* sebep olan çekincesiz hisler zayıflamış, Kira'yı bir çıkmazda bırakmıştı. Isırdığı herkes Mencheres'e böyle tutkuyla mı karşılık veriyordu? Ona durmamasını söylediğinde Mencheres bu yüzden mi Kira'nın aslında bunu kastetmediğini söylemişti?

Yoksa Kira'nın onun durmasını istememesinin sebebi, vampirin ısırtığının adama duyduğu arzuyu serbest bırakmasına bahane olması mıydı? Kira başka koşullar altında o sağlıksız çekimi kesinlikle serbest bırakmazdı. Adamın davranışları ne kadar iyi niyetli olsa da Kira'yı esir tutuyordu,

üstelik insan bile değildi. Kira zaten tuhaf olan bir durumu iyice karmaşık hale getirmeyi göze alamazdı.

“Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Mencheres.

Kira gözlerini kaçırıp derin bir nefes aldı. Kalbinin artık küt küt atmadığını fark etti. Aslında kalbi Kira yeni uyanmış gibi, sakın sakın atıyordu.

“İyiym.” Sonra kendini zorlayarak ekledi. “İnsanları ısırdığında hep böyle bir tepki mi alıyorsun? Yoksa sana bir özür mü borçluyum?”

Mencheres cevap vermeden önce ondan uzaklaştı. “Genelde böyle tepki verirler.”

Adamın sesi öyle rahatsızdı ki Kira ona kaçamak bir bakış attı. Mencheres’in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Bu yüz bir heykelinki kadar ifadesizdi. *Ne bekliyardın ki*, diye sordu Kira kendi kendine. Bu onun için yeni bir deneyimdi ama Mencheres her gün farklı birini ısırtıyor olmalıydı. Muhtemelen adamın esnemiyor olmasının tek sebebi, nefes almaya ihtiyacı olmamasıydı.

Sonra Mencheres aniden önünde diz çöktü, alevler saçan yeşil gözlerini ona dikip yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Hiçbir şey olmadı, Kira. Seni ısırmadım. Evime gelmedin. Sah sabahı işten eve döndün ve o zamandan beri hastasın, yatıyorsun.”

Kira’nın zihninde tuhaf bir yoğunluk hissi oluştu ve Mencheres’in sesi içinde titreşir gibi oldu. Bir an sevindi. İşe yarıyor olmalıydı! Ama bu sevinç aynı hızla hüsrana dö-

nüştü. Bu eğer işe yararsa Mencheres'i unutacaktı. Onunla tanıştığını bile hatırlamayacaktı...

Gözlerini kırptırdı ve zihnindeki o ısrarcı baskı yok oldu. Mencheres'in gözleri hala ona dikilmişti ve öyle parlaktı ki gerçek gibi bile görünmüyordu. Ama Kira artık bu gözlerin parıltısına kapılma arzusunu biraz olsun hissetmiyordu.

"İşe yaramıyor." Kira'nın içinde çok tuhaf bir his belirdi. Üzüntü mü? Rahatlama mı? Kira hangisi olduğunu belirlemeden his geçip gitti.

Mencheres göz açıp kapayıncaya dek kapıya ulaşmıştı bile. Arkası dönüktü ve dik tuttuğu omuzlarından ne düşündüğü belli olmuyordu.

"İki gün sonra tekrar deneyeceğiz," dedi.

İki gün sonra, hayatını değiştiren depodaki o sabahın üzerinden tam bir hafta geçmiş olacaktı. Mencheres'in kanını içmesinin etkilerinin ortadan kalkması için geçmesi gerektiğini söylediği maksimum süre. Kira aklında beliren soruyu sormamak için kendini tuttu.

Ya iki gün sonra Mencheres anılarını yine silemezse? Ya Mencheres, Kira'nın onunla ve diğer vampirlerle ilgili öğrendiği her şeyi unutmasını sağlayamazsa? O zaman Kira'nın gitmesine izin verecek miydi?

Mencheres havuzun dibinde yatıyor, opak camlardan akşamüstü güneşi yansıyor. Bir saatten uzun süredir sudaydı ama normalde onu gevşeten su bile bugün onu yatıştırma-ya yetmemişti. Dün Kira'nın tenini ağzının altında hisset-

menin nasıl olduğunu, kadının tadını ve arzuyla yoğunlaşan kokusunu bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Kadının arzusunun, yalnızca Mencheres onu o şekilde ısırdığı için uyandığını biliyordu. Kira'nın tepkisi Mencheres'in daha önce kanını emdiği sayısız kadın ve erkekten aldığı tepkiden farklı değildi. Farklı olan Mencheres'in tepkisiydi. Kira inleyerek durmamasını söylediğinde Mencheres'in bir an aklı çelinmişti. Onu kollarında tutmaya devam edebilir, çok az miktarda kan alarak yine aynı inanılmaz hazları yaşamasını sağlayabilir, hatta daha fazlasını yapabiliirdi. Arzusu öyle şiddetliydi ki Kira'yı kendinden uzaklaştırmak ona neredeyse fiziksel bir acı vermişti. Mencheres en son ne zaman birini bu kadar şiddetli bir biçimde istediğini hatırlamıyordu. Belki de hiç istemişti.

Ama bu şehvetten fazlasıydı. Kadının aklına girmekte yine başarısız olduğunda içini kaplayan rahatlığı inkar edemezdi. Mencheres, Kira'nın hafızasını silememesinde kendi isteksizliğinin de payı olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Evet, kadının düşüncelerini değiştirmekteki başarısızlığının başka sebepleri de olabilirirdi ama gerçek şuydu ki Kira'nın gitmesini istemiyordu. Her gün onu görmek büyük bir zevkti. Mencheres'le konuşuyor olsun olmasın, Kira'nın sesini duymayı özlüyordu. Ve Kira'nın yakınlığı, Mencheres'in düşüncelerini kadına asla söylemeyeceği kadar çok meşgul ediyordu.

Bu ironikti: Mencheres, Kira'yı tutsak etmişti ama kadın onu avcunun içine almıştı.

Boşu boşuna sükunet aramaktan vazgeçip yüzeye yükseldi. Kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak tek bir şey vardı, bunun da suyun altında keyif çatmakla ilgisi yoktu. Gorgon'a Kira'yla ilgili bilgi toplamasını emredecekti. Kadınla ilgili her şeyi, en ufak ayrıntısına dek bilmek istiyordu. Ona göz kulak olmaya karar vermişti. Mencheres gittiğinde de Kira, Bones'un gözetimi altına girecekti. Şimdi yapması gereken tek şey, zamanı geldiğinde Bones'un kimi koruyup kollayacağını bilmesini garantilemekti.

Mencheres giderayak en önemseddiği şeyin bu olmasının tuhaflığının farkındaydı ama umursamadı. Ya Kira onun için önemli değilmiş gibi rol yapacak ya da durumu kabul-lenecek ve her şeye rağmen ilerleme kaydetmenin bir yolunu arayacaktı. İnkâr yolunu seçmenin geçmişte ona hiç yardımı olmamıştı.

"Gorgon!" diye seslendi Mencheres. Tekrar konuşmadan önce vampirin taraçaya çıkmasını bile beklemedi. "Sana vereceğim bir görev var."

Mencheres, Kira'nın odada volta attığını duyabiliyordu. Son iki saattir bunu yapıyordu. Yine içinde bulunduğu koşullara isyan ettiği kesindi ve Mencheres bunun için onu suçlayamazdı. Buradaki misafirliği ikisinin de tahmin ettiğinden uzun sürmüştü. Yine de, altıncı gün olmasına rağmen ve kanını da içtiği halde Mencheres onun düşüncelerini kısaca bile göremiyordu. Oysa bunu yapabiliyor olması gerekirdi.

Kanının etkisinin Kira'nın vücudundan atılmasının normalden uzun sürdüğünü iddia edip numara yapmasına

artık imkan yoktu. Bir karar vermesinin zamanı gelmişti ve Mencheres bunu hiç istemiyordu.

Mencheres, Kira'nın, "Lanet olsun," diye mırıldandığını, kapısının açılıp kapandığını, ardından merdivenlerdeki ayak seslerini duydu. Oturma odasında oturmayı sürdürerek yüzüne sakın bir ifade yerleştirdi. Son birkaç saattir kadının her hareketini dinlediğine kimse inanmazdı.

"Kız kardeşimi aramam gerek," dedi Kira onu görür görmez.

Mencheres kadının sesindeki telaşı duyunca kaşını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Umarım yoktur," diye mırıldandı Kira. "Yine kütüphanedeki telefonu kullansam olur mu?"

"Elbette," dedi Mencheres ve Kira'nın oraya neredeyse koşar adımlarla yürüyüşünü izledi. Onu bu kadar tedirgin eden neydi? Dün gece kız kardeşiyle konuşup telefonu kapattığında bir şeyi yoktu. Endişeliydi ama sakindi. Şimdiyse kız kardeşinin mezarının üzerine basmış gibi davranıyordu.

Mencheres, Kira'nın numarayı çevirdiğini belli eden mekanik biplemeleri, telefonun açılmasını beklerken aldığı gergin nefesleri duydu. Telefon on-on iki kez çaldıktan sonra Kira bir küfür savurup numarayı tekrar çevirdi.

Mencheres kütüphaneye girdiğinde Kira küfredip telefonu kapattı. Yüzü solgundu.

"Cevap vermiyor. Bir terslik var."

Mencheres ona uzanmadı ama şaşırmıştı çünkü hissettiği ilk dürtü kadını okşayıp rahatlatmak olmuştu.

“Kız kardeşine daha önce de ulaşamadığın zamanlar oldu ama sorun yoktu,” dedi.

“Bu kez farklı. Bu sabahtan beri... bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyorum.” Kira ona düşünceli bir bakış attı. “Bunun çılgınca olduğunu düşüneceksin ama bazen bir şeyleri *biliyorum*. İstersen buna içgüdü, önsezi ya da başka bir şey de ama hayatım boyunca böyle oldu.”

Aksine, Mencheres olağandışı içsel yeteneğe bağlı olan şeyleri anlayıp arasında bağ kurabilecek az sayıda kişiden biriydi. Ya da en azından bir zamanlar bağ kurabiliyordu.

“O hisse yoğunlaş. Odaklan,” dedi Mencheres.

Kira bu talimata şaşırdı ama sonra alnı kırıştı ve odada yavaşça volta atmaya başladı. Mencheres gençken ve yeteneğine alışmamışken, sessizlik ve konsantrasyonla yeteneğini bilemişti. Zaman geçtikçe yeteneğini geleceği istediği zaman görebilecek şekilde geliştirmişti. Mencheres bir zamanlar gücünü çok uzaklardaki insanların yerini belirlemede bile kullanmayı başarabiliyordu. Özellikle de kanının tadına baktığı insanların.

Derken aniden geleceği göremez olmuştu ve şimdi görebildiği tek şey karanlıktı. Sembolizm, genelde gördüğü imgelerin bir parçası olurdu ve Duat -Tanrı Anubis’in hükmünü beklemek üzere ruhunun gideceği Yeraltı Dünyası-katıksız karanlıktan oluşan bir dünyaydı. Ölüm onu almaya geliyordu ama Mencheres kendi sonunu kendi seçecekti. İnsanlarının yararına olan bir seçim yapacaktı.

“Yanılmıyorsam kötü bir şey oldu ve Tina hastanede. Bir yeri daha aramam gerek,” dedi Kira. Mencheres’in ona-

yını beklemeden telefona gitti ve tuşlara basmaya başladı. Mencheres hiçbir şey söylemeden kadının parmaklarının endişeli hareketlerini izledi.

“Mercy Hastanesi ve Tıp Merkezi,” dediğini duydu operatörün sesinin.

“Kız kardeşimin hastanenize yatırılıp yatırılmadığını öğrenmek için arıyorum,” dedi Kira derin bir nefes alarak. “Adı Tina Graceling. Acil serviste de olabilir.”

“Bir saniye.” Hat birkaç saniyeliğine bekleme müziğiyle doldu, sonra operatörün sesi tekrar duyuldu. “Evet, Tina Graceling hastalarımız arasında. Lütfen sizi hemşire bölümüne bağlarken bekleyin.”

Kira, kız kardeşinin durumunun kritik ama sabit olduğunu söyleyen bir sese aktarılırken Mencheres bir şey söylemedi. Anladığı kadarıyla kızın hastaneye yatma sebebi bir kaza falan değil, nükseden bir rahatsızlık sonucuydu.

“Teşekkürler,” dedi Kira ve telefonu kapattı. Sonra Mencheres’in gözlerinin içine baktı.

“Yoğun bakımda.” Sesi pürüzlüydü. Korku, endişe ve suçluluk kokuyordu. “Bu sabah bir iç kanama geçirmiş ve ambulansla hastaneye götürülmüş.”

Mencheres bunların hiçbirini umursamıyor olmalıydı. Kira’nın kardeşi hastanedeyse ne olmuştu. Kadının ona yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu ve tanımadığı bir ölümlünün kötü sağlığı niye Mencheres’in derdi olsundu ki.

Ama Kira bunu umursuyordu ve bu yüzden Mencheres de umursuyordu. Kira’nın onun için önemli olmaması için

sayısız sebep vardı ama Mencheres, Kira'nın acı çektiğini görmeye katlanamıyordu. Evet, onu gerektiğinden çok ama çok fazla umursuyordu.

Kira'yı aslında vampir ırkının sırlarını koruma amacıyla orada tutmaya başlamıştı ama günler geçtikçe Kira'nın vampir dünyasından ziyade onu tehdit ettiği ortaya çıkmıştı. Kira ona, hayatının bu noktasında Mencheres'in hissetmemesi gereken şeyler hissettiriyordu. Ne kadar zor olursa olsun, bu tehdidi ortadan kaldırma zamanı gelmişti. Çizdiği yolda yürümeye devam etmeye niyetliyse başka seçeneği yoktu.

“Gel,” dedi Mencheres elini uzatarak.

Kira'nın alnı kırıştı, yine de uzatılan eli tuttu. *Aferin, Karanlık Leydi*, diye düşündü Mencheres.

Bir anda Kira'yı sımsıkı kavradı.

Sekiz

MENCHERES ONUNLA BİRLİKTE PARK YERİNE iniş yaparken Kira'nın nefesi ciğerlerini bir hışırtıyla terk etti. Bacakları öyle titriyordu ki Mencheres'i hemen bırakamadı. Ama hemen ileride parlayan hastane ışıkları ona binaya doğru yürümek için gereksindiği gücü verdi.

"Buraya neden arabayla gelmedik?" diye sordu kalbi hala küt küt atarken.

"Üç kat daha uzun sürerdi," diye yanıt verdi Mencheres. "Trafığe yakalansak daha da gecikirdik."

Gökyüzünde trafik olmadığı kesin, diye düşündü Kira. Az önceki uçuş yüzünden hala biraz başı dönüyordu. Kira daha ne olduğunu anlamadan Mencheres onu kollarına alıp havalanmış, gece semasını yarıp geçmişti. Vampirin baş döndürücü hızı hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Vızır vızır altından geçen bina çatıları unutulmaz bir görüntüydü. *Süpermen ve Lois Lane, kıskançlıktan çatlayın.*

Kira ışıl ışıl aydınlatılmış hastaneye girdiğinde az önce yaşadığı heyecanı bir kenara bıraktı. Tina yukarıdaki katlardan birinde bir yerde, kimseyi sağ bırakmayan bir hastalıkla savaşıyordu. Hastane görevlisi, Kira'ya anlayışlı bir bakış attı ve ona ziyaretçi kartı verdi. "Tam zamanında geldiniz. Yoğun bakım ziyaret saati otuz dakika sonra sona erecek."

Vampir ona bakmıyor olsa da Kira, Mencheres'e minnettar bir bakış attı. Uçmak yerine arabayla gelseler ziyaret saatine yetişemeyecekti.

"Yoğun bakıma yalnızca aile üyeleri alınıyor. O da aileden mi?" diye sordu görevli.

"Evet," dedi Kira. Bu iyiliğinden sonra Mencheres'i aşağıda bekletecek değildi.

Görevli, Mencheres'e şüphe dolu tek bir bakış attı. Kira onu suçlayamazdı. Kira'yla Mencheres birbirine hiç benzermiyordu. Kira'nın sarımsı kahverengi saçları ve açık renk gözleri, Mencheres'in daha koyu olan renkleri ve Araplarınkini andıran yüzüyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Ehliyet lütfen," dedi görevli, Mencheres'e.

Adam tezgahın üzerine eğildi ve gözlerindeki yeşil parlaltı öyle çabuk belirip kayboldu ki Kira bunu gerçekten gördüğünden emin olamadı.

"Verdim. Şimdi bana kartı ver," dedi Mencheres alçak sesle.

Görevli yüzünde camlaşmış bir gülümsemeyle, üzerine isim bile yazmadan ona bir ziyaretçi kartı uzattı. Mencheres kartı alıp Kira'ya döndü.

“Hadi gidelim.”

Kira hala donmuş bir şekilde gülümsemekte olan görevliye tekrar baktıktan sonra Mencheres’in peşinden asansörlere yürüdü. Asansöre bindiklerinde nihayet sesine kavuştu.

“Demek normal şartlar altında insanların akıllarını *bu kadar* kolay kontrol edebiliyorsun. Azıcık bir yeşil parıltı ve bir saniyelik bir bakışla, öyle mi?”

Mencheres ona yan bir bakış attı. “Belki şimdi gücüme direncinin ne kadar nadir olduğunu anlamışsındır.”

“Çünkü bana kanını verdin,” diye mırıldandı Kira düşünceli bir tavırla ve asansör katları geçtikçe yanan kat ışıklarına baktı. “Muhtemelen inatçılığım da üstüne tuz biber ekmiştir,” diye ekledi gevşek bir gülümsemeyle.

Mencheres neredeyse iç çeker gibi bir ses çıkardı. “Bir ihtimal daha var. Çok az sayıda insan, vampirlerin zihin kontrolüne karşı doğal bir bağışıklığa sahiptir. Ben ömrüm boyunca bu bağışıklığa sahip yalnızca birkaç düzine insan gördüm ama bazılarının bunu engelleyen bir tür genetik bozukluğu...”

“Bunu bana *hiç* söylemedin,” diye araya girdi Kira dehşetle. “Bunca zamandır hafızamı silmene engel olan tek şeyin kanın olmayabileceğini biliyordun demek?”

Kadının içinde mide bulandırıcı bir korku kaynıyordu. Mencheres onun gitmesine asla izin vermeyeceğini mi söylemeye çalışıyordu?

Asansör kapıları kayarak açıldı ve yoğun bakım biriminin hemşire bölümüne adım atıldılar. Mencheres başka bir

şey söylemeyince Kira bunu onu mahkum eden bir itiraf olarak yorumladı.

Ama bunu konuşmanın ne yeri ne zamanıydı. Kardeşini görmek için yalnızca yarım saati vardı. Ve kardeşi, Mencheres'in yeni açıklamasının sebep olduğu korkudan daha önemliydi. Kira'nın gözleri odaların şeffaf camlı kapılarında dolaştı, sonunda üzerinde Tina Graceling yazan kapıyı buldu. Sonra kartını hemşireye gösterip kız kardeşinin odasına doğru ilerledi ve Mencheres'in onu takip edip etmediğini görmek için dönüp bakmadı bile.

Tina uyuyor gibi görünüyordu, ufak tefek bedeni devasa makinelere bağlanmıştı. Kız neredeyse çarşaflar kadar solgundu. Yüzündeki tek renk, gözlerinin altındaki koyu renk halkalardı. O kadar kırılgan, o kadar hasta görünüyordu ki tıpkı bir çocuğun dikkatsizce bir kenara attığı güzel bir oyuncak bebeğe benziyordu. Ağzının üzerine şeffaf, plastik bir boru yerleştirilmişti ve akordeonu andıran suni solunum cihazından düzenli aralıklarla hırıltılı bir ses çıkıyordu.

Kira'nın gözleri yaşla doldu, kız kardeşi ve bütün makineler bulanıklaştı. Tina uyumuyordu, şuuru kapalıydı ve suni solunum cihazına bağlanmıştı. Tina'nın en büyük korkularından biri suni solunumdu. Kardeşi sık sık, ciğerleri o noktaya varacak kadar çöktüğünde her şeyin biteceğini söylerdi.

Ve muhtemelen haklıydı.

Kira'nın ağzından bastıramadığı bir hıçkırık kaçtı. Bugünün geleceğini biliyordu. Bugüne hazırlandığını bile

sanıyordu ama Tina'nın yalnızca makinelerin yardımıyla hayatta kaldığını gördüğünde kalbine saplanan cızır cızır acıyla dizleri çözüldü. Yakındaki bir sandalyeye çöktü. Gözlerini kız kardeşinden alamıyordu.

"Hastalığı ne?"

Mencheres'in yumuşak, tok sesi Kira'yı bir an irkiltti. Vampirin orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Adam, Tina'nın yatağının etrafından dolaşıp kardeşine her zaman ki kapalı ifadesiyle baktı.

"Kistik fibroz," dedi Kira hırıltılı bir sesle. "Doğduğundan beri."

Bunun ironikliği, Kira'nın kalbine bıçak gibi saplandı. Mencheres'in az önce söylediği şeye bakılacak olursa Kira da bir genetik bozuklukla doğmuş olabilirdi. Ama Tina'nın hastalığı büyük olasılıkla hayatına mal olacaktı.

"Ölüyor," dedi Mencheres yüzündeki o okunmaz ifadeyi değiştirmeden.

"Öyle deme."

Kira ayağa kalktı, kardeşinin durumuna karşı hissettiği çaresiz öfkeyle Mencheres'e bir bakış attı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. İçgüdüleri ona da Tina'nın bu kez iyileşmeyeceğini söylüyordu. Bu dehşeti yok saymaya çalışsa da bütün gün içinde büyüdüğünü hissetmişti.

Mencheres'in kara gözleri sertti. "Şu andaki durumuna bakılacak olursa gerçek bu. Ama bu gerçeği değiştirmek için ne yapmaya hazırsın?"

Gerçekten öyle mi demek istiyor? Kira önce şaşkınca Tina'ya, sonra Mencheres'e, ardından kardeşinin zayıf nab-

zını gösteren EKG makinesine baktı. Mencheres'in artık nabızı yoktu.

"O kadar radikal bir şey değil," dedi Mencheres başını kalp monitörüne doğru hafifçe eğerek. "Kanım senin yaralarını iyileştirdi. Kardeşinin hastalığını kalıcı olarak yok edemez ama onun bu durumda olmasına sebep olan komplikasyonları ortadan kaldırabilir."

Kira'nın içi birden umutla doldu. Kanı onu gerçekten iyileştirmiş, kesinlikle ölümcül olan yarasının kapanmasını sağlamıştı. Tina'nın hastalığını iyileştirmese bile belki onu suni solunum cihazına ihtiyaç duymayacak kadar düzeltebilirdi. Hatta belki hastaneden çıkabilecek kadar?

"Bunu yapar mısın?" Kira ona yalvarmamak için kendini zor tutarak cevabı bekledi.

"Evet. Bir bedel karşılığında."

Kira'nın dizleri yine çözümlür gibi oldu ama bu kez bunun sorumlusu farklı bir dehşetti. Mencheres'in istediği bedel elbette Kira'nın özgürlüğü olacaktı. Ebediyen. Hafızasını vampirlerden tamamen temizlemeden gitmesine izin vermeyeceğini defalarca söylememiş miydi? Altı gün geçmesine rağmen ne anılarını kontrol edebiliyor ne düşüncelerini duyabiliyordu. Kira ertesi günün sihirli bir biçimde farklı olacağına dair güçlü bir umut beslemiyordu doğrusu. *Genetik bozukluk. Doğal bağışıklık.*

Tekrar Tina'ya baktı. Mencheres'in ondan istediği bedel, Kira'nın kalıcı bir tutsak olarak kaderini kabullenmesi eğer Tina'yı iyileştirecekse Kira buna razı olacaktı. Özgürlüğünü kaybetme konusunda seçeneği yoktu, en azından

Tina'nın bundan faydalanmasını sağlayabilirdi. Tina'nın durumu için binlerce kez, "Neden o?" diye düşünmüştü ama Tina'nın bir kez olsun böyle bir şey düşündüğünü hissetmemiştir. Kardeşi kaderini cesaretle kabullenmişti, şimdi sıra Kira'daydı.

"Bedelini tahmin edebiliyorum," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Ve Tina'yı bundan sonra da iyileştirirsen buna razı olurum. Onu, kardeşime normal bir ömür verecek kadar çok kez iyileştir, ben de ömrümün sonuna dek kilit altında kalayım. Bir hayata karşılık başka bir hayat."

Mencheres ona öyle uzun zaman sessizce baktı ki Kira fazla şey talep edip etmediğini merak etti. Mencheres, Kira'nın koşul ileri sürmesine kızmış mıydı? Bunu komik mi bulmuştu? Onu hor mu görüyordu? Yukardakilerden hiçbiri mi? Mencheres'in onu Tina'ya yardım etmeden ebediyen esir tutabileceği doğrudu ama onun Selene, Kurt ve Sam kadar uysal olmasını istiyorsa bunu yapmak zorundaydı.

"Hemşireyi çağır," dedi Mencheres.

Bu gerçek bir cevap değildi ama Kira karşı çıkmadı. Hemşire odasına gitti ve birkaç dakika sonra Tina'nın hemşiresiyle odaya döndü.

Mencheres başını kaldırıp kadına baktı ve gözleri o parlak, zümrüt rengi parıltıyla ışıldadı. "Bana bir şırınga getir."

Hemşirenin yüz ifadesi anında değişti, az önce hastane görevlisinin yüzünde beliren o itaatkar, sakin ifadeye dönüştü. Hemşire odadan çıkarken Kira, Mencheres'in diğer insanların aklını ne kadar kolay kontrol ettiğine bir kez

daha hayret etti. Hemşire bir dakika geçmeden bir şırıngayla dönüp onu Mencheres'e uzattı.

"Şimdi git. Bana hiçbir şey vermedin. Hakkımda hiçbir şey hatırlamıyorsun," dedi Mencheres onu başından savarcasına. Hemşire arkasına bakmadan uzaklaştı.

Kira bütün bu alışverişin ne kadar tuhaf olduğuna dair bir yorum yapardı ama iğneyi bileğine batırıp pistonu yavaşça çeken Mencheres'i izlemekle meşguldü. Şırınganın içine kırmızı bir sıvı sızmaya başladı ve sonunda şırınga doldu.

Kira arkalarına, hemşire odasına baktı. Kimse onların olduğu yöne bakmıyordu. Kira tekrar önüne baktığında Mencheres'in gözlerini ona dikmiş olduğunu gördü. İğneyi serum borusuna sokmuştu bile. Mencheres, Tina'nın eline giren boruyu kanıyla kırmızıya boyarken ve kan Tina'nın damarlarına çekilirken Kira gözlerini kaçırmadan izledi.

Şırınga boşalıp da serum borusundan çıkana dek Kira nefesini tuttu. Mencheres şırınganın ağzını kapatıp onu ceketinin cebine soktu. Olağandışı bir şeyin olduğuna dair tek işaret, kateterin Tina'nın tenine bantla tutturulduğu yerde, serum borusunun en ucunda kalan hafif pembelikti.

"Burada kal," dedi Mencheres ve odadan çıktı.

Kira ona nereye gittiğini sormadı. Yatağın kenarına oturdu ve elini kardeşinin solgun, hareketsiz kolunda gezdirdi. Mencheres'in kanının, Tina'nın hastalığının bedenine verdiği acımasız zararı telafi etmesi ne kadar sürecekti? Mencheres ona yalnızca bir şırınga dolusu kan vermişti. Belki bu sadece başlangıçtı, ertesi gün veya daha

sonra Tina'nın damarlarına birkaç şırınga daha kan enjekte edecekti herhalde. Belki de şu anda Mencheres'in damarlarında daha fazlasını verecek kadar kan yoktu. Mencheres bunun için mi gitmişti? Ya da belki birinden kan almak için...

Tina öğürür gibi bir ses çıkardı. Kira kız kardeşinin gözlerinin açık olduğunu görünce şaşkınlıktan donakaldı. Tina birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra yeniden öğürerek başını çevirdi. Kızın deniz yeşili gözleri Kira'nın kilerle buluşup ona sorarcasına baktı ama belli ki kafası berraktı. Tina uyanıktı ve zihni açıktı. Sonra Kira'nın okşadığı gevşek kol kalktı, kız kardeşinin eli ağzındaki boruya gidip onu çekti.

Kira boğulurcasına tek bir kelime edebildi.

"Hemşire!"

Mencheres, Kira kardeşine veda ederken onları izledi. Tina'nın yanağını öpen Kira'nın yüzü hala mutluluktan pespembeydi.

"Yakında tekrar gelmeye çalışacağım," diye mırıldandı. "Seni seviyorum, Tina'cık."

"Ben de seni seviyorum, abla," diye cevap verdi. Tina'nın sesi, suni solunum cihazının borusu çıkarıldıktan sonra olması gerektiği gibi gıcırtilı değil yumuşacıktı.

"Yeni antibiyotiklere bu kadar çabuk cevap vermesi bir mucize," dedi hemşire, Tina'nın odasından çıkarlarken.

"Ah, evet. Mucize," diye tekrarladı Kira ama bunu söylerken başını kaldırıp Mencheres'e bakmıştı.

Mencheres ona hafifçe gülümsedi. Vampir kanının iyileştirici etkisinin -özellikle de onunki kadar yaşlı ve güçlü bir kanın etkisinin- gerçeklerden habersiz hemşireye mucizevi görünmesinde şaşılacak bir yan yoktu. Ama Kira gerçeklerden haberdardı, Mencheres'in elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı elini öperken.

Bu çok basit bir hareketti. Yaşadığı binlerce yıl boyunca başka sayısız kişinin -insanların, vampirlerin ve gulyabani-lerin- yaptığı bir jestti ama şimdi bu hareket Mencheres'in içinden bir yıldırım gibi geçerek onu kavurdu. Kira'nın dudaklarının dokunuşu ve elinin yumuşak baskısı çabucak yok oldu ve Mencheres onun dokunuşu olmadan kendini buz gibi hissetti.

Tanrı şahidi olsun ki bu ölümlü onun için çok tehlikeydi. "Artık dönmemiz gerek," dedi. Neyse ki sesi duyularını ele vermemişti.

Kira arkasına, kardeşinin odasına bakarak başını salladı. Yüzündeki mutluluğun bir kısmı buharlaşmıştı.

"Hazırım."

Asansörle hastanenin zemin katına inerlerken Mencheres hiç konuşmadı. Kira da konuşmadı. Park yerinin karamlık köşesine vardıklarında Mencheres kollarını açtı, Kira onun kollarının arasına sokuldu ve Mencheres gökyüzüne fırlarken kadının sıcaklığı onu sarıp sarmaladı. Birkaç saniye içinde hastanenin, sonra da diğer binaların çok yukarısına çıktılar ve Mencheres'in siyah paltosu onları sarınca gecenin içinde görünmez oldular. Kira'nın kalbi deli gibi

çarpiyordu, bedeni Mencheres'inkine öyle bir yaslanmıştı ki adam başka bir şey düşünemiyordu. Etraflarında esen rüzgar kadının limonsu kokusunu alıp götürüyordu ama Mencheres bu kokunun üzerine sineceğini biliyordu. Kadının kokusu üzerinden yok olur diye gömleğini ya da paltosunu bir daha yıkamayabilirdi.

Hedefe ulaştıklarını gördüğünde çok çabuk geldiklerini düşündü, ağzı gerildi. Kira'nın ona karşı oluşturduğu tehdidi artık ortadan kaldırma zamanı gelmişti. Başka seçeneği yoktu.

Mencheres binanın tepesine indi ve Kira'yı kadın dengesini kazanır kazanmaz bıraktı. Kira güzel yüzünde kafasının karıştığını gösteren bir ifadeyle çatıda etrafına bakındı.

"Neredeyiz? Sen burada yaşamıyorsun ki."

Mencheres kendini sertleştirerek duygularını aşılamaz bir duvarın ardına kilitledi. "Hayır, ama sen burada yaşıyorsun."

Kira tekrar etrafına bakındı ve apartmanının etrafını saran mahalleyi tanıdığına gözleri irileşti. "Geri dönmeden önce eşyalarımı almamı mı istiyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Anahtarlarım yanımda değil..."

"Sen geri dönmüyorsun." Mencheres soğuk bir tavırla konuşuyordu. İlk tanıştıkları gün sırt çantasında bırakmış olduğu anahtarları uzattı. Sonra zihinsel bir itişle çatı kapısını açtı. "Aklındaki şeyleri hala duyamıyorum, aklını kontrol edemiyorum. Bu yüzden gücüme karşı doğal bir bağışıklığın olduğu çok açık. Sana hastanede bir şey isteyeceğimi söylemiştim. Kardeşini iyileştirmemin karşılığında

istediğim şey son bir haftadır öğrendiğin şeyleri başkalarına anlatmaman. Benden ve öğrendiklerinden kimseye asla bahsetme.”

Kira’nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. O kırmızı dudaklar Mencheres’e adeta işkence ediyordu. “Ama bunu bildiğim sürece evinden hiçbir zaman ayrılamayacağımı...”

“Sen de sana güvenebileceğimi söylemiştin,” diye araya girdi Mencheres yumuşak bir sesle. “Sana güveniyorum, Kira. Bildiklerine rağmen gitmene izin veriyorum.”

Kira bunun onun için ne kadar zor olduğunu bilmiyordu. Kardeşini iyileştirmesi karşılığında kendini gönüllü olarak ona sunduğunda Mencheres neredeyse bu fırsatın üzerine atlayacaktı. Onu her gün görme, daha yakından tanıma -ve baştan çıkarıp yatağına alma- fikri içini ilkel bir açlık hissiyle dolduruyordu. Kira’ya hayal bile etmediği şeyler göstermek, onu yalnızca adını duyduğu yerlere götürmek, onu kraliçeleri bile kıskandıracak bir lükse boğmak istiyordu. Ama bu hiç mantıklı değildi. Kira’yı hiç tanımıyordu ama kadının içindeki bir şey Mencheres’e onu neredeyse güçsüz kılan bir biçimde sesleniyordu. Son kez bir kadına karşı böyle güçlü hisler beslediğinde krallıkların çöküşüne sebep olmuştu.

Ve Yeraltı Dünyası’nın karanlığı ona yaklaşıyor, zamanının dolmak üzere olduğunu göstererek resmen onunla alay ediyordu. Kira’nın bir geleceği vardı, Mencheres’inse yoktu. Kira’yı hayatını yaşaması için özgür bırakmalı ve kendisi de hayatının kalanını sona erdirmek için özgür kalmalıydı.

Kira, kadınsı inceliğiyle hiç örtüşmeyen güçlü, dövüşçü adımlarıyla ona doğru geldi ve Mencheres'e saf bir coşkuy-la sarıldı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Bu kez elini değil boynunu öptü ve kadının yumuşak, sıcak dudaklarını orada hissetmek az kalsın Mencheres'in kontrolünü kıracaktı.

Gitmesi gerekiyordu. Hemen.

Mencheres kadının kucaklamasına karşılık vermek yerine paltosunun içine uzandı ve bir torba çıkardı.

"Bunu al," diye torbayı Kira'ya uzattı. "Ölmeyenlerin kanı zamanla bozulmaz. Kardeşinin durumu her kötüleştiğinde bir tüpün çeyreğini kullan. Bunun bitkisel bir ilaç olduğunu iddia edip kardeşine enjekte edebilirsin ya da Tina'nın kanın tadını almamasını sağlayacak kadar güçlü bir içeceğin içine karıştırabilirsin."

Kira torbayı açtı ve Mencheres'in kanıyla dolu düzine-lerce şişeciği gördüğünde gözleri parladı. Kira kardeşiyle ilgilenirken Mencheres bir hemşireyi hipnotize ederek tüpleri getirmesini sağlamıştı. Torbanın içindekiler Tina'nın hastalığını kızı normal bir ömür verecek kadar geri çevirmeye yetecekti. Söz verdiği gibi.

"Bu... seni bir daha hiç görmeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Kira'nın bunu sorarken sesi hafifçe çatlamıştı. Mencheres'in içi sızladı. Kira da ona karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Daha önce onu arzuladığını itiraf etmişti ama duyguları bundan daha derine mi iniyordu? O şişecikler sayesinde kardeşinin sağlıklı kalması için

Mencheres'e ihtiyacı olmamasına rağmen onu tekrar görmek ister miydi?

Bunun önemi yok, diye fısıldadı kara boşluk. Kira'yla aralarında olabilecek şey hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti. Mencheres'in yapabileceği tek şey, ölümünün, sorumluluğunu aldığı kişilere faydalı olmasını ve Radjedef'in planlarının engellenmesini sağlamaktı.

"Hoşçakal, Karanlık Leydi," diye mırıldandı Mencheres. Sonra kendini gecenin içine fırlattı.

Dokuz

“**G**RACELING!”

Kira başını çevirdiğinde Frank’in her zamanki gibi kaşlarını çatmış bir halde, masaların arasından dolaşarak ona doğru geldiğini gördü. Kira’nın yokluğunda patronu onu özlemişti, orası kesindi. Ama ona sevgi gösterisinde bulunacak kadar değil.

“O raporları bitirdin mi?”

“Neredeyse,” diye cevap verdi Kira. Masasındaki dosya yığını dört gün önce işe döndüğünden beri dörtte üç azalmıştı. Tabii bir de Frank’in her gün onun masasına bıraktığı, Kira’nın günlük olarak tamamladığı yeni şeyler vardı.

“Güzel. Sırf hastalandın diye müşterileri ihmal edemeyiz,” dedi Frank, Kira’nın masasına yine iki-üç santim kalınlığında bir kağıt yığını bırakarak. “Bunların günün sonunda bitmesi gerek.”

Kriz dönemindeyiz, iş bulmak zor, diye içinden tekrarladı Kira ve kendini gülümsemeye zorladı. İş fırsatları daha

bol olsaydı Frank'e o raporları ona *hemen* geri verebilmesi için kışını dönüp eğilmesini söyleyebilirdi.

"Tamamdır," dedi Kira.

Frank parmağıyla masasındaki kağıt yığınının pat pat vurdu. "Her şey hafta sonundan önce yetişirse seni aldığımız son kayıp kişi vakasının başına koyarım. O işi almak istediğini biliyorum."

Perşembe öğleden sonraydı. Kira'nın bunu başarmak için bu gece yarısından sonraya kadar ve yarın bütün gün çalışması gerekcekti ama Frank haklıydı. Aldatan eşlerden, işsizlik sigortası ihlallerini ortaya çıkarmaktan ya da celp kağıdı dağıtmaktan daha ciddi işler istediği doğrudu. Eski akıl hocasının sloganı Kira'nın kafasında çınladı: *Bir hayat kurtar*. Kira, Tina'nın önceki gün hastaneden çıkarken yüzünde beliren gülümsemeyi hatırladı. *Eh, Mack*, diye düşündü, *galiba kurtardım*. Belki bu kayıp kişi davasını alırsa Kira bu sayıyı ikiye çıkarabilirdi.

"Hepsini bitireceğim," dedi Frank'e.

Frank ona kendine özgü, çıkarıcı bir yanı da olan dostça gülümsemelerinden birini çaktı. "İhtiyar Mackey seni işe aldığım için pişman olmayacağımı söylemişti."

Bana da senin gıcığın teki olduğunu söylemişti, dedi Kira içinden. Mack eski ortağı hakkında yanılmamıştı ama Frank tüm bu acımasız patron hallerine rağmen arada bir kalbinin iyi olduğunu gösteren çıkışlar da yapardı. Kira'nın iş için şirket arabasını kullanmasına izin vermek yerine arabası olan başka birini işe alabilirdi mesela. Kira ücret almadan fazla mesai yaparak arabanın bedelini fazlasıyla ödedi-

ğini biliyordu, yine de Frank bunun için bir teşekkürü hak ediyordu.

Frank odadan çıktığında iş arkadaşı Lily masalarının arasındaki boşluğun üzerinden eğildi. “Üç yıldan uzun zamandır burada çalışıyorsun ve ilk kez hastalık izni aldın ama seni illa pişman edecek.” Lily’nin ağzı aşağı kıvrıldı. “Tanrı gerçekten varsa Frank’in cezasını hemoroitlerle verir. Baş belası herif bunu hak ediyor.”

Kira ona gülümsedi. “Sorun değil. O teşvik edici sıvıdan biraz alırsam her şeyi zamanında bitiririm.”

Lily kaşlarını çatınca alnındaki çizgiler derinleşti. “Kahveyi uykunun yerine koymamalısın. Gözlerinin altında mor halkalar oluştu kızım. Kendine iyi bakman lazım, yoksa yine hasta olacaksın.”

“Ben iyiyim,” dedi Kira. Kendisinden yaşlı olan bu tatlı hanıma, gözlerinin altındaki mor halkaların gri-bi atlatmaya çalışırken değil bir *vampiri* düşünmekten geceleri uyuyamadığı için meydana geldiğini söyleyemezdi. Mencheres, Kira’yı eve bırakalı birkaç gün olmuştu ama Kira onu bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Bu çok da şaşırtıcı değildi. Mencheres’le geçirdiği altı günde adam ona insanların yanı sıra iki farklı türün daha olduğunu göstermiş, hayatını kurtarmış, kız kardeşinin hayatını kurtarmış, onu büyülemiş, kıskırtmış, ısırılmış ve türünün çıkarını gözetmeksizin onu serbest bırakmıştı. Kira onu nasıl düşünmezdi ki? Kardeşini her gördüğünde ve onunla her konuştuğunda Mencheres’i hatırlıyordu. Metrodan evine doğru yürürken o deponun önünden her

geçişinde de aklına Mancheres geliyordu. Hayatında yarattığı etki çok büyüktü ve ayrıldıklarından beri Kira hiç dinmeyen bir kayıp hissiyle acı çekiyordu.

Mencheres'in onun gitmesine izin verdiğine hala inanamıyordu. Kira ilk iki gün boyunca Mencheres'in bir anda karşısında belirip onu geri götüreceğini söylemesini beklemişti. Benliğinin ufak, sapkın bir parçası vampirin bunu yapmasını istiyor bile olabilirdi ama sağduyusu bunun sağlıklı bir şey olduğunun farkındaydı. Bir kişinin diğeri üzerinde sınırsız bir güce sahip olduğu durumlar yalnızca yanlış değil aynı zamanda hastalıklıydı. Gerçek şuydu ki Kira, Mencheres'in tutsağı olmuştu. İyi davranılan bir tutsak olabilir, hatta Mencheres onu esir almakta haklı bile olabilirdi ama tüm bunlar gerçeği değiştirmiyordu. Tutsak ve gardiyan olmak, geçici de olsa romantik bir etkileşim yaşamak için uygun bir durum değildi.

Üstelik Mencheres onunla romantik ya da başka türden herhangi bir ilişkiye girmekle ilgileniyor gibi de görünmemişti. Kira'nın gitmesine izin vermişti, belki bu bir bakıma Kira'dan etkilendiğine işaret sayılabilirdi. Diğer yandan, tekrar görüşmeyeceklerini açıkça ortaya koymuştu. Kira'yı tekrar görmek isteseydi bunu söylerdi ya da ona bir daha görüşmelerine gerek kalmayacak kadar kan vermezdi. Zaten Kira'nın onunla temasa geçmesinin herhangi bir yolu da yoktu. Mencheres'in o bir hafta boyunca onu tam olarak nerede tuttuğunu bilmiyordu ve vampir gecenin içine fırlamadan önce telefon numarasını da bırakmamıştı. *Anla artık*, diye düşündü Kira kasvetle, *adam seni başından attı*.

Duruma iyi tarafından bakılacak olursa Mencheres muhtemelen onun için fazla yaşlı, ondan birkaç yüz yıl büyüktü. Hem cidden, bir insanla bir *vampir* olacak iş miydi? Öyle bir ilişki asla yürümezdi. *Dracula* filmlerine bakması yeterdi. Ya da *Buffy*'ye.

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu Lily eğlendiğini belli eden bir sesle.

Kira düşüncelerini karanlık bir biçimde kıskırtıcı olan vampirden ayırıp iş arkadaşına yöneltti. "Kusura bakma, ben... dalmışım," dedi mahcup mahcup.

"Sana uyuman gerektiğini söylemiştim," dedi Lily. "Ama dinlemeyeceğini bildiğim için en azından bırak da sana kahve alayım. Böylece günün geri kalanını Frank'in önünde uyuklamadan atlatabilirsin."

"Teşekkürler, sen bir meleksin," dedi Kira minnettar bir gülümsemeyle. Önünde hala uzun bir gün vardı ve Mencheres'i düşünmek masasındaki kağıt yığınının küçülmesini sağlamayacaktı.

Ama kahve, yığının küçülmesine yardımcı olurdu.

Sekiz saat sonra, Kira saçını yorgun argın kulağının arkasına sıkıştırarak metrodan indi. Bu saçlar, ofisinden L istasyonuna yaptığı yürüyüşün bir noktasında atkuyruğundan kurtulmuştu ve Kira saçları tekrar tutturmaya zahmet etmemişti. En azından saç, merdivenleri tırmanıp yukarıdaki sokağa çıkarken görüşünü engelleyecek kadar uzun değildi. Aslında Mencheres'in omuzlarının altına dek inen saçları Kira'ninkilerden daha uzundu...

Onu düşünmekten vazgeç, diye kendini azarladı. Apartmanına giden üç sokaktan ilkinе dönerek adımlarını hızlandırdı. Kaderin Mencheres'le yollarının kesişmesini sağlayan tuhaf oyunu için minnettar olması anlaşılabilirdi çünkü ölmesine ramak kalmasına rağmen kız kardeşinin hastalığının gidişatına bu sayede engel olabiliyordu. Ama Mencheres'i düşünürken kız kardeşinin hastalığını düşündüğü falan yoktu.

Kira onun kara gözlerindeki muzip pırıltıları, hareketlerindeki zarafeti ve çıplakken ne kadar muhteşem göründüğünü düşünüyordu. Mencheres, içgüdülerinden bahsettiği tek kişiydi. Ve vampir onu şaşırtmış, bunu hiç de gülünç ya da sıradışı bulmamıştı. Bunun yerine kadına onlara odaklanmasını salık vermişti. İçgüdülerini dinlemesini söylemişti. Belli ki Kira'nın iç pusulası, uçabilen ve nesneleri aklıyla kıpırdatabilen birine hiç de tuhaf gelmemişti.

Ama Kira şimdi içgüdülerini dinlese, onların son birkaç gündür içini kemiren şeyi tekrarladığını fark edecekti. Mencheres uçup gecenin içinde kaybolduğunda Kira'nın önemli bir şey kaybetmiş olduğu gerçeğini. Onun gitmesini engellemek için yapabileceği bir şey var mıydı? Mesela Mencheres'e yalnızca dönmemek üzere gidip gitmediğini sormak yerine, onu tekrar görmek *istediğini* mi söylemeliydi?

Kira düşüncelerine o kadar dalmıştı ki apartmanının önündeki gölgelerin içinde duran karanlık şekli görmesi birkaç saniye sürdü. Sırt çantasının kayışındaki elini sıkılaştırıp yürümeye devam etti, bütün kasları gerilmesine rağmen

men onu görmüyormuş gibi davrandı. Apartmanının ön kapısına varmasına ramak kalmışken bir el üzerine geldi. Kira eğildi, adamın bileğine sert bir tekme indirdi, sonra da adama sırt çantasıyla vurdu. Polis akademisindeki eğitimin üstüne bir de kendini savunma dersleri aldığından, planlı davranmaya vakti olmadığı zamanlarda refleksleriyle tepki verebiliyordu.

Ona saldırmak üzere olan adam, “Ay!” diye bağırarak tökezledi, tek bacağının üzerinde hopladı. “Kira, ne halt ediyorsun?”

Tam adamın kasığına bir tekme geçirmek üzereyken Kira kendini tam zamanında durdurdu. “Rick?”

Adam doğrulduğunda başlarının tepesindeki sokak lambası üvey kardeşinin yüzünü ortaya çıkardı. “Evet, benim. Kahretsin, canımı yaktın!”

Kira’nın kalbi, adamın dövüşmesi gereken potansiyel bir gaspçı olduğunu düşündüğü için hala hızla atıyordu, bu yüzden sesi tiz çıktı. “Saat geceyarısını geçmiş, sen üzerinde kahrolası, kapüşonlu bir ceketle buralarda dolaşıp üzerime atılıyorsun. Üzerimde tabanca olmadığı için şanslısın, yoksa seni vurabilirdim!”

“Dikkatini çekmeye çalışıyordum, o kadar.” Rick özür dilercesine değil, huysuz bir tonla konuşuyordu. “Nerdeyse yanımdan geçip gidecektin.”

Rick böyle biriydi işte, aptalca bir şey yapmadan önce durup düşünmezdi.

Kira içini çekti. O anda içinden küçük kardeşine nutuk çekmek geliyordu. “Bu saatte burada ne işin var?”

Rick gözlerini sokakta dolaştırdı. “Günlerdir cep telefonundan arıyorum ama cevap vermedin. İşyerinin telefonunu hatırlayamadığım için buraya gelip sen eve dönene dek bekleyeyim dedim. Bu kadar uzun süreceği aklıma gelmemişti.”

Cep telefonu tabii ki cevap vermiyordu. Mencheres, Kira’yı yalnızca kendi kanı ve dairesinin anahtarlarıyla çatıya bıraktığı akşam cep telefonunu geri vermemişti ve Kira henüz yeni bir telefon almaya zaman bulamamıştı. Çantasının hala Mencheres’te olduğunu tahmin ediyordu çünkü anahtarları çantanın içindeydi. Tabii Mencheres o gece onu eve bıraktıktan sonra bütün eşyalarını fırlatıp atmadıysa.

“İçeri gel,” diye mırıldandı Kira. Eve varır varmaz düş alıp yatma planları suya düşmüştü.

Rick gülümsediğinde yanağında beliren gamzeler onun yirmi beş yaşından daha küçük görünmesine yol açtı. Kira öfkesinin biraz olsun dindiğini hissetti. Belki Rick gerçekten ona ulaşamayınca Kira’yı merak etmiş, o yüzden gelmişti.

Saçmalama, diye fısıldadı iç sesi. Konuşanın yorgun ve karamsar yanı olduğunu, içgüdüleri olmadığını umdu. Rick’in hiçbir art niyet gütmekten onu ziyarete geldiğini düşünmek hoş olurdu.

“Aç mısın?” diye sordu Kira binaya girerlerken. “Isıtılabileceğim birkaç dondurulmuş pizzam var.”

“İıı, o kadar uzun kalacağımı sanmıyorum,” diye geçiştirdi Rick ve gözlerini kaçırdı.

Kira'nın umutları suya düştü. *Dedim sana*, diye fısıldadı iç sesi.

Kira kapılar açılmasına rağmen asansöre binmedi. Sırt çantasını yere indirdi ve kardeşine yorgun, sert bir bakış attı. "Sana söyledim, Rick, bunu yapmaya devam etmeyeceğim."

"Yalnızca bir iki dolara ihtiyacım var," dedi Rick bu defa gözlerine bakarak. Kira'nın gözlerinden biraz daha koyu bir yeşil olan gözleri, Rick'in ustalaştığı şekilde yalvaran bakışlarla irileşti. "İş bulmak gerçekten çok zor ve..."

"Uyuşturucu testini atlatabilersen iş bulman daha kolay olur belki," dedi Kira soğuk soğuk.

Rick elini salladı. "Bıraktım, yemin ederim. Arada bir birazcık ot içiyorum, o kadar. Bak, Joey ona yarına kadar yüz dolar vermezsem beni evden kovacağını söylüyor. Sabaha bir mülakatım var ve iyi olacağını düşünüyorum ama işe alınsam bile Joey beni kovmadan maaş alamayacağım."

"Bu saçmalıklara karnım tok," dedi Kira. "Saat geceyarısını geçti bile, yani yarın sabah bir mülakata gidiyor olma ihtimalin yok. Gerçekten bir randevun olsa bile kesin uyu-yakalıp kaçırırsın. Para için bana gelip durmayı sürdüremezsin. Sana daha önce de söyledim, çok param yok ve..."

"Elindekini de faturaları için Tina'ya veriyorsun," diye araya girdi Rick acı acı. "İsteyen o olsa hiç tereddüt etmeden ona bir çek uzatırsın."

Kira öfkesinin kabarak yorgunluğunun üzerini örttüğünü hissetti. "Bu ne cüret? Tina'nın düzenli bir iş bulmasına engel olan şey seninki gibi tembellik değil, hastalığı.

Hem geçen hafta neredeyse ölecekti. Tabii sen bunu bilemezsin çünkü artık onu hiç arayıp sormuyorsun.”

Rick en azından utanmış görünmeyi akıl etti. “zgnm,” diye geveledi. “Daha iyi mi? Hala hastanede mi?”

Mencheres sayesinde Tina hiç olmadığı kadar iyiydi. “Eve döndü,” dedi Kira sadece. “Onu arasan iyi olur. Senden haber almak hoşuna gidecektir.”

“Evet, evet, onu sabah ararım,” dedi Rick hemen. “Ona sana olduğum kadar yakın değilim, biliyorsun. Ama kan bağımız olmasa da Tina’yı severim.”

Rick’le Tina’nın anne babaları farklıydı. Kira’nın annesiyle babası evlendikten sonra bile zgr aşk yanlısı olan eski iek çocuklardı. Kira’yla Tina’nın annesi aynı ama babası farklıydı. Kira’yla Rick’in babası aynı ama annesi farklıydı. Teknik olarak Rick’le Tina’nın arasında kan bağı yoktu ama Tina buna ve Kira’yla ikisinin aksine Rick’le aynı evde bymemesine rağmen Rick’i her zaman kardeşi olarak görmüştü.

“Yemin ederim, senden bir daha, asla, hiçbir şey istemeyeceğim,” diye devam etti Rick köpek yavrusu bakışlarıyla bakmayı sürdürerek. “Hem borcumu ödeyeceğim, söz veriyorum.”

Kira bunu her duyduğunda kenara bir dolar koymuş olsa şimdi kendine bir araba alabilirdi. Ama Rick gerçekten uyuşturucu bağımlılığından kurtulmuş ve hayatını değiştirmek istiyorsa...

“Bu gerçekten son,” dedi Kira ek defterini çıkarırken. “Ciddiyim.”

Rick ona çocukluklarını, bir erkek kardeşi olduğu için Kira'nın çok heyecanlı olduğu günleri hatırlatan bir gülümsemeyle baktı. Bu neredeyse annesiyle babasının ayrılmalarının ve babasının başka birine aşık olup başka bir eyalete taşınmasının acısını dindirmişti.

“Şahanessin, ablacığım.”

Kira yüz dolarlık bir çek yazdı ve çeki Rick'e verdi. Rick çeki hemen cebine attı, sonra gözlerini kaçırarak ayaklarını yere sürttü.

“Taksiye binip eve gidebilmem için bir yirmi doların yoktur, değil mi? Yürümek için biraz geç oldu. O mahalleyi biliyorsun. Hem bileğim de acıyor. Fena tekmeledin.”

Kira dişlerini gıcırdattı. Rick'in nerede yaşadığını görmemiş olsaydı bu ikinci bağıışı yapmayı hemen reddederdi ama orası gerçekten korkutucu bir mahalleydi.

Bir yirmilik uzattı ve para Rick'in cebine girip çekin kaybolduğu hızla kayboldu.

“Seni seviyorum, ablacığım,” dedi Rick onu çabucak öpüp. Sonra da ıslık çalarak binadan çıktı.

Kira iç sesinin ona erkek kardeşi tarafından yine kandırıldığını söylemesini duymazdan gelerek asansörün düşmesine bastı.

Mencheres, Kira'nın binasının karşısındaki binanın çatısına sessizce atladı, serin beton zemine oturdu. Kira'nın kardeşini öldürmeye ne kadar yaklaştığını ikisi de hiçbir zaman bilmeyecekti. *Belki de artık delilik edip geceleri onu takip etmeyi bırakırsın*, diye kendini azarladı.

Mencheres, adamın Kira'ya uzandığını gördüğünde, Kira'yı tehdit eden her kimse onun boğazını parçalama niyetiyle çatıdan atlamıştı ki saldırgan Kira'ya adıyla seslenmişti. Kira'yla kardeşi, yukarıdan üstlerine gelen karanlık silueti ve Kira da çocuğa adıyla hitap edince bu siluetin nasıl sola dümen kırdığını görmemişti. İkisinden biri birkaç saniye daha sessiz kalsaydı...

Gerçi Mencheres'in duyduğu konuşmaya bakılacak olursa çocuğun ölümü çok da büyük bir kayıp olmazdı. Mülakattan ve uyuşturucuyu bıraktığından bahsederken çocuk buram buram yalan kokuyordu. Taksi konusunda da yalan söylüyor olmalıydı çünkü taksiye binmek yerine yürüyerek uzaklaşmıştı. Mencheres o işe yaramaz çocuğun Kira'ya abla dediğini duymasa, Kira'yı kandırdığı ve onun parasını aldığı için prensip olarak çocuğu öldürürdü. Kira kendisini, yalancı erkek kardeşini ve hasta kız kardeşini geçindirmek için yeterince parasının olmadığını hem kendisi söylemiş hem de Mencheres bunun gerçek olduğunu gözlemlemişti. Kira'nın iyi yürekliliğinin suistimal edildiğini görmek Mencheres'in içinin öfkeyle dolmasına sebep oluyordu. *Onun kanını paylaştığın için şanslısın*, diye düşündü Mencheres budala gencin ardından bakarken, *yoksa kendi kanını bu gece yağmur oluklarıyla paylaşırdın*.

Bundan bir dakika sonra, Kira'nın dairesinin penceresi yumuşak bir ışıkla aydınlandı. Mencheres gevşedi. Şimdi Kira evinde, güvendedi. Kadın yatak odasına gitmek üzere bir pencerenin önünden geçtiğinde Mencheres onu şöyle bir gördü. Kira hemen yatıp uyusa bile, tekrar masasının

başına geçmesine yedi saatten az zaman vardı. Kira'nın uzun çalışma saatleri Mencheres'i endişelendiriyordu. Bu hafta bir gece olsun eve saat ondan önce dönmemişti ve bu gece daha da geç kalmıştı. İşyerinde bu kadar uzun zaman geçirmesi doğru değildi.

Buna bir son vermelisin, diye onu azarladı sağduyusu. Bir canavar heykeli gibi çatıya tünemiş, ondan kurtulmak için yalvaran bir kadına bakıyordu. Hareketlerini tanımlamak için uygun, modern bir sözcük vardı: "Sapıklık." Mencheres, Kira'yı bu son birkaç gecedir gölgesi gibi takip etmesinin sebebi, kadının vampirlerle ilgili öğrendiği şeyleri başkalarına açıklamama sözünü tuttuğunu garanti altına almamış gibi davranmaya bile zahmet etmiyordu. Burada olmasının tek bir sebebi olduğunu biliyordu. Kadını varlığından haberdar etmese de onu tekrar görmek istiyordu.

Kira artık çatısının altında olmasa da hala düşüncelerini işgal ediyordu. Şimdi aniden kapısının önünde belirirse Kira ne yapardı acaba? Onu evine buyur eder miydi? Bunu yaptığı takdirde Mencheres oradan ayrılacak kadar güçlü olabilir miydi? Yoksa kadının yakınlığı, kışkırtıcı kokusu ve sesinin o pürüzsüz melodisi, Mencheres'in dikkatle yaptığı bütün planları onunla olabilmek için bir kenara atmasına yeter miydi?

Bunu öğrenmese daha iyi olurdu. Kira ona yaşama ve sonuçları ne olursa olsun Radjedef'le sonuna kadar mücadele etme isteği aşılamıştı ama Mencheres bu tür düşünceleri göze alamazdı. İnsanları bunu göze alamazdı. Menche-

res son kez bir kadına beslediği duyguların, hareketlerini etkilemesine izin verdiğinde herkes yeterince acı çekmişti.

Mencheres kendini zorlayarak Kira'nın penceresindeki, kadının hala uyanık olduğunu gösteren yumuşak ışığa arkasını döndü. Bu deliliğe bir son vermeliydi. Son birkaç gündür gördüklerine bakılacak olursa Kira eski hayatına dönmüş, yine çok çalışmaya ve kız kardeşine bakmaya başlamıştı. Mencheres de zamanını insanlarıyla ilgili görevlerini yerine getirerek benzer bir biçimde geçiriyordu. Ama Kira'nın hayatı çok yalnız görünse de -bu da bir başka ortak noktalarıydı- bu yine de onun hayatıydı ve bu hayatta Mencheres'e yer yoktu.

Mencheres kendini rüzgarın kollarına bırakarak uçtu. Bu, Kira'yı takip ettiği son gece olacaktı. Öyle olmak zorundaydı. Ama Kira'yı hayatından tamamen atmadan önce minicik bir şey daha yapacaktı.

KIRA, FRANK'İN SESİNİN YÜKSELEREK OFİSTEKİ hafif mırıltıyı bastırıldığını duyduğunda içten içe inledi. Yanında duran Lily, Kira'ya anlayışlı bir bakış attı.

“Bugün erken başladı, değil mi?” diye mırıldandı Lily.

“Graceling nerede?” diye sesleniyordu Frank.

Kira daha cevap vermeye fırsat bulamadan Frank kapıdan içeri girdi, Kira hemen yüzüne gevşek bir tebessüm yerleştirdi. Adamın saat sabahın dokuzunda onu aramasının sebebi her neyse, kendini ona hazırladı.

“Geçen haftadan kalma raporlara takıldım,” diye açıkladı aceleyle. “Yenilerini bugün bitmeden yetiştireceğim.”

Frank masaya bu defa kağıt yığını değil, başka bir şey bıraktı. Kira şaşkınlıkla araba anahtarlarına bakakaldı.

“Onları burada mı bırakmışım? Çantamda olduklarını sanıyordum...”

“Bunlar şirket arabasının anahtarları,” dedi Frank. Gü-lümsedi. “Onu sana veriyorum. Hak ettin.”

Lily'den kahvesini püskürtmüş gibi bir ses geldi. Kira da bir türlü ağzını kapatamıyordu. "Arabayı bana mı veriyor-sun?" diye tekrarlayarak takvimine baktı. Hayır, 1 Nisan değildi. Gerçi Frank eşek şakasını iki hafta geç yapmaya karar vermiş de olabilirdi.

"Ayrıca maaşına zam yapıyorum," diye devam etti Frank. "Ve gözetleme görevin olmadığında, her gün en geç altıda ofisten çıkmış olmanı istiyorum. Fazla çalışıyorsun."

Kira, Frank'in yaptığı cömert ve iyi yürekli bir hareketi kötü karmasını düzeltme çabasına ya da öyle bir şeye bağ-layabilirdi. Ama üç tane cömert ve iyi yürekli hareket... Ya Frank'in kafası iyiydi ya da şaka yaptığını sanıyordu.

"Esprinin son cümlesini bekliyorum," dedi Kira tem-kinli bir tavırla.

Frank yüksek sesle, içten bir kahkaha atınca adamın şaka yaptığı yönündeki tahmini doğrulandı. Keşke Kira onun suratının ortasına bir tane geçirebilseydi. Adamın mizah anlayışı gerçekten hastalıklıydı.

Sonra Frank masasına bir zarf koydu. "Açsana."

Kira mührü kırdı, duygusal destek almak için Lily'ye bakarak zarfın içindekileri çıkardı.

İçinde iki kağıt vardı. Biri şirket arabasının ruhsatıydı ve Frank tarafından imzalanmış olan belge Kira'yı yeni sahip olarak belirtiyordu. Diğer de yine Kira'nın adına imzalanmış, iki bin dolarlık bir çekti.

"Zammın geriye dönük," dedi Frank. Sadece müşteri-lerle konuşurken kullandığı o neşeli tonla konuşuyordu. "İyi iş Graceling."

Frank yürüyüp giderken Kira ardından bakmaktan başka bir şey yapamadı. Teşekkür bile edemeyecek kadar sersemlemişti.

“Az önce ne oldu böyle, Tanrı aşkına?” diye fısıldadı Lily, şaşkınlıkla gözlerini kocaman açmıştı. “Yani, hepsini hak ediyorsun etmesine ama Frank o kadar ucuzcu biri ki bunu yaptığına inanamıyorum!”

Buna Kira da inanamıyordu. Gelecek Noel’in Hayaleti, Frank’i ziyaret falan etmiş olmalıydı. Yoksa Scrooge’u andıran huysuz patrondan neşeli ve cömert bir bağışçıya dönüşümü mucizeden farksız demekti.

Mucize.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Kira.

“Ne?” diye sordu Lily.

“Ben... hiç.”

Kira, sandalyesini masasına döndürerek birkaç derin, düzensiz nefes aldı. Frank, Gelecek Noel’in Hayaleti tarafından ziyaret edildikten sonra mucizevi bir biçimde değişmemişti. Hayır, ama aynı derecede sıradışı bir şey yaşamış olmalıydı. Dünle bugün arasında, zihinleri kontrol etme yeteneğini olan bir vampir tarafından ziyaret edilmişti.

Mencheres. Kira’nın kalbi küt küt atmaya başladı. *Ne yapıyorsun sen?*

Kira, Frank’in arabasının -hayır, kendi arabasının- bagajına bir klasör yığını daha koydu ve park yerinin diğer tarafındaki Lily’ye el sallamak üzere durdu.

“Onlarla ne yapıyorsun kızım? Patron bütün gece evde çalışsın diye ofisten normal bir saatte çıkmanı söylemedi,” diye seslendi Lily.

“Bunlar, ııı, bir yan proje için,” diye kekeleydi Kira. *Çok* yan bir proje.

“Bazıları erkeklerle çıkmaya da yan proje diyor. Bunu bırak da onu dene,” diye kıkırdadı Lily.

Kira neredeyse kızaracaktı. *Lily bir bilse...*

“İyi akşamlar, yarın görüşürüz,” demekle yetinerek tekrar el salladı.

West Loop’a arabayla varmak da en az yürümek ya da metroya binmek kadar uzun sürüyordu. Yine de o ağır sırt çantasını oraya buraya taşımamak ve geç saatlere kadar çalışıp da eve yürüdüğünde sokaklardaki her gölgede gerilmemek çok güzeldi. Bundan böyle egzersiz yapmak için ya bir koşu bandı alması ya da bir spor salonuna üye olması gerekecekti, o kadar.

Apartmanının otoparkına girdiğinde etrafına bakınmaktan kendini alamadı. Mencheres yakınlarda mıydı? Bunu düşünmek içinin heyecanla dolmasına sebep oldu. Yoksa Mencheres, Frank’i ofiste kimse varlığını fark etmeden mi hipnotize etmişti? Bu mümkündü. Mencheres o kadar hızlı hareket ediyordu ki Kira ya da başka biri onu görmeden içeri girip çıkmış olabilirdi.

Peki ama bunu neden yapmıştı? Bir anlık bir hevesle mi? Sıkıntıdan mı? Yoksa Kira’nın onu bulmasını istediğini göstermek için mi? Mencheres onun bir özel dedektifin yanında çalıştığını biliyordu. Kira’nın önüne, Kira’nın daha

önce dikkate almadığı ama şimdi gerçek olabileceğini bildiği garip olaylardan bahseden dosyalar geldiğini biliyordu. Eğer Mencheres, patronunu hipnotize edip Kira'ya bir araba ve para vermesini sağlayarak onun önüne takip etmesini istediği ekmek kırıntıları bırakmayı planladıysa planı işe yarayacaktı. Mencheres'i tutsağı olarak değil de bir kadın olarak yeniden görme fırsatı Kira'nın içinde daha güçlü bir heyecan dalgasının belirmesine sebep oldu. Mencheres'i tekrar görmenin bir hata olacağını düşünmek için yüzlerce iyi sebebi vardı ama ne zaman onu hatırlasa içgüdüleri bu sebepleri alt ediyordu. *Pekala, Mencheres. Yemi yutuyorum.*

Arabasından eve iki tur yaptıktan sonra nihayet bütün dosyaları oturma odasına yaymıştı. Bu dosyalarda doğaüstü olabilecek türden olaylar vardı. Kimi inanılması güç tanık ifadelerini kimi olay yerinde bırakılmış tuhaf kanıtları ya da işin içinde son derece esrarlı, tuhaf bir şeyin olduğuna dair söylentileri içeriyordu. Kira bir ortak payda bulana dek hepsini incelemeye niyetliydi. Mencheres, Kira'nın o evde geçirdiği süre boyunca hiç evden çıkmamıştı ama Kira'nın içinden bir ses vampirin normalde sürekli evde olmadığını söylüyordu. Ya da vampirlerin sürekli evde takılmadığını...

İçgüdülerini izleme zamanı gelmişti. Şansı varsa bu dosyaların birinde onu Mencheres'e götürecek bir şey bulacaktı. Bu işe yaramazsa internette araştırma yapacaktı.

Ya da dairesinin penceresine bir yarasa resmi yapıştırıp üzerine bir, "Hoşgeldin" yazısı asabilirdi ama bunu yaparsa şansını fazla zorlayacağından şüpheleniyordu.

İlk klasörü aldı. *Ekmek kırıntılarını takip et.*

Gorgon banyonun kapısında belirdi ama Mencheres gözlerini açmaya tenezzül etmedi. Gorgon'un kimin geldiğini haber vermeye geldiğini biliyordu. Adamın geldiğini duymuştu.

“Ona söyle, hemen aşağı ineceğim,” dedi Mencheres.

“Peki, efendim,” diye yanıt verdi Gorgon.

Gorgon kapıyı kapatınca Mencheres gözlerini açtı. Birkaç uzun saniye boyunca tavana baktı. Tavandaki soluk desenleri görmüyor, geleceği görmeye çalışıyor, bir şeylerin değiştiğini umuyordu. Belki de Kira'nın bir şekilde ona aşılacağı bu yeni yaşama sevinci, daha önce gördüğü gelecek imgesini değiştirebilirdi.

Gücü uzanarak şimdiyi sonradan ayıran örtüyü delip geçti ama Mencheres insanların, yerlerin ya da olayların imgeleri yerine yalnızca evren kadar geniş ve uçsuz bucaksız, abanoz rengi bir battaniye gördü.

Yeraltı Dünyası Duat onu bekliyordu. Tıpkı önceki gibi.

Mencheres yataktan kalktı. Kaderinde hala ölüm vardı ama ona yaklaşan o dipsiz boşluk, boşluğu ilk gördüğündeki kabullenme hissi yerine bu defa içinde öfke uyandırdı. Ölüm, uzun zamandır taşıdığı yüklerden kurtulma fırsatı ve Radjedef'in emellerini engelleme soğuk, mantıklı bir yolu yerine şimdi ona acı bir yenilgi gibi gelmeye başlamıştı ve bunun tek sebebi Kira'ydı.

Mencheres'in çenesi kasıldı. Tanrılar Kira'yı hayatına soktukları için ne kadar zalimlerdi... Kira, Mencheres'in

zamanı olmamasına rağmen yaşamak istemesine sebep olmuştu.

Mencheres kendine kaderinden yakınmak için daha da az zamanı olduğunu hatırlattı. Komodinin üzerindeki zarfı aldıktan sonra odadan çıktı. Gelecek değilse bile bazı şeyler hala kontrolü altındaydı.

Alt kata inip hole gitti. Kapının yanında, koyu renk kıvrıcık saçları kısa kesilmiş ve ince bedenine rahat, siyah bir pantolon ile üzerine yapışan dar bir gömlek geçirmiş olan bir vampir duruyordu. Mencheres onu süzdü. *Dengim. Varisim.*

Ve karısının katili.

“Bones,” diye karşıladı onu. “Geldiğin için teşekkürler.”

Koyu kahverengi gözler, Mencheres bunu hak ettiğini bilse de canını yakan bir soğuklukla onunkilere dikildi. “Durumun acil olduğunu söylemiştin,” dedi Bones. Bunca asır sonra bile İngiliz aksanı hala seçilebiliyordu.

Mencheres hemen sohbeti es geçti. “Bunun soyumuzun üyelerinin arasında bile konuşulmasını istemiyorum,” dedi. Bones her zaman doğrudan sadede gelinmesini yeğlerdi. Kira’nın kişisel bilgilerinin tamamını içeren zarfı adama uzattı. “Bunu da diğer miras belgelerimin yanına koy.”

Bones yalnızca Mencheres’in ölümü halinde açılabilen zarfı alırken tek kaşını kaldırdı. Bones’un bundan haberi yoktu ama adam zarfı almakla Mencheres gittikten sonra Kira’nın sorumluluğunu üzerine almayı kabul etmiş oluyordu.

“Hala çok geçmeden büzüşüp kuruyacağını mı düşünüyorsun, büyük atam?” diye sordu Bones alaycı bir tavırla. “Geleceği görememek ille de ölümün yaklaştığı anlamına gelmiyor. Yalnızca geçici bir kayıp da olabilir.”

Bones, Mencheres’in artık geleceği göremediğini biliyordu ama Mencheres ona aslında bir şey görebildiğini, onun da uçsuz bucaksız karanlık olduğunu söylememişti. Radjedef’le aralarındaki soğuk savaşın kızışmaya başladığını da söylememişti. Bones bunları öğrenirse kendini harekete geçmek zorunda hissederdi ve Mencheres bunu istemiyordu. Kalan zamanında kendi sorunlarını kendisi çözecekti.

“Her ihtimale karşı hazırlıklı olmamak budalaca olur,” dedi Mencheres omuz silkerek.

“Kesinlikle. Her ihtimale karşı hazırlanmak demişken, birkaç gulyabaniyle sorunumuz olabilir. Son birkaç haftadır ustasız bazı vampirlerin kaybolduğuna dair raporlar aldım ve ana şüpheliler gulyabani çeteleri.”

Mencheres depodaki o sabahı düşündü ve gaddar tebesümünü sakladı. “Ben de aynı şeyi duydum.”

“Ders verilmesi gereken birkaç serseriden de ibaret olabilirler tabii,” diye devam etti Bones. “Ama karımın gulyabani ırkına karşı bir tehdit olduğunu söyleyip ortalığı karıştıran Apollyon’un işi de olabilir. Bu vakaları inceleyeceğim. Bilmek isteyeceğini düşündüm.”

Bu da Mencheres’in yaklaşan ölümüne duyduğu öfkenin bir başka sebebiydi. Bones haklıysa ve bunlar Apollyon’un işiyse, Bones bu tehditle Mencheres olmadan baş etmek

zorunda kalacaktı. Mencheres'in ölümü, Bones'un ona en çok ihtiyacı olduğu anda dengini terk etmesi anlamına gelecekti. Mencheres yaklaştığını gördüğü karanlığa bir kez daha lanet okudu.

"Cat nasıl?" diye sordu kaderine duyduğu öfkeyi bastırarak.

"Gayet iyi," dedi Bones. Dudağı kıvrıldı. "Bugün gelmediği için ne kadar üzüldüğünü sana iletmemi istedi."

Mencheres, Bones'a kuru kuru gülümsedi. "Evet, beni göremediği için üzüntüden kahrolduğuna eminim."

"Hafızasını silip daha on altı yaşındayken onu kaçırıp kendisiyle evlenmeye zorlayan vampiri unutmamasına sebep oldun," dedi Bones yumuşak bir sesle. Gözleri yeşil yeşil parladı. "Sonra o vampir on iki yıl sonra tekrar peşine düşünceye dek ikimize de ondan bahsetmediğin gibi, vampirin Cat'i neden o kadar çok istediğini açıklamaya da tenezzül etmedin. Bu tür bir ihanet insanın aklından kolay kolay çıkmaz."

"Gel biraz yürüyelim," dedi Mencheres bu sözlerle doğrudan karşılık vermeden. Bahçeye çıkıp ufak süs havuzunun yanında durdu ve Bones'un yanma gelmesini beledikten sonra yeniden konuştu.

"Gelecek su gibidir. Bütün hareketlerimiz suyu dalgalandırıp yansımasını değiştirir. Sana ya da Cat'e neler olacağını söyleseydim hareketlerinizi değiştirir, olduğunuz kişilerin yansımalarını olması gerektiğinden farklı kılarđınız. Hepimiz geleceğimizi değiştirip en basit patika, en düz çizgi, en az pişmanlığın olduğu yol haline getirmek isteriz."

Mencheres susup alaycı bir tavırla gülümsedi. “Ama o zaman sonuç aynı olmazdı.”

“O sonucu önceden görebilen kişi sadece senken bunu söylemek kolay,” dedi Bones sert bir sesle. “Geri kalanımız, sevdiklerimizin hareketlerimiz yüzünden zarar görüp görmeyeceğini, ölüp ölmeyeceğini düşünmek zorundayız.”

“Hepimiz düşünürüz bunu,” dedi Mencheres alçak sesle. “*Bilsek* bile, yine de düşünürüz.”

Bones bir şey söylemedi. Sonra ufak bir çakıl taşı alıp bunu dalgınca süs havuzuna attı.

“Sana sormak istediğim bir şey var, büyük atam. Ben daha doğmadan, gücünü paylaşacağın kişinin ben olduğumu gördüğünü söylemiştin. O zaman beni neden kendin vampir yapmadın? O gece oradaydın. Ama senin yerine Ian’ın bana atalık etmesine izin verdin.”

“Güvende olman için. Patra onu öldüreceği kehanetinde bulunduğum kişiyi bulmak için insanlarımızı tarıyordu. Karım bu kişinin bizzat atalık ettiğim biri olacağını düşünüyordu. Genç bir vampirken bile olağandışı bir güce sahiptin Bones. Seni vampire dönüştürseydim daha da güçlü, Patra’nın seni o kadar zaman fark etmemesine imkan bırakmayacak kadar güçlü olurdun. Ben de seni Ian’ın değiştirmesine izin verdim. Ian’ı ben yarattığım için bu şekilde yine aramızda kan bağı olacaktı. Ama bu sayede, Patra’yı yenmeye hazır olmadan önce Patra’nın ölümcül ilgisini uyandırmayacak, yeterince büyüme ve gelişme fırsatı olacaktı. Dediğim gibi...” Mencheres, Bones’un içine attığı

taştan dolayı hala dalgalanan suyu işaret etti. “En ufak bir hareket bile her şeyi değiştirebilir.”

Bones, Mencheres’e adamın çözemediği bir bakış attı. “Benimle paylaştığın güç daha ilk geceden kuvvetimi artırıp bana insanların aklını okuma yetisi kazandırdı. O zamandan beri neredeyse bir buçuk yıl geçti. Bu arada başka güçlerimin ortaya çıkıp çıkmadığını hiç merak etmiyor musun?”

Mencheres gözlerini kırpmadan Bones’a baktı. “Herhalde başka güçlerimi sergiliyor olsan bana söylerdin.”

Bones’un dudaklarında bir tebessüm dolaştı. “Belki. Tabii bu, gelecekteki olayları *dalgalandırıp* sorunlar yaratabilecek bir şey değilse.”

Bones geleceği görmeye mi başlamıştı? Mencheres’in gücü, yaşı Bones’unkinden çok da büyük değilken kendini böyle göstermişti. Başta hayal sanıp yok saydığı ama sonradan geleceğin parçaları olduğunu anladığı minicik, belirgin olmayan imgeler görmeye başlamıştı.

Gerçi Bones’un onunla oynuyor olması da mümkündü. Bones, Mencheres’in artık geleceği göremiyor olmaktan rahatsız olduğunu biliyordu. Bones’un benliğinin soğuk parçası, Mencheres’i, Bones’un gelecekle ilgili bir şeyler bilip de bunu Mencheres’e söylemediğine inandırmanın uygun bir intikam olduğunu düşünüyor olabilirdi.

Tıpkı Mencheres’in o ve Cat hakkında bildiklerini söylemediği gibi.

Ama Bones eğer onunla oyun oynamıyorsa... “O zaman yapabileceğim tek şey soylarımızı birleştirdiğimizde

ettiğimiz kan yeminine güvenmek olur,” dedi Mencheres sertleşen bir sesle. “Geçmişte olanlara rağmen senin ve so-yumuza mensup olan herkes için en iyisini yapma yemini-mi bozmadım.”

Bones süs havuzuna bakarak başını tek bir kez salladıktan sonra arkasını döndü. “İttifak yaptığımızda ettiğimiz yemini bozmaya niyetim yok. Ama sudaki dalgalara dikkat et, dostum. Getirdikleri şeyler seni şaşırtabilir.”

On Bir

KIRA, DÜNYA'NIN ÇEVRESİNDE ADLI KULÜBÜN dışında dururken gergin bir şekilde içini çekti. Muhtemelen yine zamanını boşa harcıyordu. Üst üste yedi gecedir, açıklanamaz ya da doğaüstü olayların görüldüğü bildirilen barlara, kulüplere, hatta kahve dükkanlarına gidiyordu ama bir sonuca ulaşamamıştı. Eline tüm geçce, en az eskisi kadar az uyuması, kim olduğu belli olmasın diye bir sürü para harcaması ve ona asılan ısrarcı erkek ve kadınlarla uğraşmak zorunda kalmasıydı. Bunca çileye rağmen henüz herhangi bir vampirin varlığıyla ilgili tek bir kanıt bile bulamamıştı.

Dahası, patronunun Mencheres tarafından hipnotize edilmesinden yanlış bir anlam mı çıkardığını merak etmeye başlamıştı. Adam onu görmeyi gerçekten istese kapısının altından bir kartvizit atabilir, ona telefon edebilirdi. Cep telefonuna numarasını kaydedip telefonu Kira'ya geri verebilirdi. Böylesi daha kolay olmaz mıydı? Kira'nın için-

de şüphe kol geziyordu. Mencheres onun nerede çalıştığını, nerede yaşadığını biliyordu ama patronunu hipnotize etmesinden bu yana geçen bir haftada vampirden hiç ses çıkmamıştı. Kira'nın tek motivasyonu, Mencheres'in aslında onun hayatından çıkmak istemediğinde ısrar eden iç sesi idi.

Ama belki de Kira'nın içgüdüleri bu defa yanılıyordu ve Mencheres gerçekten de onun hayatından çıkmak istemişti. Sonuçta vampir ona veda etmişti ve o zamandan beri de onunla temasa geçmemişti. Belki de Kira'nın artık durumu kavrayıp kendi kuyruğunu kovalamaktan vazgeçmesinin zamanı gelmişti.

Bu kulüpte de bir şey bulamazsa durumu yeniden değerlendirmesi gerekecekti. Mencheres'i görmeyi o kadar istiyordu ki belki bu arzu bir şekilde muhakeme gücünü etkilemiş, içgüdülerinin ona aslında var olmayan bir şeyi işaret ettiğini düşünmesine sebep olmuştu. *Bu son*, diye düşündü Kira kapıya yürürken. Mencheres'in ya da başka vampirlerin müdavimi olabileceği mekanlar listesindeki son yerin burası olması çok yazıktı. Burası bir striptiz kulübüydü ve Kira nedense Mencheres'in kadınlara kıyafetlerini çıkarmaları için para ödediğini hayal edemiyordu. Diğer vampirlere gelince... Eh, onlar da istedikleri anda kadınları hipnotize ederek giysilerini çıkarmaya razı edebilirlerdi. Eskilerin dediği gibi, bedava süt içebilecekken neden inek satın alsınlar?

Kira giriş parasını ödedi ve ona en az üç içkilik bar hesabı açması gerektiği söylendi. İçeride ana salonun çeşitli yer-

lerine yerleştirilmiş birkaç bar tezgahı, podyumunu da olan devasa bir ana sahne, yerden tavana dek uzanan parıltılı iplerle ayrılmış bir VIP bölümü, perdeli localar ve ufak bir yemek bölümü vardı. Kira gözleriyle etrafı taradı. Kulübün içi Kira'nın beklediğinden daha lükstü ama buranın müdavimi olacak değildi. Alkışlar bir dansçının sahneye çıktığına işaret etti. Kira bir masa bulup içki ısmarlamaya karar verdi. Sonuçta bu son keşif akşamıydı. Kulübün müşterilerine iyice bir bakana dek kalabilirdi. Saat daha akşamın dokuzuydu. Muhtemelen müdavimlerin çoğu için henüz erkendi.

Bir buçuk saat sonra, Kira'nın yanına ona içki ısmarlamak ve onu tavlama isteyen yaklaşık bir düzine erkek yanaşmıştı bile. Kira onlara kısa ve ters cevaplar vererek birkaçının onun cinsel tercihleri konusundaki kuşkularını kabaca belirtmesine sebep oldu ama umursamadı. Adamlar eğer reddedildiklerine üzülmemek için bir bahane bulmaya çalışıyorlarsa onun için hava hoştu.

Yeni bir müzik bangırtısı, sahneye çıkacak olan bir sonraki dansçıyı haber verdi. Kira sahneye baktı. Dikkati dansçıdan çok sahnenin etrafındaki herhangi birinin onları ele veren o solgun tene ya da fazla hızlı hareketlere sahip olup olmadığını görmeye odaklanmıştı ki birden gözleri kısıldı. Bu dansçı tanıdık görünüyordu. Kadın şu direğin yanında dönerken saçlarını öyle vahşice sallamaktan bir vazgeçseydi, Kira onun yüzüne daha iyi bakıp emin olabilirdi.

Yerinden kalkıp sahneye yaklaştı. Dansçı son derece atletik, erotik hareketler yaparak esnekliğini gösteriyordu

ama hala Kira'ya yüzünü görme fırsatı vermemiştir. Kira cüzdanından biraz para çıkarıp yüksek sesli bir ısıklık çaldı, yakınındaki birkaç erkeğin yorumlarını duymazdan geldi. Bu kız Kira'nın düşündüğü kızsı...

Dansçı şehvetli bir tebessümle yanına yaklaştı, eğildi ve jartiyerli bacağına Kira'nın yüzünün dibine koydu. Kira kızın vücudunun çıplak ve Kira'nın kendini rahatsız hissetmesine sebep olacak kadar yakındaki alt yarısına bakmadı. Kızın ağır makyajlı yüzüne bakıp bu yüzü kayıp kişi dosyalarından birinde incelediği fotoğraflarla karşılaştırdı. Kız daha yaşlıydı, evet, ve çok daha az utangaç görüldüğü kesindi ama bu Jennifer Jackson'dı.

"Çabuk ol," diye havladı biri.

Kira önündeki jartiyerin lastiğine bir yirmilik sıkıştırdı. Jennifer, Kira'ya göz kırptı ve kıvrta kıvrta uzaklaşarak gösterisine kaldığı yerden devam etti. Kira ona bakıyor ama aslında hareketlerini görmüyor, Jennifer'ın dosyasında yazanları hatırlamaya çalışıyordu.

Kız üç yıl önce, on yedi yaşındayken ortadan kaybolmuştu. Gerçek adı bilinmeyen, Flare lakaplı, kendisinden büyük erkek arkadaşıyla kaçtığı sanılıyordu. Jennifer uyuşturucularla haşır neşirdi, liseyi yarıda bırakmıştı, bu yüzden polis onun anne baba baskısından kaçmak için şehirden ayrıldığına kanaat getirmişti. Jennifer'ın annesiyle babası aynı fikirde değildi ve iki yıl önce Frank'i tutmuşlardı. Ama adam hiçbir yere varamamıştı. Jennifer'ın kayboluşu artık Frank'in *rafâ kaldırılmış* dosyalar yığınınındaydı. Kira'nın bu dosyayı eve getirmesinin sebebi, Frank'in kızın

eski erkek arkadaşlarından biriyle yaptığı görüşmeydi. Çocuk, Frank'e, Jennifer'ın ona gelip *insan olmayan* Flare'den kaçmasına yardım etmesini istediğini söylemişti. Jennifer eski erkek arkadaşıyla Dünya'nın Çevresinde'nin önünde bir buluşma ayarlamıştı ama çocuğun dediğine bakılırsa sonra buluşmaya gelmemişti.

Frank kulüp çalışanlarıyla görüşmüştü ama sözde hiçbirisi Jennifer'ı görmemişlerdi. Fakat işte kız burada, Şekerli Mısır sahne adıyla çıplak dans ediyordu ve aslında bu kulübe girmeye bile yaşı tutmuyordu.

Jennifer gerçekten bunca zamandır göz önünde olup da kendini saklamayı başarmış olabilir miydi? Yoksa onu görenler, erkek arkadaşı Flare insan olmadığı için kızı gördüklerini hatırlamıyor muydu?

Kira derin bir nefes aldı. Buraya yalnızca Mencheres'i bulma umuduyla, vampir dünyasıyla ilgili bir fikir edinebilmek için gelmişti. Genç bir kızın bir vampir için kendi rızası dışında striptizcilik yapması ihtimali olan bir olaya karışmak gibi bir niyeti yoktu. Jennifer, erkek arkadaşından iki yıl önce yardım istemişti. Başlangıçta bu duruma düşmek istemediyse de şimdi işler değişmiş olabilirdi. Değişmediyse ve Jennifer burada bir vampir tarafından zorla tutuluyorsa bile Kira ona nasıl yardım edebilirdi ki? Bunun çok zor olacağını kendi tecrübelerinden biliyordu.

Bir hayat kurtar. Mack'in sloganı kafasında yankılandı. On yıl kadar önce, kurtarılması gereken Kira'yken Mack kolay yolu seçmemişti. Öyle yapsaydı Kira şu anda belki hayatta olmayacaktı. Bu olay Kira'nın boyunu aşırıyordu aş-

masına ama Kira, Jennifer'ın yardıma ihtiyacı olup olmadığına anlamaya bile çalışmadan öylece çekip gidemezdi.

Omuzlarını dikleştirdi ve yakınından geçen bir sonraki üstsüz garsona işaret etti.

“Özel bir kucak dansı yaptırmak için kiminle görüşeceğim?”

Kira'yı özel bölmelerden birine aldılar. Birkaç dakika sonra koyu renk perdeler açıldı ve Jennifer içeri girdi, Kira'ya yaklaşırken kışkırtıcı bir biçimde gülümsedi.

“Merhaba, güzelim,” dedi Jennifer yumuşak bir sesle. Kalçalarını kıvrırmaya başlarken ellerini Kira'nın bacaklarından yukarı kaydırды. “Beni bekleyenin sen olduğunu ummuştum...”

“Jennifer,” dedi Kira alçak sesle. “Jennifer Jackson.”

Kız duraksadı ve gözlerini telaşla etrafta gezdirdi. Sonra kalçalarını yeniden yılan gibi oynatmaya başladı, öne eğilerek göğüslerini Kira'nın bacaklarına sürttü.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye fısıldadı.

Konuşmak için biraz tuhaf bir durumdu. Jennifer fazlasıyla küçük bir g-string dışında çıplaktı ve sallanarak vücudunu Kira'nın kine sürüp duruyordu. Kira'nın eğlenmek için orada olmadığını anlamasına rağmen kucak dansını sürdürdüğüne bakılırsa bu özel bölmeler izleniyor olmalıydı. Ama Jennifer gerçek adını kabul etmişti, yani belki de bölme yalnızca görsel olarak izleniyordu. Kira yüzüne hoşnut bir ifade yerleştirmeye ve Jennifer'ın o konuşurken bedenine bastıran yumuşak uzuvlarını yok saymaya çalıştı.

“Ben annenle babanın tuttuğu bir özel dedektifim,” dedi Kira da fısıltıyla.

Jennifer’in donmuş tebessümü yüzünden kaybolmadı ama kızın yüzü çarpıldı. “Bana yardım edemezler. Sen de edemezsin. Kim olduğun anlaşılmadan çık git, yoksa senin sonun da benimki gibi olabilir.”

Zavallı kızın orada isteği dışında tutulduğu kesindi. Kira’nın kararlılığı arttı. Biri Jennifer’ı on yedi yaşında ailesini terk etmeye ve striptizci olmaya zorlamıştı. Ya kaçırılan Kira’nın kardeşi olsaydı ve Tina’ya yardım edebilme ihtimali olan biri tehlikeli olabilir diye bunu yapmayı denemeseydi? Kira ihtiyacı olanları korumak için polis olmak istemişti. Eh, işte şimdi karşısında korunmaya gerçekten ihtiyacı olan biri vardı ve Kira, Jennifer’ı burada tutan şeyleri, kızın kaçmasına yardım edebilecek kadar bilen tek kişi olabilirdi.

“Daha önce kaçmaya çalıştığında Flare insanlara seni gördüklerini unutturdu mu?” diye sordu.

Kucağına ata biner gibi oturmakla ve sallanmakla meşgul olan Jennifer birden durdu. “Kimsin sen? Bunu nereden biliyorsun?”

“Dans etmeye devam et,” diye tısladı Kira. Jennifer’ın yüzüne yapıştırdığı yapmacık gülümseme silinmiş olsa da kız şehvetli bir biçimde kıvranmayı sürdürdü.

“Ben ne tür yaratıkların insanlara gördükleri şeyleri bir bakışta unutturabildiklerini bilen biriyim.” Kira’nın kendine güveni, Jennifer’ın yüzündeki kuşkulu ifade yerini umutlu bir ifadeye bıraktığında arttı.

Gerekirse Mencheres'in dikkatini çekmek için gerçekten de dairesinin penceresine bir yarasa sembolü asar ve arkasında güçlü bir ışık yakardı. Ya da gazeteye kendi fotoğrafıyla ilan verip uzun boylu, esmer ve ölü birinin onunla temasa geçmesini rica ederdi. Nasılsa Mencheres dışında herkes onun yalnızca çılgın ve azgın bir kadın olduğunu düşünürdü. Mencheres, Kira'yı tutsak etmişti, evet ama ona kusursuz bir misafirperverlik göstermişti. Kira, Mencheres'in başka bir vampirin genç bir kızı ailesinin yanından kaçırıp striptiz yapmaya zorlamasını hoş göreceğini hayal bile edemiyordu.

"Ayrıca çantasında, gümüş kurşunlu bir silahı olan biriyim," diye söze devam etti Kira. "Benimle gelersen seni bu durumdan kurtarmaya çalışırım Jennifer. Bize yardım edebilecek birini... tanıyorum."

Jennifer'in daha önce ettiği umutsuz laflara bakılacak olursa kız yıllardır kaçmaya kalkışmamıştı bile. Şansları varsa Flare burada olmazdı ve Jennifer'a göz kulak olması gereken kişiler gevşemiş olurdu. Kira'yla Jennifer sessizce arka kapıdan çıkarlarsa fedailerden ya da çalışanlardan biri fark etmeden buradan uzaklaşabilirlerdi...

Perdeler çat diye açıldı ve karşılarında tıknaz bir adam belirdiğinde Kira'yla Jennifer oldukları yerde sıçradı. Genç adamın gözleri her ne renkse o renk olmaktan çıkıp parlak, yeşil bir ışıkla parlamaya başlayınca Kira'nın kalbi ağırlaştı.

"Hey, merhaba," dedi vampir. "Siz kimsiniz bakalım?"

Kira'nın eli derhal silahını almak için çantasının içine uzandı ama Kira daha silahın kabzasını tutamadan

vampir onun bileğini kavradı. Jennifer birden korkuyla bağırıp geriye sıçradı, büzülerek perdeli duvara yaslandı. Vampir, Kira'yı acı verici bir biçimde bileğinden tutarak kaldırdı.

Kahretsin! Kira'nın tek düşünebildiği buydu. Silahı, Jennifer'la konuşmaya başlamadan *önce* eline almalıydı. Belki o zaman vampiri vurup Jennifer'la ikisinin kaçmasına yetecek kadar sersemletebilirdi.

Vampir, Kira'nın çantasını aldı ve kolundan öyle sertçe çekti ki Kira kolu kopacak sandı.

“Sakin kıpırdama,” dedi gözleri yeşil yeşil parlayan vampir.

Kira kıpırdamadı ama bunun sebebi birden büyülenmesi ve hareketsiz durma dürtüsüne kapılması değildi. Vampir eğer akıl kontrol numaralarının Kira'ya işlediğini düşünürse belki onu serbest bırakırdı.

Vampir, Kira'nın bileğini bırakınca kadının umudu arttı. Numarasını yutmuştu! *Şimdi, çantamı karıştırmak için uzaklaşıp beni yalnız bırak...*

Vampir bunu yapmadı. Adam silahını çıkarıp şarjörü kontrol ederken Kira hayalkırıklığının yüzünden belli olmaması için kendini zorladı.

“Bunun içinde gerçekten gümüş kurşunlar var,” dedi vampir düşünceli düşünceli. “Ve Jennifer'ı kaçırmaya çalışıyordun. Seni buraya kim yolladı?”

“Kimse,” diye cevap verdi Kira. Kalbi korkuyla küt küt attığı halde yüzüne camlaşmış bir ifade yerleştirmeye çalıştı. O gulyabaniler bir saniye içinde karnını deşmişlerdi. Bu

vampir de aynısını yapabiliirdi. Kira her an başını eğebilir, vampirin hareket ettiğinin bile farkına varmadan vücudunda korkunç, ölümcül bir yara görebiliirdi.

Vampir kaşlarını çatarak Kira'nın çenesini gıcırdamasına sebep olacak bir güçle tuttu.

"Seni buraya kim yolladı dedim? Seni buraya silahında gümüş kurşunlarla göndermeyi ancak başka bir vampir akıl edebilir. Kimin malısın sen ha? Bana bir ad ver."

"Beni buraya bir vampir göndermedi. Ben bir özel dedektifim. Jennifer'ın annesiyle babası çalıştığım şirketle anlaştı." Kira bunları elinden geldiğince tekdüze bir sesle söylemişti. Şansı çok ama çok yaver giderse vampir gözlerini yeşil yeşil parlatarak ona bakar, Kira'ya hiçbir şey görmemiş olduğunu söyler, böylece Kira'nın hafızasını sildiğini varsayarak onu yoluna gönderirdi. Kira, Mencheres'i bulur, onunla birlikte buraya dönüp Jennifer'a yardım ederdi...

"Bayağı seksisin," dedi vampir, Kira'yı baştan aşağı süzerek. Sırıttığında vampir dişleri parladı. "Ama burada çalışamayacak kadar yaşlısın. Müşterilerim dansçıların genç olmasını ister, ağaç yaşken eğilir diye düşünürler... Tabii başka şeyler de yaşken..."

Vampir kendi kaba şakasına güldü. Kira gözlerini kırpmadı. *Evet, doğru, ben soyup dans etmeye zorlayamayacağın kadar yaşlıyım, o yüzden hadi bırak da hemen yoluma gideyim.*

"Ama seksi bir şey olduğun kesin," diye söze devam etti vampir. Kadının bileğini tekrar, bu kez Kira'nın kemikle-

rinin birbirine sürtünmesine sebep olacak kadar sıkı tuttu. “Ve o güzel kışından yalanlar uydurup duruyorsun.” Kira’yı iyice kendine çekti.

Vampir, Kira’nın kokusunu içine derin derin çektikten sonra nefes verince Kira onun ağzının alkol koktuğunu fark etti. “Üzerinde vampir kokusu yok ama yıkanıp kokuyu kolayca gidermiş olabilirsin ve seni buraya birinin gönderdiği kesin,” diye söze devam etti adam. “Biri sana gümüşten söz etmiş ve seni kanıyla besleyerek bakışıma karşı bağışıklık kazanmanı sağlamış, yoksa seni kimin gönderdiğini çoktan söylemiş olurdun. Kim o, tatlım? Ve o kişi neden malımı çalmanı istedi? Babacığın Flare’e her şeyi anlat.”

Kira damarlarında dolaşan korku ve adrenaline rağmen Mencheres’e verdiği, ondan kimseye bahsetmeyeceğine dair sözü asla bozmayacaktı. Güçlkle yutkundu ve içgüdüleri onu o anda yaşamla ölüm arasındaki bıçak sırtında yürüdüğüne dair uyardı.

“Kendi başıma geldim...”

Yüzünde öyle hızlı bir acı patlaması oldu ki Kira sersemledi. Gözleri yaşardı, başı zonklamaya başladı ve ağzı kanla doldu. Tıpkı kuşkulandığı gibi, adamın vuruşunun etkilerini hissetmeden önce Flare’in hareket ettiğini bile görememişti.

Kira bu darbeden sonra kendini toparlamaya çalışırken Flare gülümsedi. Bu tebessüm Kira’ya iki hafta önce bir gulyabaninin ona gülümsemesini hatırlattı. Tam Kira’nın karnını yarmadan önce.

“Demek onun kim olduğunu bana söylemeye seni ikna etmem gerekecek, ha?” diye sordu Flare. Adam neredeyse neşelenmiş gibiydi. “Eh, o zaman konuşmak için baş başa kalabileceğimiz bir yer bulalım bakalım.”

On İki

MENCHERES VALİZİNİ KAPATTI VE YATAK ODA-
sında son bir kez etrafına bakındı. Pek de şatafatlı
olmayan bu küçük odayı son görüşüydü. Normal şartlar
altında burayı terk ederken bir kez bile durup düşünmezdi
ama bu sembolik bir andı. Mencheres geri dönmeyecekti.
Bu odaya, bu eve, bu şehre bir daha dönemeyecekti. Bu-
rada zaten gereğinden fazla kalmıştı. Onu bir daha takip
etmeme yeminine sadık kalmış olsa da aklından bir türlü
çıkmayan Kira'yla arasındaki son bağı da koparmak isteme-
diğinden burada oyalanmıştı.

Gorgon mavi gözlerinde ciddi bir bakışla odaya girdi.
İskandinav vampir, efendisinin ruh hallerini sezebiliyordu.
Özellikle de şu anda Mencheres her zamanki kalkanları-
nı indirdiği için. Selene, Kurt ve Sam bir gün önce evden
ayrılmıştı. Gorgon'la ikisinin de gitme zamanı gelmişti.
Mencheres gidişini daha fazla erteleyemezdi.

“Uçak yakıt mı alıyor?” diye sordu Mencheres.

“Evet.”

Mencheres, Gorgon’a kuru kuru gülümsedi. “Benimle gelmene gerek yok, dostum. Sana birçok kez söylediğim gibi, evimdeki görevlerinden başka şeylerle de meşgul olmalısın.”

Gorgon da ona gülümsediğinde, adamın yanağındaki yara izi gerildi. “Ben de size zamanımla ne yapmayı seçtiğimin yalnızca beni ilgilendirdiğini söylemiştim.”

Mencheres’in soyuna mensup bir vampir olarak Gorgon ona sadakat göstermek zorundaydı. Ama dostluk göstermek zorunda değildi. Gerçek bir şefkat ve ilgi göstermesine de gerek yoktu. Bazı şeyler korku, saygı ya da güçle elde edilemezdi.

Mencheres bunu yüksek sesle söylemese de Gorgon yanında olduğu için minnettardı. Vampirin onu görev sınırlarının ötesinde umursadığını biliyordu. Gorgon’a, şu son birkaç yüz senede yanında olmasının onu ne kadar rahatlatıldığını söylese Gorgon’un kalma azmi artardı. Mencheres’i duygularını dile getirmekten alıkoyan da buydu.

“Neden soyumdan özgür kalma isteğinde bulunmayı reddediyorsun? Sana bu özgürlüğü vermek istediğimi biliyorsun. Usta olma zamanın geldi de geçiyor bile.”

Gorgon, Mencheres’in omzunu sıktı. “Bana artık ihtiyacınız olmadığında gideceğim.”

O güne fazla bir şey kalmamıştı. Mencheres istese de istemese de mezarı ona adım adım yaklaşıyordu. Belki de ölümünü, onu öldüren Radjedef’miş gibi görünecek şekilde sahnelerdi. Bu düşünce Mencheres’in içinin soğuk bir

tatminle dolmasına sebep oldu. *Sonumun gelmesini istiyorsun Radjedef, ama sonum geldiğinde senin işinin de bitmesini garanti altına alacağım.*

Gorgon'un cep telefonu çaldı. "Muhtemelen pilottur," dedi Gorgon ve telefona cevap vermek için uzaklaştı.

Mencheres odaya son bir bakış atmamak için kendini tuttu, odadan çıktı ve üçüncü kat koridorunda yürüdü. Havada hala hafif bir limon kokusu vardı. Kira'nın kokusu. Kadın, Mencheres'le dalga geçen bir ruh gibi evdeki varlığını sürdürüyordu.

Mencheres daha hızlı yürüdü, merdivenleri ikişer ikişer indi. Evden kurtulduğunda ona Kira'yı hatırlatan şeylerden de kurtulmuş olacak, kadının anılarının üzerinde yarattığı o tuhaf, hipnotik etkiyi kıracaktı. Mencheres'in, kaderinde onun olmak olmayan bir kadın için yararsız bir özlem duymaya zamanı yoktu.

"Efendim." Gorgon'un sesi telaşlıydı.

Mencheres bu kez basamakları onlara dokunmadan tırmandı, uçarak üçüncü kata çıktı.

Gorgon taş gibi bir yüzle telefonu uzattı. "Buna bakmanız gerek."

Kira, Flare'i tek gözle ve bir acı sisinin ardından izliyordu. Adam onu ve Jennifer'ı üst katta boş bir bölüme götürmüştü. Orada iki vampir daha onları bekliyordu. Ardından Kira'yı sorgulamaya devam etmişti. Kira bir şey söylememiş, vampir ona daha şiddetli vurmaya başladığında bile Mencheres'e verdiği sözü bozmaya yanaşmamıştı. Sonra

Flare, Kira'nın elini eline alıp yumruğunda yavaşça ezmiş, bunu yaparken de boyuna gülümsemişti.

O acımasız kavrayışın altında ezilen kemiklerinin acısı Kira'nın daha önce hissettiği her şeyden daha korkunçtu. Flare elini kadının kemikleri parçalanan elinden çekmemiş, elini sıkmaya devam etmişti. Bir eliyle de eteğini yukarı çekmeye başlamıştı.

“Elini her gidiş gelişimde daha fazla sıkarken becerilmeye ne dersin, hmm, tatlım?” demişti Flare yumuşak bir sesle.

Kira acıdan bayılacağını düşünmüştü. Bu iyi bir kaçış yolu olurdu. Ama bilincini kaybetmemişti. İçindeki her şey sözünü bozma fikrine karşı ayaklanmıştı ama bu hayvan söylediklerinde ciddiydi. Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa Flare yapacaklarından zevk de alacaktı.

“Mencheres,” dedi Kira sonunda nefes nefese. “Beni buraya o göndermedi ama... Mencheres'i tanıyorum.”

Flare onu o kadar ani bıraktı ki Kira yere düştü ve gözleri birkaç saniyeliğine karardı. Kira yeniden odaklanabildiğinde Flare'le diğer iki vampirin birbirine temkinli bakışlar attığını gördü.

“Bu fena bir sorun,” diye mırıldandı kel kafalı olan.

“Tabii doğruyu söylüyorsa,” diye karşılık verdi Flare. Son bir saattir yüzünde olan neşeli ifade yok olmuştu, düşünceli bir şekilde volta atmaya başladı. “Onu götürün. Bu işle ilgilenmem gerek.”

Kel vampir, sandalyede oturan Kira'yı çekip kaldırdı. Kıpırdayan elinin acısından birkaç saniyeliğine başı dön-

düyse de Kira derin nefesler aldı ve kendini çığlık atmaktan alıkoydu. Jennifer, Kira'nın sandalyesine biraz yaklaştı, ona dokunmadı ama gözlerinde sessiz bir anlayış vardı.

Flare bir yerlere telefon etmeye başlayıp da herkese acilen Mencheres'e ulaşması gerektiğini söylerken Kira sessiz kaldı. Flare'in ne tür bir cevap aldığına dair hiçbir fikri yoktu ama adam sık sık onun olduğu tarafa hesapçı, sorgulayan bakışlar atıyordu.

Kira hangisinin daha kötü canını yaktığından emin değildi. Kırılan eli mi, yoksa Mencheres'e verdiği sözü bozmuş olması mı? Yine de Flare'in tehdidini yerine getirmesine izin veremezdi. Mencheres'i tanıdığı kadarıyla adam onun durumunu anlardı.

"Sonunda ulaştım," dedi Flare ona keskin bir bakış atarak. "Şimdi telefona geliyor. Senin için kader anı, tatlım."

Kira ürperdi. Önlerindeki birkaç saniyede olacakların Kira'nın ölüp ölmeyeceğini belirleyeceğinin söylenmesine gerek yoktu. Kira bunu zaten biliyordu. Aklında dolaşan soru, Flare'in onu öldürmeden önce yapacaklarına dayanıp dayanamayacağıydı.

"Mencheres'le mi görüşüyorum?" diye sordu Flare. "Evet, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama yanımda size ait olduğunda ısrar eden bir insan var."

Kira ağzındaki kandan dolayı öksürerek atıldı. "Onu *tanıdığımı söyledim.*"

Omzuna ağır bir el indi ve beş parmak onu uyarırcasına sıkılaştı. Bu hafif hareket bile elinde bir acı patlaması yaşamasına sebep oldu.

“Şşşt,” dedi kel vampir tehditkar bir tavırla.

“Bir altmış beş boylarında, koyu sarı saçlı, bayağı güzel. Ehliyetinde yazan isim Kira Graceling,” diye devam etti Flare.

Bir saniye sonra gevşek omuzları dikleşti, yüzünde gaddar bir ifade belirdi. “Hı hı. Tabii. Hayır, pek bir şeyi yok... Chicago Heights, State Caddesi’nde, Dünya’nın Çevresinde diye bir kulüpte. Neden?” Flare telefonunu çat diye kapattı. “Hemen geleceğini söyleyip yüzüme kapattı,” dedi ortaya.

Kel vampirin eli Kira’nın omzundan ayrıldı. “Kahretsin, dostum.”

“Bilmiyordum ki!” diye patladı Flare. “Yani bu ne biçim şans?”

Kira, Mencheres’in hemen geleceğini duyduğunda rahatlamıştı. Ama bilmediği o kadar çok şey vardı ki bunun tehlikeden kurtulduğu anlamına gelip gelmediğini anlamıyordu. Ayrıca elindeki baş döndürücü acı içini kavurmayla devam ederken konsantre olmakta zorlanıyordu.

“Onu düzeltsen iyi olur,” dedi rastalı vampir. “Mencheres onu almaya kendisi geliyorsa soyundan birinin abur cuburu değildir, beslenme zincirinin daha üst sıralarındadır.”

“Belki de öyledir. Yirmi dakika içinde geleceğini söylediğine göre buralarda olmalı,” dedi Flare neredeyse kasvetle. “Haklıysan, Mencheres kadın onu patakladığımı söyleyince çok kızacak. Ama eğer onu düzeltirsem de durumun o kadar kötü olmadığını kendi gözleriyle göremeyecek.”

O kadar kötü *değil* mi? Evet, Kira gulyabanilerin ona yaptıklarıyla kıyaslandığında kusursuz durumdaydı ama Flare bunun *kötü olmadığını* düşünüyorsa Jennifer onunla geçirdiği süre zarfında ne zulümler çekmişti kim bilir...

Jennifer. Kira'nın içi yine utançla doldu. Amma da şahane bir kurtarıcıydı.

"Sen Mencheres'e ne kadar yakınsın?" diye sordu Flare birden. "Onu beceriyor musun, yoksa yalnızca besliyor musun?"

Kira başını çevirerek cevap vermeyi sessizce reddetti. Odadaki havayı doğru sezebiliyorsa Flare, Mencheres oraya gelip de Kira sözünü tutmadığı için öfkelenerek kadını Flare'le bırakmadığı takdirde Kira'yı daha fazla dövmeye cesaret edemeyecekti. Ve Mencheres'in, Kira onu tanıdığını açıkladığı için ne kadar sinirlenirse sinirlensin, yine de öyle bir şey yapacağına inanmıyordu.

Mencheres'i tekrar görmeyi çok istemişti ama bu koşullarda değil.

"Cevap vermeyeceksin, öyle mi?" dedi Flare gözleri parlayarak. "Akıllı kız, ağır abi onu almaya gelirken ona dokunamayacağımı biliyor. Ama Jennifer'a dokunabilirim çünkü o benim."

Flare bir anda Jennifer'ın arkasına geçti ve vampir dişleriyle kızın omzunda incecik bir yarık açtı. Kira hareket etmenin ona ne kadar acı verdiğini fark edip yüzünü buruşturamadan ayağa fırladı.

"Mencheres'le yatmıyorum," dedi sıkıldığı dişlerinin arasından.

Flare, Jennifer'ı bıraktı. Kız tökezleyerek odanın diğer tarafına kaçarken korkmuş görünüyordu ama o iki kırmızı çizik dışında zarar görmüş değildi. Rastalı ve kel, rahatlıklarını gösteren sesler çıkardı.

“Oh, omzumdan ağır bir yük kalktı,” diye mırıldandı Flare.

“Ah, evet,” dedi rastalı olan. Sonra da güldü. “Birlikte olduğu kadını hırpalamış olsan Mencheres seni ne hale getirirdi, düşünmek bile istemiyorum.”

“Kemiklerini öğütüp kendisine ekmek yapardı,” diye espri yaptı kel vampirbir yandan gülüyordu. Diğerleri de buna güldü.

“Bir an çok korktum açıkçası,” diye itiraf etti Flare. Artık korkmuş görünmüyordu.

Kira başını öbür tarafa çevirdi. Belki de bütün gücüyle yoğunlaşırsa onların alaycı kahkahalarından ya da kolundan vücuduna yayılan acıdan başka bir şeye odaklanabilirdi. Sağlam tarafını duvara yasladı, hala işlev gören gözünü kapattı, derin nefesler aldı ve zihinsel olarak oradan uzaklaşmaya çalıştı.

Maalesef birkaç dakika boşuna çabaladı. Denediği hiçbir meditasyon tekniği elindeki o korkunç zonklamayı hissetmesine engel olamıyordu. Flare gitmesine izin verdiği takdirde evde sakladığı şişelerdeki kanın bir kısmını kendini iyileştirmek için kullanabilirdi. Ama Tina'nın hayatından bir yıl çalıyor olabileceğini bile bile o sınırlı miktardaki kanı nasıl kullanırdı ki?

“Hissettiniz mi?” diye mırıldandı Flare.

Kira gözlerini tam zamanında açarak odanın diğer tarafındaki iki kapının dışarı doğru patladığını, görünmez bir güç tarafından menteşelerinden koparıldığını gördü. Kapılar odada yankılanan bir gümbürtüyle yere düştü. Üç vampir yerlerinden sıçrayarak geri çekildi.

Sonra odaya uzun boylu, pelerinli, uzun ve koyu renk saçları hızlı adımlarıyla savrulan, kömür bakışlı gözleri alev alev bir yeşile dönüşmüş olan bir şekil girdi.

Kira'nın kalbi tekler gibi oldu. *Mencheres*.

Adamın gözleri odadaki kimseye takılmadan onunkilerle buluştu. Sonra Mencheres durdu, yüz hatları cama dönüşen kum gibi sertleşti. Ondan yayılan öfke elle tutulabilecek kadar yoğundu ve Kira'nın kalbinin yine teklemesine yol açtı.

Öfkesinin sebebi Kira'nın dövülmüş olması mıydı? Yoksa Mencheres *ona* mı kızgındı?

Ön Üç

MENCHERES ODAYI AŞARAK KİRA'NIN YAPIPAGitti. Kadının hırpalanmış yüzüne bakarken öfke içinde bir volkan gibi patladı. Kokusunu içine bir kez çektiğinde Kira'nın feci muamele gördüğünü ama tecavüze uğramadığını anladı. Bu durumda onu dövenleri yavaş, işkence dolu bir ölüme değil, acılı da olsa hızlı bir ölüme mahkum edebilirdi.

Sonra Mencheres, Kira'nın elini gördü. Şiş, kanlı ve şeklini kaybetmiş olan elini ve bu elin tenini delip geçen kemik parçalarını. *O zaman yavaş, işkence dolu bir ölüm...*

Kira'yı nazikçe kollarının arasına alırken üç vampire bir kez bile bakmadı. Auralarına bakılacak olursa vampirler sırtı dönükken bile ona karşı tehdit oluşturmayacak kadar genç ve güçsüzdü. Kira'nın büzülerek dokunuşundan kaçtığını hissettiğinde Mencheres'in ağzı gerildi. Bunun sebebi Kira'nın çektiği acı mıydı, yoksa Mencheres'ten korkuyor muydu?

Mencheres vampir dişleriyle bileğini yardı, kanlı kesigi Kira'nın ağzına tuttu. Kira başını çevirmeye kalkışmayarak Mencheres'in içini rahatlattı ama kanını yutarken yüzünü buruşturdu. Sonra Kira sertçe içini çekti.

"Elin iyileşirken biraz acıyacak ama çabucak geçecek," dedi Mencheres, bileğini Kira'nın ağzından çekmeden. Yarısı birkaç saniye içinde kapanmış olsa da bileğinde hala Kira'nın yutabileceği kan damlaları vardı.

Kira'nın sıcak dilinin tenine süründüğünü hissettiğinde vücudunun alt kısmında bir sıkışma hissetti. Kira'nın burnu gözlerinin önünde düzelterek normal, güzel eğimine kavuştu, şiş gözü temizlendi, dudağı iyileşti ve eli esneyerek parmaklarının o yamuk, eğri bükürü halini kaybetmesini sağladı. Parmakları yine düz ve pürüzsüz haline dönmüştü. Kira'ya daha fazla kan gerekmiyordu ama Mencheres kadının dudaklarını birkaç saniye daha teninde hissetmek için bileğini ağzından çekmedi.

"Evet, heralde sen Mencheres olmalısın," dedi bir ses arkasından. "Benim adım Flare, bunlar da Patches'la Wraith."

Mencheres onları yok sayarak Kira'nın gözlerinin içine bakmaya devam etti. Kira'nın gözlerindeki acı geçti ve hırıltılı nefesi normale döndü. Kira burnunu çekti, sonra öksürerek kırılan burnundan akıp genzine giden kanı attı. Mencheres'in mendili yoktu, bu yüzden Kira'nın yüzünü gömleğinin kol ağzıyla sildi ve bileğini kadının ağzından nihayet çekti.

"Acın geçti mi?" diye sordu.

“Geçti.” Kira bir an ona bakıp gözlerini kaçırdı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Onlara adını vermemeye çalıştım ama...”

“Ama verdiği anda ona bir daha dokunmadım,” diye araya girdi yine aynı ses Mencheres’in arkasından. “Hey, biri senin evine izinsiz girse ve malını alıp kaçmaya çalışsa sen de aynısını yapardın, değil mi?”

Diğer vampir şimdi Mencheres’in ilgisini çekmişti. Mencheres dönerek gözlerini Flare’e dikti. “Öyle mi yapardım?” diye sordu kelimeleri uzata uzata.

Kira sertçe hırpalanmış, Mencheres onun vampirlere ya da insanlara kendisinden bahsetmesini yasaklamasına rağmen ona ihanet etmeye zorlanmıştı. Bol bol sinir ucu bulunan elinin yaralanmasının ona ne kadar acı verdiğini biliyordu. Bunu Flare de biliyor olmalıydı ve bu budala buna rağmen Mencheres’in Kira’nın çektiği acının intikamını almamasını mı bekliyordu?

“Tamamlaması mümkün olmayan bir işe kalkıştığı için bir insana işkence edeceğimi düşünüyorsan,” diye devam eden Mencheres’in her kelimesi buz gibiydi, “korumam altındaki birine gereksiz şiddet uygulayan bir vampire ne yapacağımı sanıyorsun?”

Flare’in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Diğer iki vampir yavaş yavaş Mencheres’ten uzaklaşmaya başladıysa da Mencheres aklının tek bir hareketiyle onları hareketsiz kıldı.

“Dinle, bak,” diye söze başladı Flare ellerini uzatarak. “Kime ait olduğunu bir türlü söylemedi, ben de aklını kontrol edemedim.”

Mencheres daha fazla gereksiz söz kulaklarını kirletmeden üç vampiri de katletmeyi düşündü ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Kira bu gece yeterince şiddet yaşamıştı. Hem bu odalar muhtemelen güvenlik kameralarıyla doluydu ve Mencheres ardında, sonradan Kira'nın başını derde sokabilecek hiçbir şey bırakmak istemiyordu.

Bu üçünü başka zaman, daha ıssız bir yerde öldürecekti.

"Yalnızca genç bir kızın ailesine dönmesine yardım etmeye çalışıyordum," dedi Kira. Köşeye çömelip sinmiş olan kıızı işaret etti. "Onu kaçırıp burada striptiz yapmaya zorlamış."

Flare omuz silkti. "Vampir dünyasına girmek istiyordu. İsteddiği de oldu. Şimdi ağlayıp sızlanıyorsa ben ne yapabilirim?"

Şu budalayı öldürmek için bir sebep daha. Sırf yapabildikleri için insanları sömürmenin matah bir şey olduğunu sanan genç vampirler, büyüdüklerinde ve daha tehlikeli eğlenceler aradıklarında vampir dünyasında daha da büyük sorunlara yol açardı. Flare, Kira'nın kime ait olduğunu öğrenmek için başka bir yol bulamadığını iddia ederken açıkça yalan söylüyordu. Başka bir yola başvurmayı denememişti bile.

"Biz gidiyoruz," dedi Mencheres, Flare'e itiraz etmesi için meydan okuyan bir sesle.

Ayak sesleri yaklaştı. Mencheres oraya Mencheres gibi uçmak yerine arabayla gelmiş olan Gorgon'u görmeyi bekleyerek başını kaldırıp baktı. Ama odaya giren vampir sadık dostu değildi. En eski düşmanıydı.

Radjedef gülümsedi. “Menkaure, beni gördüğüne şaşır-mış gibisin.”

“Radje.” Mencheres’in sesi güçlükle hakim olduğu bir hırıltıyı andırıyordu. “Beni takip etmeye mi başladın? Günlerin ne kadar boş olmalı...”

Radje başıyla arkasında, kapının eşiğinde beliren Gorgon’u işaret etti. “Onu takip ettim,” dedi. “Sen izini s remeyeceğim kadar aceleci davrandın ama şansına o öyle davranmadı.”

“ z r dilerim, efendim.” Gorgon hem sinirlenmi  hem de  zg n gibiydi.

Flare’in Patches diye tanıttığı kel vampir “O kim?” diye sordu.

Radjedef bir seksenlik boyuyla dimdik durdu. “Ben Ka-nun Gardiyanı’yım.”

“İnanamıyorum be, ilk defa ihtiyacımız olduğunda bir polis bulduk,” diye mırıldandı Flare.

“Burada ne varmış bakalım?” diye soran Radje onlara yaklaştı. Mencheres sıkılmış gibi kıpırdandı ama bunu ya-parak Kira’yla Radje’nin arasına girmişti. Eski d  manının alaycı sırtışından, bu hareketin amacını fark ettiği anlaşı-lıyordu. “Yine aynı insan mı? Menkaure, kadına olağandışı bir ilgi duyduğunu hissetmekte haklı mıyım?”

“İlgiden kastın malımı geri almaya gelmekse o zaman evet, kesin ilgileniyorum,” diye cevap verdi Mencheres so-ėuk soğuk.

Kira kendisine *mal* diye hitap edilince sert bir nefes aldı ama Mencheres dönüp ona bakmadı. Radjedef, Kira’nın

Mencheres'in soyuna aldığı diğer insanlardan daha değerli olmadığına inanırsa Kira daha güvende olurdu.

Radje, Mencheres'in içten olup olmadığını düşünür gibiydi. "İnsanlarını, hatta mallarını çok sıkı koruyorsun. Ama burada daha fazlasının döndüğüne inanıyorum. Sen." Radje'nin gözleri Flare'e çevrildi. "Sen burada bir Gardiyan olduğu için memnun olduğunu ima ettin. Neden? Mencheres'le bu insan arasında neler oldu?"

Flare konuşmadan önce Mencheres'e baktı. "Şey, bu kadın benim kıza yanında gümüş kurşun dolu bir silah olduğunu ve onu alıp götürceğini söylediğinde onu yakaladım. Sonra bana kime ait olduğunu bir türlü söylemedi, benim de onu teşvik etmem gerekti ama sonunda Mencheres'le olduğunu söyledi. Mencheres'i aradım, o da geldi. Kadını hırpaladık diye bize bayağı kızmış gibiydi ama birinin gelip de malımı çalmaya çalışması hoş değil, değil mi?"

Mencheres bu üç vampirin kafasını gelir gelmez koparmadığı için kendine sessizce lanet okudu. Öyle yapsa Radjedef'in eline ona karşı kullanabileceği bir koz geçmezdi. Yalnızca diğer vampirlerin ustaları öfkelenir ve Flare'in, Patches'ın ve Wraith'in ölümü için Mencheres'e savaş açabilirlerdi.

Radje yüzünde sinsi bir tebessümle gözlerini Mencheres'ten ayırıp Flare'e dikti, ilmeğin sıkılaştığını hissediyordu. "Mencheres sizi tehdit mi etti? Unutmayın, ben Kanun Gardiyanı'yım, bu yüzden bana karşı dürüst olmalısınız."

Flare ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Pek sayılmaz. Geldiğinizde kadını alıp girmek üzereydi.”

Radje öyle yüksek sesli, neşeli bir kahkaha attı ki Kira yerinden sıçradı. “Ah, seni zavallı ahmak. Size ters bir laf bile etmeden gitmeye yeltendiyse sizin hayatta kalıp da bir sonraki ay doğuşunu izlemenize izin vermeye niyeti yok demektir. Eski dostum gerçekten öfkелendiğinde konuşmaya tenezzül etmez. Yalnızca öldürür.”

Mencheres yüzündeki umursamaz ifadeyi değıştirmedi ama bu sözleri yalanlamaya da zahmet etmedi. Radjedef onu fazlasıyla iyi tanıyordu.

“Bunlar sana karşı ciddi suçlamalar, Menkaure,” diye devam etti Radjedef yine o neşeli tonda. “Kendini nasıl savunacaksın? İnsanı bu vampirin malını çalmaya gönderdiğini kabul ediyor musun?”

“Hayır, beni o göndermedi.”

Mencheres hızla dönüp Kira’ya baktı. Tam kadının bütün hareketlerini kendisinin yönlendirdiğini söylemek üzereydi ama Kira ondan önce davranmıştı.

“Başka bir şey söyleme,” diye homurdandı Mencheres. Radjedef ona ancak sert para cezaları verebilir ve Gardiyan Konseyi’deki konumuna zarar verebilirdi ama Kira onun hükümlerine karşı çok daha savunmasız durumdaydı.

“Burada durup hareketlerim için senin suçlanmana izin vermeyeceğim,” diye söylendi Kira.

“Sakin...” diye söze başladı Mencheres.

“Sessizlik!” diye kükredi Radje neşeliymiş gibi davranmaktan vazgeçerek. “Burada kanun benim. Sana karşı

yapılan suçlamaların daha da ciddileşmesini istemiyorsan kadının sözünü bir daha kesmezsin, Menkaure.”

Mencheres’in içi hüsrarla doldu. Kira’yı susturursa Kanun Gardiyanı’nın emrini doğrudan çiğnemiş olurdu, hem de tanıkların önünde. Radjedef sayısız asırdır Mencheres’in böyle bir hata yapmasını bekliyordu. Mencheres şimdi bir şey söylediği takdirde bunun bedelini yalnızca kendisi değil, dengi ve insanları da ödeyecekti.

“Mencheres’i bir haftadan fazla zamandır görmüyorum,” dedi Kira inatla sıkıdığı dişlerinin arasından. “Bura ya geldiğimden haberi yoktu. Ben bir özel dedektifim ve Jennifer’ı işyerimdeki vaka dosyalarından birinde gördüm. Burada kendi isteğiyle kalmadığı belliydi, bu yüzden kaçmasına yardım etmeyi teklif ettim. Ve evet, ona silahlı olduğumu söyledim. Mencheres yalnızca Flare beni yakalayıp ona telefon ettiğinde işe karıştı.”

“Bildiğim kadarıyla kadın haklı,” diye mırıldandı Flare. Patches’la Wraith de mırıldanarak onayladı.

Radje hayalkırıklığına uğramış gibiydi ama Mencheres acıyla kükrememek için kendini zor tutuyordu. Kira’nın ne yaptığından haberi yoktu.

“Menkaure hareketini haber aldığında seni cezalandırmak için hiçbir şey yapmadı mı?” Radje kuşkulu bir tonda konuşuyordu. “Bu da hareketlerine izin vermeye denk bir davranış.”

“O aşamaya varamadık. Mencheres’in bana çok kızgın olduğuna eminim.” Kira bunları söylerken ona baktı, kendisi için kazdığı tuzağı görmüyordu. “Ama siz Mencheres’ten

hemen sonra geldiniz, bu yüzden onun bu konuda bir şey yapma fırsatı olmadı.”

Radje hüsrana dolu bir ses çıkardı. “Pekala, Menkaure, insanın seni temize çıkardı. Şimdi onu sen mi öldürecek-sin, yoksa ben mi öldüreyim?”

On Dört

MENCHERES, KIRA'NIN KENDİ KADERİNİ MÜ-
hürleyişini korkunç bir kabusun içinde hapsol-
muş gibi elinden hiçbir şey gelmeden dinlemişti. Do-
nakaldı ve birkaç saniye boyunca Kira'nın ölümünün
gözlerinin önünde gerçekleştiğini görür gibi oldu. Rad-
je onun boynunu tek bir hareketle kırıverecekti. Ya da
onun şahdamarını yararak Kira'yı gırtlığından akan ken-
di kanıyla boğulmaya terk edecekti. Kira'nın ölümünü
izlemek Mencheres'i nasıl etkilerdi? Onunla tanışmadan
önce yaşamaya duyduğu antipati geri gelip Mencheres'in
yine geleceğindeki karanlığı hoşnut edici bir şey olarak
görmesini mi sağlayacaktı?

Radje başka herhangi biri olsa Mencheres onu öldüre-
bilirdi. Odadaki bütün vampirleri katledebilir, kalıntılarını
eser kalmayacak şekilde saklayabilirdi. Binanın tamamını
yerle bir edebilir, hareketleri kayıt altına alınmış bile olsa
bu kayıtların ona ya da Kira'ya zarar vermesine engel olabi-

lirdi. Karşısında sırıtan kişi eğer Kanun Gardiyanı olmasa bunların hepsini yapabilirdi.

“Ah, eski dostum, galiba o aşılmaz zırhında nihayet bir çatlak yarattık,” dedi Radje tatmin olmuş bir tavırla. “Bu insan senin için bir şey ifade ediyor, değil mi? Ne kadar eğlenceli.”

Ağır ağır artan bir öfke Mencheres’in içinde sinsice do-laşmaya, teninin altında nabız gibi atmaya başladı, iradesiyle her şeyi yakıp yıkmak için özgür kalmaya çalıştı. *Onları yine de öldürebilirsin*, diye fısıldıyordu öfkesi. Başkalarının kuşkusunu uyandıracaktı ama kanıt olarak kullanılabilecek cesetler olmazsa Mencheres, Kanun Gardiyanları’nın ona ve Bones’a vereceği sayısız cezadan yakayı sıyrabilirdi. *Beni serbest bırak*, dedi öfkesi ona işkence eden bir mırıltıyla. *Beni fazla uzun zamandır zincir altında tutuyorsun*.

“Hey, adamım, işin buraya varmasını istememiştim,” dedi Flare. Gergin bakışları Radje ile Mencheres arasında gidip geliyordu. “İnsanını gelecekte benden ve malımdan uzak tutacağına söz verirse bu bana yeter...”

“Ama bana yetmez,” diye çıktı Radje. “İnsanının bu gece burada yaptıklarını anlatarak Mencheres’e karşı resmi bir mal hırsızlığı teşebbüsü suçlamasında bulundun. Bunu yapmak istemediysen sessiz kalmalıydın.”

“Size söylemenin şikayette bulunmakla aynı şey olduğunu bilmiyordum,” diye mırıldandı Flare.

Radje soğuk soğuk gülümsedi. “Kanundan haberdar olmamak bahane değildir. İnsanlarla vampirlerin ortak noktalarından biri de bu. Ve vampirler birbirlerinden insanlar

kadar rahatça mal çalamazlar. Özellikle de bir vampirden mal çalmaya kalkışan bir *insana* karşı hoşgörölü olacak değilim. Hükmüm ölümdür, bu yüzden sana tekrar soruyorum, Menkaure. Bu ölümlüyü sen mi cezalandıracaksın, yoksa ben mi cezalandırayım?”

“O bir genç kıızı kaçıırıp onun için çıplak dans etmeye zorluyor.” Kira’nın yüzü tekinsiz bir beyazlıkta olsa da sesi sakindi. “Bunu bir suç olarak görmüyorsunuz ama ben aynı kıızı özgürlüğüne kavuşturmaya çalıştığımda ölüm cezasını hak ediyorum, öyle mi? Kendinize herhangi bir kanun gardıyanı demeye utanmalısınız.”

Radjedef, Kira’ya bakmaya bile tenezzül etmedi. “Sahibi olmayan bir insanı kaçırmak suç değildir. İnsanlar bizim yiyeceğimizdir ve vampirlerin haklarına sahip değildir. Menkaure, cezayı kimin uygulayacağına karar ver artık.”

Kira buna cevap vermedi. Kaçmaya da yeltenmedi ama kel vampir bunu yapmasını beklermiş gibi omuzlarını kavradı. Mencheres, Kira’nın gözlerine baktı, bu gözlerin soluk yeşil derinliklerinde yüzen dehşet ve teslimiyeti gördü ama Kira’nın gözlerinde umut ya da yakarış yoktu. Kira, Mencheres’in ona yardım etmesini beklemiyordu. Onunla hiç alakası olmayan bir adamın kaprisinden dolayı ölmeyi bekliyordu.

Mencheres’in öfkesi, adamın onu serbest bırakmaya yaklaştığını sezerek içini daha da şiddetle kamçılamaya başladı. Kira’nın kaderini ümitsizce kabullenışı, Mencheres’in katlanabileceğinden fazlaydı. Bu hepsinin sonunu getirse bile Radje’nin Kira’yı ölüme mahkum etmesine izin veremezdi.

Ama içindeki o kötücül gücü de serbest bırakmayacaktı. O güç hayatını bir kez mahvetmişti. Bu güce Bones'u ya da insanların yok etme fırsatı vermeyecekti.

“Ölüm hükmünü bizzat yerine getireceğim,” dedi Mencheres ve Radje'nin alaycı tebessümünün genişlediğini gördü. “Ama sonra kadını geri getireceğim.”

Radje'nin yüzündeki tebessüm silindi. “Kadının hükmü *ceza* olsun diye verildi, zayıf varlığını güçlendirecek bir ödül olsun diye değil,” diye tısladı.

“Hükmü ölüm ve cezasını çekecek. Ama o bir insan ve cezası verildikten sonra onu bir vampir olarak geri getiremeyeceğime dair bir kanun yok. Şu çocuk kanunlarımızı bilmiyor olabilir.” Mencheres bunu söylerken Radje'ye soğuk soğuk gülümsedi. “Ama ben gayet iyi biliyorum.”

“Neredeyse yüz senedir kimseyi vampire dönüştürmedin,” dedi Radje anadilleri olan kadim Mısır lehçesine geçiş yaparak.

Mencheres yüzünde şaşkın bir ifadenin belirip kaybolmasına izin verdikten sonra yine aynı dilde cevap verdi. “Gerçekten bir asır oldu mu? Şimdi onu değiştirmek için daha çok sebebim var. Soyumu yeni kanla tazelemeyeli fazla uzun zaman olmuş.”

“Senin küçük ölümlü kadının belki *yeni kanın* olmak istemeyebilir,” diye dalga geçti Radje.

Mencheres, Kira'ya döndü. Kadın kesik kesik nefes alıyordu ve nabızı kulübün bangır bangır müziğine rağmen duyulabilecek kadar yüksek sesle atıyordu ama Kira yine de hayatının bağışlanması için yalvarmıyordu. Kira,

Radjedef'le konuştuğu son şeyleri anlamamış olmalıydı. Cezasının ölüm olduğunu biliyordu. Bilmediği, cezasını çektikten sonra geri getirilip getirilmeyeceğiydi. Başını kaldırıp ona bakan Kira'nın gözleri, tepesinden gelen ışığın yansımasıyla daha da soluk görünüyordu. Kira, Mencheres'in onun için seçtiği kader her neyse o kaderi kontrol etmekten acizdi.

Arkasındaki kel vampir onu bıraktı ve hafifçe Mencheres'e doğru itti. Kira neredeyse tökezleyip düşecekti ama dengesini yeniden kazanarak odadaki diğer yüzlere kasvetli bir bakış attıktan sonra yeniden Mencheres'le göz göze geldi.

Mencheres'in, Kira'nın etrafını sarmış olan vampirlere bakarken neler düşündüğünü anlaması için kadının düşüncelerini duymasına gerek yoktu. *Umut yok, erteleme yok, kaçacak yer yok.* Ve Kira haklıydı.

Mencheres'in içinde patlayan büyük öfke yeniden şelale gibi akarak Kira'nın ölümlülüğünün elinden alınması dışında bir çözüm talep etti. Ama Mencheres diğer tek çözümün ne olduğunu biliyordu ve bunu yaparsa dengini karışmadığı bir suçun cezasını çekmeye mahkum edebilirdi.

Mencheres, Radjedef'e tek bir bakış attı. Yine çoktan unutulmuş olan lehçelerinde, "Bundan önce, aramızdaki savaşı benden hiçbir direniş görmeden kazanabilirdin," dedi. "Ama şimdi, mezarıma sessiz sakın girmeyeceğim. Kabil'in kanı üzerine yemin ederim ki seni de kendi mezarına koyacağım."

Radjedef onu gözleriyle ölçüp biçti. “Kendi sonunu getirmeni hiç istememiştim. Seni neden takip ediyorum sanıyorsun? Son konuşmamızdan sonra bana istediğimi vermeden önce kendini öldürmenden korktum. Onu bana vereceksin, Menkaure. Çok yakında.”

Mencheres, Radje’nin ondan ne istediğini biliyordu. Kanun Gardiyani’nın geçen hafta evinde ağzından kaçır-
dığı şey, niyetini ele vermeye yeterliydi. Ama Mencheres’in onun hedefine ulaşmasına izin vermeye niyeti yoktu. Önündeki karanlık boşluğu düşündü. Boşluk tamamen etrafını sarana dek ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu ama kalan zamanında Radjedef’in işini bitirmenin bir yolunu bulacaktı. Kira’nın ölümlülüğünü kaybetmesinin intikamı alınacaktı. İkisi de bunun kanunla bir ilgisinin olmadığını biliyordu. Radjedef’in Kira’nın ölmesini talep etmesinin tek sebebi, bunun Mencheres’in canını yakacağını sezmiş olmasıydı.

Canı gerçekten de yanmıştı ve Mencheres, Radjedef’in canına okumadan önce, adamın onun ve Kira’nın acısının ne kadar şiddetli olduğunu hissetmesini garantiye almaya niyetliydi. Gözleri yeşil bir ışıkla parladı ve öfkesini bastırdı ama gücünün esneyip uzanmasına izin verdi. Gücü odayı doldurarak herkesin etrafını sardı, diğer vampirlerin irkilmesine ve Radjedef’in gözlerini kısmasına sebep oldu. İrade gücü bütün kulübü dolduracak kadar serbest kalan Mencheres, Kanun Gardiyani’na her zaman delicesine istediği ama hiçbir zaman elde edemediği şeyi hatırlıyordu.

Sonra düşmanına arkasını dönüp Kira'ya baktı. Kadın konuşmadı, yalvarmadı ama yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Mencheres uzanarak yaşı kadının gururlu, güçlü çenesinden akmadan yakaladı. Mencheres ona dokunur dokunmaz Kira'nın bütün bedeni titremeye başladı.

“Çabuk... Çabuk olsun.”

Sesi bir fısıltıdan ibaretti ve Kira, Mencheres'e bakmıyordu ama belkemiği eğilmemişti. Kadının cesareti bir kez daha Mencheres'in içine dokundu. Kira'nın o ince, kadınsı bedeninde bir savaşçı ruhu vardı. Bir insanın gerçek erdemi, asıl yenilgi kaçınılmazken ortaya çıkardı.

Mencheres onun yanağını okşadı, Kira'nın sıcaklığının parmaklarına yayıldığını hissetti. Sonra kadını kollarının arasına aldı, başını boynuna yaklaştırtırken Kira'nın kalbinin üç kat hızlı atmaya başladığını duydu.

“Mencheres...”

“Sus,” dedi Mencheres. Kira'yı kurtulamayacağı bir şekilde tutarken bir parmağını kadının dudaklarına dayadı. “Bana mezarda kalmayı yeğleyeceğini söyleme, Kira. Çünkü ne dersen de *seni geri getireceğim*.”

Sonra vampir dişlerini Kira'nın boğazına, kadının kalbine eşlik ederek atan o büyük damara gömdü. Kira hırıltılı bir inilti koyuverdi, elleri Mencheres'in omuzlarını kavradı. Mencheres dişlerini çıkarıp o iki delikten akan yoğun, tatlı kanın ağzına dolmasına izin verdi.

O yoğunluğu yutarken parmaklarını Kira'nın dudaklarından çekip gür saçlarının arasına soktu. Sonra dişlerini yeniden kadının şahdamarına sapladı ve bu kez daha de-

rine inerek dişlerini köküne dek gömdü. Ona yaslanmış olan Kira ürperdi. Mencheres'in vampir dişlerindeki toksin kan kaybıyla birleşerek kadının yalpalamasına sebep oldu. Mencheres kollarını ona daha sıkı sararak Kira'nın bedenini ve nazik boynunu kendine çekti. Sonra üçüncü kez ısırıldı ve üç çift delik Kira'nın kanını, Mencheres'in yutabileceği hızda ağzına gönderdi.

Mencheres bütün bedeninin daha sıcak, daha ağır hale geldiğini, ağız dolusu kanla birlikte içine işleyen enerjiyle uğuldadığını hissetti. İçinde bulundukları koşullar hiç hoşuna gitmese de Kira'nın kanının içine aktığını, ikisini herhangi bir cinsel ilişkiden çok daha eksiksiz bir biçimde birleştirdiğini duyumsamak Mencheres'in baş döndürücü bir mutluluk hissetmesine yol açtı. Kira bir daha hiç kimseyle, o anda Mencheres'le olduğu kadar yakın olmayacaktı. Şu anda Mencheres'in içini kendi vücudundan boşalan yaşam enerjisiyle dolduruyor, ikisi hiçbir zaman kopmayacak bir bağla birleşiyordu.

Kira kollarından gevşekçe sarktığı anda, kalp atışları inatla, düzensizce birkaç kez pırpır etmek dışında sessizleştiğinde, Mencheres sonunda dişlerini kadının boğazından çekti. Kira'nın gözleri kapalı, ağzı hafifçe açıktı ve o dolgun, kırmızı dudaklar onları kıpırdatan bir nefes olmayınca solup beyazımsı bir pembeye dönüşmüştü.

Ölüm cezası yerine getirilmişti. Şimdi yeni bir hayata başlama zamanıydı.

Mencheres, Kira'nın gümüş kolyesini çekiştirip ince zincirini parmaklarına sardı. Sonra haçın uzun ucunu

kendi boynuna saplayarak tenini yardı. Kira'nın gevşek başını yaraya doğru götürdü ve kanını kendi vücudundan Kira'nın içine akıttı. Gümüş feci tenini yakıyor, yarası başka herhangi bir materyalle açıldığı takdirde iyileşeceğinden daha yavaş iyileşiyordu. Kira'nın ağzı onun *-onların-* kanıyla doldu.

Başta tek bir kası kıpırdamasa bile Mencheres onun bedeninin kana tepki verdiğini hissedebiliyordu. Başını geriye atarak kanını kadının boğazından aşağı, bedeninin derinliklerine gönderdi. Kira'nın haçını yeniden boynuna saplayarak bir başka delik açtı, birleşen kanlarının Kira'nın içine akmasını sağladı. Bu kez Kira'nın kanını yutmasına yardım etmesine gerek kalmadı. Kira'nın gırtlığı, kalbi artık sessiz olmasına rağmen çalışıyordu.

Mencheres, Kira'nın başını yanağına dayadı ve Kira'nın dişlerinin haçla açtığı yaraya battığını hissederken onun saçını okşadı. Mencheres'in kanındaki yaşam enerjisi ve güç onu içgüdüsel bir biçimde çağırırken Kira onun tenini deldi ve adam keskin bir sızı hissetti. Kira dişlerini ona sıkıca geçirdi ve güçlü sarsıntılar bedenini sarmalarken Mencheres'in kanını emmeye başladı.

Mencheres kolyeye sardığı elini boynundan çekerek Kira'ya destek oldu ve ikisini birden yere indirdi. Mencheres, Kira'yı kollarına almış halde otururken ve Kira gitgide artan bir açlıkla boynunu ısırp parçalarken diğer vampirlerin hiçbiri konuşmadı. O hafif acı Mencheres'e şahane bir his veriyordu çünkü Kira her bir umutsuz yutkunuşuyla Mencheres'in ondan emdiği yaşam gücünü geri emiyordu.

Bu daha karamlık bir yaşam biçimiydi, evet ama kadının kalp atışlarının duruşuyla solup giden ölümlölükten daha güçlüydü.

Yaşa, Kira. Yaşa.

Kira, Mencheres'in ondan emdiği kandan fazlasını yutduğunda Mencheres onu çekip uzaklaştırdı. Kira boğazına dönmek için mücadele ettiğinde zihinsel gücünü kullanarak kadını durdurdu. Kira'nın gözleri açıktı ama hiçbir şey görmüyordu. Bu gözler koyu, parlak yeşil bir ışıltı saçıyor-du ve Kira'nın daha önce küt olan üst dişlerinin arasında iki kıvrık köpekdişi göze çarpıyordu.

"Şimdi dinlen," diye fısıldadı Mencheres, Kira'yı hareketsiz tutarak.

Kadın son bir kez ürperdi, sonra gözleri devrildi ve gevşeyerek Mencheres'e yaslandı. Ölümlölüğü katledilmişti, yeni vampir bedeni şuursuzdu ama çok geçmeden uyanacaktı.

On Beş

KIRA KORKUNÇ BİR CEHENPEMDE HAPİS KALMIŞ-
tı. Birtakım sesler üzerine üzerine geliyor, bedenini
kavuran ateşin ıstırabını hissedebiliyordu. Acısı sona ersin
diye ölmek için dua etti. Sonra ölüm geldi, Kira'nın kav-
ruk, kırık bedenini tatlı bir rahatlıkla yıkadı ve onu içten
dışa kavuran işkenceyi sonlandırdı. Kira'nın etrafını serin,
uyuşuk bir hiçlik sardı, onu hala etrafında esip kükreyen
ateşin giremeyeceği bir kozaya hapsetti.

Ölmüş olmalıydı çünkü acısı dinmişti ama Kira ne
tuhaftır ki hala bir binanın çöküşünü andıran gümbürtüleri
duyabiliyor, yangından yükselen is kokusunu alabiliyordu.
Ölü olmasına rağmen ısıtma ve koku alma gücünün bu
kadar keskin olması çok garipti. Dahası, muhteşem bir
şeyin tadını alabiliyordu. Bu öyle yoğun, öyle leziz bir
şeydi ki seslerle kokuların belirginliğini kaybetmesine yol
açıyordu. O şey her neyse, Kira'nın ona ihtiyacı vardı. Evet.
Daha fazlasına.

Sonra o muhteşem tat kayboldu ve ışıklar Kira'nın gözünü kamaştırdı. Çökmekte olan binanın kükreyişi ve yangını başlatmış olması gereken boğucu gaz dumanlarının kokusu geri döndü ama burada başka bir şey daha vardı. Kira inledi. Henüz ölmemiş olmalıydı. Henüz ölmemiştii, bu yüzden her an etinin tekrar yanıp bedeninden dökülmesinin dehşetini hissedebiliirdi...

"Kira."

Adı, Kira'nın aklını gerçekliğe doğru çeken bir çapa oldu. Derken Mencheres'in yüzünü gördü. Adamın gözleri kara elmaslar gibiydi, teniyse renkli kristal kadar kusursuzdu. Kira yanan bir binada mahsur kalmamıştı. Bir şey olmuştu. Mencheres. *Kira'yı öldürmüş, sonra geri getirmişti.*

Arkasında yine bir patlama oldu, gaz kokusu etrafını sarmış olan o koyu, tatlı kokuyu bastırdı. Kira o korkunç patlama sesini çıkaran şey her neyse ondan kaçmaya çalıştı ama Mencheres onu yere bastırdı. Mencheres'in elleri tenine dokunur dokunmaz Kira'ye elektrik verilmiş gibi oldu. Sanki Mencheres'in bütün bedeni elektrikliydi ve kadının içine akımlar gönderiyordu. "Yalnızca uçağın motorları çalışıyor, Kira. Tehlikede değilsin."

O patlama sesi yeniden duyuldu, o kadar yüksek ve gıcirtılıydı ki bir uçak motorundan gelmesine imkan yoktu. Kira etrafına bakmaya çalıştı ama Mencheres çenesini tutup onu kendisine bakmaya zorladı.

"Kıpırdama. Henüz yeni duyularına ayak uyduramadın. Başlangıçta seni sersemletecekler ama çok geçmeden onlara alışacaksın."

Yeni duyuların. Mencheres'in ellerinden bedenine akan o cızır cızır elektriğin, etrafındaki gümbürtülerin, o yağlı ve güçlü koku karışımının ve gözlerini yakan o ışık parlamalarının arasında Kira'nın aklında tek bir inanılmaz düşünce vardı: Artık insan değildi.

"Ben... Sen... Ben artık..."

Bunu yüksek sesle söyleyemedi. Konuşmak için havayı kullanmasına rağmen nefes almadığını fark ettiğinde içinde bir şok patlaması hissetti. Kira elini körlemesine boynuna uzattı. Parmaklarının altında, nabzının olması gerektiği yerde kıpırtısız bir pürüzsüzlükten başka bir şey yoktu.

Ben bir vampirim.

Kira'nın yüzünü hala ellerinin arasında tutan Mencheres bir şey söylemedi. Kira'nın görüşü ancak o sırada Mencheres'in geri kalanını fark edecek kadar sabitlendi. Adamın üzerinde hala Kira'nın onu son görüşünde giydiği gömlek vardı ama şimdi bu gömleğin önünde büyük kırmızı lekeler görölüyordu.

Bu Kira'nın kanı mıydı? Ve Radje... O kötü niyetli, alaycı alaycı sırıtan, katledilmesini emreden vampir de burada mıydı? Kira yine etrafına bakmaya çalıştı, her şey bir kez daha bulanıklaştı. "Gözlerimde bir şey var... Burada başka kim var?" diye sordu. Paniğe kapılmak üzereydi.

"Uçakta Gorgon, pilot ve benden başka kimse yok. Değdiğim gibi, güvendesin."

Güvende mi? Kira isterik bir biçimde gülmemek için kendini zor tuttu. Zaten öldüğüne göre, evet, güvende olmalıydı herhalde.

Mencheres koyu renk gözlerinde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Bir eliyle onu omzundan tutmuş, diğeriyle yüzünü avuçlamıştı. Kira gözlerini kırıştırdı ve adamın daha... canlı göründüğünü fark etti. Yüzünün çarpıcı çizgileri daha belirgindi. Pas rengi gölgeler Mencheres'in saçının daha yoğun bir siyahlığa bürünmesini sağlamıştı. Gözlerinde belli belirsiz gümüşü benekler vardı ve teni... Teni güneşin altında parlayan kumlar gibi, adamın içinde parlayan güçle elektriklenen, altın ve krem renginden oluşan bir karışımdı.

Güzelden de öteydi, harikuladeydi. *Katili. Mencheres. Kurtarıcısı.* Kira bir anda bu kadar bilgiyi sindiremeyecekti.

"Bana dokunma," diye fısıldadı gözlerini kaçırarak.

Mencheres'in elleri iki yanına düştü. Kira'nın duygularının arasında bir pişmanlık sızısı belirdi ama o kadar çabuk yok oldu ki bunun da yanan bina gibi bir halüsinasyon olup olmadığından emin olamadı.

O gümbürtü etraflarında yükselip duruyordu. Kira yan tarafa baktığında sallantı biraz azalmıştı, gerçekten de ufak bir uçakta olduklarını gördü. Aşağı baktığında Mencheres'in, giysilerinde kırmızı lekeler olan tek kişi olmadığını fark etti. Bu Kira'nın içinde, ııı, öldüğü kıyafet değildi ama üzerinde yine de sıvı pamuk şeker gibi kokan morumsu lekeler vardı.

Hiç düşünmeden burnunu çekti ve burnu birden hissettiği koku patlamasından ötürü patlayacak gibi oldu. Ayırt edemeyeceği kadar fazla koku alıyordu. Bunların hepsini bastıran şey, bluzundaki kırmızı lekelerden gelen

baş döndürücü ve bağımlılık yapıcı aromaydı. Kira tutarlı bir biçimde düşünmeden bluzunu tutup kumaşı ağzına tıktı ve göğsünde patlak veren yoğun acıdan dolayı inledi.

Sonra boğazından aşağı muhteşem bir şey döküldü. Yoğun, sarhoş edici, canlılık verici ve *gerekli* olan bu şey o ani ıstırapı yok ederek Kira'yı biraz yatıştırdı. Görüşündeki o bir anlık, huzur verici boşluğun yerini ani bir ışık parlamasıyla bir hareket alana dek gözlerini kapattığını bile fark etmemişti.

“Benim neyim var?” diye sormaya çalışırken etrafına bakındı ve o çılgın sarsıntıyı durdurmaya çalıştı.

Mencheres'in yüzü bir an bulanıklaştıktan sonra kristal berraklığına kavuştu. Adam Kira'nın üzerindeydi, saçları yüzünün etrafından koyu renk bir perde gibi dökülüyordu. Kira yanılmıyorsa sırtında hissettiği sert, düz, titreyen şey uçağın kapısıydı. Kira düşmüş müydü? Öyle bir şey hatırlamıyordu. Yüzüyle ağzını ıslak bir şey kaplamıştı. Dudaklarını yaladı. İçinde neredeyse orgazm kadar şiddetli bir haz ürpertisi dolaştı. Neydi bu?

“Kan çılgınlığına kapılmış haldesin.” Mencheres'in sesi kulaklarını okşayarak Kira'nın tekrar ürpermesine sebep oldu.

Sesler, görüntüler, kokular, tatlar, dokular... Hepsi çok fazlaydı. Kira patlamak, tenini delip geçmek üzereymiş gibi hissediyordu.

“Azalacak,” diye devam etti Mencheres. Kira sanki adamın sesi ona fiziksel olarak dokunabilecekmiş, duyularını okşayıp aynı etkiyi yaratabilecekmiş gibi sese doğru uzan-

diğını fark etti. “O zamana kadar seni serbest bırakamam. Cinayet işlersin ve sonra buna pişman olursun, Kira.”

“Hayır...” diye inledi Kira gözlerini yumarak. *Bu gerçek değil. Gerçek değil.*

Bir an sonra o mutluluk verici sıvı yine boğazından aşağı indi. Sudan daha ağır, şuruptan daha tatlıydı. Kira yutkundu, sırtını tekrar büktü ve ona ulaşmak için ellerini kıpırdatamasa da sıvının kaynağı her neyse ona yaklaşılmaya çalıştı.

“Sana bakacağım,” diye söz verdi o ipeksi, derin ses. “Bunu atlatana dek yanındayım.”

Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil, demeyi sürdürdü Kira içinden. Bu kadar yoğun olan *hiçbir şey* gerçek olamazdı.

Kira motorlardan gelen patlama seslerinin, yerden gelen titreşimlerin, içine dalga dalga vuran o acı ve mutluluğun, gırtlığından aşağı akan sıvı mutluluğun ve Mencheres ona her dokunduğunda hissettiği elektrik akımının arasından onun sesini tekrar duydu.

“Beni affet.”

Mencheres yatakta Kira’nın yanında yatmış, onun yüzünü izliyordu. Kira şafaktan beri kıpırdamamıştı. Güneşin ilk ışınları, bütün yeni vampirlere yaptığı gibi onun da derin bir uykuya dalmasına sebep olmuştu. Kadının uyuması, uçağın indiği özel havaalanında ve Jackson Hole, Wyoming’daki evine yaptıkları araba yolculuğunda Mencheres’in işini kolaylaştırmıştı. Neyse ki evin her yöndeki en yakın komşu-

ları en az bir mil uzaktaydı ve oraya vardıklarında Gorgon evde kalan insanları hemen başka yerlere göndermişti. Kira yeni durumuna alışırken yakınında daha az ses, daha az akıl çelici şey ve daha az kısıtlama olması en iyisiydi.

Tabii Kira yine de güçlük çekecekti. Normalde vampire dönüştürülmek üzere seçilen insanlara uzunca bir süre, gitgide artan miktarlarda vampir kanı verilirdi. Böylece yeni açlıklarının, yeni duyularının ve artan güçlerinin onlara nasıl bir his vereceğini görmüş olurlardı ve son değişimle birlikte daha hafif bir şok yaşarlardı. Kira böyle bir hazırlığa tabi tutulmamıştı. Başlangıçta her şey onu sersemletecekti.

Ayrıca Kira bu dönüşümü kendi özgür iradesiyle seçmemişti. Aşması gereken en büyük engel de buydu. Mencheres yine de farklı bir şey yapamayacağını biliyordu. Kira'nın ölümü ile kadının ondan nefret etmesi arasında seçim yapması gerekiyorsa Mencheres kadının nihai ölümüne alet olmaktansa onun nefretinin hedefi olmayı yeğlerdi.

Araba yolunda çatırdayan çakıl taşları Gorgon'un döndüğünü haber verdi. Mencheres hafif bir rahatlama hissetti. Kira, Mencheres'in striptiz kulübünden uçağa giderken bir hastaneden aceleyle çaldığı kan torbalarındaki kanın neredeyse hepsini içip bitirmişti. Çaresiz durumlarda hayvan kanı da yeterli olurdu ama Mencheres, Kira'nın uykusundan uyanıp da kendini ölü bir geyikten beslenirken bulduğu takdirde ona daha da çok öfkeleneneceğinden kuşkulanıyordu.

"Uyandı mı?" diye seslendi Gorgon eve girer girmez.

“Henüz değil.” Mencheres perdelerin arasından giren güneşin zayıflamakta olan ışınlarına baktı. Kira çok geçmeden uyanacaktı. En geç akşam çöktüğünde.

Gorgon elinde strafordan bir soğutucuyla odaya girip onu yere bıraktı. “Bu şafağa kadar dayanır. Sonra çıkıp daha fazlasını bulurum. Etrafta çok hastane yok ve ellerindeki bütün kanı çalmak istemedim.”

Mencheres de bütün kanı çalmasını istemezdi ama Kira’yı korumak şu anda onu tanımadığı ölümlülerin başına açabileceği dertlerden daha çok ilgilendiriyordu.

“Taze kan da bul. Gerekliyorsa mallarımın bir kısmını yakınlardaki otellere yerleştir.”

“Öyle yaparım.” Gorgon uyuyan Kira’ya bir bakış attı. Mencheres kadını yıkayıp yeniden giydirmiş, üzerine kalın bir yorgan örtmüştü. Yeni vampirlerin değişen vücut ısılarına uyum sağlarken açıklanamaz bir üşüme hissetmeleri sık rastlanan bir şeydi ve ilkbaharda olsalar da bu yükseklikte hava Chicago’da olduğundan daha serindi.

“Gardiyan haklıydı. Ona karşı gerçekten olağandışı bir şey hissediyorsunuz. Onun yanındayken kokunuz değişiyor ve kalkanlarınızı hiç tanık olmadığım kadar indiriyorsunuz,” dedi Gorgon alçak sesle.

Mencheres duygularını, diğer vampirin onları sezmesine engel olan duvarın ardına çekti. “Ona yaptığım şeyden sonra bunun bir öneminin olduğunu sanmıyorum.”

“Başka seçeneğiniz yoktu. Kira bunu kabul edip vampir olmaya uyum sağladığında size olan öfkesi dinecektir.” Sonra Gorgon gülümsedi. “Ama bu arada olacakları izle-

mek eğlenceli olabilir. Daha önce bir kadını baştan çıkarmak için çabalamanız gerekmedi, değil mi?”

Aslında Mencheres daha önce hiçbir kadını yatağına almak için dil dökmek zorunda kalmamıştı. “Gerekmiş olsa bile o kadar uzun zamandır bekarım ki modern bir tabir kullanmam gerekirse çaptan düşmüş olmalıyım,” dedi kuru kuru.

Gorgon gülümsedi. “Bazı şeyler hiç unutulmaz. Bisiklet sürmek gibi.”

Mencheres kendisiyle Kira arasındaki tek engelin kadını kazanmanın zorluğu olmasını diledi. Öyle olsa kadının güvenini, sevgisini, bedenini ve kalbini kazanma mücadelesini sevinçle karşılardı. Ama aralarındaki asıl engel, Mencheres’in geleceğindeki o kara boşluktu.

“Şu anda daha büyük dertlerim var,” demekle yetindi Mencheres.

Gorgon’un tebessümü soldu. “Radjedef.”

Mencheres içini çekerek gözlerini kapattı. “Ne istediğini biliyorum ve beni ona istediğini vermeye zorlamak için bir yol bulmasına engel olmalıyım.”

“Bones’a söylemeniz gerek.”

Mencheres’in gözleri birden açıldı. “Hayır. Sen de söylemeyeceğine yemin edeceksin.”

Gorgon biraz umutsuzluğa kapılmış gibi görünüyordu ama başıyla onayladı. “Eh, madem ısrar ediyorsunuz. Ama Kira’dan haberi olacak. Kulüpteki o üç vampir çoktan oraya buraya telefon edip olanları anlatmaya başlamıştır.”

Flare, Patches ve Wraith'in dñn akşam olanları birilerine anlattıkları kesindi ama Mencheres, Bones'un Kira'yı öğrenmesinden endişelenmiyordu. Bones, Mencheres'in ona bıraktığı miras zarfını açtığında kadının onun için ne kadar önemli olduğunu zaten anlayacaktı. Şimdi tek fark, Bones'un Kira'dan daha önce haberdar olacağıydı. Fakat Radjedef'in artan düşmanlığını şimdilik öğrenmemesi önemliydi. Cat yakın zamanda Kanun Gardiyanları'ndan birinin elinde ölmekten kıl payı kurtulmuştu. Hayatta kalmak istiyorlarsa, Bones'la ikisi uzunca bir süre boyunca kanunu kızdırmayı göze alamazdı.

Dahası, Radjedef'le arasındaki savaş daha Bones doğmadan önce başlamıştı. Mencheres denginin onun yerine savaşmasına izin vermeyecekti. Bu savaş onun savaşıydı ve tek başına kazanacaktı.

Odadaki hava akımı değişti ve yatağa yöneldi. Mencheres, Gorgon'a baktı, adam tek kelime etmeden soğutucudan bir torba kan çıkardı.

Mencheres, Kira'yı bir eliyle kaldırdı, diğer eliyle Gorgon'dan kan torbasını alıp banyoya doğru yürüdü. Kira eğer kandan sırlıslıkam bir yatakta uyanırsa yeni bir vampir olmasının stresine bunun pek faydası olmazdı.

Gerçi kanla kaplı bir banyoda uyanmak da muhtemelen kendini daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı ama en azından karoları silmek halılarla çarşafı temizlemekten daha kolaydı.

"Beklememi mi istersiniz, yoksa şimdi çıkıp daha fazla kan bulayım mı?" diye sordu Gorgon.

Kira hafiften kıpırdanmaya başlamıştı. Şuuru yerine gelir gelmez yakıcı, delice bir açlıkla sağa sola saldıracaktı.

“Gidebilirsin. Ben onunla ilgilenirim.”

Ve bunu yapacaktı. Kalan tüm zamanında.

On Altı

KIRA ŞÖMİNEPİN YANIPDAKİ SANDALYEDE OTURuyor, alevlerin çıtırtısını devrilen ağaçların sesiymiş gibi net bir biçimde duyuyordu. Yine de ateşi o istemişti. Ateşin sıcaklığı onu nazikçe saran bir kozaydı ve Kira'nın gözlerine avizelerin ya da masa lambalarının ışığından daha yumuşak geliyordu. Kira artık zifiri karanlıkta görebiliyor olabilirdi ama bunu hatırlamaktan hoşlanmıyordu. Arada sırada hissettiği üşümelerle, hiç uyarı olmaksızın dudağına batan vampir dişleriyle, dışarıdaki ormandan gelen gürültü patırtıyla ve evet, birden kendinden geçip uyandığında yüzünü kanla kaplı ve kendini daha fazla kan için yanıp tutuşur halde bulmakla baş etmek zaten yeterince zordu.

Kendinden geçtiğinde kimseye zarar vermediğini söyleyen Mencheres'e inanmaktan başka çaresi yoktu. Soğutucudaki giderek azalan kan torbası stoku adamı doğruluyordu. Mencheres endişelenmemesini, Gorgon'un şafaktan önce daha fazla kan getireceğini söylemişti. Bu düşünce

Kira'yı hem tiksindirmiş hem rahatlatmıştı. Kimsenin ona şu anda kalbi atan herkese -ya da her şeye- karşı tehdit oluşturduğunu söylemesine gerek yoktu. Ama bedeni o kırmızı sıvıyı sınırsız bir açlıkla arzulasa da Kira'nın zihni hala *kan* içtiği gerçeğiyle uzlaşmıyordu. İnsan kanı. Kira bir zamanlar bunu bir tür yamyamlık olarak görürdü. Fakat artık insan değildi.

Arkasına yaslandı ve sandalye altından kayıp yere düşünce irkildi. Daha da şaşırtıcı olan, Kira'nın ahşap zemini boylamamış olması ve battaniyesi hala omuzlarına sarılı halde kırık sandalyeye bakıyor olmasıydı. Sandalye düşmeden önce sıçrayıp kalkmış mıydı? Tanrım, artık gerçekten o kadar hızlı mıydı?

Teninde hissettiği karıncalanma ona Mencheres'in oda-ya girdiğini haber verdi. Mencheres neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket ediyordu. Kira onu *hissedemiyor* olsa varlığını yalnızca kokusu ve giysilerinin hafif hışırtısı ele verirdi. Kira'nın aralarında ne kadar mesafe olduğunu bilmesi için dönmesine bile gerek yoktu. Tenindeki o titreşim güçlendikçe Mencheres'in yaklaştığını anlıyordu.

İnsanlar da etraflarında elektrikli bir güç alanı varmış gibi mi hissediyordu? Yoksa bu yalnızca vampirlere mi özgüydü? Kira bunu sormak istemiyordu. O anda daha fazla bilgiyi kaldırabileceğinden emin değildi.

"Ne oldu bilmiyorum, sandalye kırılıverdi," dedi. Kendisiyle baş başa kalamayacaktı anlaşılan. Sandalye altında kendi kendine kırılmadan önce daha on dakika bile yalnız kalamamıştı.

“Sen bırak. Ben onunla ilgilenirim.”

Mencheres’in sesi bile, Kira’nın ölmeyen bir varlık olarak uyanmadan önce duyduğundan farklıydı. Bu ses daha derindi, aksanının nüansları daha yoğun ve sesi Kira’yı yoğun, davetkar bir sis gibi kuşatıyordu.

“Ben toplayabilirim.”

Kira sandalyenin en büyük parçasını almak için uzandığında tahta elinde parçalandı. Kira gözlerini kırptırıp tekrar denedi, yine aynı şey oldu. Sanki sandalye Kira ona dokunur dokunmaz çözünüp parçalara ayrılıyordu.

“Ne?..” diye söze başladı Kira.

Mencheres yanına geldi. Yakınındaydı ama ona dokunmuyordu. Kira’nın kendinde olduğu anlarda Mencheres kadının ona dokunmaması emrine uyuyordu. Kendinden geçtiğinde ve gözünü kan bürüdüğünde ona dokunuyordu tabii ama bunun için Mencheres’i suçlayamazdı.

Gerçi Mencheres’in kokusu ve aurası Kira’yı öyle buram buram sarıyordu ki adam ona dokunsa da fazla bir şey fark etmezdi zaten. Buna bir de sesi eklenince, Kira sırf onun yakınında olmakla bile tükendiğini hissediyordu.

“Yeni gücüne henüz alışmadın.” Mencheres aşağı uzanarak ahşap kol dayama yerinin bir parçasını aldı. Tahta bu kez parçalara ayrılmadı. Mencheres tahtayı Kira’ya uzattı.

“Bunu tutmayı dene ama *çok nazik* davran.”

Kira tahtayı yavaşça tuttu ve tahta yine elinde parçalandı. Hüsrarla arkasını döndüğünde bir şeyin ayak bileğine battığını hissetti. Aşağı baktı. Sağ ayağı ahşap zemine gömülmüştü.

“Kahretsin, neler oluyor?” diye bağırdı Kira ayağını çekip çıkarırken. Zemin tahtalarının bir kısmı da ayağıyla birlikte gelerek yerde kenarları tırtıklı bir çukurun açılmasına sebep oldu.

“Dediğim gibi, gücüne alışkın değilsin,” dedi Mencheres. Kira sandalyesini ve evinin zeminini mahvetmesine rağmen azarlayan bir tonda konuşmuyordu. “Yeni yeteneklerine ayak uyduruncaya dek insanlardan uzak durmanın sebeplerinden biri de bu.”

Kira etrafına fena halde zarar vermeden bir sandalyede geriye kaykılamayacak, ayağını yere vuramayacak mıydı? Buna bir de saat başı kendinden geçip kan içmek için sağa sola saldırması eklendiğinde Kira ayaklı bir ölüm makinesine dönüşmüştü!

Gözleri biber gazı değmiş gibi yanıyor, fazla keskin olan görüşü pembeleşip bulanıklaşıyordu. Kız kardeşini bir daha kucaklayabilecek miydi? Yoksa Tina’ya dokunduğu takdirde kızı da bu sandalyeyi mahvettiği gibi ezip yaralayacak mıydı?

“Bunun için sana lanet olsun,” dedi Kira boğulurcasına ve Mencheres’i görmemek için arkasını döndü. Sonra bunu söylememiş olmayı diledi. Onu suçlamak hiç adil değildi. Mencheres, Radje gelmeden önce de, o polis onun hakkında ölüm hükmü verdikten sonra da ona yardım etmek için elinden geleni yapmıştı.

Kira’nın gözünün ucuyla gördüğü kadarıyla sözlerinin Mencheres’in üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı ama kadının zihni bir hüznün dalgasıyla sarsıldı. Kira hareketsiz kaldı.

Üzgün değildi. Öfkeliydi, kafası karışık, karnı şimdiden yeniden acıkmaya başlıyordu ama üzgün değildi.

Bu yoksa Mencheres'in üzüntüsü müydü? Kira onun gücünü ve sesinin dokunuşunu hissettiği gibi duygularını da hissedebiliyor muydu?

İnsan olarak duyduğu son sözleri hatırladı: *Ne dersende, seni geri getireceğim*. Mencheres onu öldürmekte zorlandığı için mi üzgündü, yoksa onu bir vampir yaparak geri getirme kararından mı pişmandı? Adamın gerçek hisleri neydi? Dün Radje'yle konuşurken Kira'ya karşı sergilediği umursamaz tavır mı? Yoksa kulübe ilk geldiğinde, Kira'yı iyileştirdiğinde gösterdiği şefkat mi? Mencheres onun gitmesine izin verdikten sonra Kira'yı tekrar görmek için bir şey yapmamıştı ama Radje, Kira'nın öldürülmesini emrettikten sonra Mencheres'in onu umursadığının belli olduğunu ima etmişti.

Önceden, gizemli vampirin kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etmek Kira'nın karanlık, gizli hayallerinin kaynağı olmuştu ama şimdi bilmesi şarttı. Mencheres onun özünü değiştirmişti ve yeni hayatında çok önemli bir yeri vardı. Ama Kira'nın hala, adamın onu geçici olarak rahatsızlık veren bir şeyden fazlası olarak görüp görmediğine dair bir fikri yoktu.

Başını kaldırıp Mencheres'e baktığında adamın yüzünde o her zamanki aldırılmaz ifadenin olduğunu gördü. Bunun önemi yoktu. Kira yine kendinden geçip aklını kaybetmeden ya da şafak söktüğü için uykuya dalmadan önce birtakım cevaplar almak istiyordu.

“Neden patronumu hipnotize edip bana bir araba vermesini ve maaşıma zam yapmasını sağladın?” diye sordu. Mencheres’in duygularını görmeye öylesine yoğunlaşmıştı ki gerilmekten neredeyse kopacaktı.

Kira’nın bilinçaltında hafif bir şaşkınlık tınısı belirip kayboldu. Kira az kalsın sevinçten bağıracaktı. Bu kendisinden geliyor olamazdı. Kendi sorusu onu şaşırtacak değildi ya! “Bu sensin, değil mi?” diye sordu Mencheres’e diğer sorusunu yanıtlama fırsatı vermeden. “İnanılmaz, artık seni *hissede biliyorum*.”

Birden Mencheres’in etrafına bir duvar inmiş gibi oldu ve adamın bütün duygularıyla Kira’nın bağını kesti. Kira şimdi onun aurasının tenini karıncalandıran dalgalarını bile hissedemiyordu.

“Gücünü ve kan tüketimini kontrol etmeye yoğunlaşsan daha iyi olur,” dedi Mencheres soğuk ve uzak bir sesle.

Kira zemin tahtalarının ayaklarının altında gıcırdayıp eğilmesine aldırmadan ona doğru gitti. “Hayır, bunu yapmayacaksın,” diye parladı. “Etrafına bir duvar örüp bana ne düşündüğüne dair bir fikir veren tek şeyi elimden almayacaksın. Dün beni öldürdün ve her şeyin, özellikle de benim farklı olduğum bir hayata döndürdün. Ama neredeyse bunun kadar korkutucu olan, bunun senin için sıkıcı bir dertten başka bir anlama gelip gelmediğini bilmemem. Bana bir şey ver. Kelimeler olabilir, hesaplanmamış bir yüz ifadesi olabilir, duygularının bir saniyeliğine açığa çıkması olabilir. Ne olduğu fark etmez ama bunu hemen şimdi yap çünkü hayatında nasıl bir yerim olduğunu öğrenmem gerek.”

Kira hala nefes alıyor olsa içindeki duyguları dışa vururken nefes nefese kalırdı ama karşısında duran vampirin cevabını beklerken en az onun kadar kıpırtısızdı. Mencheres'in yüzündeki aşılmaz maske düşmedi, etrafındaki görünmez duvar da yıkılmadı ama adam en azından başını eğdi.

"Gece geç saatlere kadar çalışıyordun ve tanıştığımız gün de gördüğüm gibi, evinden işyerine, işyerinden evine yürümen güvenli değildi."

Kira bir an adamın neden bahsettiğini anlayamadı. Sonra ona sorduğu ilk soruyu hatırladı ve içi hüsrarla doldu. Mencheres'i o kadar zaman aramasının sebebi, adamın patronuna yaptıklarını onu tekrar görmek istediğine yormuş olmasıydı. Ne kadar yanılmıştı... Hatta ölümüne yanılmıştı. Bu sadece acıma hissiyle yapılmış, pervasız bir jestten başka bir şey değildi. *Ne dilediğine dikkat et*, diye düşündü Kira kasvetle. Mencheres'i yeniden görme amacına ulaşmıştı ama bu arzusu hayatına mal olmuştu.

"Teşekkürler," dedi yavan bir sesle. "Şimdi bana neden ölü kalmama izin vermediğini söyle."

Mencheres gözlerini kaçırdı ve yüzü daha da okunmaz bir hal aldı, tabii bu mümkünse. "Radje verdiği hükümle gücünü suistimal ediyordu. Sana böyle sert bir ceza vermesinin tek sebebi bana olan düşmanlığıydı, bu yüzden en azından ölü kalmamanı sağlamak görevimdi."

Yine acıma hissinden doğan bir jest, diye düşündü Kira başını inanmazlıkla sallayarak. Şu andaki hayatının, bir vampirin kininden ve bir diğerrinin vicdanının sızlama-

sından başka bir sebebi olmadığını fark etmek gerçekten çok acıydı. Mencheres onu bıraktığında adamdan uzak dursaydı, yeni bir arabası olacak, maaşına zam alacak, kardeşinin hayatı trajik bir biçimde erkenden bitmeyecek, birkaç arkadaşı ve sorumsuz ama yine de sevgi dolu bir erkek kardeşi ve arada bir de sosyal hayatı olacaktı. Ama hayır, onu o çatıya bıraktığından beri Kira'yı muhtemelen tek bir kez bile düşünmemiş olan bir vampiri kovalarken hayatından olmuştu. *Seni budala*, dedi Kira kendi kendine.

“Önceki hayatındaki her şeyi kaybettiğinden korkmana gerek yok,” diye devam etti Mencheres. Kira buna nerdeyse gülecekti. “Birkaç ay içinde, şafaktan sonra işine dönecek kadar gücün olacaktır. Ayrıca bir iki hafta gibi kısa bir süre sonra açlığını ve güçlerini aileni görebilecek kadar kontrol edebileceksin...”

“Anlamıyorsun, değil mi?” diye araya girdi Kira ani bir pervasızlıkla. “Bütün bunlar, birden *başka bir şeye* dönüşmek falan yeterince kötü. Ama mezarda olmamamın tek sebebinin hayatımın sana bir şey ifade etmesi değil de hareketinin bir tür hayali adalet terazisini dengeleyeceğini düşünmen olması... Ah, bu cidden *berbat* bir şey.”

Kira'nın yanağından ıslak bir şey kaydı, elini yanağına götürdüğünde parmaklarında pembe bir sıvı görüp şaşırdı. Bunlar gözyaşı mıydı? Artık bir vampir olmasına rağmen hala ağlayabiliyor muydu?

Bunu düşünme fırsatı bulamadan, fazlasıyla tanıdık bir acı Kira'yı ikiye böler gibi oldu. Kira iki büküm oldu, kan

ihtiyacını bir şekilde tekrar içine tıkaabilirmiş gibi midesini tuttu.

Mencheres'in gittiğini ve bir an sonra geri döndüğünü gösteren tek şey, saçlarını kıpırdatan esintiydi. Şimdi Mencheres'in elinde o lanet olası kan torbalarından iki tane vardı ve Kira'nın bunları gördüğünde hissettiği tiksinti, şiddetli açlık dürtüsüyle çarpıştı. Kira torbaları tiksintiyle pencereden dışarı atmak istiyordu. Aynı zamanda da onları Mencheres'in elinden kapıp içindeki kanı çılgın bir açlıkla yalayıp yutmak istiyordu.

Mencheres torbalardan birini ona uzattı ama Kira gözlerini kaçırdı. Daha fazla kan içmek istemiyordu. Bu yanıltıcı, iğrençti...

Alt dudağındaki iki batma hissi Kira'ya köpekdişlerinin uzadığını belli ederek o yoğun, bakırımsı, Kira'yı kıskırtan tadın ağzını tatlandırmasına sebep oldu. Vücudu yine acıyla sarsıldı ve nefret ettiği yanma hissi dayanılmayacak kadar şiddetlendi.

Mencheres onu kollarına alıp ıslak torbayı ağzına götürdü. "İçmelisin."

Kira torbayı yırttığını ancak içindeki işkencenin yerini akıl almaz bir rahatlama hissi aldığında fark etti. Aklının o heyecan ve açlık dalgasıyla uyuştüğünü hissetti ama kendini o karanlığa kaptırmadan önce, az önce atladığı bir şey bilinçaltını kurcaladı. *Gece geç saatlere kadar çalışıyordun.*

Mencheres'in Kira'nın o hafta ne kadar çalıştığını bilmesinin tek bir yolu vardı. Adam onu takip etmişti.

Mencheres ormanda, Kira'nın yanında yürüyordu. Şafaktan önceki saatlerde hava hoş bir biçimde serindi ama Kira'nın üzerinde hava çok daha soğukmuş gibi kalın bir kazakla pantolon vardı. Kadın yürürken zeminle meşgul gibiydi ve gözleri arada bir, yalnızca varlıkları gece hayvanlarını irkilttiğinde yanlara kayıyordu.

Mencheres sessiz kaldı, çevresindeki şeylerin duyularına akın etmesi hissine Kira'nın alışmasını bekledi. Kira vampir olarak ikinci gününde alacakaranlıktan birkaç saat önce uyanmış, Gorgon'un getirdiği yeni kan torbalarıyla açlığını giderdikten sonra kendi kendine duş almakta ısrar etmişti. Mencheres onu uyarmaya çalışmış ve nitekim haklı çıkmış, bu pek olumlu sonuçlar doğurmamıştı. Kira duşakabinin kapısını açmaya çalışırken onu yerinden koparmış, sonra kapısız kabinde aldığı duşu tamamlamış ama suyu kapatmaya çalışırken musluğu duvardan sökmüştü. Sonra gücünü kontrol edememekten doğan hayalkırıklığı yeni bir açlık krizine yol açmıştı, ki bu da şaşırtıcı değildi. Yeni vampirler için öfke ve beslenme dürtüsü birbirine sıkı sıkıya bağlı şeylerdi ve Kira'nın duyguları daha önce hiç bilmediği seviyelere çıkmışken dengesiz davranması normaldi.

"Karanlığı görmemek bana doğru gelmiyor," dedi Kira sonunda sessizliği bozarak. "Gece olduğunu biliyorum ama bana daha ziyade havanın kapalı olduğu, güneşin gözlerimi acıtmadığı bir öğleden sonraymış gibi geliyor. Gölge diye bir şey yok. Yalnızca daha koyu renk kısımlar var. Karanlık olmamasına alışman ne kadar sürdü?"

Mencheres bir vampir olarak geçirdiği ilk günleri hatırlamaya çalıştı. O kadar uzun zaman önceydi ki Mencheres'e bu dönüşüm sanki başka birinin başına gelmiş gibi geliyordu. İlk uyandığında hissettiği açlığı hatırladı. Bunu hiçbir vampir unutamazdı. Ama insanken gerçek gecenin neye benzediğini hatırlayamadığı için geceyi özlemekten vazgeçmesinin ne kadar sürdüğünü hatırlayamadı.

"O ilk günlerde olanların çoğunu unuttum," diye itiraf etti.

"Çünkü topraktan bile yaşlısın, değil mi?" Kira ona kaçamak bir bakış attı. "Söylesene, sen de binalar yıkılıyormuş gibi sesler duyuyor musun? Yoksa geçen yıllarda fondaki sesleri duymamayı öğrendin mi?"

Mencheres ormanı dolduran sese kısaca odaklandı. Hayır, seslerin doğal mı, yoksa ortadan kaldırılması gereken bir tehdit mi olduğunu anlamak için onları ayırt etmek dışında seslere hiç dikkat etmiyordu. Kira'nın dediği gibi, bunları duymamayı öğrenmiş miydi? Yoksa cırcırböceklerinin ötüp ötmediğine, yaprakların dans edip etmediğine, dalların dallara uzanırken birbirine sürtünüp sürtünmediğine, yiyecek ya da eş arayan hayvanların avlarına ulaşip ulaşmadığına aldırmayacak kadar bıkkın mıydı?

"Dikkatini neye odaklayacağını seçmeyi öğreniyorsun," diye cevap verdi.

Bu doğrudu. Mencheres ormandaki seslere dikkat etmemiş olabilirdi ama yanında yürürken Kira'nın kokusunun gösterdiği değişimin her bir nüansını ona anlatabilirdi. Ya da Kira'nın gözlerinin yakınlarında kalbi atan bir şey

gördüğünde ormana kaç kez zümrüt yeşili parıltılar saçtığını.

Kira yürümekten vazgeçerek yüzünü yukarı, ağaçlara doğru çevirdi. "Ateşböcekleri. Çocukluğumdan beri ateşböceği görmedim. Tina'yla ikimiz eski evimizin yanındaki ormana gider, onları yakalamaya çalışırdık..."

Mencheres de durup kadının bakışlarını takip etti, havaya yayılmış olan ışıklı böcekler baktı. Kira'nın sesinde Mencheres'in hissedip hissetmediğini yine hatırlayamadığı bir özlem vardı. Mencheres çocukluğunu hatırlayabilse bile, yaşı yaşına yakın olan bir kardeşi yoktu ve anavatanında böyle yaratıklar bulunmazdı.

Ama bu anılar Kira için değerliydi, onu gençliğinden kalma, kaybettiği bir şeye bağlıyordu. Mencheres kadının profiline baktı. Kira başını geriye atmıştı, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı ve beyaz boynunun kıvrımı arka plandaki ormanla sert, kışkırtıcı bir tezat oluşturunuyordu. Kira çok güzel görünüyordu. Nerdeyse ruhaniydi. Mencheres ona öyle bakmaması gerektiğini bilmesine rağmen başını çeviremedi.

Çocukken ateşböceklerini kovalama anısını paylaşamayabilirdi ama ona ormanla ilgili yeni bir anı verebilirdi. Başka kimsenin benzerini yaratamayacağı bir anı.

Mencheres gücünü yerden şerit şerit göndererek bu şeritleri kıvırdı, yakınlardaki birkaç kır çiçeği öbeğine sardı. Çiçekleri bir bir kopardı. Şimdi çalıların üzerinde süzülen yüzlerce soluk mor, mavi, sarı ve beyaz çiçek vardı. Kira bunu fark etmedi. Hala ateşböceklerine bakıyordu.

Mencheres gücünü yavaşça geri çekerek rasgele yayılmış çiçeklerin büyük bir bulut halinde toplanmasını sağladı.

Kira yerden ona doğru yükselen çiçek sisini gördüğünde gözleri irileşti. Teninde bir ürperti dolaştı. “Senden gelen enerjiyi hissedebiliyorum. Onlarla ne yapıyorsun?”

Bunu sorarken çiçeklerden gözünü ayırmamış, Mencheres’e bakmamıştı. Mencheres cevap vermedi ama gücünü bir başka dalga halinde göndererek çiçeklerin toplanıp karmaşık bale hareketleriyle ağaç tepelerinde dolaşan, pike yapıp yükselen bir kuyruklu yıldız dönüşmesini sağladı. Kira iç çekişle kahkaha arası bir ses çıkardı. Yüzü son iki gündür olduğu gibi acı ve travma değil, hayret doluydu.

Kira hala ona bakmamıştı, dans eden çiçekleri izliyordu. Mencheres kuyruklu yıldızı uzatarak çiçeklere uzun bir şerit şeklini verdi. O yumuşak kokulu kurdeleyi yükselterek birkaç kez döndürdükten sonra çiçekleri Kira’nın başının birkaç metre üzerinde, daire şeklini alacak şekilde topladı. Sonra daireyi yavaş yavaş genişleterek Kira’yı içine alacak şekilde alçalttı ve kadının etrafını çiçeklerle sardı.

Kira etrafını saran kır çiçeklerine baktı, ellerini uzattı ama onlara dokunmadı. Sonunda Mencheres’e baktığında, yeşil gözleri az önce hayran hayran izlediği ateşböceklerininkini andıran bir ışıltıyla parladı.

“Bırak onları.”

Sesi alçaktı, kendi görünmez çekimiyle Mencheres’in etrafında daireler çizen melodik bir hışırtı gibiydi. Mencheres gücünün geri çekilmesine izin vererek çiçekleri ser-

best bıraktı. Çiçekler nazikçe yere, Kira'nın etrafına düştü. Sonra Kira ağır ağır ona doğru yürürken Mencheres'in içinde bir şeyler sıkıştı.

On Yedi

KIRA ARALARINDAKİ MESAFEYİ AŞARKEN GÖZ-
lerini Mencheres'inkilerden kaçırmadı. Bu yürüyüşe, onu takip etmesi konusunda Mencheres'le yüzleşmek için çıkmıştı. Mencheres'i bunu yapmaya itenin kuşku mu, yoksa Kira'yı tekrar görme arzusu mu olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama artık buna gerek yoktu. Mencheres'in ona duyduğu özlemi hissedebiliyordu. Bu duygu Mencheres'in etrafına ördüğü duvardan gitgide genişleyen akıntılar halinde sızıyordu. Öyle ki görünmese de elle tutulabilir, her yeri saran bir güç gibiydi.

Bu da Kira'nın içinde, onu neredeyse dizlerinin üzerine çökmeye zorlayan bir açlığı alevlendiriyordu. Mencheres'in korumacılık dışında bir duyguyla onu kollarına almasını arzuluyordu. Adamın tenine dokunmak, dudaklarını tatmak, ellerini onun uzun saçlarına dolamak istiyordu. Ona neredeyse dokunacak kadar yaklaşırken içinde ritmik bir zonklama baş gösterdi. Mencheres'in

onu yalnızca gücüyle değil bedeniyle de sarmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

“Kira.”

Mencheres’in sesi alçaktı ve bunu söyledikten sonra Kira’nın adını içine çeker gibi bir nefes aldı. Kira uzandı, elleri Mencheres’in tenine değecek gibi oldu. Mencheres ellerini yakaladı ama Kira’yı kendinden uzak tuttu. Aurası ihtiyaç değil hüsrana yansıtmaya başladı.

“Bunu gerçekten istemiyorsun.”

Kira bu sözlerin saçmalığına az kalsın gülecekti. Mencheres, Kira’nın içinde gitgide artan, arzu denemeyecek kadar güçlü, şehvet denemeyecek kadar derin sızıyı hissetmiyor muydu? Kira, Mencheres’in duygularını engellerin ardından bile hissedebilirken adam onun duygularını hissedemiyor muydu?

“İstiyorum. Seni istiyorum.”

Mencheres hala ellerini kendisinden uzakta tutuyordu ama Kira konuşurken bedenini Mencheres’inkine yasladı. İkisi de giyinik olsa da Mencheres’in bedeniyle temas etmek Kira’nın bir elektrik akımıyla sarsılmasına sebep oldu. Gözlerini kapattı ve gırtlığından bir inilti yükseldi. Mencheres’in birbirlerine dokundukları her noktaya nüfuz eden gücü Kira’ya canını yakacak kadar büyük bir haz veriyordu.

Mencheres’ten de sert bir ses çıktı. Bu öyle derin ve ilkel bir sestir ki Kira’nın kasıkları daha da ısındı. Kontrol edemediği gücünün tamamını kullanarak ellerini Mencheres’ten kurtarmaya çalıştı ama Mencheres onu hiç çaba göster-

meden, duruşunu bile değiştirmeden tutmaya devam etti. Sonra başını eğdi, saçları ipeksi bir dokunuşla Kira'nın yüzüne ve boynuna sürtündü.

"Bu *senin* hissettiğin şey değil. Yeni duyularından kaynaklanıyor," dedi Mencheres boğuk, hırıltılı bir sesle. "Gerçek olmayabilecek şeyler hissetmene sebep oluyorlar..."

"Bunu sana karşı daha önce de hissettim," diye sözünü kesti Kira ihtiyaçla boğuklaşan sesiyle. "Evinde tutsakken bile ama özellikle beni bıraktıktan sonra. Bana hissettiğim şeyin gerçek olmadığını söyleme ve beni istemiyormuş gibi davranmaya kalkışma."

Kira bunun kulağa ne kadar atılgan geldiğini umursamadı. Daha önce yalnızca rüyalarında hissettiği çekincesiz, kararlı berraklıkla Mencheres'i istediğini ve onun da kendisine aynı hisleri beslediğini biliyordu. Ellerini yine kurtarmaya çalıştı. Mencheres bu kez onu bıraktı ve gözleri siyahtan parlak, ıslıl ıslıl bir yeşile dönuştü.

Sonra Kira'yı kendine çekti. Bedeni Kira'ninkini ezercesine ona yaslanınca Kira'nın sinir uçları birden alev aldı. Kira, Mencheres ağzını onunkine dayamadan önce ellerini adamın saçlarının arasına sokacak zamanı ancak buldu.

Bu temas üzerine hissettiği elektrik akımı doğrudan özüne gidip içinde dalga dalga şoklar meydana getirdi. Mencheres'in dili Kira'nın dudaklarına sürtündü, ağzını alev alev bir tutkuyla keşfetti. Mencheres'in tadı koyu baharatlar gibi yoğun ve baş döndürücü, egzotik ve sarhoş ediciydi ve Kira'nın içini sıcaklıkla dolduruyordu. Dilini erotik bir biçimde Kira'ninkine sürtüşü, Kira'nın köpekdiş-

leri uzayıp da istemeyerek Mencheres'in kanını akıttığında yalnızca şiddetlendi. Mencheres geri çekilmek yerine onu daha derinden öptü, daha sıkı tuttu. Kira'yı ayakları yerden kesilinceye dek kaldırıp onu yalnızca kollarıyla dik tutmaya başladı.

Kira'nın baştaki arzusu şimdi ona belli belirsiz bir özlem fısıltısı gibi geliyordu. Mencheres onu kendine bastırıp dili ağzında dokunulmadık yer bırakmazken Kira onun için *ya-mıyordu*. Ellerini adamın saçından çekerek sırtına kaydırdı, tırnaklarını huzursuzca tenine batırdı. O sert kaslar avuç-larının altında kırırdıyor, Mencheres'in çok yakında olan ama giysileri tarafından Kira'dan esirgenen teninin sürtü-nüşü Kira'yı delirtiyordu.

Aralarında kumaş olmasını istemiyordu. Mencheres'in tenini teninde hissetmek istiyordu. Bacaklarının arasında-ki, nabızı andıran düzenli atış, tatmin edilmeyi talep eden bir zonklamaya dönüştü. Kira bunu Mencheres'e söyleme-ye çalıştı ama adamın ağzı onunkini aç, şehvetli bir ısrarla yönetmeye devam etti. Kira konuşamıyordu. Hatta düşü-nemiyordu bile.

Sırtına ve bacaklarına yumuşak bir şey sürtündü. Sonra kazağıyla pantolonu her nasılsa birden yok oldu ve Menche-res yerde, Kira'nın üzerindeydi. Kira, Mencheres'in gömle-ğinin düğmelerinin kendi kendine koptuğunu ve kumaşın adamın üzerinden sıyrıldığını görünce bile hayret ederek zaman kaybetmedi. Umrunda olan tek şey tenleri birbirine değdiğinde hissettiği o akıl almaz akımdı. Mencheres'in, göğüslerine dayanan göğsü ne kadar sert, pürüzsüz ve sıkıy-

dı. Kira'ya birden Mencheres'in bir düzine eli varmış gibi gelmeye başlamıştı çünkü adamın vücudunun her yerini okşadığını hissediyordu.

Kira'yı bombardımana tutan zevk, vampir olarak ilk uyandığında hissettiği kadar şiddetliydi ama bu kez korkutucu değildi. Kira'nın teni fazla ısınmış gibiydi, bedeni ihtiyaçla titriyor ve Mencheres'in vücudunun verdiği hisle ürperiyordu. Mencheres ağzını dudaklarından boynuna kaydırıp belirgin bir biçimde uzamış olan köpekdişlerini tenine sürttüğünde Kira'dan yüksek bir inilti koptu. Mencheres onu ısırarak yerine köpekdişlerinin iki gece önce deldiği, fazlasıyla hassas olan noktayı yalayıp emdi.

Ağzının verdiği elektrikli his Kira'nın boynundan kasıklarına doğru kör, can yakan bir ihtiyaç hissinin uzanmasına yol açtı ve içindeki her şeyin sıkışmasına sebep oldu.

Mencheres'e sürtünerek nefes nefese fısıldadı. "Seni çok istiyorum."

Mencheres bütün bedeninde yankılanan bir homurtuyla ağzını boynundan çekti. Ağzını tekrar vücudunda hissetmek için yanıp tutuşan Kira onun saçlarını tuttu, sonra can yakan bir haz hissetti ve Mencheres'in vücudunu onunkine yapıştırdığını fark etti. Mencheres onu bir daha öptü.

Kira'nın arzusu acı verici bir seviyeye ulaştı. Ellerini Mencheres'in saçına doladı. Adamın ağzını sabırsızlıkla daha yakına çekmek isterken neredeyse saçlarını yolacaktı. Mencheres elini Kira'nın bacağından yukarı kaydırırken Kira bu elin ardında bıraktığı karıncalanmayı hissetti ve

boğuk bir inilti koyuverdi. Mencheres kadınlığını avuçladı ve avcunu ona haz veren bir şekilde, kararlı, dairesel hareketlerle klitorisine sürtmeye başladı. Mencheres'in yetenekli parmakları külotunun üzerinden bile Kira'yı mahvediyordu.

Kira'nın bedeninin alt kısmındaki sinir uçları yıldırım çarpmış gibi alev alırken içi sıvı bir ısıyla dolar gibi oldu. Bu haz öyle yoğun, öyle şiddetliydi ki kadının sersemlemesine sebep oldu. İç birden kasılıp sıkışınca Kira haykırdı. Hissettiği zevk, vücudunun merkezinden geri kalanına kontrol edilemez dalgalar halinde yayılıyordu.

Mencheres, Kira'nın orgazmından mest olmuştu. Kira'nın ağzının sarhoş edici tatlılığı, tenine sürtünen teninin verdiği işkence gibi zevk ve Kira, Mencheres'in ağzında titreşen boğuk çığlıklar atarken vücudunun üzerinde titremesi... Bu, gelecekte birçok kez düşünüp aklında yeniden yaşayacağı bir anıydı, o gelecek ne kadar kısa olsa da.

Ama Mencheres şimdiden, alması gerektiğinden fazlasını almıştı. Şerefli olsa Kira'nın ihtiyacını ona elini sürmeden giderirdi. Atalık ettiği başka yeni vampirler üzerinde gücünü daha önce bu amaçla kullanmıştı ama bunu hep uzaktan, olayı şahsi hale getirmeden yapmıştı. Başta bütün vampir dürtüleri kontrol edilemeyecek kadar sersemletici olurdu ve buna şehvet de dahildi. Ama Kira onu istediğini söyleyip ona uzandığında... Mencheres'in içi kadını yalnızca gücüyle tatmin etmeye el vermemişti. Kira'nın üzerinde ellerini ve ağzını kullanması, onu yanında hissetmesi

gerekiyordu. Bunun çok güzel olduğu kadar acı verici olmasının bir önemi yoktu.

Mencheres hiç istemeyerek de olsa öpücüklerine son verdi, Kira'nın tadını son bir kez almak için dudaklarını yaladı. Sonra gücünü salıvererek daha önce Kira'nın üzerinden aceleyle çıkardığı kazakla pantolonu topladı.

Kadının başı Mencheres'in omzuna düştü, o yumuşak ve dolgun dudakları Mencheres'in tenini aradı. Kadının dili omzundan boynunun boşluğuna dek onu okşayıp kışkırtırken Mencheres titredi.

Ah, Tanrılar, keşke her şey farklı olsaydı.

“Kira. Durmamız gerek.”

Mencheres kendini doğrulup oturmaya, kadını kendinden uzaklaştırmaya zorladı. Kira'nın o güzel yüzü artık tenine yaslanmış halde değildi. Kadın ona kafa karışıklığıyla bakıyordu.

“Sorun ne?”

Kira adeta Mencheres'i büyüliyor, onu prensiplerini unutmaya zorluyordu. Göğüsleri sutyenini zorluyordu, dantel külotu vücudunu saklamak yerine Mencheres'i cezbediyordu. Limonsu kokusu şehvetiyle hem daha tatlı hale gelmiş hem de miski andırmaya başlamıştı. Mencheres gözlerini kapattı. Kendini Kira'nın tadının da kokusu kadar güzel olduğunu hayal etme izin verse bile...

“Bunu yapamayız. Yeni duyuların aklını başından almış durumda. Eğer sana sahip olursam sonradan durumunu suistimal ettiğim için bana öfkelenmekte haklı olursun.”

Kira alaycı bir iç çekiş ile inanmazlık dolu bir kahkaha arasında bir ses çıkardı. “Ne istediğimi bilmediğimi düşün-
düğün için mi *durmak* istiyorsun?”

Mencheres atalık ettiği diğer vampirlere benzeri bir durumdayken söylediği şeyleri hatırlamaya çalıştı ama onları hiçbir zaman şimdi içini pençeleyen ihtiyaçla istememişti. Kira’nın tenine sinmiş olan kokusu, yakınlığı ve minicik iç çamaşırlarıyla ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğü gerçeği dikkatini dağıtırken mantıklı sözler edebilmesi zordu.

“İraden herhangi bir şeyden etkilenmemiş olsa bunu seçmezdin,” demeyi başardı sonunda. Bu daha zor olmasa, yaşadığı şeye rahatlıkla işkence diyebilirdi.

Kira tek bir sıçrayışla kalktı, yerde duran kazağıyla pantolonunu aldı.

“İnanılmaz. Hep başkalarının yerine mi düşünürsün? Yoksa yalnızca bana karşı mı böyle?”

Kadının sesinin yakıcılığı beklenmedik bir şeydi. Kira, Mencheres’in onu arzulamadığı için reddettiğini mi sanıyordu? Mencheres şu anda bu kadar acı çekiyor olmasa bu fikre gülebilirdi.

“Yeni vampirlerle tecrübelerim oldu. Şu anda hareketlerini iraden değil yeni duyuların yönetiyor. Bu koşullar altında söylediğin şeyleri gerçekten kastettiğini düşünmek...”

“Gerçekten başka insanlar adına karar veriyorsun,” diye araya girdi Kira pantolonunu çekiştirirken. “Vay be, bu onları kudurtuyor olmalı. Beni çok öfkелendirdi. Tebrik ederim, sen kazandın. Artık seni istemiyorum.”

Mencheres'in kontrollü görünüşü hissettiği hayalkırıklığının ağırlığı altında parçalandı. "Daha önce bana kendini hiç sunmadın," dedi sertçe. "Bir hafta boyunca evimde kaldın ama bütün o süre boyunca yalnızca gitme arzundan söz ettin. Benim ilgimi istediğini bir kez bile dile getirmedin."

Kot pantolonunu giyerken yırttığı için önünü tam olarak kapatamayan Kira ona doğru geldi.

"İlk tanıştığımızda beni öldüreceğini düşündüm, sonra öldürmeyeceğini anladığımda beni hala esir tutuyordun. Gardiyanıma beni ne kadar azdırdığını söyleyerek müstehecen bir Stockholm Sendromu'na kapıldığımı belli edecek değildim ama hatırlarsan sana bir gün o yönde bir şey söylemiştim. Sonra, gitmeme izin verdiğinde -ki bu sana hissettiklerimi açığa vurup harekete geçmemi sağlayabilecek olan tek şeydi- ortadan kayboldun. Beni hiç umursamadığını düşündüm. Patronuma yaptığın şey olmasa seni aramaya bile kalkışmazdım..."

Kira birden susup döndü, kazağını başının üzerinden geçirip çekiştirdi. O da gücüne dayanamayıp yırtıldı ve üzerinden bir panço gibi sarktı. Mencheres sıçrayıp kalktı, Kira'nın kolunu tuttu ve onu tekrar kendine çevirdi. Mencheres'in göğsünde bir şey sıkışmıştı. *Bu da neydi böyle?*

"Beni mi arıyordun? Ne zaman?"

Kira'nın dudaklarından sert bir kahkaha yükseldi. "Patronumu hipnotize etmenden sonra. Paranormal bir yanı olabilecek eski dosyalarda bulduğum her yere gittim. O gece neden striptiz kulübündeydim sence? Bir kayıp kişi vakasını araştırmıyordum. Jennifer'ı bulmam tesadüftü.

Oraya seninle temasa geçmemi sağlayacak bir şey aramaya gittim. Çünkü aramızda o tutsak-gardiyan ilişkisi yokken seni tekrar görmek istemiştım.”

Mencheres birkaç saniye boyunca konuşmadı. Kira o gece o kulübe onu aramaya mı gitmişti? Başka gecelerini de onu arayarak mı geçirmişti? Kira gerçekten Mencheres’e karşı, Mencheres’in ona karşı hissettiği açıklanamaz, ısrarcı çekimi hissetmiş olabilir miydi? Kira’nın onu başka bir amaçla aradığını düşünmek mantıklı değildi. Kadının kişiliği, bir vampirin zaman zaman tehlikeli olan yakınlığının peşine düşen, ölmeyenlere yavaşan insanlarınki gibi değildi. Mencheres’e başka bir şey için de ihtiyacı yoktu. Onu terk etmeden önce ona kız kardeşinin ömrü boyunca ihtiyaç duyacağı kadar kan bırakmıştı.

Kira yeşil gözlerinden yansıyan ay ışığıyla ona baktı. “Bir şey söyle. İstersen peşine düşmekle aptallık ettiğimi, bunun için vampire dönüşmek zorunda kalmayı hak ettiğimi söyle. Bu bile sessizlikten iyidir.”

Kadının çıplak dürüstlüğü Mencheres’in her zamanki temkinli konuşmasından çok farklıydı. Mantiğı onu uyandırıyor, Kira’ya haklı olduğunu söylemesini istiyordu. Korumucusu olmadan vampir dünyasına dalan bir insanın genellikle ciddi sonuçlarla yüz yüze geldiğini söylemesi gerekiyordu. Kira’ya yalan söylemesi, onu diğer mallarından daha fazla umursamadığını iddia etmesi gerekiyordu. Ama soğukkanlı mantığı kadının bakışlarının ağırlığı altında yerle bir oldu ve Mencheres ona, kadının ona gösterdiği saf dürüstlikle cevap verdi.

“Ben vampirlerden ve insanlardan oluşan büyük bir soyun ustasıyım ve evet, genelde insanların yerine düşünürüm. Ayrıca neredeyse, sevdiğim herkese ihanet ettim. Buna karımın cinayetine ortak olmak ve dengimden önemli bilgiler saklamak da dahil. Diğer günahlarım sayılamayacak kadar çok ve yakın geleceğimde kesin olarak ölüm var. Bu yüzden yeni durumuna alışır alışmaz beni unutsan iyi edersin, Kira.”

Kira ona o sakin, delici bakışlarla bakmayı sürdürse de yüzünde şok ya da tiksinti belirmedi. Her an sözlerinin kadının kafasına dank etmesini ve Kira’nın tepkisinin değişmesini bekleyen Mencheres konuşmadı ama dakikalar geçmesine rağmen Kira’nın yüzündeki o düşünceli ifade değişmedi.

“Acıkmaya başladım,” dedi Kira sonunda ve arkasını döndü, ormanın içinden eve doğru yürümeye başladı.

Mencheres uzaklaşan kadının sırtına hayretle baktı. Kira onu neden kınamamıştı? Aynı şeyi başkalarına söylese karakterini yerden yere vurmak için bir saniye bile beklemezdi. Dahası Mencheres, Kira’nın açlık krizinin yaklaştığını hissetmemişti. Şimdiden açlığını saklamayı mı öğrenmişti? Belki de acıkacağını önceden tahmin etmeyi öğrenmişti.

Mencheres başını hafifçe salladı, gömleğini yerde bırakarak Kira’nın peşinden gitti. Zaten bu geceyle ilgili yeterince acı verici anısı olacaktı. Bir de ona işkence edecek, elle tutulabilir bir hatırıya ihtiyacı yoktu.

Buna rağmen dudaklarını son bir kez yalayarak Kira’nın tadını özüksedi ve kadının üzerinde nasıl zevkle ürperdi-

ğini hatırladı. Kira'nın onu aradığını, arzusunun yalnızca yeni, kontrol edilemeyen duyularından kaynaklanmadığını bilseydi onu reddedecek gücü kendinde bulabilir miydi?

Hayır. Bu cevap içinin her noktasında yankılandı ve bu sesi derhal acı verici bir başka soru takip etti.

Şimdi bunları bildiğine göre Kira'dan uzak duracak gücü kendinde bulabilecek miydi?

On Sekiz

KIRA İÇİNDE HALA BİR YUDUM SIVI OLSA DA kendini fincanı bırakmaya zorladı. Fincanı masanın üzerinden Gorgon'a doğru kaydırды.

“Doydum.”

Bunlar şimdiye kadar sarf ettiğı en zor sözcükler olabilir ama içinde uluyan açlık o fincanı masadan kapıp içindeki kanı son damlasına dek yalamasını talep etse de gururunun kabardığını hissetti.

Gorgon ona sıırttı. “Daha ölmeyen oluşunun beşinci gününde. Bayağı güçlüsün ha?”

Kira yüzünde gergin bir tebessümün belirmesine izin verdi. “Yıllarca rejim yapmak biz kadınları konu iştahımızı kontrol etmek olduğunda epey güçlü kılıyor. Tatlılara hayır demenin vampirliğe hazırlık kampı olduğunu kim tahmin ederdi?”

Gorgon gülerек fincanı aldı ve kalan kanı lavaboda duruladı. Kira, Gorgon'un kan torbalarından hiç kan içme-

diğini fark etmişti ama her gece birkaç saatliğine ortadan kayboluyordu. Kira onun sürekli aynı bağışçılardan kan almadığını ya da en yakındaki komşularının anemik olmadığını umuyordu.

Gorgon buzdolabından bir şişe su alıp Kira'ya attı. Kadın bunu içerken tadından dolayı yüzünü buruşturdu ama vampirliğinin ilk iki haftasında su içmesinin önemli olduğuna dair uyarılmıştı. Sanki yeni bedeni kandan aldığı bütün besini yakıp bitiriyor, geride Kira'nın güneşte fazla uzun süre kalmış bir üzüm gibi görünmesine engel olacak bir şey bırakmıyordu. Kira tuvalete gitmesi gerekmezken bir şeyler yiyip içebilmesinin nasıl mümkün olduğunu sormamıştı. Bazı vampir gizemlerinin açıklanmasına henüz hazır değildi.

Duruma iyi yanından bakılacak olursa bir daha regl sıkıntısı çekmesine gerek kalmayacaktı ama anne olma ihtimalinin sonsuza dek elinden alınması acı vericiydi. Tina da hastalığından dolayı aynı dertten mustarıptı. Kira çocuğu olmayacak diye ümitsizliğe kapılıp yas tutacak değildi, özellikle de gelecekte, yeni hayatının kapsadığı her şeye uyum sağladığında bir çocuk evlat edinebilecekken.

“Şimdi.” Gorgon elinde bir yumurta kutusuyla döndü. “Bunu tekrar deneyelim.”

Kira yumurta kartonuna hüsrana ve azim karışımı bir ifadeyle baktı. Yeni vampirler için basit kurallardan biri de, yumurta kartonlarını yumurtaları kırmadan tutamadıkları takdirde insanların yakınında bulunmamaktı çünkü onları da bir dokunuşlarıyla ezebilirlerdi.

Kira son birkaç günde hatırlamak istediğinden çok yumurta kartonu ezmiş, elleri hatırlamak istemediği miktarda yumurta sarısıyla kaplanmıştı. Tırnaklarını ne kadar fırçalarsa fırçalasın o yapış yapış maddenin bir kısmı hala tırnaklarının arasındaymış gibi hissediyordu. Ama gelişme kaydetmeye başlamıştı. Artık kapıları yerinden sökmeme-yi, yerde ayak izi yerine delik bırakmamayı başarıyordu ve son tuttuğu kartonun içindeki yumurtalardan yalnızca birini kırmıştı.

Kira, Gorgon'un yanma gitti, kartona uzanırken kendi kendine tekrarladı: *Nazik ol, nazik ol...* Kartonun yumurtalardan hiçbirini eline akmadan Gorgon'un açık ellerinden almayı başardığında sırıttı.

"Hah!" Görünüşe bakılırsa ellinci deneme uğurluydu.

Gorgon'un tebessümü gurur doluydu. "Şimdi, kutuyu açıp yumurtalardan birkaçını kırmadan çıkarabilirsen insanlara yaklaşmaya neredeyse hazırsın demektir."

Kira kutuyu çok yavaşça açtı ve bir yumurtanın tepesine dokundu. Yumurta kırılmayınca içi rahatladı. Şimdi yapması gereken tek şey onu kutudan çıkarmaktı.

Gözünün kenarıyla Mencheres'in mutfakın önünden geçtiğini gördü. Son zamanlarda onu hep böyle gözünün ucuyla görüyordu. Mencheres ondan tam olarak kaçıyor denemezdi ama daima yapacak başka işleri vardı. Bunu kabaca yapmıyordu. Sanki onunla zaman geçirmemeye çalışıyor ama ondan tamamen uzak durmaya içi el vermiyor gibiydi. Orada olmasına rağmen tam olarak orada değilmiş gibi davranmasının ardında yatan neden Kira'nın merakını

uyandırıyordu. Ondan çok daha yaşlı ve bilgili olan usta vampir, aralarında geçen şeyden sonra gerçekten *utangaçlık mı ediyordu?*

“Yumurtayı çıkar,” diye onu teşvik etti Gorgon.

Kira serin, oval yumurtayı üç parmağıyla tuttu ve onu kaldırmak için elinden geldiğince yumuşak bir baskı uyguladı. Yumurta titredi ama patlamadı. *Tina’yı düşün*, dedi Kira kendi kendine. Bu bir yumurta değildi, kız kardeşinin eliydi ve Tina’yı tekrar gördüğünde elini kızın canını yakmadan tutacaktı...

Yumurta kartondan tek parça halinde çıktı. Gorgon neşeyle bağırdı. Kira neredeyse heyecandan olduğu yerde sıçrayacaktı ama yer tahtalarını kırmak o anı mahvederdi. Elinde yumurtayla başını kaldırdığında Mencheres’in de onu izlediğini gördü. Adamın yüzünde hoşnut bir ifade vardı ama bu ifade göz göze geldiklerinde derhal donuklaştı.

Hala Bay Soğuk’u oynuyoruz demek, diye düşündü Kira ve dikkatini yeniden yumurta kutusuna yöneltti. “Bir tane daha almayı deneyeceğim,” dedi Gorgon’a.

Gorgon sırtıttı. “Hadi bakalım.”

Kira boş eliyle bir başka yumurtaya uzanırken düşünceleri yine Mencheres’e yöneldi. Mencheres’in ormandaki itirafından sonra Kira onun gerçekten görünmeye çalıştığı kadar aşağılık olup olmadığına kafa yormuştu. Sonuçta bir adam kontrol manyağı, acımasız bir piç olduğunu kabulendiğinde, Kira “Ooo, çok seksi!” diye düşünecek son insandı. Daha önce bu tür bir ilişki yaşadığı için bunun ro-

mantık ya da seksi bir yanının olmadığını biliyordu. Ama Mencheres kendini çirkin bir biçimde resmetmiş olsa da davranışları sözleriyle çelişiyordu.

Tanıştıkları ilk hafta Kira'yı zorla evinde tutmuş ama olabildiğince özgür bırakmaya çalışmıştı. Sonra ırkının gizliliğine karşı risk oluşturmalarına rağmen Kira'yı serbest bırakmış, ayrıca Tina'nın ortalama uzunlukta bir ömrü olabilsin diye tedavi için Kira'ya kendi kanını bırakmıştı. Sonra Flare, Kira'yı ele geçirdiğinde onun yardımına koşmuş ve kadını hiç duraksamadan iyileştirmişti.

Radje'nin ultiatomundan sonra da Kira için yapabileceği tek şeyi yapmıştı. Onu ölü olmaktan kurtarmış, hayata döndürmüştü. Ve o uçakta uyandığından beri de, onun masum insanları öldürmesine engel olma amacı taşıyan kurallar dışında tek bir koşul ya da kısıtlama getirmemişti. Kira istediği her şeyi yapmakta tamamen özgürdü ve buna istediği kişiye telefon etmek, e-postalarını kontrol etmek, hatta ödünç alınmış giysilerle idare etmek zorunda kalmamasın diye internette alışveriş yapmak da dahildi. Mencheres, Kira'nın açlığını ve yeni gücünü kontrol etmeyi başardığı anda gitmekte özgür olacağını da defalarca söylemişti. Kira'yı yine serbest bırakacaktı.

Kira bir başka yumurtayı çıkarmak üzere çekmeye başlarken Gorgon ona, "Nerdeyse olacak," diye cesaret verdi. Yumurtanın beyaz yüzeyinde incecik bir çatlak belirdi. Kira dudaklarını büzdü ama durmadı. İki saniye daha geçtikten sonra yumurta elindeydi ve pürüzsüz yüzeyinde minicik bir zikzak olsa da içindekiler dökülmemişti.

“Onları kırmadan geri koyabilirsen iş tamam demektir,” diyen Gorgon ona göz kırptı.

Kira dikkatini yumurtaları yeniden kutuya koymak ile Mencheres’in söylemediği ya da yapmadığı şeyler arasında bölüştürdü. Geçen gece Mencheres’in ihtiyacını hissetmişti ama Mencheres’ten onunla sevişmesini istediği halde adam bunu Kira’nın yeni duyularının etkisi altında olmasına bağlayarak reddetmişti. Sonra Kira’ya sanki kadının onu kınamasını istermiş gibi kendisiyle ilgili iğrenç şeyler anlatmıştı. Mencheres diğerlerini hiçe sayan biri gibi davranmıyordu. Olağanüstü güçlüydü ama bununla hava atmıyordu. Aslında Kira şimdiye dek onun bu gücünü yalnızca diğer insanların yararına kullandığını görmüştü. Kendisi Mencheres’in yerinde olsa yeteneklerini sürekli kullanırdı. Kışının üzerinde oturup dinlenirken kanını ve suyunu ısınlayarak ayağına getirirdi. Kira’nın nesneleri hareket ettirme gücü olsa, biri trafikte önünü kestiği takdirde ne yapacağını ancak Tanrı bilirdi.

Hayır, Mencheres istediği kadar acımasız olduğunu iddia etsin, söylediğinden çok daha iyi biriydi. Kira’ya yeni durumunu kontrol etmeyi başardığında onu unutmasını salık vermiş olsa da kadının bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Kira gözünün ucuyla, Mencheres’in her zamanki dik, soylu duruşuyla kayarcasına yan odaya geçişini izledi. Adamın kıcı pantolonunun arkasını günahkar bir seksilikle dolduruyordu.

Hayır, Kira’yı o kadar kolayca korkutup kaçıramayacaktı. Kira, Mencheres’in konu kendisi olduğunda

etrafına ördüğü o duvarı yıkacaktı. Sonra aralarındaki, Mencheres'in yok saymak için bu kadar çabaladığı bağın gerçekten kuşkulandığı kadar güçlü olup olmadığını görecekti.

Yumurtaları tekrar karton kutuya yerleştirdi, başarısına gülümsedi ve bir sonraki hamlesini planlamaya başladı.

Hodri meydan.

Mencheres yatak odasının kapısının açıldığını duydu ama gözlerini açmadı. Küvetteki sıcak su yatıştırıcıydı. Gorgon'un temiz çamaşırlarını bırakması gibi önemsiz bir şey için suyun altındaki geçici huzurunu bozmak istemiyordu. Arkadaşına kendi ufak tefek işlerini kendisinin göreceğini söylemiş olsa da Gorgon bunları onun yerine yapmakta ısrarcıydı.

Aslında Mencheres'in modern bir çamaşır makinesini nasıl çalıştıracağını çözmesi en fazla birkaç dakikasını alırdı. Genelde kaldığı her evde çok sayıda vampir ve insan hizmetkarı olduğundan böyle işleri hep başkaları onun yerine yapagelmmişti.

Derken Mencheres bir tıkırtı duyup gözlerini açtı. Küvetteki suyun oluşturduğu örtünün ardından baktığında kapının eşiğinde Kira'nın durduğunu, ince parmaklarıyla kapının pervazında tempo tuttuğunu gördü.

Bir saniye sonra başını sudan çıkardı. İçi birden endişeyle dolmuştu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Kira ve banyoya girip lavabo tezgahına yaslandı. "Gorgon yürüyüşe çıktı. Bu herhalde kendine ak-

şam yemeği bulmaya gittiği anlamına geliyor. Ben de kendimi biraz yalnız hissettim.”

Kadının yeşil gözleri berrak ve art niyetsizdi ama Mencheres onun sözlerinin doğru olduğundan şüpheliydi. Kira daha önce bırakın onu banyodayken şaşırtmayı, yatak odasına bile girmemişti. Kira’nın bütün hareketleri planlıydı. Ama Mencheres nasıl bir plan olduğunu bilmiyordu. Henüz.

“Yalnız mı?” diye tekrarladı Mencheres tek kaşını kaldırarak.

Kira omuz silkti. “Tanıdığım herkes bu saatte uyuyor ve biraz daha televizyon izlersem delirmem işten değil. Açlığımla gücümü zorlukla kontrol edebildiğim için Gorgon dönene kadar evde volta atıp strese kapılmak yerine seninle konuşmanın daha iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Yanlış mı yaptım?”

Kadının bakışlarında yine art niyet yoktu ama bu kez hafif bir meydan okuma vardı. Mencheres dudaklarının seğirdiğini hissetti. Kira, Mencheres’e, hayranlık uyandırıcı gelişimine ket vurma pahasına onu kovması için meydan okuyordu. Mencheres kadının bunu nereye vardıracağını merak etti.

“Hayır. Elbette kalabilirsin.”

Geniş küvetin kenarına sırtını yasladı, parmaklarını birleştirerek başının arkasına koydu. Kira’nın bakışları göğsünde gezindikten sonra daha aşağı, suyun içine kaydı, duraksadı, sonra yüzünde hafif bir sırıtiş belirdi.

“Köpük. Birden ona kadar numaralandırmak gerekirse köpük banyosu, toprak kadar yaşlı, sert bir vampirin hoşla-

nacağına ihtimal verdiğim şeyler arasında ancak sıfır puan alır. Beni daha fazla şaşırtabilecek tek şey, sudan bir lastik ördek çıkarman olur.”

Mencheres dudaklarındaki bir başka, daha güçlü kıpırtıyı bastırdı. “Banyo oyuncakları yalnızca en yaşlı, en öldürücü vampirlere ayrılmıştır. O kutsal aşamaya ulaşmam için bir asır daha yaşamam, bin adam daha öldürmem gerek.”

Kira, içinin sıkışmasına sebep olan kadınsı, gırtlaktan gelen bir sesle gülererek Mencheres’e son birkaç gündür neden onunla zaman geçirmek istemediğini hatırlattı. Kasıklarında sert bir karıncalanma baş gösterdi, bedeninin sessiz talebi onu kanını oraya göndermeye itti. Mencheres bunu yok saydı, kasıklarının istedikleri şeyi yapmasını çaresizlikle beklemek yerine böyle şeyleri kontrol edebildiğine memnundu.

“Eee, nasıl gidiyorum?” diye sordu Kira. Kendini yukarı çekip tezgahın üzerine oturdu. Tezgah ellerinin ilk dokunuşuyla gıcırdadı ama Kira tezgahı kıracak kadar güç uygulamamıştı. Bu da hayranlık verici bir gelişmeydi.

Mencheres gözlerini kapattı. Belki de Kira’ya bakmayı sürdürmezse bedeninin dürtülerini yok saymaya devam etmesi daha kolay olurdu. Kadının odayı dolduran, yakınlığıyla Mencheres’i kışkırtan kokusunu almak yeterince büyük bir işkenceydi zaten.

“Çok iyi gidiyorsun. Birkaç gün içinde sana insanlardan nasıl besleneceğini göstereceğiz. Bunu yardımsız yapabildiğinde burada kalmana gerek kalmayacak.”

“İnsanlardan beslenmek istemiyorum,” dedi Kira. Sesinde az önceki neşesinden eser kalmamıştı. “Kan torbalarıyla beslenmeye devam edeceğim. Isıtıp fincana koyarım. Sert bir kahve içiyormuş gibi davranabilirim. Birini ısıtırıp tenini delmek... Hayır, bunu yapmak istemiyorum.”

Mencheres gözlerini açmadı. “Bu tercih ettiğin beslenme yöntemi olmasa da bunu yapmalısın. Açlığın kan torbalarına ulaşamadığın bir yerdeyken kendini gösterirse bir insana zarar vermeden nasıl besleneceğini bilmen, tecrübesizliğinden dolayı o insanı sakatlamandan ya da öldürmen-den daha iyidir.” Mencheres, Kira’nın dudağını ısırdığını neredeyse duyabiliyordu.

“Haklısın,” dedi kadın en sonunda.

Mencheres, doğrudan damardan gelen kanı bir kez tattıktan sonra kan torbalarına dönmesinin pek muhtemel olmadığını ona söylemeye zahmet etmedi. Taze kanla plazma torbalarının tadı kıyas kabul etmezdi. Taze kandan alınan enerji bile yerine konan her şeyden daha güçlüydü.

“O pis polisin elinde sana karşı nasıl bir koz var?” diye sordu Kira. Konunun böyle aniden değişmesi Mencheres’i o kadar şaşırttı ki adam gözlerini açtı.

Az kalsın içini de çekecekti. Radje’yle aralarında binlerce yıldır sürüp giden husumeti kısa bir açıklamayla özetleyebilecek olsa bile bunu yapmak istemiyordu. Diğer yandan, aralarındaki kinin Kira’nın ölümlülüğünü kaybetmesine yol açtığı düşünülürse bu soruya cevap vermeyi reddetmesi adil olmazdı.

“Radje her bir varisin belirli bir süre boyunca insan tebaasına hükmetmesine izin verilen bir hükümdar soyundan geliyor. Her bir saltanatın başında, varis vampire dönüştürülerek ona ölümsüz olma şansı veriliyordu ama bu aynı zamanda varisin yaşayan bir çocuğu olmayacağı anlamına geliyordu. Varisin karısına eşler bulunur, doğan çocuklardan biri yeni varis seçilirdi. Bu sistem nesiller boyu uygulandı, ta ki Radje tahta geçene dek. Radje ona verilen saltanat süresi dolduğunda tahttan inmek istemedi. Halefi, saltanatının sonunda gizemli bir biçimde ölünce yeni bir varis seçme görevi Radje’ye düştü. Birini varis ilan etme işini erteledi ve onun yerine tahta yine kendisi geçmek istedi. Radje’nin itirazlarına rağmen bir varis seçildi ama Radje yine tahttan inmeyi reddetti ve yeni varisin halka hükmetme yeteneğinden kuşkusu olduğunu iddia etti. Varisin hayatına kastedilince Radje’nin atası araya girip onu zorla krallıktan attı. Sonradan, normalde Radje’ye verilmesi planlanan armağan onun yerine yeni varise verildi. Radje’nin nefreti o günden bu yana hiç azalmadı.”

Kira yüzünde sempati, anlayış ve biraz da öfkeyle ona baktı. “Radje’nin öldürmeye çalıştığı diğer varis sendin.”

Mencheres başını eğdi. “Evet.”

Kadının yeşil gözleri onunkilerden ayrılmadı. “Radje yerine sana verilen o armağan neydi?”

“Armağan kişiye göre değişiyordu ama bana verilen ek güç insanların aklını okuma, geleceği görme ve sadece düşüncelerimi kullanarak insanlarla nesnelerin yerini bulma ve onları kontrol etme gücüydü.”

Kira'dan kahkahaya benzer bir ses çıktı. "Ah, öyle önemsiz şeyler demek. Bu, Radje'nin kendi suçu ama bunu itiraf edemeyecek kadar hırslı olduğuna göre senden nefret etmesine şaşmamak gerek. Bundan çok daha ufak kıskançlıklar için dünya savaşları çıktı."

Evet, öyleydi ve eğer Mencheres insanların asırlar boyu yaptığı savaşların kaçının bazı usta vampirler arasındaki kinlerden kaynaklandığını söylese Kira herhalde çok şaşırdı.

"Yani vampir olmadan önce bir tür reistin, öyle mi?"

Mencheres ona hafifçe gülümsedi. "Öyle bir şey."

"İnsanların yerine düşünmeye alışkın olmana şaşmamak gerek," diye mırıldandı Kira. "Tıpkı bugünün siyasetçileri gibi."

Mencheres kadının sesindeki alaycılığa gülmemek için kendini zor tuttu. "Mutlak güç insanı mutlaka yozlaştırır," diye alıntı yaptı.

Kira tezgahıdan aşağı atladı, zemin ayağının bastığı noktada gıcırdayınca yüzünü buruşturdu ama altındaki yer karsu kırılmayınca rahatlamış göründü.

"Ve Radje bütün kinini de yanına alıp vampir dünyasında polis görevi yapan biri haline geldi. Tuhaf bir seçim gibi."

Mencheres omuz silkti. "Kanun Gardiyanları vampirler arasında en yüksek konumdadır. Radje bir tür güce ulaşamayınca başka tür bir güç elde etti."

Kira düşünceli görünüyordu. "Ben de polis olmak istemişim. Ama olmadı."

Mencheres meraklanmıştı. Kira çok azimli bir kadın olduğunu kanıtlamıştı. Onu bu hedefe ulaşmaktan ne alıkoymuş olabilirirdi?

“Ne oldu?”

Kira ona bir bakış attı. “Sana anlatmamı istiyorsan ayaklarımı küvetine sokmama izin vereceksin. Anılarda yapacağım *bu* yolculukta beni gevşetecek bir şeylere ihtiyacım olacak.”

şimdi Mencheres’in merakı gerçekten kabarmıştı. Başını eğerek küvetin kenarını işaret etti. Kira ayakkabılarını çıkardıktan sonra düz kenara dikkatle oturdu. Mencheres ona daha fazla yer açmak için bacaklarını çekti ama bu gerekli değildi. Suyun altında dinlendiğinde vücudunun hiçbir yeri açıkta kalmasın diye oldukça geniş bir küveti vardı.

Ayakları, sonra da baldırları suyun içinde kaybolurken Kira zevk dolu bir ses çıkardı. Mencheres gözlerini, Kira elbisesinin eteklerini dizlerinin yukarısına dek sıyırdığı için fazlasıyla çıplak ve yakınında olan güzel bacaklarına değil onun yüzüne dikti.

“Sana bazen sezgilere kapıldığımı söylemiştim. On yedi yaşındayken bir arkadaşımın ağabeyiyle ilgili bir hisse kapıldım ve o his *tehlikeydi*. Yüzeyde bunun için hiçbir sebep yoktu. Pete atletikti, popülerdi, polislerle dolu bir aileden geliyordu ve liseden mezun olduktan hemen sonra polis olmuştu. Bana kalırsa Pete’in beni fark etmesinin tek sebebi kız kardeşiyle takıldığım zamanlarda ondan kamamdı.”

Mencheres alaycı bir tavırla hafifçe gülmekten kendini alamadı. “Tabii ya, eminim bunun zekanla ya da güzelliğinle hiç ilgisi yoktur.”

Kira ona yan yan baktı. “Pete’in peşinde en az benim kadar zeki ve güzel birçok kız vardı. Ama beni etkilemeye çalışmaya başladı. Ben de içimdeki, onunla ilgili uyarı hissinin yok saydım çünkü henüz içgüdülerime güvenmeyi öğrenmemiştim. Çıkmaya başladık. Başta her şey iyiydi ama sonra Pete’in kıskançlığı beni endişelendirmeye başladı. Arkadaşlarımla zaman geçirmemden nefret ediyordu. Başka erkeklerin bana bakmasına bile katlanamıyordu. Mezuniyetten hemen önce Pete’ten ayrıldım. Beni korkutuyordu.”

Yatak odasında Mencheres’in telefonu çalmaya başladı. Kira o yöne baktı. “Telefona bakman gerekiyor mu?”

“Bekleyebilir.”

Bones’a verdiği zarfı düşündü. O zarfta Kira’yla ilgili bütün bilgiler -Gorgon’un topladığı ve Mencheres’in, Kira hakkında ne kadar az şey bilirse onu düşüncelerinden silmesinin o kadar kolay olacağı düşüncesiyle bakmayı reddettiği bilgiler- vardı. Şimdiyse Mencheres hiçbir şeyin, arayanın Bones olduğunu haber veren telefon melodisinin bile, Kira’nın geçmişinin bu bölümünü öğrenmesine engel olmasına izin vermeyecekti.

“Annem biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra bakteriyel menenjit oldu. Tina’yla ikimiz ne olduğunu anlayamadan öldü. Yıkılmıştık. Pete işleri ele alıp cenaze için bize yardımcı oldu, her şeyi halletti, inanılmazdı. Daha önce yaptığı her şey için özür diledi, hatalarını fark ettiğini ve be-

nimle evlenmek istediğini söyledi. Emin değildim ama... Çocuk Esirgeme Kurumu'nun gözü Tina'nın üstündeydi. Daha on altı yaşındaydı. Babam *onun* babası değildi ve gerçek babası onu istemiyordu. Pete'le evlendiğim takdirde Tina onların *istikrarlı ev ortamı* olarak gördüğü şeye sahip olacak ve evlatlık verilmeyecekti. Bu yüzden daha on dokuzuma basmış olmama ve şüphelerim olmasına rağmen Pete'le evlendim."

Kira susup Mencheres'e kuru kuru gülümsedi. "Senin de tahmin edebileceğin gibi Pete mucizevi bir biçimde değişmemişti. Sahiplenici tavrı daha beter bir hal aldı. Çok geçmeden arkadaşlarımı bir bir kaybettim, üniversiteyi erteledim. Ailemden görebildiğim tek kişi Tina'ydı çünkü kardeşim bizimle yaşıyordu. Çok mutsuzdum ama Pete'i terk etmeden önce Tina'nın on sekizine basmasını beklemeye karar verdim. Sanırım Pete niyetimden kuşkulandı. Öfke krizleri kötüleşti ve beni dövmeye başladı."

Mencheres hiçbir şey söylemedi ama şu Pete'i bulup öldürebilmek için Gorgon'a, Kira hakkında topladığı bilgilerin bir kopyasını çıkarması emrini çoktan aklına yazmıştı. Evet, o tip adamları bilirdi. Hayır, onlar hiç değişmezdi.

"Morlukları Tina'dan saklamaya çalışıyordum çünkü zaten hastalığından yeterince çekiyordu. Sonra bir gün tavan arasında temizlik yaparken bir kutuda birkaç poşet beyaz toz ve bir tomar para buldum. Pete'in ne yaptığını anlamam için dahi olmama gerek yoktu. Duruma müdahale edeceğini umarak ortağını aradım ama bu bir hataydı. Pete bunu inkar etti, deli olduğumu söyledi. Ortağı da bu

bilgiyi görmezden geldi ve Pete beni kendimden geçene kadar dövdü. Paradan ya da uyuşturucudan başka birine bahsedersem beni öldürmekle tehdit etti. Ondan sonra eve olmadık saatlerde hiç tanımadığım tipler gelmeye başladı. Pete'in uyuşturucu sattığını ya da daha beter bir şey yaptığını biliyordum ve Tina yüzünden bu beni çok korkutuyordu. Pete beni neyle tehdit etmiş olursa olsun yine de yardım bulmam gerekiyordu. Mack Davis adında, düğünümde tanıştığım yaşlı bir polis vardı. Pete onun İçişleri Bakanlığı'nda çalıştığını söylemişti. Ben de adamı görmeye gittim.”

Sesi hikayeyi anlatırken kullandığı düz, duygusuz tondan çıkıp yumuşadı, yoğunlaştı. Yalnızca bu yumuşama bile, Mencheres'in Mack Davis'in Kira'yı hayalkırıklığına uğratmadığını anlamasına yetti.

“Mack bana inandı. Pete'i yakalamak için kendi başına ona tuzak kurdu. Çünkü Mack işi normal kanallardan halletmeye çalışsa Pete'in çoğu polis olan ailesinden birinin muhtemelen ona haber uçuracağını biliyordu. Videolar, kayıtlar ve benim ona verdiğim şeyler sayesinde Mack bir ay içinde doğruca başsavcıya gidecek kadar delil toplamıştı. Pete ve işe karışan iki memur daha uyuşturucu ticareti yaptıkları için tutuklandı. Ben Pete'in duruşmasındaki tanıklardan biriydim. Hakim onu otuz yıla çarptırdı ama Pete cezasının ilk yılında hapisanede öldürüldü.”

Kira susup doğruca Mencheres'in gözlerine baktı. “Onun aleyhinde tanıklık ederken hapisanede hükümlülerin eski polislere nasıl davrandığını biliyordum. Mack'i

ilk görmeye gittiğimde içten içe bunun Pete'in ölümüyle sonuçlanacağını da biliyordum. Ama bir parçam onu hala sevse de bunu yaptım. Pete'in ailesi bana katil diyor ama onu öldürmedim. Hareketlerini seçen Pete'i ve kaderini mühürleyen o oldu. Ölümüne üzülüyorum ama kendimi ve kardeşimi kurtardığım için pişman değilim.”

Sonra mütevazı bir tavırla omuz silkererek başka tarafa baktı. “Mack gibi tek bir iyi polisin bile sayısız kötü polisin sebep olduğu zararı telafi edebileceğini gördükten sonra polis akademisine gittim. Çok başarılıydım ama polislik sertifikamı almama rağmen hiçbir polis birimi beni işe almadı. Pete'in ve diğer polislerin arkadaşları adıma karalamıştı. Bu yüzden polis memuru olmak yerine Mack'in bulduğu işe girerek özel dedektif olmak için eğitim aldım. Şu an aldatan eşleri kovalamaktan ve tonlarca evrak işiyle uğraşmaktan başka pek bir şey yapmıyorum ama bir gün insanların hayatlarında fark yaratabilme ihtimalim var. Mack bir yıl önce öldü. *Bir hayat kurtar*, derdi her fırsatta. Onun sloganı buydu. Ölmeden önce bir sürü hayat kurtardı ve şimdi benim hedefim de aynısını yapmak.”

On Dokuz

MENCHERES'İN İÇİNDE SAYISIZ DUYGU BİRBİ-riyle çarpışıyordu. Kira'ya kötü muamele eden adamın ölmesinin verdiği tatmin hissi. Kadının o kadar genç yaşta bile gösterdiği cesarete duyduğu hayranlık. Ona yardım eden insana duyduğu minnet. Kanunu lekeleyenlere sadık kalmak için Kira'dan mesleğini yapma fırsatını esirgeyen polislere duyduğu öfke. Ama empati bütün bu duyguları bastırıyordu. Mencheres, Kira'nın, cinayeti işleyen kendisi olmasa da bir zamanlar sevdiği birinin ölümüne sebep olduğu için nasıl ıstırap çektiğini biliyordu. Evet, Mencheres bu kararı vermenin, sonra da o acı, kanlı sona dek taşımak zorunda olmanın acısını yakından tanıyordu. Bunun ne kadar ağır bir yük olduğunu çok az insan öğrenmek zorunda kalırdı.

Üç hafta önce o deponun yakınlarında olan o kadar insan arasından sesini duyan ve o kapıdan giren kişinin Kira olması tesadüften öte bir şey olmalıydı. Kader olmalıydı.

Mencheres'i bekleyen o karanlık düşünöldüğünde, belki de Kira'nın kaderinde onun tarafından vampir yapılmak vardı sadece. Kira'nın Mencheres'in hayatındaki yeri kısa sürede değişmiş, kadın onun için çok önemli hale gelmişti. İki bin yıldır hiç kimse Mencheres'in hareketlerinde, düşüncelerinde ve duygularında bu kadar büyük bir değişiklik yaratamamıştı. Mencheres'in uzun, savaşlarla dolu yıllar boyunca hayatta kalmasını sağlayan hep o soğuk mantığı olmuştu ama ne zaman Kira'nın yakınında olsa mantığı onu terk ediyordu. Yaklaşan o karanlık boşluğu bertaraf etmek istiyorsa en büyük şansı Kira'yı kendinden uzaklaştırmaktı. Mencheres'in de gayet iyi bildiği gibi, mantığı yerine duygularıyla hareket edenlerin öldürölmesi çok daha kolay olurdu.

Ama Kira'ya bakarken fark etti ki ne mantığı umursuyordu ne de ölümü. Tekrar çalmaya başlayan telefon da umrunda değildi.

Mencheres suda Kira'ya doğru kaydı. Pervaneleri ateşle dans etmeye iten o merhametsiz saplantı onu da kadına doğru çekiyordu. Birkaç ömre yetecek kadar mantıklı davranmış, soğukkanlılıkla planlar yapmış ve sonunda o da boşlukla karşı karşıya kalmıştı. Belki de pervaneler onun bilmediği bir şeyi, alevlerin verdiği mutluluğun yıkımla ödenen bir bedele değdiğini biliyordu.

Mencheres de bunu öğrenmeye niyetliydi.

Mencheres ona yaklaşırken Kira'nın gözleri koyulaşarak daha yoğun bir yeşile dönüştü. Mencheres ellerini kadının iki tarafına koydu, küvetin kenarından destek alarak dizle-

rinin üzerinde dikildi. Kira'nın bacakları göğsüne sürtündü, Mencheres'ten akan sular kadının elbisesini ıslattı ama Kira geri çekilmedi. Kira, Mencheres'in bedenini yavaşça süzdü, kokusu arzularının uyandığını belli edecek şekilde tatlılaştı.

"Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum," diye mırıldandı Mencheres ve sonunda kanını gönderdiği kasıkları ısınmaya başladı.

"Bakmamamı bekliyorsan kendini azımsıyorsun demektir, Mencheres."

Kadının sesi boğuktu, isminin hecelerini onları okşuyormuş gibi uzun uzun söylemişti. Mencheres yaklaştı, bedenini Kira'nın dizlerine bastırdı. Kira ya ondan uzaklaşacak ya da bacaklarını açacaktı.

Kira onu ıslatan suya aldırmadan bacaklarını araladı ve Mencheres vücudunu onunkine yapıştırdı, tenleri birbirini bulduğunda Kira'dan yükselen iniltinin tadını çıkardı. Kadının kollarını Mencheres'in boynuna sardı, gözlerinin içine bakarken parmaklarıyla Mencheres'in saçlarını birkaç gür tutam halinde ayırdı.

"Yine yarı yolda durmaya karar vermeyeceksin, değil mi?"

Mencheres ağzını Kira'nın kulağına yaklaştırdı ve cevap vermeden önce kulağının hassas üst kısmını bir kez yaladı.

"Karımdan dokuz yüz senedir ayırdım ve başkasıyla yatmam yasaktı. Ölümünden sonra da kimse beni yeterince *çekmedi*... Seninle tanışana dek."

Kira'dan hayret dolu bir ses çıktı ve geri çekilip Mencheres'e baktı. "*Dokuz yüz senedir* sevişmedin mi?" Kira yutkundü. "İşleri ağırdan almak istediğini, birbirimizi daha iyi tanıyana dek beklemek istediğini söylemeye çalışıyorsan..."

Mencheres gülerek Kira'yı yanma, küvetin içine çekti. "Hayır, sana merhamet göstermeyeceğimi söylüyor ve seni uyarıyorum."

Mencheres, Kira'yı neredeyse bin yıldır içinde kuduran o açlıkla öptü. Kira kollarını ona daha sıkı sardı. Kira'nın ağzının tadı sarhoş ediciydi ve dilinin dokunuşu haz doluydu. Mencheres onun elbisesini çıkarıp kenara atarken sular şapırdayarak küvetten dışarı sıçradı. Kadının sutyeniyle külotunu da çıkarıp attı ve sonunda Kira'nın onunkine değen ıslak, pürüzsüz teniyle aralarında hiçbir şey kalmadı.

Kira inleyerek ellerini Mencheres'in bedeninde dolaştırdı. Mencheres ağzını aşağı kaydırarak o güzelim çene çizgisini öptü, sonra Kira'nın dolgun göğüslerine doğru indi. Ağzını önce bir göğüsle, sonra diğeriyle doldurdu ve kadının meme uçlarını Kira'nın iç çekişleri çıgıllara dönüştene, tırnakları sırtına saplanana dek emdi. Kira ona kendini kaybetmişçesine dokunmaya başladı, bacaklarını beline sardı. Kira'nın ona sarılışının verdiği his harikuladeydi. Kadının bedeninin her bir kıvrılıp bükülüğü aklını başından alıyordu ama Mencheres bu anı aceleye getirmeyecekti. Önce onu tamamen keşfetmek istiyordu.

Başını suya daldırırken Kira'nın göğüslerini okşama-ya başladı. Ağzıyla o sıkı kıvrımları keşfettikten sonra dili

Kira'nın derinliklerini araladı. Kadının tadını ilk kez aldığı içindeki şehvet dayanılmaz noktalara ulaştı. Kira'nın o ıslak yumuşaklığı bağımlılık yaratıcıydı. Mencheres'i dilini daha hızlı hareket ettirmeye, daha derine inmeye zorluyordu. Sonunda Kira'nın balının daha fazlasının tadını aldı ve kadının çılgınlıkları derinleşerek ritmik bir hale geldi. Kadının aldığı zevk Mencheres'i sersemleten, canını yakan ihtiyacını daha da şiddetlendiriyor, içindeki her şeyin gözü dönmüş bir açlıkla sıkışmasına sebep oluyordu. Kira'nın içinde olmalıydı. Onun...

Mencheres hırslayarak küvetten fırladı. O anı bölen vampire öldürücü bir darbe indirmekten onu alıkoyan tek şey asırlardır süren dostluklarıydı. Gorgon yüzünde amansız bir ifadeyle banyo kapısında dikiliyordu.

"İnanın bana, hayat memmat meselesi olmasa keyfinizi bölmezdim ama bunu görmeniz gerek. Hemen."

Kira hala kızarabiliyor olsa yanakları kıpkırmızı olurdu. Banyoda kalmak ve Gorgon'un yüzüne bir daha hiç bakmamak ona iyi bir plan gibi geliyordu ama *hayat memmat meselesi* sözleri utancına yenik düşmesine imkan vermedi. Mencheres bir özür mırıldanarak banyo kapısını kapatmış, Gorgon'un banyoya girmesine sebep olan şeyi görmeye gitmişti. Bu yüzden Kira'nın onu takip etmeden önce kendini biraz toplayacak ve bir havlu alacak zamanı oldu.

"Telefon etmeye çalıştım," diyordu Gorgon her nedense Mencheres'in bilgisayarına doğru yürürken. "Bones da aramış. Size ulaşamayınca bana da telefon etti. Telefonu

kapatır kapatmaz, şehirden dönebildiğim kadar hızlı döndüm.”

Hala çıplak olan Mencheres kollarını kavuşturmuş halde ayakta dikiliyor, sular üzerinden halıya damlıyordu. Kira, Mencheres’in sırtında bir dövme olduğunu fark etti. Sembolü tanıımıyordu ama dövmeye hayran hayran bakmaktan kendini alıkoyarak dikkatini Gorgon’un yapmakta olduğu şeye yöneltti.

“Bilgisayar açılırken sen de bana bu kadar acil olan şeyin ne olduğunu söyleyemez misin?” diye hırladı Mencheres.

Gorgon’un parmakları klavyede hızla hareket etti. “Geçen gece gittiğiniz striptiz kulübü kundaklanmış,” dedi. “O üç vampir ve çok sayıda insan ölmüş. Ama asıl sorun bu değil.”

“Ölenlerden biri Jennifer mı? Jennifer Jackson?” diye sordu Kira. Gorgon’un ölümleri böyle soğukkanlılıkla dile getirmesi onu gafil avlamıştı.

“Öyle olsa daha iyi olurdu,” diye mırıldandı Gorgon.

Kira bu cevabı duyunca içini çekti. Mencheres onu kollarına aldı, ıslak saçları Kira’nın omuzlarına düştü ve dudakları Kira’nın şakağına hafifçe sürtündü.

“Bu haber önemli olsa da bekleyebilirdi,” dedi Mencheres, Gorgon’a sert bir sesle.

Gorgon parmaklarının birkaç hızlı darbesinden sonra başını kaldırdı. “Bu bekleyemez.”

Chicago’daki haber kanallarından birinin sitesi dizüstü bilgisayarın ekranını doldurdu ve sayfanın merkezinde gece on bir haberlerinin video bölümü vardı. Kira ekranda

donmuş olan “VAMPİRCİLİK OYNARKEN BİNAYI MI YAKTILAR?” başlığını görünce gözleri irileşti. Onu sersemleten başlık değil, kendi görüntüsünü görmektir. Kira başını arkaya atmıştı ve Mencheres’in ağzı boğazına yapışmış haldeydi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Kira.

Gorgon görüntüyü başlattı ve spikerin sesi hoparlörlerden yayıldı. Kadın, itfaiyecilerin çağrıya cevap verdiklerinde buldukları, yanmış cesetlerden oluşan o iç kaldırıcı sahneden bahsetti. Kundaklama olayı şaşırtıcı bir biçimde geçen akşam değil önceki gün gerçekleşmişti. Sonradan bulunan ve on bir haberlerine yetiştirilen şey ise bir güvenlik kaydıydı. Olay mahallinde ele geçirilen tek kaset oydu ve zarar görmüştü ama hala izlenebilir kısımları vardı.

“...olaya katılanların isimlerine ulaşabilmiş değiliz,” dedi spiker, profesyonel bir ciddiyetle. “Polisler hala kimliklerini belirlemeye çalışıyor ama görebildiğiniz gibi, tuhaf bir vampir -evet, *vampir* dedim- töreni taklidi görüyoruz. Kaydı izleyelim, Robert.”

Kira kendi ölümünü dili tutulmuş halde izlerken Mencheres ona daha sıkı sarıldı. Mencheres’in kolyesini çıkardığını ve bunu kendi boğazını delmek için kullandığını gördüğünde Kira’nın eli bilinçsizce haçını kavradı. *Kolyeyi boynuma tekrar takmış olmalı*, diye düşündü uyuşmuş halde. Kolyesinin boynunda olmadığını hiç fark etmemişti, gerçi o ilk gün kan ihtiyacından öyle sersemlemiş haldeydi ki...

Kira onun boynundan kan içme işini bitirdiğinde ve kadının bedeni hareketsiz kaldığında ekrandaki Mencheres, Radje'ye, "Buna pişman olacaksın," dedi.

Kanun Gardiyanı kollarını kavuşturdu. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Ekran daralır gibi olarak Mencheres'in yüzüne yakın çekim yaptı. "Sana söz veriyorum."

Görüntü soldu ve ekranda tekrar spiker belirdi. Kadın videodaki kişilerin kimlikleriyle ilgili bilgisi olan herkesin Chicago Heights Polis Karakolu ya da kanalın haber merkeziyle iletişime geçmesini rica etti.

Kira hala tek kelime edemiyordu. *Kız kardeşim bunu görmüş olabilir*, diye düşündüğünü fark etti. Ya da erkek kardeşi, patronu, Lily ya da ofisten başka biri... Lanet olsun, yıllar önce Pete'in duruşmasına gelmiş olan polisler bile onu tanıyabilirdi. Kira'nın eski hayatına kısmen de olsa dönme şansı beş dakika içinde o striptiz kulübü gibi merhametsizce yakılmış, yerle bir olmuştu.

"Radje," dedi Mencheres tükürürcesine. "Bu onun için bile bağışlanamaz bir suç."

Gorgon ona sakince baktı. "Kanun Gardiyanı o insanları öldürüp kulübü yakanın şüphesiz siz olduğunuzu iddia ediyor."

Mencheres bu bilgiyi sindirirken Gorgon'a uzun uzun baktı. Kollarını Kira'nın bedeninden çekmedi ve kadının titrediğini hissetti.

"Kayıtta başka bir şey yok mu?" diye sordu Kira hırıltılı bir sesle. "O gecenin videosu birkaç günlük. Daha sonra

yapılmış, gerçek katili ve kundakçıyı gösterme ihtimali olan bir kaset yok mu?”

Mencheres’in bunun cevabını anlaması için Gorgon’un başını salladığını görmesine gerek yoktu. Kulüpteki odaların görüntülerinin kaydedildiğini tahmin etmişti. Radje de bunu tahmin etmiş olmalıydı ve Kanun Gardiyanı olay mahallinde suçlanmasına sebep olabilecek hiçbir şeyin kalmadığını garantilemiş olmalıydı. Hayır, Radje yalnızca vampir dünyasına mensup olan ve kaydı gören herkesin Mencheres’i suçlamasına sebep olacak görüntüler bırakmıştı.

“Bu tarihten sonrasına ait hiçbir kayıt bulunmadı ve gördüğünüz kısaltılmış bir videoydü. Videonun tamamı haber merkezinin sitesinde yok ama YouTube’da ve başka birkaç yerde var.”

“Göster bana,” dedi Kira derhal.

Gorgon, Mencheres’e baktı. Mencheres ona belli belirsiz başını salladı. YouTube’daki video birkaç tıklamadan sonra oynamaya başladı. Bu video çok daha uzundu ve Mencheres’in olay yerine varması ve Kira’yı iyileştirmesiyle başlayıp kadının cansız bedenini kollarına alıp odadan çıkarmasıyla son buluyordu.

Mencheres’in benliğinin soğuk parçası Radje’nin zekasına hayranlık duyabilirdi. Mencheres’in Kira’yı yaralayan üç vampiri üstü örtülü bir biçimde tehdit edişini, Kanun Gardiyanı’nın hükmüne duyduğu açık hoşnutsuzluğu ve sonunda Radje’yi açık açık tehdit edişini bütün dünya görsün diye kayda almıştı. Dahice.

“Yorumlara bakın.” Kira’nın sesi bomboştu. “Ölümü-mü eleştiriyorlar.”

Mencheres videonun altındaki yorumlara baktı. Dizüstü bilgisayarın kapağını aklının bir hareketiyle kapatmadan önce yalnızca, “Tanrım, amma sahte!” “Daha fazla kan olmalıydı.” “Gördüğüm en kötü oyunculuk.” “Parlayan o saçma sapan gözler de neyin nesi?” yorumlarını okuyabilirdi.

Kira kolunu çekiştirince Mencheres onu serbest bıraktı. “Ben... Bilmiyorum. Tina’yı aramam gerek. Yarın uyanıp bunu görürse aklını kaçıır. Ama ona ne söyleyeceğim?” diye geveleyerek volta atmaya başladı.

Mencheres, Radje’ye karşı hissettiği öfkeyi bastırıp sesi-ni yumuşatarak “Giyinsen iyi olur,” dedi.

“Evet. Giyineyim.” Sarsıldığı belli olan Kira odadan çıktı. Mencheres onu suçlayamazdı. Radje’nin bu şeytani hareketiyle kendi hayatından fazlasını sabote ettiğini bili-yordu.

Gorgon’un mavi gözlerine baktı. “Durum kötü,” dedi Gorgon, zaten aşık ar olan şeyi yüksek sesle dile getire-rek. “Flare, Patches ve Wraith ölmüşken, üstelik striptiz kulübü de yanmışken, bu videoyu gören çoğu vampir, Radje’nin tehditlerinizi yerine getirdiğiniz iddiasına ina-nacaktır.”

Gorgon’un da bildiği gibi Mencheres’i asıl endişelendi-ren bu değildi. Üç ustasız vampiri ve birkaç insanı öldür-mek Gardiyan Konseyi’nin ilgisini çekmezdi. Fakat vampir ırkına dair insanların internette indirebileceği kanıtlar bı-rakmak? Bu *bütün* vampirleri ilgilendirirdi.

“Bunu benim yaptığıma inanmak, Kanun Gardiyanları’ndan birinin ırkının gizliliğini bu şekilde riske attığına inanmaktan daha kolay olur, orası kesin.” Mencheres’in dudakları büküldü. “Ayrıca elimde masumiyetime dair yeterince kanıt yok. Yangın sırasında burada olduğumu bir tek sen ve Kira biliyorsunuz.”

Suçla karışmış insanlar. Radje saldırı anını iyi seçmişti.

“Hemen gitmemiz gerek,” dedi Mencheres. “Radje vampirliğinin ilk günlerinde Kira’yla bizzat ilgilendiğim, insanlarımdan çoğundan uzakta kaldığım ve yangın esnasında başka yerde olduğumu ispatlayamayacağım varsayımında bulunmuş olabilir ama aynı zamanda bizi izleyen casusları da olabilir. Gardiyanlar ya da Yürütücüler şu anda buraya geliyor olabilir.”

Gorgon ona ciddi bir bakış attı. “Siz bunu yapanın Radje olduğunu kanıtlayana kadar hiçbirimiz kanun karşısına çıkmazsak iyi ederiz. Radje sizden bir şey istiyor ama Kira’yla ben onun işine yaramayız ve masumiyet iddianızı destekleyebilecek yegane kişileriz.”

Evet, ikisi de Radje’nin hedefi olacaktı. Mencheres birlikte kaldıkları takdirde ne kadar şansları olacağını hesapladı. İhtimaller hoşuna gitmedi. Mencheres müttefiklerini toplarken birbirlerinden ayrılmalrı daha iyi olurdu. Aksi takdirde içlerinden biri yakalandığında hepsi birden yakalanmış olacaktı ve o durumda gerçek hiçbir zaman gün yüzüne çıkmayabilirdi.

“Git,” dedi Gorgon’a yumuşak bir sesle. “Nereye gittiğini bana söyleme. Bu olay sona erene dek saklan.”

Gorgon onu omuzlarından tuttu. “Müttefikleriniz sayesinde eninde sonunda Kanun Gardiyanları sizi dinlemek zorunda kalacak. Bir gün bana ihtiyacınız olursa yanınızda olacağım.”

Mencheres dostunun ellerine kısaca dokundu ve bu jest söylemeye zamanı olmayan sözlerin yerini tuttu.

“Git,” dedi tekrar.

Gorgon bir şey almadan, ardına bakmadan gitti. Zeki-ce. Zaman daralıyordu ve bir şey almakla zaman kaybetmeye değmezdi.

Mencheres çabucak üzerine bir şeyler geçirdi, yalnızca cep telefonunu, dizüstü bilgisayarını ve paltosunu aldı. Bunlar Kira dışında yanına almayı planladığı yegane şeylerdi.

Yirmi

KIRA ÇIĞLIKATAN İNSAN SESLERİ VE YAKLAŞAN bir trenin ıslığı andıran sesiyle uyandı. Trenin yolundan çekilmek için kör bir yaşama içgüdüleriyle yukarı fırladı ama iki kol onu sıkı sıkı sardı.

“Korkma. Güvendesin.”

Mencheres. Kira ondan bu sözleri kaç kez duymuştu? Artık sayısını unutmuştu.

Duvarlara yaslanmış birkaç parça büyük ekipmanın olduğu mobilyasız bir odada olduklarını fark edecek kadar uyandı. Makineler kendi iç mekanizmalarıyla vınlıyordu ve tepelerinde bir yerden gelen çığlık seslerini bir yük treninin alçalıp yükselen sesleri takip ediyordu.

“Ne oluyor?” demeyi başardı Kira.

Mencheres tavana baktı. “Bir hız treninin altındayız. Yanılıyorsam adı Büyük Fırtına Dağı.”

Kira bir an gülsün mü, yoksa Mencheres’e şaka yapıp yapmadığını mı sorsun, karar veremedi. Disneyland mi?

Mencheres evden öyle aceleyle çıktıktan sonra *burada* mı güvende olacaklarına kanaat getirmişti? Kira'yı kollarına alıp uçurarak evden uzaklaştırdığında nereye gittiklerini söylememişti ve Kira şafakta uykuya daldığından nereye gittiklerini görememişti.

“Önce köpük banyoları. Şimdi de Disneyland. Duyduğum bütün o korkunç vampir mitlerini gerçekten yerle bir ediyorsun.”

Mencheres omuz silkti. “Burayı bulmak hayli kolay ve insanlarla burada buluşacağız. Hem dinlenmek için güvenli bir yere ihtiyacın vardı. Bu eğlence parklarının altındaki labirentlerde, parkın temizlik ve bakım malzemelerini müşterilerin gözlerinden uzakta tutmak için kullanılan bir sürü boş oda oluyor.”

Kira bu bilgileri sindirdi. Disneyland'in altında bir şeyler olabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti, bu da başka birçok insanın da bundan habersiz olduğu anlamına geliyordu. Bunun bir arabanın içinde ya da parktaki bir bankta uyumaktan çok daha güvenli olduğu kesindi. “Kiminle buluşuyoruz?”

“Dengim ve karısıyla,” dedi Mencheres.

“Dengin?” Kira kaşlarını kaldırdı. “İkinizin birden yönettiği büyük bir vampir şirketindeki ortağın mı yani?”

Mencheres'in dudakları kıvrıldı. “Özünde öyle.”

“Ona güveniyorsun, öyle mi?”

Kira onun duygularının üzüntüyle kararlılık arasında gidip geldiğini hissetti. Sorusunun böyle bir duygu karışımına sebep olması tuhaftı. “İnsanlarımız için en iyisini ya-

pacağına ve niyeti her neyse bunu açıkça ortaya koyacağına inanıyorum,” dedi Mencheres sonunda.

“Neden bana soruma doğrudan cevap vermiyormuşsun gibi geliyor?” diye mırıldandı Kira.

Mencheres’in hafif tebessümü derinleşti. “Çünkü algıların keskin.”

Kira aşağı baktığında Mencheres’in paltosunun, çok sayıda havlunun, kapüşonlu ceketin ve üzerinde çeşitli Disney karakterlerinin logoları olan başka yumuşak şeylerin üzerinde yattığını gördü. Bunlar Kira’yla sert beton zemin arasındaki tek şeydi. Kira başını salladı. Bir vampir olarak Disneyland’i ilk ziyaret edişinde kendini başka bir vampirle bir hız treninin altında bir yerlerde saklanırken bulmuştu. Alice’in Harikalar Diyarı’ndaki maceraları buna kıyasla Kira’nın gözüne birden normal gözükmeye başladı.

Mencheres, Kira’yı kaldırmak için elini uzattı. Kira bu eli tuttu. Mencheres’in teninden yayılan doğal enerjiye alışmıştı. İlk birkaç seferde hafif bir elektrik şoku almış gibi olmuştu ama şimdi Mencheres’e dokunmanın yarattığı karıncalanma hissinden hoşlanıyordu. Adamın nabız gibi atan gücünün beklenmedik avantajları olduğu kesin. Geçen geceden sonra Kira onun dilinin, “Ah, Tanrım, Evet!” hızına ayarlanmış bir vibratörden farksız olduğunu biliyordu.

Mencheres elini daha sıkı tuttu ve ağzını birden Kira’nın boynuna sürterek derin bir nefes aldı. Mencheres’in kokusu da yoğunlaştı ve o yoğun, doğal, baharatlı parfüm derinleşerek şiddetlendi. Kira’nın içinde bir şeyler sıkıştı.

“Beni hayal edebileceğinden çok daha fazla kışkırtıyorsun.” Mencheres’in sesi alçaktı ama yankılanıyordu. “Az önce ne düşünüyorduysan onu düşünmeye devam et. O düşünceler kokunu akıl almaz derecede tatlılaştırıyor.”

Kira hissettiklerinden dolayı neredeyse içini çekecekti. Mencheres’in Kira’yı uyarması için onu öpmesine gerek yoktu. Sadece Mencheres’in yakınında olmak bile Kira’nın onu istemesine yetiyordu.

Kira boş eliyle Mencheres’in kolunu boydan boya okşadı. “Bu insanlarla buluşmadan önce ne kadar zamanımız var?” Sözlerinde, buluşmalarıyla ilgili bir sorudan çok daha fazlası vardı.

Mencheres ağzını yeniden Kira’nın boynuna kaydırды, kadının bedeninin yine karıncalanmasına, titremesine yol açtı. “Bundan daha iyisini hak ediyorsun,” dedi Mencheres yumuşak bir sesle.

Kira onun şehvetinin şeref hissiyle çarpıştığını hissedebiliyordu ve adamın şerefine çarpışmayı *kaybetmesini* istiyordu. “Burası kasvetli bir malzeme odası olabilir ama ilk kez yalnızız,” diye fısıldadı. “Bence bunu boşa harcamayalım.”

Mencheres’in ağzı tenini okşarken Kira’nın bedeni yine dalga dalga karıncalandı. Kira’dan kısa bir inilti koptu. Onu yüzlerce görünmez el gibi okşayan şeyin Mencheres’in gücü olduğunu biliyordu ve bu dokunuşlardan bazıları şok edici derecede mahremdi. Kira’nın köpekdişleri kendiliğinden uzadı ve bedeninde bir ürperti dolaştı.

“Evet mi diyorsun?” demeyi başardı Kira.

Mencheres buna cevaben dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Kira hemen ağzını açıp diliyle Mencheres'in dilini okşadı, o da adamı aynı şiddette öptü. O hayalet dokunuşların yanı sıra Mencheres'in kendi elleri de Kira'nın vücudunda dolaşmaya başlarken Kira'nın hazzı şiddetlendi ve kadın inledi.

Mencheres'in gömleğinin düğmelerine uzandı ve yeni gücünü kismayı tamamen unutarak düğmeleri kopardı. Mencheres ellerini Kira'nın üzerinden çekmeden giysilerini çıkardı. Bütün dikişler birbirinden ayrılarak parçalandı ve kalan parçalar yere düştü. Kira kendi giysilerinin de aynı şekilde parçalandığını hissetti. İkisi de bir anda çırılçıplak kaldı, mahvolmuş giysileri ayaklarının dibindeydi.

Mencheres'in sert erkekliğini karnına bastırdığını hissedince Kira'dan ilkel bir ses yükseldi. Sonra elini Mencheres'in erkekliğine sarıp onun daha da büyüdüğünü hissetti ve içi neredeyse acı verici bir arzuyla dolup sıkıştı. Bütün o başlangıçlar, duruşlar ve bölünüşlerden sonra Mencheres'i hemen içinde istiyordu. Bu ihtiyaç ön sevişmeyle erteleyemeyeceği kadar büyüktü.

Mencheres, Kira'nın dudaklarını serbest bırakıp o yıkıcı ağzını boynuna kaydırırken Kira hırıltılı bir sesle, "Bana sahip ol. Hiç beklemeden," dedi.

Bir saniye sonra Mencheres'in parmakları Kira'nın derinliklerine süzüldü ve Kira o ani hazla bir çığlık attı. Mencheres, Kira'yı, kadının onu okşadığından çok daha ağır hareketlerle okşarken Kira'nın daha hızlı ritmi gırtlara

ğından kadının şehvetini artıran derin iniltilerin yükselmesine sebep oluyordu.

“Henüz hazır değilsin. Canın yanar,” dedi Mencheres nefes nefese.

Kira onun ihtiyacını, içinden çıkmak için etini pençeleleyen bir şeymiş gibi hissetti. Mencheres’in arzusunun yoğunluğu ve sersemletici gücü Kira’nın sabırsızlığını artırdı. O da aynı ihtiyacı hissediyordu. Mencheres *hemen şimdi* içine girmezse öleceğini hissediyordu.

“Seni istemek canımı daha çok yakıyor,” dedi Kira boğulurcasına.

Mencheres’ten sert bir ses yükseldi ve Kira onun dikkatli kontrolünün kırıldığını hissetti. Bir saniye sonra sırtı soğuk duvara yaslandı. Mencheres bacaklarını ayırıp onu kaldırdı. Mencheres’in ağzı yakıcı bir öpücükle ağzına sahip olurken sert ve kalın erkekliğini Kira’nın özüne bastırdı.

Bu mahrem dokunuş Kira’nın sinir uçlarının elektriklenmesine sebep oldu. Mencheres’in darbesi onu bir damga gibi yaktığında Kira’dan bir çığlık koptu. Islanmıştı ama Mencheres’in erkekliğinin büyüklüğüne yetecek kadar değil. Kira yine de kollarını ona sararak bedenini ona doğru itti. İhtiyacı başta hissettiği acıyı gölgede bırakıyordu.

“Daha,” diye inledi Mencheres’in ağzının içine.

Mencheres’in sırtındaki kaslar Kira’nın ellerinin altında kasıldı. Mencheres bir başka darbeyle Kira’nın içinin daha derin noktalarına vardı. Hissettiği zevk cıva gibi bir acı parıltısıyla birleşirken Kira ağlarcasına inledi ama yine de Mencheres’in durmasını istemiyordu. Hiçbir şey ona,

Mencheres dilini ağzının her noktasına sürterken bedeninin Kira'ninkini son noktasına dek zorlaması kadar büyük bir zevk vermemişti.

Mencheres'in bir sonraki darbesiyle Kira'nın hissettiği haz baştaki acıyı silip süpürdü ve başı arkaya düştü. Duvarın her bir çıkıntısını sırtında hissederken ve Mencheres'in sertliği içinin daha derinlerine saplanırken adamın dilinin, ellerinin ve gücünün her bir dokunuşunu bedeninde hissediyordu. Kira'nın kalçaları kontrol edemediği bir arzuyla kıvrılıyor, Mencheres'i daha da derinlere inmeye zorluyordu. Sonunda Mencheres sertçe homurdanarak kalçalarını iyice büktü ve kendini tamamen Kira'nın içine gömdü.

Kira'nın nefes almaya ihtiyacı yoktu ama o zevk bombardımanı neredeyse nefes nefese kalmasına sebep olacaktı. Mencheres'in teni enerjiyle çatırdıyor, her bir dokunuşu Kira'nın daha fazla karıncalanmasına sebep oluyordu. Kira sonunda bedeninin Mencheres'in bedenindeki, nabız gibi atan güçle titreştiğini hissetti. İçindeki o doluluk hissi sersemleticiydi ve sinir uçları zonklarken içindeki o aç arzu daha fazlasını istiyordu.

Mencheres ağzını çekti. Kira'nın gözlerine bakarken içinden yavaşça çıktı. Başparmağıyla kadının dudağını okşarken diğer eliyle Kira'yı havada, kalçalarını bir arada tuttu. Mencheres bedenini tekrar öne iterken Kira'nın bilinçaltı, kemiklerine işleyen bir haz dalgasının altında kaldı ve içini dolduran mutluluk hissiyle neredeyse bir çığlık koparmasına neden oldu.

“İçindeyken bunu hissediyorum işte.” Mencheres’in sesi alçaktı ve gözleri kör edici bir yeşillikle parlıyordu. “Sen de aynı hissi sonuna dek tecrübe edeceksin, söz veriyorum.”

O anda Mencheres’in duyguları perdelendi ve Kira şimdi hissettiği hazzın yalnızca kendisine ait olduğunu fark etti. Ellerini Mencheres’in saçlarına doladı. Ona tam aralarında hiçbir engel kalmasın diye o duvarı yıkmasını söylemek üzereydi ki daha konuşmadan bir zevk mengenesine yakalandı. Akıllı bomboş kaldı, ağzından kelimeler yerine bir haykırış yükseldi. Mencheres yavaşça hareket etmeye başladı, bedeni Kira’nınla birleşirken aralık dudaklarla ona baktı. Kira’nın içi bir başka zevk mengenesiyle daha sıkıştı. İçindeki haz şeritleri sıkılaşıp Kira’nın nefes nefese Mencheres’in adını söylemesine sebep oldu.

Mencheres gülümsedi. Bu öyle şehvetli ve güzel bir tebessümdü ki sırf Mencheres’e bakmak bile başka türlü bir mutluluktu. Kira ellerini Mencheres’in saçlarından çekerek onun sırtını okşadı. Kaslarının her gerilişinin içine akıl almaz bir darbeyle yeniden gireceği anlamına geldiğini bildiği için iyice heyecanlandı. Mencheres’in ağzı yeniden dudaklarını buldu, öpücüğü her nasılsa daha yoğun, daha tatlıydı. Dilleri Mencheres’in, Kira’nın içindeki hareketleri kadar ipeksi bir biçimde birbirine dolandı. Kira’nın artan tutkusu bedeninin Mencheres’in tamamını pürüzsüzce içine almasını sağlıyordu.

Mencheres hızını artırmaya başlarken elleri Kira’nın vücudunda dolaştı. Kadının iniltilerini öpücüğüyle boğdu ve bu iniltiler Mencheres’in ikisi birlikte hareket ederken

çıkardığı boğuk, gırtlaktan gelen seslere eklendi. Her bir darbe Kira'nın içindeki yoğunluğu artırıyor ve bu his yalnızca kasıkları değil bütün bedeni zonklamaya başlayınca caya dek yayıldı. Kira'nın teni bile Mencheres'inkine daha fazla temas etme arzusunun o zevkli işkencesiyle acıyordu. Bu his Kira'nın bacaklarını Mencheres'in kalçalarına sarmasına ve onu kendisine daha da hararetle bir biçimde çekmesine sebep oluyordu.

Mencheres, Kira'nın bacağının arkasını kuvvetle kavradı ve darbelerini şiddetlendirirken onu iyice kendine çekti. Kira'nın özünden şelale gibi yayılan zevk dalgaları kadının Mencheres'in ağzının içine doğru haykırmasına sebep oldu. Kira başını gitgide artan bir coşkuyla sallarken vampir dişleri Mencheres'in dudağına battı. Mencheres elini Kira'nın saçlarına dolayarak onu sabit tuttu, öpücüğü iyice yakıcı hale geldi. Kira'nın ağzını, içinde tutamayacağı kadar şiddetli bir açlıkla yağmaladı.

Mencheres daha bile hızlı hareket etmeye başlayıp o amansız ritimle Kira'nın aklını başından alırken Kira tırnaklarını onun kalçalarına batırdı. Kira'nın içindeki haz dolu baskı, Mencheres durmadığı takdirde patlayacağını hissetmesine sebep olacak kadar arttı. Ama onun durmasını istemiyordu. Mencheres'in onu o sınırın ötesine, ardındaki serbest düşüşe götürmesini istiyordu.

Mencheres ağzını onunkinden çekerek küçük odada yankılanan bir haykırış koyuverdi. Hızı, birden içinde patlamalar yaratan haz olmasa Kira'yı korkutacak bir dereceye ulaştı. Kira'nın kasıkları, sonunda onu sersemleten o hazla

kasıldı ve içine zevk denemeyecek kadar büyük bir his yayılırken Kira gözlerini kapattı.

Mencheres'in ağzından Kira'nın anlamadığı bir dilde kelimeler döküldü. Orgazmı içinde nabız gibi atmaya devam edip yoğunluğuyla onu şoka sürüklerken Mencheres'e tutundu. Mencheres'in de onun hissettiği şeyi hissetmesini istiyordu. O son kontrol ilmeğini de bırakmasını...

"İçime gel," dedi Kira nefes nefese, hırıltıyı andıran bir sesle. "Şimdi geldiğini hissetmeye ihtiyacım var, Mencheres..."

Adamın ağzından yine anlamadığı dilde kelimeler döküldü ama sonra Mencheres onu bedeninin kavurucu istekliliğine uyum sağlayan bir tutkuyla öptü. Kira bacaklarını ona kenetleyerek onunla birlikte hareket etti, o salt haz aklının gerçekliği terk etmesine sebep oldu.

O anda içindeki titreşimi, Mencheres'in bedeninden onunkine geçen ürpertiye hissetti. Mencheres'in erkekliği gerilerek kasıldı ve adamın ağzından sert bir haykırış koptu. Mencheres sırtını büktü ve içine öyle bir güçle girdi ki Kira içini çekti. Mencheres'in başı arkaya düştü, siyah saçları sırtına yelpaze gibi yayılırken gırtlığından daha uzun bir başka inilti yükseldi. Bu inilti Kira'nın içinde yankılanan spazmlarla uyumluydu. Mencheres'in orgazmı Kira'nın kasıklarından vücuduna fırtına gibi güçlü ve ritmik titreşimlerle yayıldı.

Kira kollarını Mencheres'in boynuna sararak onu hala sarsan titreşimlerin tadını çıkardı. İçini derin bir aitik hissi doldurdu. Sanki içindeki huzursuz bir şey sonunda yuva-

sını bulmuştu. Kira, kelimeler hissettiği o doğruluk hissini bozabilir diye uzun saniyeler boyunca konuşmak bile istemedi.

Sonra Mencheres'in yüzünün ötesine, hemen altlarında olan giysi yığınınına baktı. Şimdi giysileri birkaç metre altlarında idi...

"Ah!" dedi Kira şaşkınlıkla. Etrafına tekrar göz attığında gözlerinin ona ilk söylediği şey doğrulanmış oldu. Artık sırtına sürtünen şey duvar değildi. *Tavandı.*

Mencheres güldü ve zeminle aralarındaki mesafe azalmaya başladı. Bedenleri süzülen bir tüyden bile daha yavaşça alçaldı.

"Düşmene izin vereceğimi mi sandın?" dedi Mencheres boğuk bir sesle ve onun boynunu, Kira'nın içinde bir an beliren tedirginliği alıp götüren bir hareketle, yavaşça öptü. Mencheres giysilerin nerede olduğuna bakmak için bir kez bile dönmeden ikisini birden o yumuşak giysi yığınının üzerine indirdi. Kira, Mencheres'in üzerinde kalmış oldu, dizleri etraflarındaki kumaşlara gömüldü ve Mencheres'in saçları yüzünü kara ipek gibi çerçeveledi. Adamın elleri kararlı, rahat dokunuşlarla sırtını okşadı, kalçalarının yuvarlak kıvrımında duraksadı.

"Duvarlara tırmanmak deyimini duymuştum ama hiç tecrübe edeceğimi sanmamıştım. Hele de böylesini," diye mırıldandı Kira. Dudakları kıvrılmış, muhtemelen hülyalı bir tebessüme bürünmüştü.

Mencheres de çekincesiz, geniş bir gülümsemeyle Kira'ya bakıyordu. Yüzünde her zamanki kayıtsız ifadesi olmadı-

ğında o kadar yakışıklıydı ki. Kira onun yüzünü okşadı, parmaklarını çıkık elmacıkkemiklerinde, o koyu renk kalın kaşlarda, o dolgun dudaklarda ve soylu burnunda gezdirdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu göğüslerini onun göğsüne sürtmek için öne uzanarak.

Mencheres’in tebessümü hafifçe soldu. “Elimden gelse sonsuza kadar seninle böyle kalacağımı,” dedi.

Yüzünde belirip kaybolan gölge, az sonra dengiyle buluşacakları için zamanlarının dar olmasından mı kaynaklanıyordu? Yoksa Radje’nin Mencheres’i işlemediği cina-yetlerden sorumlu göstermesinden mi? Kira bunu sormak istemedi. Bu anın yalnızca ikisine ait olmasını, şimdilik başka hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin aralarına girmemesi-ni istiyordu.

“Neden kendini kapatıp seni hissetmeme engel oldun?” diye sordu dirseklerini Mencheres’in omuzlarına koyarak.

Mencheres’in gözleri, kendi sert göğsüne bastıran Kira’nın göğüslerine kaydı. “Kadınının zevk almasını, kendi zevkinden beslenmesini sağlayarak garantiye alan biri iyi bir aşık değildir,” dedi hafifçe sırtarak.

Kira alçak sesle güldü. “Bundan endişelenmen gerektiğini sanmıyorum. Hem de hiç.”

“O zaman bir dahaki sefere,” dedi Mencheres derinleşen bir sesle, “zevki paylaşacağız.”

Kira elinde olmadan heyecanlandı. Bir dahaki seferi de hemen şimdi yaşamak istiyordu. Ama başka bir sıkışma hissi Kira’nın endişeyle odanın sağına soluna bakınması-na sebep oldu. Odada makineler, Mencheres’in paltosu ve

üzerinde yattıkları Disney hatıraları dışında hiçbir şey yoktu. Ve Kira fena halde acıkmaya başlamıştı.

Mencheres şafağa birkaç saat kala evden apar topar çıktıklarında, içinde kan torbaları olan soğutucuyu yanına almamıştı. Ölüm videosu ile Mencheres'in cinayet ve kundakçılıkla suçlanması Kira'yı da öylesine şok etmişti ki Mencheres'e soğutucuyu yanına almasını söylemeyi akıl edememişti. Evden çıkmadan önce yapmakta ısrar ettiği tek şey Tina'yı aramak olmuştu. Kira aceleden kız kardeşine yalnızca güvende olduğunu ve televizyonda gördüğü hiçbir şeye inanmamasını söyleyebilmişti. Bu yeterli bir açıklama değildi ama şimdilik yetmesi gerekecekti.

“Lütfen çıkmadan önce paltonun cebine bir iki kan torbası attığını söyle,” derken midesindeki sıkışma hissi arttı ve Kira huzursuzca kıpırdandı.

“Seçtiğin şekilde beslenemeyeceğin bir günün geleceğini söylemiştim. O gün beklediğimizden daha çabuk geldi.”

Kira'nın aklı bu düşünceye isyan ederken midesi bir kez daha açlıkla homurdandı. Yutkundu. Bunu reddeder ve bir hastaneye ya da kan bankasına rastlayıncaya dek beklemeyi denerse, vampir olarak geçirdiği ilk iki günde ona hükmeden açlık krizine kapılabilirdi. Ve bu olduğunda Mencheres eğer yanında olmazsa Kira birini öldürebilirdi.

“Ne yapmalıyım?” diye fısıldadı. İşi kendi başına halletmeyi denemeye niyeti yoktu.

Mencheres altlarındaki yığını işaret etti. “Bu giysileri giyip yukarı, parka çıkacağız. Orada aralarından seçim yapabileceğin yüzlerce yetişkin olacak.”

Mencheres bunu söyledikten sonra Kira'yı nazikçe üstünden çekip doğruldu ve üstüne bir tişört geçirdi. Bir pantolon seçip onu da aynı aldırılmaz tavırlarla giyerek şahane çıplak vücudunu örtme işini tamamladı. Kira bundan hoşlanmamıştı ama şikayet edecek durumda değildi. Bugünden sonra dünyada en sevdiği yer olan bu malzeme odasında biraz daha kalıp sevişmemelerinin tek sorumlusu şu anda kendi açlığıydı.

Mencheres yığından bir şapka seçti, uzun saçlarını büyük topuz yaparak başına bir Disney kepi geçirdi. Görünüştündeki değişim ürkütücüydü. Mencheres birkaç saniye içinde yirmili yaşlarının sonundaki çarpıcı, zarif bir beyefendiden bira almaya kalkıştığı takdirde kimliği sorulabilecek, çok daha genç bir turiste dönüşmüştü.

"Bukalemun gibisin, biliyor musun?" dedi Kira.

Mencheres tek kaşını kaldırdı. "Kılık değiştirmek vampirler için gerekli bir yetenektir. Olay yalnızca kıyafet değiştirmekle bitmiyor, yeni bir kimliğe de bürünmelisin. Yüzlerimiz yalnızca Chicago haberlerinde gösterilmedi, internete de yüklendi. Burada uzun zaman geçirmeyecek olsak da insanların bizi tanıması riskini göze alamayız."

"Evden çıkarken planımızın ne olduğuyla ilgili pek bir şey söylemedin, sonra da şafak söktü ve ben kendimden geçtim. Bizi Wyoming'den Güney California'ya nasıl getirdiğini bile bilmiyorum. Yol boyunca uçmuş olamazsın."

Mencheres omuz silkti. "Takip edilmediğimizden emin olduktan sonra insanların bizi gitmemiz gereken yere götürmesini sağlamak zor olmadı."

Mencheres'in büyü gücü sayesinde o sürücülerden hiçbiri taksi şoförü olarak görev yaptıklarını hatırlamayacaklardı. Bu düşünce Kira'nın duraksamasına sebep oldu. Artık Kira'da da insanları hipnotize etme gücü var mıydı acaba? Yoksa bu zamanla elde edeceği bir yetenek miydi?

Midesinin tekrar sıkışması burada oturup yeni yeteneklerinin neleri kapsadığını uzun uzun düşünme lüksüne sahip olmadığını hatırlattı. Bir tişört ve eşofman altı bulana dek giysi yığınınını karıştırdı. Bir an duraksayıp sevişmelerinin kalıntılarını daha önceki giysilerinin yırtık parçalarıyla silip temizledi, sonra o da saçını Mencheres'in yaptığı gibi toplayıp bir şapkanın içine sıkıştırdı. Çok geçmeden birini gerçekten ısırma ve kanını içmeyi öğreneceğini düşünmek inanılmazdı. Üstelik bu sırada başında bir Goofy kepi, üzerinde bir Minnie Mouse tişörtü olacaktı.

Radje hayatını hayal edilebilecek her şekilde mahvetmişti ama Kira şu anda bunu düşünmüyordu. İnanılması güç olsa da mutluydu. Bu mutluluk Mencheres'le ikisinin içinde bulundukları kötü durum düşünüldüğünde hiç mantıklı olmasa da.

Ayağa kalktığı anda Mencheres yanağını okşadı ve kadının dudaklarına aldırılmaz bir ilgiden çok daha fazlasıyla baktı. Kira dudaklarını yaladı. Keşke evden çıkmadan önce Mencheres'e paltosunun cebine bir iki kan torbası koymasını söylemiş olsaydı. O zaman önündeki şu birkaç saati insanları nasıl ısıracığını öğrenmektense Mencheres'i en yüksek sesle inletenin ne olduğunu keşfederek geçirebilirdi.

Mencheres derin bir nefes aldı, gözleri yeşil yeşil parladı. “Kokuna bayılıyorum,” dedi hırıltıyı andıran bir sesle. “Şimdi bütün bedenime sindiği için daha da çok bayılıyorum.”

Mencheres’in sesindeki o açlık, Kira’nın belden aşağısının sıkışmasına sebep oldu ama maalesef açlığı, artan arzusunun gölgesinde kalmayı reddetti. Tavanı tekrar keşfetme umutları suya düşmüştü.

“Hadi gidelim,” dedi. “Yoksa hiç gitmek istemeyeceğim ve bu daha sonra bana yaklaşan herkes için çok tehlikeli olacak.”

Bu kadar çok beslenmesi gerektiği için kendine lanet okudu. Zaman geçtikçe bu ihtiyaç azalacaktı. Mencheres böyle olacağını söylemişti ve Kira da o günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Her gün torba kandan sadece bir fincan içmesi yeterli olduğunda çok rahatlayacaktı.

“Evet. Hemen gidelim,” diye mırıldandı Mencheres. Dudakları son bir arzulu öpücükle Kira’nın kılere sürtündüğünde Kira neredeyse beslenmeyi boş verecekti ama sonra Mencheres geri çekildi ve birlikte malzeme odasından çıktılar.

Yirmi Bir

KARŞILAŞTIKLARI ÇALIŞANLAR MENCHERES'İN gözlerinin birkaç parıltısıyla, yetkisi olmayan iki kişinin parkın altında dolaştığını unuttu. Mencheres'le Kira parka çıkan merdivenlere ulaştıklarında Kira'nın gözleri çoktan parlak yeşile dönmüş ve köpekdişleri uzamaya başlamıştı. Dönüşümünden beri ilk kez ölümlülerin arasında olacaktı. Açlığından dolayı insanların kanı onu normalden daha bile şiddetli bir biçimde çağıracaktı. Mencheres'in elini öyle sıkı tutuyordu ki adamın gücü onu kendiliğinden korumuyor olsa kemiklerini çatır çatır kırardı.

“Birine zarar vermeme izin verme.” Kira'nın sesi boğuktu ve köpekdişleri artık iyice uzamıştı.

Mencheres onun çenesini kaldırdı. “Kimseye zarar vermeyeceksin. Bununla baş edebilecek kadar güçlüsün. Kalabalığın arasına ilk karıştığında sersemleyeceksin ama onların kalp atışlarına odaklanma. Diğer seslere yoğunlaş. Bunun yardımı olur.”

Kira başını kısaca sallamayı başardı. Kadının kararlılığı artarken köpekdişleri hafifçe geri çekildi, o yeşil parıltının bir kısmı gözlerini terk etti. Mencheres kapıyı açmadan önce Kira'nın gözlerindeki zümrüt parıltısının neredeyse tamamen yok olmasını bekledi.

Fil şeklinde budanmış bir çalı, Mencheres'le Kira'nın dışarı çıkmak için kullandığı yan kapıyı turistlerin gözünden saklıyordu. Kira'yı ana yürüyüş yoluna, kalabalığın ortasına sürükledi. Güneş batmış olsa da park hala kalabalıktı. Karamlık bastırmasına rağmen parkın bu kadar hareketli olmasının sebebi uzun yaz saatleriydi.

Kira ürperdi ve gözleri yeniden yeşil yeşil parlamaya başladı ama Mencheres durmadı. Kira'nın bir ölümlü kalabalığı içinde kendini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Mencheres daha önce hiçbir yeni vampiri bu kadar kısa sürede kalabalığa sokmamıştı ama bu hızlandırılmış ders zorunluydu. Kira daha önce uyurken Mencheres yine geleceği görmeye çalışmıştı ama daha yakınlaşmış gibi görünen o korkunç karamlık dışında hiçbir şey değişmemişti. Mencheres'in zamanı daralıyordu ve o gittiğinde Kira'nın hazır olması gerekiyordu. Bu yüzden Mencheres, Kira uyanmadan hemen önce, paltosunun cebinde taşıdığı kan torbalarını kaldırıp atmıştı ve Kira'nın parkın altındaki çalışanlardan birinden beslenmesine de yine aynı sebepten izin vermemişti.

“Başını eğ,” dedi kadına.

Kira başını eğerek gözlerindeki yeşil parıltıyı yakınındaki insanlardan sakladı. Frontier Land'den geçip New

Orleans Meydanı'na girdiler ve Mencheres orada Kira'ya bir güneş gözlüğü aldı. Kira gözlüğü takarken Mencheres'e minnetle baktı. Şimdi en azından gözlerindeki yeşil ışık görünmeyecek ya da camlardaki ışık yansımasının bir oyunu sanılacaktı.

Kalabalığın arasında ilerlemeye devam ederlerken Kira'nın kendine güveni artmış gibiydi. Mencheres onun hala açlığıyla mücadele ettiğini bilmesine rağmen bu açlığı hissedemiyordu. Kira onun kanı ve gücü vasıtasıyla vampire dönüştüğü için Mencheres'in bir parçasıydı ve adam kalkanlarını ne zaman indirse Kira onun duygularını sezebiliyordu. Ama Mencheres daha önce de olduğu gibi onun duygularını ancak fiziksel olarak hissedebiliyordu: Kokusundan, yüz ifadelerinden, ses tonundan ve vücut dilinden. Bütün bunlar ona Kira'nın açlığının artmaya devam ettiğini söylüyordu. Ama aynı zamanda gücünün de şiddetlendiğini ve etrafındaki bu canlı şölenin orta yerine bırakılmanın güçlüğüyle baş edebildiğini gösteriyordu.

"Ben... ne yapacağım? Birini seçecek, sonra arkasına saklanacak bir çalı ya da bir oyuk falan mı bulacağım?" diye fısıldadı Kira.

Bu yeterli olurdu ama Mencheres onun daha kolay görülebileceği yerlerde nasıl besleneceğini de öğrenmesini istiyordu. Kadını buna daha nazik bir biçimde alıştırarak kadar zamanı olmaması üzücüydü. Fakat Kira'nın koşullar ne olursa olsun kendi başına hayatta kalabilmesi çok önemliydi.

“Şurada yapacağız,” dedi Mencheres ilerideki tepenin üzerindeki yapıyı işaret ederek.

Kira yürümeyi bıraktı. “Perili Ev’e binen birini ısırmamı mı istiyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla.

Mencheres omuz silkti. “İçerisi bu parkın çoğu yerinden daha karanlık ve diğer insanların dikkati senin ne yaptığını aldıramayacakları kadar dağılmış olacak.”

Kira tekrar yürümeye başladı ama başını iki yana salladı. “Tam da bu durum bana daha garip gelemez derken,” diye mırıldandı.

Perili Ev yapısının ilk bölümünden geçerlerken Kira, Mencheres’in yanında durdu. Daire şeklinde ufak bir odaya alınmışlardı. Sonra sözde korkutucu bir ses onları bekleyen korkunç şeyleri bir bir anlatırken tepelerindeki portrelere baktılar. *Aman ne korkunç*, diye düşündü Kira kuru kuru.

Ses kaydına odaklanmaya çalıştı. Ya da çeşitli makinelere ve ötedeki odalardan gelen, üst üste binen seslere. Etrafındaki, kanla dolu bedenler dışında her şeye. Bu oda insan doluydu. Kira ancak yoğunlaştığı takdirde, o akıl çelici kalp atışlarını yapının diğer kısımlarından gelen gürültü patırtının altına gömebiliyordu.

Odanın kapıları açıldığında içi rahatladı. Çok daha geniş bir odaya geçip Felaket Arabaları denen minik vagonların sistematik olarak ziyaretçilerle doldurulduğu bir tür banda çıktılar. Buradayken ve ufacık bir odada hapis kalıp etrafında beş yemeklik şahane bir şölen varmış gibi hissetmezken kendini kontrol etmesi çok daha kolay olacaktı.

Mencheres oluşan kuyruğu yok sayarak vagonların başındaki görevlilerden birine yaklaştı. Gözleri neredeyse fark edilemeyecek biçimde parladı ve görevli bu sayede Kira'yla Mencheres'i trene tek kişi binen birinin yanına oturttu. Kira görevlinin binmelerini işaret ettiği Felaket Arabası'ndaki genç adama bakamadığını fark etti. Kaçmasına engel olan tek şey onu mekanik, yuvarlak koltuğa oturtan Mencheres'in elinin kolundaki sürekli baskısıydı.

Kira yanma oturduğunda adam, "Selam," dedi neşeyle. Mencheres de Kira'nın diğer tarafına geçti. Kira'nın içi adamı cevaplamaya el vermedi. Açlık ve suçluluk duyguları içinde birbiriyle yarışıyordu. Bu genç adamı gerçekten ısıracak, kanını mı içecekti?

Görevli, metal güvenlik çubuğunu indirdi, kilitlendiğinden emin olmak için kontrol etti, sonra ilerleme devam etti. Arabanın içindeki hoparlörlerden bir ses avaz avaz açıklama yapmayı sürdürüyordu. Tünelin içi Kira'nın gözlerine karanlık görünmüyordu. Ama çeşitli tonlardaki gölgelerin varlığını fark edebiliyor, diğer müşterilerin, yerinde bir isim verilmiş olan bu Felaket Arabası'nın içinde olan bitenleri görmekte güçlük çekeceğini biliyordu.

Vagonlar kısa bir anlığına birbirine bakacak şekilde döndüğünde ve genç adam gülerek arkadaşlarına el salladığında Kira, Mencheres'e, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı.

Mencheres gözlerini kaçırmadı. "Yapmak zorundasın."

Vücuduna yayılan, gitgide artan acı da Mencheres'le aynı fikirdeydi. Mencheres haklıydı. Kira artık bir vampir-

di. Bu fikre hala alışamamış olabilirdi ve bunu kendisinin istemediği kesindi ama durum ortadaydı. Ya birinin kanını o kişiye zarar vermeden almayı öğrenecek ya da ihtiyacı kontrol edemeyeceği kadar arttığında ve yakınlarda bir yerde seyyar bir plazma makinesi olmadığında birini öldürme riskini göze alacaktı.

Mencheres öne eğilerek gülmekte olan genç adamın dikkatini kendine çekti ve gözleri yeşil yeşil parladı.

“Onunla birlikte köşeye yaslan. Bir şey söyleme. Korku hissetmiyorsun.”

Genç adamın yüzüne Kira’ya tanıdık gelen o uysal ifade yerleşti ve adam kolunu Kira’ya sararak onunla birlikte vagonun kenarına yaslandı. Kira neredeyse içini çekecekti. Adamın bedeninin yarısı onunkine bastırmışken nabızı etraflarındaki diğer bütün sesleri boğuyor, Kira’nın dikkatinin o leziz, düzenli ritme odaklanmasına yol açıyordu.

“Daha çok tecrübe kazanana dek el en güvenlisidir. Sonra bileğe, sonra da boyna geçersin ama niyetin birini öldürmek olmadığı sürece asla şahdamarını ısırma,” dedi Mencheres sakın bir sesle. Tren on sekizinci yüzyıl kıyafetleri giymiş, dans eden hayaletlerle dolu bir balo odasına girdi.

Kira adamın elini yavaşça ağzına götürürken genç adamın yüzüne değil, hayaletlere baktı ve kendine o yumurtaları tutarken uyguladığından daha fazla baskı uygulaması gerektiğini hatırlattı. Biri onları görebiliyorsa bile, yalnızca Felaket Arabası’nın bir köşesine çekilmiş bir çift ve adamın elinin onu susturmak istercesine kadının ağzına

kaplanmış olduğunu görecekti. Kira'nın gözlüğü parlayan gözlerini saklıyordu ve adamın eli de balo salonundan daha aydınlık bir yere çıksalar bile Kira'nın köpekdişlerinin görünmemesini sağlayacaktı. Adamın başparmağının altında ki nabız Kira'nın ağzının yakınındaydı.

Gözlerini kapatıp içinden sürekli aynı şeyi tekrarladı: *Nazik ol, nazik ol...* Ardından dişlerini dudaklarının altında kıpırdayan damara bastırdı.

Ağına dolan o muhteşem tat son tereddüt kırıntılarını da silip süpürdü. Kira'nın yuttuğu şey çikolatadan daha yoğun, süttten daha pürüzsüzdü ve leziz bir sıcaklığın her yerine yayılmasına sebep oluyordu. Bunun kan torbalarından beslenmeye hiç benzemediğini düşündü dalgın dalgın. O torbalarda her zaman hafif asidik bir tat olurdu ve Kira'nın yanlış bir şey yaptığını düşünmesine yol açardı. Oysa bu ona son derece doğal geliyordu. Sanki bazen kutsal ve gizemli, bazen karanlık, bazen de çok güzel olan kadim bir hayat zincirinin bir parçasıydı.

Dördüncü yutkunuşundan sonra gözlerini açtı. İlk gördüğü şey genç adamın yüzü oldu. Kira suçlayıcı bir bakışla karşılaşmaya hazırladı ama adamın gözleri kısılmıştı ve yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Adam ona iyice yaklaşarak başını omzuna koydu ve vücudunu Kira'nın sağ tarafına biraz daha bastırdı.

Kira adamın kucağına göz attığında genç adamın olanlardan *fazlasıyla* hoşlandığını gördü. Gözlerini Mencheres'e çevirdi ama adamın yüzünde kıskançlık yoktu, aksine eğleniyor gibiydi. Kira köpekdişlerini dikkatle geri çekti ve tam

ona şimdi ne yapacağını soracakken Mencheres çocuğun elini tuttu.

“Delikleri iyileştirmenin yollarından biri, dilini köpek-dişinle kesip ağzını çekmeden önce yaranın üzerine tutmaktır,” dedi. “Ya da başparmağını dişine sürtüp parmağını iki deliğe birden bastırabilirsin. Her iki seçenek de daha fazla kan kaybını ve giysilerin lekelenmesini önler.”

Kira, Mencheres’in talimatlarını yerine getirirken trenin onları uğultulu bir mezarlıktan geçirmesinin ironik olduğunu düşündü. Dilini değil başparmağını delmişti. Mencheres elini kaldırdığında parmağını dişlerinin açtığı ikiz deliklerin üzerine koydu. Birkaç saniye sonra hem delikler hem parmağındaki kesik tamamen iyileşmişti. Olanlardan geriye hiçbir kanıt kalmamıştı. Kira’nın içini kemiren açlığın yerini alan tatmin dolu sıcaklık dışında.

Hissedeceğini sandığı suçluluk ve utançtansa eser yoktu. Aslında Kira kendini, yalnızca açlığını gidermiş olmasından kaynaklanmayan bir biçimde daha iyi hissediyordu. Binanın içindeki kalp atışları ve sıcak bedenler artık onu bir katile dönüştürmek isteyen kışkırtıcı şeyler gibi gelmiyordu. Etrafındaki insanlar ona yeniden *insan* gibi gelmeye başlamıştı. Bir insandan beslenmenin Kira’nın kendini kaybettiği insanlığına daha uzak değil, aksine daha yakın hissetmesine sebep olacağı kimin aklına gelirdi?

“Gözlüğünü çıkar,” dedi Mencheres alçak sesle. “Sonra çocuğun gözlerine bak ve trende çok eğlendiğini, başka da hiçbir şey olmadığını hatırlayacağını söyle.”

Kira, Mencheres'e bir bakış attı. "Bunu... yapabilir miyim?" Kendini bin kat daha iyi ve daha güçlü hissediyordu ama tek bir bakış ve cümleyle bir insanın hafızasını değiştirebilecek biri gibi hissetmiyordu.

Mencheres'in dudakları seğirdi. "Evet, bu yeteneğin var."

Kira içindeki hipnozcuğu uyandırmaya çalışarak gözlüğünü burnundan aşağı kaydırdı, hala hülyalı bir tebessümle ona yaslanmakta olan genç adama baktı.

"Şey, hiçbir şey olmadı. Sadece, trene binmek çok hoşuna gitti," diye kekeledi. Of, ilk hipnoz denemesi berbatı. Adamın bir şey hatırlamaması için kendinden daha emin konuşması gerekecekti.

Genç adam doğrulup oturdu. Tren bir dizi aynaya doğru ilerler ve bant kaydı onlara çok geçmeden konağın hayaletlerinden birinin gizlice trenlerine binip binmediğini göreceklerini bildirirken gözlerindeki boş bakış kayboldu. Mencheres uzanıp Kira'yı kendine çekti, kollarıyla onu gevşekçe sardı.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Kira ona hayretle.

Mencheres'in yüzünde hala eğlendiğini gösteren o ifade vardı. "Elbette."

Kira her şeyin bu kadar pürüzsüzce gerçekleşmiş olmasından sersemlemiş durumdayken genç adam sırtarak ona döndü.

"Bak. Kucağında bir hayalet oturuyor."

Kira karşılarındaki duvara sıralanmış olan aynalara baktı ve tombul, gözlüklü bir adamın video görüntüsünün

trendeki kendi görüntüsünün üzerine yerleştirilmiş olduğunu gördü. Üçünü ve sırttan, ruhani yolcularını görmek Kira'nın gerçekdışılık hissine katkıda bulundu. Gerçek bir vampir olarak ilk beslenişi sahte bir hayalet tarafından şereflendirilmişti.

Tren yavaşladı ve bir sonraki odada geniş konveyör bandıyla inme platformunu gördüler. Bir çalışan önlerindeki güvenlik çubuğunu indirdi ve üçü vagon dan indi. Genç adam, Kira'nın ısırdığı elini arkadaşlarına salladı ve yürüyüp gitti. Sahte hayaletlerle dolu bir binada gerçekten doğüstü bir olayın parçası olduğunu fark etmemişti bile.

Yirmi İki

MENCHERES'LE KİRA, BÜYÜK FIRINTI DAĞI'NA dönmek üzereyken Mencheres etrafındaki havada bir güç değişimi hissetti. Bir an gerildi ama sonra o enerji dalgasını tanıdı. *Bones*. Zaten hep erken gelirdi.

“Dengim az sonra burada olacak,” dedi Kira’ya.

Kira ona ihtiyacı olmadığını yeni fark etmiş gibi gözlüğünü çıkardı. Gözleri beslendikten sonra hiç parlamamıştı ve artık insan içinde çok daha rahattı. Mencheres onun gelecekte o plazma torbalarından vazgeçmenin akıllıca olduğunu göreceğini umuyordu. Taze kanın tadı daha iyiydi. Kira’yı daha güçlü kılardı ve açlığını daha eksiksiz bir biçimde giderirdi.

Bones’la Cat’in hız treninin diğer tarafında kalabalığı hızla yarıdıklarını gördü. Dengi pek de mutlu görünmüyordu.

“Lanet olsun, büyük atam,” dedi Bones yanlarına ulaşır ulaşmaz. “Ardında kömürleşmiş cesetler, ölü vampirler, ka-

yıp insanlar, tehdit edilen Kanun Gardiyanları ve ırkımızın varlığını kanıtlayan videolar, yani bir enkaz bırakmışsın. Şimdi de utanmadan tatile çıkıyorsun. Gerçekten canına susamışsın sen.”

Kira’nın ağzı açık kaldı. Mencheres onun elini sıktı ve Bones’un keskin kahverengi gözlerinin bu jesti takip ettiğini gördü.

“Hiç de değil,” dedi Mencheres soğukkanlılıkla . “O binada güvenlik kamerası olduğunu biliyordum. Ancak bir aptal o odalarda kamera olmamasını beklerdi. Evet, o üç vampiri öldürmek niyetindeydim ama başka kimsenin ölmesini istemedim. Özellikle de ardımda hareketlerimi belgeleyen bir kaset bırakarak. Bunu ben yapmadım.”

“Flare, Patches ve Wraith’i öldürecek miydin?” diye soran Kira’nın sesinde açık bir şok vardı. “Bunu söylediğinde Radje’ye inanmamıştım...”

Mencheres, Kira’ya baktı. “Sana işkence ettiler. Elbette onları öldürecektim.”

Bunu oldukça gergin bir sessizlik takip edince sessizliği Cat boğazını temizleyerek bozdu. “İıı, bu daha öteye gitmeden, en azından tanışalım. Ben Cat, bu da kocam Bones. Biz, Mencheres’in ufak vampir ailesinin bir parçasıyız.”

Kira da adını söyledi ve Cat’in uzattığı eli sıktı. Bones da Kira’nın elini sıktı ama ona Cat’in attığından çok daha kuşkulu bir bakış attı. Mencheres denginin bakışlarına kayıtsız bir ifadeyle karşılık verdi ve Bones’un ona yönelttiği sessiz soruya cevap vermemeyi yeğledi.

“Normalde sana inanırdım çünkü tanıdığım en sabırlı, en ihtiyatlı kişisindir,” diye konuya döndü Bones. Gözleri yeniden Kira’ya kaydı. “Ama bu olayda hareketlerini normalde olduğu gibi dikkatle planlamadığın iddiasına inanmam geliyor.”

“Bunu burada konuşmak güvenli mi?” diye sordu Kira, başıyla Frontier Land’e doğru giderken yanlarından geçen aileleri işaret etti.

Mencheres, Bones’a meydan okurcasına baktı. “Takip edilmediyseniz güvenli olmalı.”

Bones alaycı bir tavırla burnundan soludu. “Elbette çok dikkatli davrandım, büyük atam.”

“Bu *büyük atam* lafı bana çok garip geliyor çünkü sen ondan daha yaşlı duruyorsun,” diye mırıldandı Kira.

Cat güldü, Bones kara kaşlarından birini kaldırdı. “Biliyor musun, bunu hiç fark etmemiştim ama haklı aslında,” dedi Cat. “Özellikle de şimdi, Mencheres beyzbol kepi takıp Disney kıyafetleri giymişken. Bayağı farklı bir imaja bürünmüşsün, Mencheres. Seni bu haldeyken kimsenin tanıyacağını sanmıyorum.”

“Evet, sürprizlerle dolusun, değil mi?” dedi Bones, Kira’ya yine imalı bir bakış atarak.

Kira alçak ama alttan alta sert bir sesle, “Ona kulübü kundaklayanın sen olmadığını söyledin. Sana inanmak istemiyorsa çekip gidelim,” dedi. “Hikayeyi senin tarafından dinlemek isteyecek başka dostların olduğuna eminim.”

Kira omuzlarını dikleştirip Bones’un sert bakışlarına aynı şekilde karşılık verirken Mencheres içinin gururla

dolduğunu hissetti. Kira, o üç sefil vampiri öldürmeye niyetlendiği için sonradan onu paylayabilirdi ama şu anda çok kararlı ve korkusuz görünüyordu. O güçlü bir kadındı. Mencheres gittikten sonra insan ve insan olmayanlarla dolu bu zorlu dünyada hayatta kalabilecek kadar güçlü.

“Bu doğru olabilir ama şu anda onlardan hiçbirini burada göremiyorum,” dedi Bones eliyle parkı işaret ederek.

“Göremezsın. Onlarla sensiz buluşacağım,” dedi Mencheres sakince.

Bones iki kaşını birden kaldırdı. “Gerçekten mi? Neden peki?” Bones’un yüzü kararmıştı.

Mencheres’in de sesi sertleşti. “Radjedef’le ilgili planlarımdan ne kadar az haberdar olursan başarılı olmadığım takdirde soyumuzun güvenliği o kadar garanti altında olur.”

“Biliyor musunuz, bir içkiye hayır demem,” dedi Cat yine gerilimi engelleyerek. “Kira, ben cin tonik avına çıkarırken bana eşlik etmeye ne dersin?”

Kira, Mencheres’e baktı. “Hemen dönerim.”

Kira’nın onu korumak istemesi Mencheres’i hem eğlendirdi hem de içine dokundu. Biri *onu* başkalarından koruma ihtiyacı hissetmeyeli ne kadar zaman geçmişti?

“Cin tonik, ha?” diye sordu Kira, Cat’le birlikte uzaklaşırlarken. “Sana kötü bir haberim var. Bu parkta alkol satıklarını sanmıyorum.”

Kira’nın tahmini doğru çıktı ve yeni arkadaşı cin tonik yerine buzlu limonataya talim etti. Kira hemen Mencheres’in

yanına dönmek istiyordu ama Cat elini yakındaki bir piknik masasına doğru salladı.

“Belki de onlara baş başa konuşmaları için birkaç dakika versek daha iyi olur. Böylece fazladan testosteronlarının bir kısmını yakabilirler. Benimle otursana.”

Kira önünden geçen kalabalık grupların arasından hala Mencheres’i görebiliyordu ama etraftaki gürültü onu duymasını zorlaştırıyordu. Kızıl saçlı kadına temkinle baktı ama Cat’in tebessümü kibardı ve bu tebessümde kocasının saklamaya lüzum görmediği düşmanlıktan eser yoktu. Kira oturduğunda Cat buzlu limonatasını masanın üzerinden ona doğru itti.

“Hmmm, soğuk, dişçileri ağlatacak kadar şekerli ama güzel.”

Kira nazik davranmak için bir yudum aldı ama içeceğin tadını alınca yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Islak talaş gibiydi.

“Kusura bakma, pek sevmem,” deyip içeceği tekrar kadına itti.

Cat buna gücenmeden limonatadan bir yudum daha aldı. “Doğru ya, sen acemisin. İlk iki hafta kan dışında hiçbir şeyin tadını beğenmeyeceksin. Sonra tat alıcıların uyum sağlayacak.”

Kira karşısındaki kadının vampir olduğunu biliyordu. Kadının kalbinin atmadığını tanıştıkları ilk anda fark etmişti. Cat kaç yaşındaydı acaba? Cat’in elini sıktağında hissettiği karıncalanma Bones’un yaydığı titreşimden çok daha zayıftı.

“Seçimi kendin yapmadan değiştirmek korkunç bir şey,” diye devam etti Cat. Berrak gri gözlerini Kira’ya dikmişti. “Videoyu gördüm. O Kanun Gardiyanı aşağılık herifin tekidir. Seni ya da Mencheres’i öfkeden kudurduğunun için suçlamıyorum. Bana sorarsan diğer üç vampir de kendileri kaşınmış. Sana işkence etmek ha? Yeniyetme bir kızı kaçırıp striptiz yapmaya zorlamak? Mencheres o pislikleri öldürerek dünyaya bir iyilik yapmış.”

Kira neler döndüğünü anlayınca bir kahkaha patlattı. “İyi polis, kötü polis ha?” Başıyla Bones’un olduğu yönü işaret etti. “O düşmanca davranıyor ama sen her şeyi düzeltip beni onlardan uzaklaştırıyor, benimle sohbet ediyorsun. Anlayış gösterdin diye Mencheres’in suçlarını itiraf etmemi mi bekliyorsun? Üzgünüm, tekrar dene. Ama bu kez umarım daha orijinal bir taktik kullanırsın.”

Cat’in dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. “O kadar belli mi ettim? Üf, sinsilik etmekte hiç başarılı değilim. Konuyu evirip çevirmekte de başarılı değilimdir. Akıllı bir kadın olduğuna göre o zaman saçmalamayı kesip hemen sadede gelelim, ne dersin?”

“Evet, sadede gelelim,” diye mırıldandı Kira. “Bunu yapan Mencheres değildi. Bir haftadan uzun zaman önce o kulüpten çıktığımızdan beri onunla birlikte Wyoming’deydim. Evet, ben şafaktan akşamüzerine kadar kendimden geçmiş halde yatarken kaçıp gitmiş olabilir ama habere göre yangın geceyarısından sonra çıkmış. Mencheres her gece, gözlerimi açtığım andan şafak sökene dek benimle birlikteydi, yani bunu yapan o olamaz.”

“İşte asıl korkutucu olan da bu.” Cat öne eğildi, sesi daha alçak ama daha yoğun. “Mencheres’in sana karşı bir şeyler hissettiği belli. O kaseti ve senin yanındayken nasıl davrandığını gördüğümde bunu anladım. Normalde aşka sonuna kadar saygı duyarım ama Mencheres’in aşık olduğu son kadın şeytani, katil bir kaltaktı. Kadın, Mencheres’e yakın olan herkesi -ama gerçekten *herkesi*- özellikle de Bones’la beni neredeyse yok edene dek bizimkinin içi onu öldürmeye el vermedi. Bu yüzden, Mencheres en son bir kadına abayı yaktığında neler olduğunu bilenlerin, ben ve Bones da dahil, Mencheres’in sana aşık aşık baktığını görünce biraz korkmasını anlayışla karşılamalısın.”

Kira gözlerini kapattı ve Mencheres’in ona karısının ölümünün bir parçası olduğunu anlatırken kullandığı o ifadesiz, dümdüz sesi duyar gibi oldu. Mencheres olanlardan dolayı hala suçluluk mu hissediyordu? Kira o kadının öldürülmesinin gerekli olduğu kanaatine çoktan varmıştı. Mencheres vicdansız bir katil olsa Kira’yı tanıştıkları ilk gün öldürürdü. Cat’in Mencheres’in karısını tanımlama şekli de Kira’nın kuşkularını doğrulamıştı. Kendisinin ve sevdiklerinin hayatta kalmasını istiyorsa Mencheres’in başka seçeneğinin olmadığı belliydi.

Tıpkı Kira’nın, onu hapishanede neyin beklediğini bile bile kocasının uyuşturucu sattığını ihbar etmekten başka çaresinin olmadığı gibi.

“Yani benim de şeytani, katil bir kaltak olabileceğimden mi korkuyorsun? Bana olanların intikamını almak için Mencheres’in duygularını sömürüp onu o kulübü kundak-

layıp o insanları katletmeye ittiğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu gözlerini açarak.

“İşkence gördün ve öldürüldün.” Cat’ın gözleri bir saniyeliğine yeşil yeşil parladı. “Ben de işkence gördüm ve neredeyse öldürülecektim ve sana söyleyeyim, bu işte parmağı olan herkesten kanlı bir intikam almaya yemin ettim. Mencheres’i orayı kundaklayıp o vampirleri öldürmesi için yüreklendirdiysen bunu anlarım ama görünüşe bakılırsa fazla coşkulu davranmış. Genelde sevdiği kadına bir şey olduğunda kafayı yeme eğilimindedir. Ne olursa olsun ikinizin de kaçmayı bırakmanız ve işler iyice sarpa sarmadan sonuçlarla yüzleşmeniz gerek.”

“Bunu. Yapan. Mencheres. Değildi,” dedi Kira dışlerinin arasından. “Radje adındaki o yüz karası polisti. Mencheres’e tuzak kurdu çünkü ondan bir şey istiyor. Kasetin *o bölümüne* dikkat etmediniz mi? Bones’la ikiniz gerçek dost olsanız Mencheres’ten kuşkulandıktan vazgeçip bunu gerçekte kimin yaptığını kanıtlaması için ona yardım ederdiniz.”

“Bunu yapan Radje’yse o genç dansçı nerede?” diye sordu Cat. “Yardım etmeye çalıştığın o kız, Jennifer? Ölenler arasında değil ve polise ya da ailesine gitmemiş. Kulüpten kaçırmaya çalıştığın kişinin yangından sağ salim uzaklaşan birkaç kişiden biri olması tuhaf değil mi?”

Aynı şeyi tartışıp durmaktan sıkılan Kira ayağa kalktı. “Radje’nin komplo kurmakta başarılı olduğu belli. Jennifer ölseydi numarası bu kadar gerçekçi görünmezdi, değil mi? Bu olaya bir kez olsun suçu Mencheres’in işlemediği fik-

riyle bakmış olsaydınız neler fark edeceğinize şaşırırdınız. Ayrıca sen sana işkence edenlerden kanlı bir intikam almak istemiş olabilirsin. Mencheres de onları öldürmeye niyetlendiğini itiraf etti zaten. Ama ben böyle bir şey söylemiş değilim. Ben kendimi savunmak için birini öldürebilirim belki ama intikam için öldüremem. Hedefim hayat kurtarmak, can almak değil.”

Kira arkasını döndü, yürüyüp uzaklaşırken o gri gözleri sırtında hissetti. Cat’in söylediklerinin tek kelimesine bile inandığından şüpheliydi. Görünüşe göre Bones’la ikisi buraya gelmeden önce neler olduğu konusunda bir kanaate varmışlardı. Eğer bunlar Mencheres’in en yakın müttefikleriyse, Radje’yi onlar olmadan yenme şansları daha kuvvetliydi.

“Hayır,” dedi Mencheres üçüncü kez.

Bones hüsrarla elini saçlarının arasından geçirdi. “Bunu ben yapmadım diyorsan sana güveniyorum. Muhtemelen müttefiklerin de güvenecektir. Ama böyle bir fırsat bekleyen, sana karşı ittifak oluşturmak için olayları Radje’nin aktardığı gibi anlatan ve dedikoduları yayan bir sürü düşmanın var. Eğer çoğunluğun bu kundaklama olayıyla bir ilgin olmadığına inanmasını istiyorsan, en büyük şansın Kira’yı olay esnasında yanında olduğun iddiasını destekleyebilsin diye Kanun Gardiyanları’na teslim etmek. Bunu biliyorsun.”

“Ama Radje’nin onu öldüreceğini ya da kullanacağını ve Radje’den şüphelenmedikleri için diğerlerinin de Kira’yı koruyamayacağını biliyorum,” dedi Mencheres.

“Onunla saklanmanın seni suçlu gösterdiğinin farkında değil misin?” diye çıkıştı Bones. “Onun ve Gorgon’un olay esnasında yanında olduklarını iddia ediyorsun ama hiçbiriniz Radje’nin suçlamalarına yanıt vermek için Kanun Gardiyanları’nın karşısına çıkmıyorsunuz.”

“Radje benimkinin yanında Kira’nın da varlığını talep ediyor. Bu sana sıradışı görünmüyor mu? Neden diğer tanıklar da böyle hararetli bir biçimde aramıyor?”

“Evet, sıradışı.” Bones’un sesi sertti. “Ben Radje’nin bir iş çevirdiğine inanıyorum. Ama sen Kira’yı ona götürmeyecek çok büyük risk alıyorsun. Onlara direnmeye devam edersen yokluğunda hüküm giyebilirsin. Kira’yı eğer Kanun Gardiyanları’ndan güvendiğin birine teslim edersen bir şans olur. Bu ille de Radje olmak zorunda değil. Ama suçluymuş gibi davranmayı sürdürürsen kendini riske atmış olacaksın, büyük atam.” Sesi yumuşadı. “Lütfen bunu yapma.”

Mencheres birden dönüp içecek standına doğru baktı. Kira’yla Cat artık standın yanındaki masada değildi. Mencheres duyularını ileri gönderdi ve yüksek, dökme demirden bir sokak lambasının ardında insan olmayan birinin enerjisini hissetti. Mencheres gözlerini oraya dikti ve Kira’nın lambanın arkasında olduğunu gördü. Kadın onunla göz göze geldiğinde irkildi, sonra onları dinlemiyormuş gibi görünmeye çalışarak ayakkabısını bağlıyormuş gibi yaptı.

“Fena yakalandın,” dediğini duydu Kira’ya arkadan yaklaşan Cat’in sohbet edercesine.

“Mencheres,” dedi Bones ısrarla.

“Bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok,” diye cevap verdi Mencheres ve Kira’nın ayakkabı bağlama numarasından vazgeçtiğini gördü.

“Radje tanıklık etmek için teslim olmamı mı talep ediyor?” diye sordu Kira, Cat’e.

Fazla şey duymuştu. Mencheres, Bones’a sert bir bakış attıktan sonra Kira’ya doğru yürüdü.

“Hı hı,” diyordu Cat. “Mencheres kabul etmiyor. Konu abayı yaktığı kadın olunca mantıksız davrandığını sana söylemiştim. Ah, buraya geliyor. Bayağı da sinirli gibi.”

Kira dönmedi ama omuzları gerildi. Mencheres, Cat’e uyaran bir bakış attı, kadın buna ufak bir tebessümle karşılık verdi.

“Bu arada, sen o kadına hiç benzemiyorsun,” dedi Cat, Mencheres’in ters bakışlarına aldırmadan. “Ve inan bana, bunu iltifat olarak almalısın.”

Mencheres, Cat’in kimden bahsettiğini biliyordu. Düzenbaz, ölü karısından bahsedilince öfkesi kabardı. Patra’nın hareketlerinden dolayı sonsuza dek yargılanacak mıydı? Kadının günahları hiçbir zaman kurtulamayacağı bir hayalet gibi ona sürekli musallat olmaya devam mı edecekti?

“Bazılarımız aşta bir kez hata yaptı diye bu hatayı tekrarlamamız şart değil,” diye cevap verdi Kira, Mencheres ona ulaşmadan hemen önce.

Kadının sözleri Mencheres’in öfkesini dindirip sırtında taşıdığını bir türlü kabullenmediği suçluluk yükünü hafifletti. Elini Kira’nın sırtına koydu. Evet, bir keresinde kal-

bini, çok büyük kötülükler yapma kapasitesine sahip bir kadına kaptırmıştı. Patra'yı uyarmış, yaptığı kötülüklerin yıkımıyla sonuçlanacağını söylemişti. Kadın yine de bu yolda ilerlemeyi seçmişti. Kaderini değiştirmeye kararlıydı. Patra'nın ölümü tıpkı Mencheres'in önceden gördüğü gibi gerçekleşmişti. Mencheres'in oğlu gibi sevdiği, gücünü paylaştığı ve soyunda dengi statüsüne çıkardığı bir vampirin kalbine saplayıp çevirdiği gümüş bıçakla.

Ama Mencheres'in başına bir kez böyle acı bir şey geldi diye, ebediyen ona ihanet edecek kişilere aşık olmakla lanetlendiği anlamına gelmiyordu. Elini Kira'nın sırtından aşağı kaydırды. Cat haklıydı. Kira, Patra'ya hiç benzemiyordu ve ona karşı hissettikleri, hain eski karısına hissettiklerinden bile şiddetliydi. Hayatının sonuna gelmiş olabilirdi ama son günlerini doya doya yaşayacaktı.

"Burada daha fazla kalmayacağız," dedi Kira'ya.

Bones etraflarında dolaşıp Cat'in yanında durdu. "Açıklığa kavuşturulması gereken başka şeyler..."

"Yeter," dedi Mencheres daha sert bir tonda. Sonra elini Bones'un omzuna koyarak denginin kahverengi gözlerindeki inatçı bakışlara karşılık verdi. "Soyumuzu koru. Bu sorun çözülünceye dek görev senin."

"Bunu yapamazsın," dedi Kira şok içinde. Mencheres'in bu sözlerle neyi feda ettiğini fark etmiş olmalıydı.

"Akıllı bir kız, onu dinlesen iyi olur," diye mırıldandı Bones.

"Kalıcı bir durum değil." Mencheres elini Bones'un omzundan çekip tekrar Kira'nın sırtına koydu. "Radjе daha

önceki teşebbüslerinde beni yenmeyi başaramadı. Yine başarısızlığa uğrayacak. Yalnızca zamana ihtiyacım var.”

Bones ağzını açtı ama Cat onun koluna dokundu. “Zahmet etme. Sen de onun yerinde olsan kız arkadaşını Kanun Gardiyanları’na teslim etmezdin. Mencheres, bize neye ihtiyacın olduğunu bildir. Bu arada herkese yerini bilmediğimizi söyleyeceğiz. Kira, seninle tanıştığımıza memnun oldum. Bones, hadi gidelim.”

Bones karısına uzun uzun baktı. Kokusu hala hüsrarla fır dönüyordu ama sonra omzunu kaldırarak karısına boyun eğdiğini gösterdi.

“Pekala, kedicik. Büyük atam, bütün kalbimle ne yaptığınızı bildiğini umuyorum. Kira, belki bir dahaki sefere daha iyi koşullar altında karşılaşırız.”

Sonra iki vampir dönüp uzaklaştı. Gelip geçenlerin onlara ikinci kez bakmasının tek sebebi çarpıcı görünüşleriydi. Havadaki enerjinin bir kısmı kayboldu ve bunun yerini ölümlülerin yaydığı daha yumuşak titreşimler aldı.

Kira çenesini inatçı bir tavırla kaldırarak Mencheres’e döndü. Mencheres kadının onu Radje’ye ya da diğer Kanun Gardiyanları’na teslim etmeyi reddetmesiyle ilgili tartışmasını beklerken yüzüne yine o kayıtsızlık maskesini yerleştirdi.

Derken Kira’nın elleri beklenmedik bir biçimde Mencheres’in tişörtünün yuvarlak yakasını kavradı.

“Buraya gel,” dedi Kira.

Mencheres neredeyse temkinli bir biçimde eğildi ama Kira dudaklarıyla onunkilerin üzerini örtünce tereddüdü

sona erdi. Kadının dolgun dudaklarının, sonra Kira dudaklarını araladığında dilinin zevkini çıkardı. İçinde bir sıcaklık ağır ağır toplandı. Şafağın sökmesine saatler var.

Kira öpücüğü sonlandırarak Mencheres'in gözlerine baktı. "Bir sonraki müttefikinle buluşmadan önce ne kadar zamanımız var?" diye fısıldadı.

Kira'nın açık yeşil gözlerinin derinliklerinde bir zümrüt parıltısı belirdi, koyulaşarak iyice parlaklaştı. Mencheres onun yüzünü okşamaktan vazgeçerek ellerini onunkilere sardı. "Yarına kadar," dedi boğuk bir sesle.

"Güzel." Kira'nın köpekdişleri arzuyla uzamaya başlamıştı bile. "O zaman şimdi o odaya dönelim."

Bir saniye sonra hava bir güçle doldu ve Mencheres hızla gücün kaynağına doğru döndü. Bones insanlar tarafından görülemeyecek, ancak rüzgar sanılabilecek kadar büyük bir hızla kalabalığın arasında koşuyordu, Cat de hemen arkasındaydı.

"Kanun Yürütücüleri," dedi Bones onlara ulaştığında. Gözleri yeşil parıltılar saçıyordu. "Bir düzine kadarı parkın ana kapısından giriyor. Beni takip etmeyi nasıl başardılar bilmiyorum ama bir şekilde başarmış olmalılar."

Bu talihsiz bir olaydı ama Mencheres'i çok da şaşırtmamıştı. Bones dikkatli ve zekiydi ama bir vampir ancak beş yüz yaşına geldiğinde ve yoğun bir eğitim programını tamamladığında Yürütücü olabiliyordu. İstisnai olmasalar bütün vampirleri yöneten Gardiyan Konseyi'nin arkasındaki askerler olmazlardı. Mencheres bu yüzden parkı seçmişti. Burada onlardan kaçmak nispeten kolay olacaktı.

“Gidin,” diye hırladı. “Onlarla dövüşürseniz Kanun Gardiyanları benimle birlikte sizi de cezalandırabilir. Hemen gidin. Benden teslim olmamı istediğinizi, ısrarlarınıza kulak asmayan bir budala olduğumu, bu yüzden beni reddettiğinizi söyleyin.”

“Öyle bir şey yapmayacağım,” dedi Bones öfkeyle.

Mencheres ona çabucak, sert bir bakış attı. “Yapmak istemediğin şeyleri yapmak bir soyun ustası olmanın bedelidir. Şimdi *git* ve insanlarımızı koru.”

Bones’la Cat’i var gücüyle iterek uzaklaştırdı ve onların havada uçarak parktan uzaklaşmasına sebep oldu. Kira’dan şaşkın bir ses yükseldi ve birkaç insan da dönüp şaşkın şaşkın onlara baktı. Akıllarının az önce şöyle bir gördükleri şeyi reddettiğine şüphe yoktu.

“Bizim de gitmemiz gerek,” dedi Kira elini çekiştirerek. “Hadi uçur bizi buradan.”

Mencheres bunu yapacaktı ama henüz değil. “Dur.”

Kanun Yürütücüleri’nin elit birliklerinden bir düzine usta vampir, Frontier Land’in girişinde toplanmıştı. Yanında duran Kira elini daha sıkı kavradı.

“Kimsenin ölümüne sebep olmayacağım, Mencheres. Bu benim seçimim ve bizi buradan uzaklaştırmayacaksan teslim olmayı seçiyorum.”

Gücünü hafifçe kullanarak Kira’nın elini kendisinininkinden çözdü. Sonra Yürütücüler’e kollarını açtı.

“Beni istiyorsanız işte buradayım.”

Yirmi Üç

KIRA BİR DÜZİNE VAMPİRİN ÜZERLERİNE SALDIRMASINI, kabuslardan çıkma bir şeymiş gibi izledi. Vampirler parktaki insanların arasından orada değillermiş gibi geçerek, Kira'nın teslim olma kararını sorgulamasına sebep olan bir kararlılıkla onlara doğru yürüdü. Bir kavga çıktığı ve parkın masum ziyaretçileri -erkekler, kadınlar ve de çocuklar- iki ateş arasında kalıp zarar gördüğü takdirde Kira buna asla dayanamazdı. Tabii daha kötüsü de olabilirdi.

Mencheres'e nefes nefese böyle bir şeyler söyledi ama Mencheres onun telaşlı kavrayışından kurtuldu ve Yürütücüler'e verdiği cevapla onu sersemletti.

"Beni istiyorsanız işte buradayım."

Sesindeki açık meydan okuma Mencheres'in sessiz sesiz teslim olmaya niyeti olmadığını belli ediyordu. Ah, Tanrı aşkına, onlarla dövüşemezdi! Burada, etrafta bu kadar aile varken olmazdı!

Onlara yaklaşan kadınlı erkekli vampir grubu kemerlerindeki kılıflardan parlak bıçaklar çıkarıp adımlarını hızlandırırken Kira korku dolu bir ses çıkardı. Birkaç insan durup onlara baktı ama Mencheres irkilmedi bile. Kollarını iki yana açmış, ayaklarını yere sağlam bir biçimde basmış halde durmayı sürdürdü.

“Mencheres,” diye seslendi Yürütücüler’den biri. “Gar-diyan Konseyi’nin emriyle, bizimle geleceksin.”

Bir saniye sonra boğuk bir patlama sesini havayı dolduran kıvılcım yağmurları takip etti ve parkın onların olduğu bölümündeki bütün ışıklar söndü. Acil durum ışıkları bile hafif patlama sesleriyle sönerek Frontier Land’i Kira için gölgelere ama insan olan herkes için zifiri karanlığa gömdü. Etraflarındaki çeşitli tren ve oyuncakların gıcırdayarak durduğunu duydular.

Birkaç insan içini çekti. Birkaç çocuk ağlamaya başladı ama Yürütücüler, Mencheres’e pis pis bakmak dışında tepki vermedi. İlerlemeye devam ettiler.

Kira onlara koşmaya, Mencheres’in hoşuna gitse de gitmese de teslim olarak ölümcül bir yüzleşmeye engel olmaya çalıştı. Ama iki adım sonra hareket edemediğini fark etti. Bedeni sanki boynuna dek çimentodan bir kutuya hapsedilmişti. Ama başını hala çevirebiliyordu, bu yüzden bunu yaptı ve Mencheres’in kaşlarını çatarak ona ters bir bakış attığını görebildi.

“Bu gerekli değil. Bu gece kan dökülmeyecek.”

Sonra hava bir güçle doldu ve Mencheres bu gücün merkezinde duruyordu. Yürütücüler bir bir yavaşlama-

ya başladı, hızlı ve kararlı hareketleri ağırlaştı. Aynı anda, etraflarındaki hem yetişkin hem çocuk insanlar kusursuz, hızlı bir senkronizasyonla geri çekildi. Bölge çok geçmeden Mencheres, Kira ve hareketleri sürünme derecesinde ağırlaşmış olan Yürütücüler dışında tamamen boşalmıştı.

“Bizi... serbest... bırak,” dedi Mencheres’e en çok yaklaşmayı başaran Yürütücü boğuk bir hırıltıyla.

Mencheres buna cevaben yumruklarını sıktı. Bir başka güç dalgasını serbest bıraktı ve bunun sonucunda Yürütücüler’in tuttukları gümüş bıçaklar ellerinden fırlayıp Mencheres’in ayaklarının dibinde bir yığın oluşmasına sebep oldu. Sonra Yürütücüler hep birlikte gecenin içine fırladı ve yakındaki bir hız treninin boyunu aşıp yere savruldu. Bedenlerinin darbesi betonu kırdı ve parkın onların olduğu bölümünü titreten bir şok dalgasına sebep oldu. Olanları az sayıda insan görmüş olsa da yakınlarından bir yerden çığlıklar yükseldi.

On iki vampir yine aynı hızla havaya fırladı ve bu kez sokağa değil birbirlerine çarptı. Kira güçlü kuvvetli Yürütücüler’in bir tür kamikaze kukla gösterisinin parçalamış gibi hareketler sergilediğini görünce sersemledi.

“Beni işlemediğim bir suçtan dolayı tutuklamaya geldiniz,” dedi Mencheres sakın bir sesle. “Radjedef’e söyleyin, Gardiyan Konseyi’nin karşısına çıkacağım. Bu suçları gerçekte kimin işlediğine dair kanıt elde edince.”

Yürütücüler yukarı fırladı, sonra tekrar tekrar yere çarptı. Her darbede asfaltı daha da gevşeten bu ölümcül sıçrama gösterisi Kira’yı fazlasıyla şoka uğratmıştı. Öyle ki

kadın Mencheres'in dirseğinin dibinde durduğunu fark edemedi.

“Gitmemiz gerek.”

Kira neredeyse uyuşmuş halde başını salladı, Mencheres onu kendine çekerken kollarını adamın boynuna doladı. Sonra Mencheres onları havaya fırlattı. Yürütücüler hala yere çarpmayı sürdürüyordu.

Mencheres onları dümdüz bir çizgi üzerinde son sürat gökyüzüne fırlatırken bir kolunu Kira'nın belinden çekmedi. Konsantrasyonunun yarısı aşağıdaki Yürütücüler'e odaklanmıştı. Mencheres tekrarlanan darbelerle onları olabildiğince sersemletmek istiyordu ama aralarındaki mesafe gittikçe artınca üzerlerindeki etkisi de yavaş yavaş yok oldu.

Bu zihinsel kopuşu hisseden Mencheres bütün dikkatini onları gökyüzünde yükseltmeye, Kira insanken cesaret edebildiğinden çok daha yukarılara çıkarmaya yöneltti. Birkaç saniye sonra hava soğudu, altlarındaki ışıklar loşlaştı. Mencheres yine de gevşeyemedi. Yürütücüler'in ne kadar maharetli olduğunu biliyordu. Hemen kendilerine gelip peşlerine düşeceklerdi.

Çok geçmeden altlarında bir güç akımı hissetti. Bu güce odaklandı ve aşağı, kaynağa doğru bir güç patlaması gönderdi. Bu hareketi boğuk bir çığlık ve aşağıdaki enerjinin birden dağılmasıyla sonuçlandı. Yürütücü muhtemelen yere çarpmadan önce iyileşecekti. İyileşmediği takdirde de nasılsa şimdi altlarında bir lunaparkta toplanmış olan bin-

lerce masum insan değil, sadece dağlar vardı ve sert bir iniş bir vampiri öldürmezdi.

Arkalarındaki hava dalgalarında iki ayrı güç daha vardı. Mencheres başını gaddarca sallayarak gücünün bir kısmıyla, onların taklalar atarak düşüşe geçmesine sebep olan iki güçlü darbe indirdi. Onları parkta öldürmek çok daha kolay olurdu ama Radje, Mencheres'in onları öldürmesini *istiyordu*. Yürütücüler'den birini bile katlederse bütün Gardiyanlar birleşip ona karşı cephe alacaktı. Hayır, bunu yapmayacaktı. Ama onu ya da Kira'yı yakalamalarına da izin vermeyecekti. Şaşırtıcı olan tek şey, Mencheres'in yakalanmasına yardım etmek için Radje'nin de onlarla birlikte gelmemiş olmasıydı.

"Soğuk, çok soğuk," diye mırıldandı Kira.

İkisinin de üzeri buzla kaplanmaya başlamıştı ama Mencheres daha alçaktan uçmayı göze alamazdı. Onları bu kadar yukarıda, bu kadar hızlı uçurmak için hatırı sayılır gücünün çok büyük bir kısmını kullanıyordu. Yürütücüler'in çoğu bu yükseklik ve hıza ulaşamazdı. Onları kovalayanları katletmesine gerek kalmadan kaçmak için başka çareleri yoktu.

Altlarında ara ara beliren ışıkların yanında geniş, koyu mavi bir şerit uzanıyordu. Mencheres o şeride düşünce-
li düşünceli baktı. Yürütücüler'den kurtulmanın bir yolu daha olabilirdi...

Mencheres, Kira'yla ikisini o sürüp giden mavi şeride doğru savurup alçalmaya başladı. Derken altlarında yine Yürütücüler'in gücünü hissetti. Üç kişiydiler. Yaklaşmalarına izin verdi. Daha yakın, daha da yakın...

Onları dağlara doğru savuran üçlü bir güç patlaması gönderdi. Duyularıyla etrafı kolaçan ettiğinde diğer Yürütücüler'in yakınlarda olmadığını anladı. Ardından Kira'yı iki koluyla birden sardı ve ikisini birden kurşun gibi aşağı, o davetkar çivit mavisi platforma doğru fırlattı.

"Mencheres, hayır!" diye haykırdı Kira.

Bir saniye sonra bedenleri torpido gibi okyanusa daldı.

Darbenin gücü Kira'yı sarsarak bedeninde cayır cayır bir acının dolaşmasına sebep oldu. Birkaç saniyeliğine sersemledi. Sonra acı dindi ve onun yerini açıklanamaz bir panik aldı. Kira korkması için bir sebep olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Artık nefes almaya ihtiyacı yoktu ama Mencheres onları okyanusun derinliklerine indirirken benliğinin bir parçası çılgılık atmak istiyordu. Mencheres sualtında gökyüzünde olduğundan daha yavaştı ama yine de o kadar hızlıydı ki Kira kocaman, görünmez bir zincir onları aşağı çekiyormuş gibi hissediyordu. Su, Kira'nın etrafını gitgide daha sıkı sarmaya başladı. Baskı öyle arttı ki klostrofobiye kapıldı. Etrafında yalnızca sıvı vardı ama sular ona bedeninin etrafında yavaşça sıkışan bir yumruk kadar güçlü bir baskı uyguluyordu.

Sonra inişleri durdu ve etraflarındaki sular Mencheres'in onları fırlatmak için kullandığı güçlü patlamalarla yarıldı. Bedenleri tek bir torpidoya dönüşmüşçesine yatay bir biçimde ayrıldı.

Sonunda o ani hareketler sona erdi. Her an bir başka hareket patlaması bekleyen Kira, Mencheres'e sıkı sıkı tu-

tundu ama adam hareketsiz kaldı. Kira gözlerini açıp da gözleri tuzdan yanana dek gözlerini kapattığını fark etmemişti bile. Mencheres ikisini, Kira'nın vampir olduğundan beri gördüğü en derin gölgelerin arasında asılı tutuyordu ve tek ışık kaynağı Mencheres'in gözlerinden yayılan parlak, zümrüt rengi parıltıydı.

Kira gözlerini ovuşturdu ama gözleri yanmaya devam etti. Mencheres kollarını gevşeterek Kira'yı tek koluyla kendine bastırdı. Yukarı, sonra tekrar Kira'ya baktı ve başını iki yana salladı.

Kira bunun önlerindeki birkaç dakika boyunca yüzeye çıkmayacakları anlamına geldiğini tahmin etti. Bu ihtimalin düşük olduğunu bilse de dipte kalmayacaklarını ummuştu. Etrafındaki yoğun baskı Kira'nın boğulma hissini artırıyor-
du. Oysa son bir haftadır saatlerce tek bir nefes bile almadan hayatta kalmıştı. Karanlık da mantıksız bir biçimde huzursuzluğunu artırıyordu. Kısa bir süre önce bir daha karanlığı görmeyeceğini düşünüp üzülmüştü. Ama etrafında karanlığı gayet başarılı bir biçimde taklit eden bir şey vardı ve bu şimdi Kira'nın hiç hoşuna gitmiyordu. Etrafındaki her şeyi kristal berraklığında görebilme yeteneğine ne kadar çabuk alışmıştı.

Kira'nın kolunda saat yoktu ama Mencheres'e soru sor-
duğunu belli ettiğini uman bir bakış atarak parmağıyla bileğinin üst kısmına vurdu. Mencheres cevap olarak iki parmağını kaldırıncı Kira sualtında olmasına rağmen küf-
redecek gibi oldu. Burada *iki saat* mi geçireceklerdi? Köpekbalığı gördüğü takdirde çılgılığı basacağı kesindi, artık kendi dişleri de çok keskin olsa bile.

Bir şey sırtını okşadı. Kira sessiz bir çığlıkla arkasını döndü ama görebildiği kadarıyla orada koyu mavi sulardan başka bir şey yoktu. Okşayışı tekrar hissetti. Omuzlarından beline dek inen yatıştırıcı ve kararlı bir dokunuştı. Kira gevşedi. *Mencheres*.

Dönüp ona baktığında Mencheres'in yüzünün kendi gözlerinin ışıltısıyla aydınlandığını gördü. Saçları kara bir bulut gibi arkasında süzülüyor, tişörtü yukarı kalkmış olduğu için o sıkı, pürüzsüz, kaslı karnı görünüyordu. Yüzünün çarpıcı çizgileri o sonsuz çivit mavisi arka planla birlikte tekinsiz denecek kadar güzel görünüyordu, sualtı dalgaları Mencheres'in saçlarını nazikçe kıpırdatıyordu. O kadar göz alıcıydı ki... Ve gücü cidden dehşet vericiydi.

Bones'la Cat'i parktan, gömleğindeki bir tiftiğe fiske vurur gibi kolayca uzaklaştırmıştı. Sonra Yürütücüler'in silahlarını ellerinden almıştı. İnsanları tehlikeden uzaklaştırmıştı. Yürütücüler'i bir çocuğun top sektirdiği kolaylıkla yerden yere vurmuştu. Ve bunların hepsini kimseye dokunmadan yapmıştı. Sonra Kira'yı gökyüzünün en yukarılarına çıkarmış, ardından bir de okyanusun derinliklerine daldırmış ve bunları hiç çaba harcamadan yapar gibi görünmüştü. Onun yeteneklerinin boyutunu kavramak bile zordu. Kira daha yeni parlamaya başlayan gözleriyle bir insanın aklını nasıl kontrol edeceğinden bile endişeleniyordu ve Mencheres'in yapabildikleriyle kıyaslandığında bu *hiçbir şeydi*.

Mencheres yüzünde her zamanki kapalı ifadesiyle onu izliyordu. Ama Kira'nın bilinçaltında sıkıntıyla karışık bir

özlem belirdi. Bunlar Kira'nın duyguları değildi. Mencheres'indi.

Mencheres ağzını açık bırakan o güç gösterisinin Kira'yı korkutup kaçıracağını mı düşünüyordu? Yetenek bakımından birbirleriyle fena halde orantısızdılar. Ayrıca Mencheres, Kira'dan en az bin yaş büyüktü, bu başlı başına akıl almaz bir düşünceydi. Üstelik Mencheres'in daha önce de itiraf ettiği ve Kira'nın Yürütücüler'e teslim olmasına izin vermediğinde kanıtlandığı gibi adamın başkalarının yerine düşünmek gibi talihsiz bir eğilimi vardı.

Ama Mencheres'in akıl akmaz gücüne rağmen çok da hassas bir vicdanı vardı. Bir kez, "Mutlak güç mutlaka yozlaştırır," diye espri yapmıştı, oysa hareketleriyle sürekli bunun aksini kanıtlıyordu. Güçleri ne kadar eşitsiz olsa da Mencheres kendini Kira'yla aynı duygusal seviyede tutuyor, ona kendisini kabul etme ya da reddetme özgürlüğü tanıyordu.

Kira'nın pratik yanı, Radje'nin ve Gardiyan Konseyi'nin tehdidi altında olmasalar bile aralarındaki farkların ilişkilerini yıkacak kadar büyük olduğuna dair onu uyarıyordu. Ama içgüdüleri kaderinde Mencheres'in olduğunu söylüyordu.

Kira bunu düşününce gülümsediğini fark etti. *Mencheres onundu.* Onları ayıran suyun içinden uzanarak Mencheres'in yüzünü okşadı, onun kendi tenine değen güç kıvılcımlarını hissetti. *Benim.* Bu ona çok doğru geliyordu. Hem de daha önce hiçbir şeyin gelmediği kadar doğru geliyordu.

Mencheres onu kollarına aldı ve Kira'nın bilinçaltında, adını koyamayacağı kadar güçlü duygular belirdi. Birden okyanusta bu şekilde iki saat geçirme düşüncesi o kadar da sevimsiz gelmemeye başlamıştı. Ona sarılabilecek ve Mencheres'i böyle yakın hissedebileceksen burada kalmasının sakıncası yoktu.

Yirmi Dört

MENCHERES ALTILARINDAKİ VADİDEKİ SIRA sıra evleri taradı. Hafif bir esinti saçlarını dalgalandırırken aşağıdaki her bir mülke odaklandı, içinde atan bir kalp olmayan bir ev aradı. Yanındaki Kira sessizdi ama bedeninde hafif bir ürperti dolaşıyordu. İkisi de hala ıslaktı ve California'nın kıyıdan uzak olan bu bölümü, birkaç saat önce okyanusa ilk girdiklerindeki noktadan daha soğuktu.

“İşte,” dedi Mencheres doğrularak.

Kira da doğruldu ve rahatladığını gösteren bir ses çıkardı. “Birileri evde değilken evlerine girmenin yanlış olduğunu biliyorum ama yıkanıp üzerimde kuruyan tuzlardan kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Kaşındırıyor.”

Mencheres ona gülümsedi, birlikte boş eve doğru yürümeye başladılar. “Evin üzerinde satılık levhası var. İçinde birinin yaşadığından şüpheliyim. Sonradan burada kısa süreliğine kaldığımız için ev sahibine para göndersem vicdanın rahatlar mı?”

“Aslında rahatlar,” diye cevap verdi Kira. “Bu yine de bir yere izinsiz girmeyi haklı çıkarmıyor ama o zaman en azından kendimi hırsız gibi hissetmem.”

“Parayı yollanmış bil.” Kadının hassasiyetini yatıştırmak için bu çok ufak bir bedeldi. Mencheres ev sakinlerinin ya da emlakçıların eve birinin girdiğini fark etmesi riskini almaktan hoşlanmıyordu ama müttefiki başka bir vampirle buluşmadan önce dört saatleri vardı ve Kira’nın bu süreyi ıslak bir halde üşüyerek geçirmesini istemiyordu.

Beş dakika sonra evin bahçesine vardılar. Mencheres mülke yaklaşırken harekete duyarlı ışıkları zihniyle patlattı. Yan kapıyı açmadan önce de alarm kablolarını kopardı. Daha mütevazı bir mahalle seçip orada boş bir ev arayabilir, alarm sistemi olmayan bir ev bulabilirdi ama bu ev buluşma noktasına daha yakındı. Hem Kira dün uyandığı kirli malzeme odasından sonra daha lüks bir ortamı hak ediyordu.

Boş evin sessizliği davetkardı. Birkaç saat dinlenmek için sabırsızlanan tek kişi Kira değildi. Mencheres, Yürütücüler’i püskürtmek, onları yüksekte uçurmak, okyanusta dolaştırmak, sonra da hava yoluyla buraya getirmek için enerjisinin çok büyük bir kısmını harcamıştı. Beslenmesi de gerekiyordu ama bu biraz daha, müttefikinin yanında güvenliğe kavuşuncaya dek bekleyebilirdi.

“İstesen dünyanın en iyi banka soyguncusu olabilirsin,” dedi Kira, Mencheres’in açtığı kapıdan girerken. Alarm falan çalmadı. Güzel. Bazı sistemler diğerlerinden daha karmaşık oluyordu. Ev mobilyalıydı ama içindeki boşluk hissi

Mencheres'e buraya haftalardır kimsenin uğramadığını düşündürdü.

"Çalmak bana zevk vermiyor," dedi Mencheres omuz silkerek. "Burada beklerken olduğu gibi ya da bana damarlarını bilgileri dışında sunan insanlardan kan içtiğimde bazen yapmam gerekiyor. Ya da o sürücüleri bizi gitmek istediğimiz yere götürmeleri için zorladığımda. Ama aynı şey parayla satın alınabilecek ya da gönüllü olarak verilebilecekken onu izinsiz almak... Bu benim tarzım değil."

Kira ona uzun uzun baktıktan sonra arkasını döndü. "Bir duş bulacağım. Umarım su açıktır da üstümdeki tuzdan kurtulurum." Ardından parlak mermer merdivenleri tırmandı ve ikinci katta kayboldu. Mencheres arkasından bakarken bu sözlerin ardında bir ima olup olmadığını düşündü.

Yürütücüler'in parka hücum edişinden sonra aralarında çok şey değişmiş olabilirdi. Kira'nın Mencheres'in yaptıkları yüzünden şoka uğradığı belliydi. Ama sonra, Yürütücüler'in onları bulmamasını garanti altına almak için okyanusun karanlık derinliklerinde beklerlerken Kira ona şefkatle sarılmıştı. Kira'nın sesi duş alacağını söylerken de hafifçe derinleşmişti. Mencheres onun kokusunun da değişip değişmediğini fark edememişti. Çünkü Kira'dan hala, Mencheres'in arzu belirten hafif nüansları yakalayamayacağı kadar güçlü bir okyanus kokusu yayılıyordu. Ama kadın tam arkasını dönmeden önce gözlerinden bir anlığına zümrüt ışıltısı saçılmıştı sanki.

Mencheres haklı olup olmadığını keşfetmeye karar verdi.

İlk basamağa adımını atmıştı ki su açıldı. Mencheres basamakları yavaş yavaş tırmanırken ıslak giysilerin çıkarılma hışırtısını, sonra Kira'nın suyun altına girdiğinde zevkle çıkardığı yumuşak sesi duydu. Bu sesleri takip etti. Kira'nın mermerde bıraktığı ıslak ayak izlerine basarak ikinci kata çıktı. Kira'nın olduğu banyo onu kendine çekiyordu.

Kapısı açık olan banyo.

Mencheres ıslak gömleğini çıkardı ve yere bıraktı. Ayakkabıları ve sıırıslıklam pantolonu da gömleğini takip etti. Pantolonun cebindeki işe yaramaz hale gelmiş cep telefonu hafif bir gümbürtüyle mermere çarptı. Sonra Mencheres çınlıçplak banyoya girdi.

Duşakabine girdiğinde etrafı buharla sarıldı. Kira arkası ona dönük halde suyun altında duruyor, bedeni yumuşak bir ışıltıyla parlıyordu. Su, omuzlarına yayılmış saçlarını daha koyu bir topaz rengine dönüştürmüştü.

Kira hiç tereddüt etmeden sırtını ona yaslayınca Mencheres'in içini büyük bir rahatlama kapladı. O ana dek kadından gelecek sert bir tepkinin onu ne kadar yıkacağını fark etmemişti. Ellerini kadının ıslak, esnek kıvrımlarında gezdirirken neredeyse elleri titreyecekti. *Benim Kiram. Benim güçlü, güzel, Karanlık Leydim.*

Yüzünden sular süzülen Kira'nın ensesini öptü. Kadından yumuşak bir inilti yükseldi. Arkasını dönmeye yeltendi ama Mencheres onu olduğu yerde tuttu. Daha önceki sabırsızlığıyla Kira'yı istediği gibi keşfedememişti. Ağır ağır. Tamamıyla. Kira ona duyduğu arzuyla kıvrana-na dek.

Mencheres, Kira'nın kollarını açtı, kadını bedeni hafifçe öne eğilmiş halde duş duvarına yasladı. Elleriyle vücudunun ön kısmını okşarken ağzını sırtından aşağı kaydırıldı. Kadından yükselen ufak, keskin iç çekişlerin tadını çıkardı. Gücüyle de Kira'nın etrafını sararak elinin henüz ulaşmadığı kıvrımlarını arayıp buldu. Ağzı Kira'nın kuyruksokumuna doğru ilerlediğinde kalkanlarını indirerek Kira'nın onun açlığını hissetmesine izin verdi. Dilini vadilerinin derinliklerine daldırmak için kalçalarının yanaklarını ayırırken hissettiği heyecan ve şehveti onunla paylaştı.

Kira ürperdi, gırtlğıından sert bir ses yükseldi. Mencheres onun bacaklarını daha da ayırıp dizlerinin üzerine çökerek kadının o tatlı merkezini aradı. Bir sonraki dil darbesiyle o merkezi bulup Kira'yı kollarıyla iyice kendine çekti. Kira belkemiğini bükerek iyice öne eğildi. Kadının bedeni uzun bir ürpertiyle sarsıldı.

“Lütfen,” diye içini çekti Kira. “Sana dokunmaya ihtiyacım var.”

Mencheres dilini döndürerek daha derine sokarken kadının dizleri titremeye başladı. Mencheres derin bir nefes alarak onun kokusuyla, tadıyla ve kadının ürpertilerinin ağzında hissettiği titreşimiyle mest oldu. Gücüyle kadını dik tutarken elleriyle onu okşamaya devam etti. Kira'nın iniltileri hıçkırıklara dönüşürken dilindeki ıslaklık arttı. Kira aldığı inanılmaz hazla geriye yaslanarak Mencheres'i dilini daha derine, daha hızlı sokup çıkarmaya itti. Su etraflarından şelale gibi akmaya devam ederken Kira'nın su-

ları ağızını doldurmaya başlayınca Mencheres'in içi ilkel bir zafer hissiyle doldu.

"Şimdi, şimdi, şimdi," diye haykırdı Kira neredeyse çığlığı andıran bir sesle ve duvarı bırakarak Mencheres'in ellerine yapıştı.

Mencheres çevik bir hareketle doğrularak kadının içini tek, güçlü bir darbeyele doldurdu. Kira bir çığlık kopardı ama bu çığlıkta acı yoktu. Kadının iç duvarları Mencheres'in erkekliğini gerginlikle değil mestle sarmıştı. Mencheres'in gırtlığından bir inilti yükseldi ve Kira'nın kalçalarını kavrayarak ağır, derin darbelerle hareket etmeye başladı. Kira sırlıslıklam ama hala çok sıkıydı ve Mencheres kalçalarını kıvrarak kadının içine her girdiğinde aldığı zevkle dayanamayacak gibi oluyordu. Kadını çekip iyice kendine yaslarken ağzı ensesine yapıştı. Kira'nın sırtı göğsüne sürtündü ve o leziz, dolgun kalçaları kasıklarına dokunarak adamı kışkırttı. Mencheres, Kira'yı kollarıyla arkadan sararken başı arkaya düştü, kalçaları Mencheres'in artan hızına ayak uydurdu.

Mencheres'in vücudundaki her bir sinir aldığı hazla gerildi. Kira'nın iniltileri yükselerek içindeki kaslar Mencheres'in sertliğini daha sıkı sarmaya başlarken bu zevk daha da arttı. Bu yoğunluk Mencheres içten dışa yandığını hissetmeye başlayana dek şiddetlendi. Teni öyle gerilmiş, öyle ısınmıştı ki akmaya devam eden su bile ona acı verici derecede erotik geliyordu. Daha hızlı hareket etmekten, Kira'nın içine cevap talep eden, ket vurulamayan bir açıklıkla girip çıkmaktan kendini alamadı. Kira çığlık atar ve spazmlar erkekliğini sıkıştırmaya başlarken Mencheres'in

içi büyük bir sevinçle doldu. Kadının içindeki kasların hazla bir bir gerilmesi Mencheres'in aldığı zevki artırdı ve bütün bedeninin buna cevap veren bir melodiyle zonklaşmasına sebep oldu. Tohumlarını Kira'nın içinin derinliklerine gömmek istiyordu ama bundan bile fazla istediği şey kadının orgazmının o tatlı gerilimini erkekliğinde tekrar hissetmekti. Hemen.

Mencheres, Kira'nın içinden çıkıp onu kendine çevirdi, iniltisini yakalamak için ağzını onunkine yapıştırtırken Kira yaşadığı orgazmın etkisiyle hala titriyordu. Mencheres tekrar onun içine girerken Kira'nın dili Mencheres'inkini nerdeyse çılgınca bir tutkuyla okşadı. Kadının orgazmının devam eden ürpertileri Mencheres'in teninde sonsuz bir zevk dalgası yaratarak titreşti. Mencheres onu kaldırdı, gücünü kullanarak ikisini birden duştan yatak odasına doğru kaydırды, sonra Kira'yı yatağa yatırdı. İçine bir başka uzun, derin darbeyle girdiğinde Kira'nın bacakları beline dolandı, tırnakları sırtına saplandı. Mencheres arzusunun sisi arasında birden bir gerçeği kavradı. Kira'nın ait olduğu yer burasıydı. Mencheres'in kollarının arasında olmalı, Mencheres'in içinde yıkıcı bir yoğunlukla dalgalanan her bir duyguyu paylaşmalıydı.

Sonra kendini Kira'nın dudaklarının tadında, teninin tenine sürtünüşünde, kollarının kuvvetli kavrayışında ve bedenini tanımlanamaz bir zevkle dolduran o sıkı ıslaklıkta kaybetti. Ağzı kadının bedeninde kayarken ve onun ipeksi teninin kokusundan ve tadından mest olurken Kira'nın adı, ağzından bir inilti gibi çıktı.

“Sakin durma,” dedi Kira onu tekrar yukarı çekmeye çalışarak.

“Tekrar geldiğini hissetmek istiyorum,” dedi Mencheres hırıltılı bir sesle.

Kira nefes nefese güldü. “O zaman tekrar buraya gel ve bana birkaç dakika... Ah!”

Kira bu çığılı, Mencheres vampir dişlerini kadının bacaklarının arasına, en hassas noktasına saplayınca atmıştı. Kira’nın yumuşak eti neredeyse hemen ağzının altında titremeye başlayınca Mencheres’in içini derin bir tatmin hissi doldurdu. Doğruldu ve tekrar onun içine girdi, kadının etinin erkekleğinin etrafında sıkıştığını hissedince ağzından bir inilti kaçtı.

İçindeki ürpertiler devam ederken Kira’nın sırtı büküldü. Mencheres daha hızlı hareket ederek kadının boynunu, dudaklarını, çenesini öptü ve kontrolün elinden kayıp gitmesine izin verdi. İçindeki zonklama, Mencheres teninin içinde köpük köpük yükselen zevkten dolayı yarılabacağını hissedene dek arttı. Bu zonklama onu ele geçirdi, büyük bir hazzın içinde boğdu ve bu haz Mencheres’in Kira’ya onun tenini yaralayacak kadar sıkı sarılmasına sebep olan bir zirveye ulaşana dek yoğunlaştı.

Son zevk dalgaları da bedenini yavaş yavaş terk ederken Mencheres sadece Kira’ya baktı. Kadının gözleri hiç görmediği kadar yeşildi ve tırnakları hala omuzlarına gömülü haldeydi.

“Oramı ısırdığına inanamıyorum,” dedi Kira biraz sonra. “Ama asıl inanmadığım, bunun bana verdiği zevk.”

Mencheres'in dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Vampir olmanın bazı avantajları var. Bu da onlardan biri. Zaman içinde sana diğerlerini de göstermekten büyük zevk alacağım."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Kira. Sonra yüz ifadesi değişti, o şehvetli uyuşukluk yerini daha ciddi bir ifadeye bıraktı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Mencheres geri çekilerek Kira'nın onu mutluluğa boğan kollarının arasından çıktı, doğrulup sırtını yatağın başına yasladı. Kira da doğruldu, dıştaki battaniyeyi ya üşüdüğü için ya da şimdi aralarında belirmiş olan boşluğa ek bir engel olsun diye üzerine çekti.

"Dinliyorum," diye cevap verdi Mencheres. Duygularını saklayarak geçirdiği düzinelerce asır şimdi yüzünün boş, sesinin tarafsız olmasını sağlıyor, Kira'nın onun içindeki karmaşanın bir zerresini bile hissetmemesi için etrafında yeniden duvarlar yükseliyordu.

Kira'nın bakışları sakindi. "Sana aşığım. Evet, daha çok erken. Evet, daha senin hakkında bilmediğim çok şey var ama bu bir tür saplantı ya da şehvet değil. Bu gerçek. Ve sen beni o çatıya bırakmadan önce bile içimde büyümeye başlamıştı."

Mencheres afallamıştı. Ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı bir türlü. Mantığı kadının sözlerine karşı çıkıyordu. Kira onu seviyor olamazdı. Onun kalbi temizdi. Tamam, lekesiz değildi. Hiçbir kalp lekesiz değildi. Ama Mencheres'in hayatının yüzlerce yıllık karanlığını bilseydi ondan koş a koş kaçacağı kesindi.

Kadın gözlerini kaçırmadı. “Bir şey söyle. Ne söylediğin umrumda değil, konuş yeter.”

“Ben bir katilim.”

Bunu hiç düşünmeden söylemişti ama bu doğrudu. Ve muhtemelen Kira’yı ondan uzaklaştıracaktı, yine de Kira onun ne olduğunu bilmeyi hak ediyordu.

Kira’nın dolgun, güzel ağzı kırırdadı. “Bunu biliyorum. Tanıştığımız gün o gulyabanilerin kafasını kopardığını gördüm, unuttun mu?”

“Sadece o zaman değil.” Mencheres onun gözlerinin içine baktı. Kira bir sonraki cümlesini duyduğunda bu gözlerin tiksintiyle bulutlanmasını bekliyordu. “Birçok kez. Hatırlayamadığım kadar çok.”

Kira’nın yüzü değişmedi. “O cinayetlerin kaçını kendini ya da insanlarını korumak için işledin?” diye sordu.

Mencheres’in kaşları çatıldı. Kira onu yine şaşırtmıştı. “Bunun bir önemi var mı?”

“Evet,” diye cevap verdi Kira kesin bir şekilde. “Senin dünyanın çok farklı kurallarla işliyor. Bu dünyanın büyük kısmını henüz görmemiş olabilirim ama bu kadarı gayet açık. Kendini kalbi taşlaşmış bir katil gibi görüyorsun, Mencheres. Ama söylediğin kadar soğuk bir insan olsan asla önemsemeyeceğin hayatları koruduğunu ya da kurtardığını gördüm. Bunu kendimden de biliyorum. Benimki de kurtardığın o hayatlardan biriydi ve o zaman beni tanı mıyordun bile.”

“Karıma tuzak kurup onu öldürttüm. Ölümünü izledim ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.” Sesi dümdüzdü.

Kira onun yüzüne dokundu. “Cat bana karının seni ve sana yakın olan herkesi öldürmeye çalıştığını söyledi. Başka seçeneğin yokmuş ki. Pete’i ihbar ettiğimde benim de başka seçeneğim yoktu.”

Mencheres kadının ellerini üzerinden çekti. Bu bölümü Kira ona dokunurken söylemesi çok zordu ama sevdiğini sandığı kişinin kim olduğunu ona tam olarak göstermeliydi.

“Patra’yı o günden çok daha önce öldürmüştüm. Bana kendimi ya da insanlarımı koruma dışında bir amaçla can alıp almadığımı sormuştun. Cevabım evet. Patra benimle evlenmeden önce başka birini seviyordu. Sevgilisini öldürdüm ve bunu kendimi savunmak için yapmadım. Ben bir vampirdim, o yalnızca bir insandı.”

O cinayetin anısı yine aklında canlandı. *Intef’in yerde yatan bedeni, soluk killerin içine işleyen kanı, Mencheres’in ona bakan korumalarının afallamış yüzleri.*

“Patra’ya sevgilisini Romalılar’ın öldürdüğünü söyledim. Birkaç yıl sonra evlendik ama biri sırrımı ele verdi. Intef’in ölümünü ona açıklamaya çalıştım ama Patra söylediğim hiçbir şeyi umursamadı. Yaptığım şey Patra’nın benden nefret etmesine sebep oldu. O nefret de karımın beni ve insanlarımı mahvetmeye kalkışmasına yol açtı. Patra’nın tüm yaptıklarından aslında ben suçluyum.”

“Onu kıskançlıktan mı öldürdün?” diye sordu Kira boğuk bir sesle.

Mencheres gözlerini kapattı. “O gün insanlar savaş halindeydi. Askerler Patra’yı öyle kötü yaraladı ki onu iyileş-

tirmek yerine vampire dönüştürmek zorunda kaldım. Sonra söz verdiğim gibi sevgilisini almaya gittim. Intef'e karşı gerçek bir kıskançlık hissetmiyordum. Patra'nın nahoş evliliğinde yaptığı birçok kaçamaktan biriydi sadece. Ama Intef'in onun üzerindeki etkisi daha kuvverliydi. Çünkü Patra onun da vampire dönüşmesini istiyordu."

"Onu değiştirmenin senin için her şeyi mahvedeceğinden korkmadın mı? Artık Patra'yı önemsiyordun herhalde. Yoksa ikinizin arasında henüz bir şey yok muydu?"

Mencheres gözlerini açıp Kira'ya dik dik baktı. "Henüz sevgili değildik. Sabırlı olacaktım ama onu paylaşmayacaktım. Patra'ya karşı bir şeyler hissediyordum, yine de onun nasıl biri olduğunu görmüyor değildim. Güç ve zenginlik onu çekiyordu. Bende her ikisi de vardı, oysa Intef bunlara sahip değildi. Patra'nın çok geçmeden onun yerine beni seçeceğini biliyordum."

"Eğer kıskançlıktan değilse..." Kira'nın sesi alçalarak kesildi.

"Duygularım aklımla nesneleri hareket ettirme gücümü etkileyebiliyor. Bu yüzden gücümün mutlak bir biçimde kontrol edilmesi gerekiyor. Atam bu yüzden Radje'nin bunun için iyi bir seçim olmayacağını biliyordu. Intef'le ilk kez o gün tanışmıştım ama onu almaya gittiğimde düşüncelerini duydum. Güç elde etmek için Patra'yı kullanıyor, sırlarını düşmanlarına satıyordu. Patra'yı onu vampire dönüştürmem gerekecek kadar kötü yaralayan Romalı askerleri onu öldürmeye gönderen oydu. Bütün bunları duydum ve öfkem bütün gücümü serbest bıraktı." Mencheres'in ağzı

gerilerek gaddar bir çizgiye dönüştü. “İntef insanlarımdan herhangi biri tek kelime edemeden, beni durduramadan öldü.”

Kira’nın gözleri pembe gözyaşlarıyla parlıyordu. “Onu öldürmekle hata etmişsin,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama bunu biliyorsun ve bu yüzden hissettiğin suçluluk sana dokuz yüz senelik bir cezaya mal olmuş. Bence bu yeterince büyük bir ceza. Ve Patra’nın yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Eğer sebep olduğu felaketler için kullandığı bahane buysa, hele de İntef’in onu öldürtmeye çalıştığı göz önünde bulundurulursa, o zaman ben buna sadece saçmalık derim. O adamın kanı senin ellerinde ama Patra’nın yaptığı her şey kendi suçu.”

Mencheres bir kez daha nadiren yaşadığı bir şeyi yaşadı ve dili tutuldu. İnsanlar onu tanıdıklarında sevmezdi. Ona saygı duyar, sadakat gösterir, ondan korkar, nefret eder, onu kıskanır, ona şehvet duyar, ondan bir şeyler ister ya da bu birkaç duygunun birleşimini hissederlerdi. Ama kimse ona sadece sevgi duymamıştı. Özellikle de Kira gibi biri.

Kira ona yaklaşıp ellerini Mencheres’in kollarında dolaştırdı.

“Ne kadar deneyimin olsa da bu deneyimin sana pek tanıdık gelmediğini tahmin ediyorum, bu yüzden bırak da sana yardım edeyim,” diye mırıldandı. “Öncelikle, hissettiğin şeyin aşk olduğunu anlamak için haftalar ya da aylar geçmesine gerek yok. Dahası, ne kadar güçlü olursan ol, bu kontrol edemeyeceğin bir şey. Hislerimi paylaşmana gerek yok Mencheres, ama beni sana karşı o hisleri beslemedi-

ğime de ikna edemezsin. Seni seviyorum.” Kira alaycı bir şekilde gülümsedi. “Buna alışsan iyi edersin.”

Sonra Mencheres’in başını aşağı, kendine doğru çekti ve ağzı onunkini öyle nazıkçe örttü ki sanki Mencheres incitmek istemediği bir insandı. Mencheres hala doğru kelimeleri bulamıyordu. Ama zaten şu anda konuşmasına da gerek yoktu.

Kira’yı kelimelere dökemediği bütün o hislerle öperken duygularını hissetmesine engel olan bariyeri indirdi. Kira’nın kolları onu daha sıkı sardı, köpekdişleri uzadı ve bedeni onunkine yapıştı. Mencheres’in içinde şehvetten daha güçlü, sahiplenme duygusundan daha derin, kuvvetli bir ihtiyaç alevlendi. Aralarındaki tek engel olan battaniye-yi bir kenara atıp Kira’nın üzerine çıkarken onun bu duyguyu bütünüyle hissetmesine izin verdi.

Yirmi Beş

SİYAH LİMUVZİN MENCHERES'İN SÖYLEDİĞİ SOKAKTA, biraz ileride bekliyordu. Kira rahat bir nefes aldı. Geç kalmışlardı ama neyse ki Mencheres'in arkadaşı onları beklemişti.

Eğreti togasının önünü düzeltti. Mencheres'in onun-kiyle aynı olan giysileri içinde görüldüğü kadar kendinden emin görüldüğünü umuyordu. Gelgelelim Mencheres üzerinde her şeyle, hatta bir çarşaf ile zarif bir hava saçarken Kira kendisinin bir yurt partisinde takılan ezik birine benzediğine emindi.

Denizde sıırıslıkla olan giysilerini çamaşır ve kurutma makinesine atmayı akıl etmiş olsalardı giyecek bir şeyleri olurdu. Ama Mencheres'in doyumsuz olduğu ortaya çıkmıştı ve Kira kendisinin de öyle olduğunu keşfederek biraz şaşırmıştı. Bunun vampir olarak elde ettiği yeni dayanıklılıktan mı, Mencheres'in sevişme kavramını kendisi icat etmiş gibi sevişmesinden mi kaynaklandığından emin de-

ğildi. Kira zaten ölmüş olmasaydı Mencheres'in ona yaşattığı orgazmların sayısı onu öldürebilirdi. Bir de aynı anda Mencheres'in aldığı hazzı hissetmek vardı... Kira baştan aşağı ürperdi. Neyse ki Mencheres sonunda arkadaşıyla buluşacaklarını hatırlamıştı. Kira'ya kalsa hala yatakta olurlardı.

Evden aceleyle çıkmaları gerekmişti ama ev mobilyalı olsa da dolaplarda hiç giysi yoktu. Kira ıslak, yosun lekeli giysilerini tekrar giymek üzereydi ki Mencheres bir başka yaktan temiz bir çarşaf çekip ondan Kira için bir peştamal yaratmış, aynı şeyi bir başka çarşafı da kendisi için yapmıştı. Şafağın sökmesine bir saatten az zaman olduğu için sokaklar ıssızdı nasılsa.

Yaklaştıklarında limuzinin camı indi. Camın diğer tarafında kahverengi uzun saçlı bir adam oturuyordu. Kısa sakalıyla hayli yakışıklı görünüyordu.

"Mencheres," dedi yabancı. "Senden başka herhangi biri beni dünyanın bir ucundan buraya uçurtsa, sonra da belli ki yaktan çıkamadığı için beni bekletse, şoförüne o kişiyi ezdirirdim. Hem de iki kez."

"Uzun bir uçuş muydu?" diye sordu Mencheres ve Kira'nın arabaya binmesi için kapıyı açtı. Kira, gözlerini onu ölçüp tartarmış gibi üzerinde dolaştıran kumral yabancıнын karşısındaki koltuğa otururken peştamalinin açılmamasına dikkat etti.

"Çok uzun," diye yanıt verdi yabancı. "Üstelik havaalanında iki kez *rasgele* güvenlik kontrolleri için durduruldum. Sırf saçım koyu renk ve sakalım var diye beni potansiyel

terörist sanıp duruyorlar. Herhalde ekonomi sınıfında uçanlar için durum daha kötüdür. Her seferinde vücutlarındaki bütün delikleri arıyorlardır.”

Mencheres limuzine binerken dudakları kıvrıldı. “O vücut arama odaları aslında beslenmek için kolay fırsatlar yaratıyor.” Sonra Kira’nın yanına oturup elini kadının omzuna koydu. “Bu Kira Graceling. Kira, Vlad Tepesh.”

“Şeref duydum,” dedi Vlad kelimeleri uzata uzata. Eski yara izlerine benzeyen zikzak çizgilerle kaplı elini uzattı.

Kira ona uzatılan eli sıkarken alını kırıştı. Bu isim ona tanıdık gelmişti. Daha önce nerede duymuştu bu ismi?

“Ah!” diye bağırdı Kira. Gözleri irileşti. “Gerçek Dracula değilsiniz, değil mi?”

“Kimse benimle buluşmadan yanındaki insanları uyar- mayı akıl edemiyor mu?” diye mırıldandı Vlad, Mencheres’e sinirli bir bakış atarak. “Ama herhalde bu ayrıntının ak- lından uçup gitmesine sebep olan şey ile gecikmene sebep olan şey aynıydı.”

“Kabalaşma,” dedi Mencheres kınarcasına ve Kira kol- tuğunda rahatsızca kıpırdandı. Buluşmaya geç kalmaları bir yana, bir de üzerlerinde çarşafarla gelmişlerdi, adamın neden geç kaldıklarına vurgu yapıp durması şaşırtıcı de- ğildi.

“Sorun değil, Mencheres. Ama bana böylesine efsanevi bir vampirle tanışacağımı söyleseydin, üzerime daha kali- teli olan ipek perdeleri geçirirdim,” dedi Kira ve Vlad’ın bakırımsı yeşil gözlerindeki bakışlara, kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

Vlad bu sözler üzerine bir an gülümsedi. “Senden neden hoşlandığını görebiliyorum. Ama Radje’ye kulak verecek olursak Mencheres senden hoşlanmakla kalmıyor, sana aşık olmuş ve bu yüzden senin için vampirleri katlediyor, Gardiyanlar’ın onu sorgulamasına direniyor ve genel olarak Patra’yla olan -huzurla yansın- ilişkisinin başında davrandığından bile daha delice davranıyor.”

Kira, Mencheres’e bir bakış attı. Birden çok sebepten ötürü bunlar hayli rahatsız edici sözlerdi. Hem Tanrı aşkına, kimse Mencheres’in önünde ölü karısının konusunu açmayacak kadar düşünceli değil miydi?

“Biliyorsun, sonradan döndüğüm ve sözde kundakladığım bir yerde görüntümün kaydedilmesine izin verecek kadar aptalca davranmazdım,” dedi Mencheres. Sesi alaycıydı.

Vlad yine gülümser gibi oldu. “Evet, videolar konusunda çok dikkatlisindir. Dün bir Müslüman fanatiğin, ışıkları sabote ettikten ve kaçmadan önce ufak bir bomba patlattıktan sonra Disneyland’deki bütün kameraların mahvolduğunu duydum.”

“Müslüman fanatik mi?” diye tekrarladı ağzı açık kalan Kira. Olanları açıklamak için bula bula bu ırkçı saçmalığı mı bulmuşlardı?

“Kimse yaralanmamış,” diye devam etti Vlad. “Ama sarsılan ailelerin giriş biletleri için ödedikleri para tazmin edilmiş.”

“Yürütücüler Bones’u takip etmiş,” dedi Mencheres omuz silkerek. “Talihsiz bir olaydı.”

Vlad homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Kira, Bones'la ikisinin pek yakın olmadığı gibi bir izlenime kapıldıysa da buna kafa yoracak halde değildi. Üzerine ağır bir uyuşukluk çökmüştü. Şafak yaklaşıyor olmalıydı. Uyu-yakalmadan önce Tina'yı aramak istiyordu ama zamanı kalmamıştı. Kira onunla konuşurken cümlesinin ortasında sızıp kalırsa zavallı kızın endişesini gidermek yerine onu daha fazla endişelendirirdi.

“Önümüzdeki birkaç gün için güvenli bir yere ihtiyacımız var,” dedi Mencheres. “Gardiyanlar'ın beni önce kendi meskenlerimde, insanların evlerinde ve otellerde arayacağı kesin. Ama sen benim soyumdan değilsin ve insanların eğer bana yardım ettiğini ihbar ederlerse senin gazabından, Gardiyanlar'ın yapacağı her şeyden daha fazla korkar.”

“Sizin için bir yer seçtim bile.” Vlad'ın gözlerinde kurnaz bir ifade belirdi. “Ama beni bu kadar yoldan getirttiğine bakılırsa benden bundan fazlasını istiyor olmalısın. Gizli konaklama yerleri telefonla da ayarlanabilir.”

“Veritas'la buluşmak için güvenli, tarafsız bir mekan ayarlayacağım,” diye cevap verdi Mencheres. “Kadın olur da yalnız gelmezse kolay kaçabileceğimiz bir yer olmalı. Senden de aramızda geçen konuşmaya şahitlik etmeni istiyorum.”

Vlad'ın yeşil gözleri bir ton koyulaşır gibi oldu. “Veritas mı? O kadar Kanun Gardiyanı arasından neden onun senin davana anlayışla yaklaşacağını düşündün? Atanızın aynı olduğunu biliyorum ama Veritas geçen sonbaharda

bir düelloya müdahale ettiği için Cat'i neredeyse öldürecekti."

"Onunla çok uzun zamandır tanışıyoruz," dedi Mencheres.

Vlad homurdandı. "Bunu Radjedef için de söyleyebilirsin."

"Senin atan kim, Mencheres?" diye sordu Kira. "Onunla tanışabilecek miyim?"

"Ancak öbür dünyada tanışırsın," diye mırıldandı Vlad.

Mencheres, Vlad'a ters bir bakış atıp Kira'ya döndü. "Atam Tenoch'tu. Son derece güçlü, saygı gören bir vampirdi ve yaklaşık altı yüz sene önce öldü."

"Nasıl öldü?" diye sordu Kira ve bir an sonra da adamın *doğal sebeplerden* ölmüş olmasının mümkün olmadığını hatırladı. "Ah, şey, boşver," diye mırıldandı.

"Tenoch son derece yaşlı, çok güçlü olan vampirlerin çoğunu öldüren şeyden dolayı öldü," dedi Vlad. "İntihar."

"Bu hiçbir zaman kanıtlanmadı," diye karşılık verdi Mencheres sert bir şekilde.

"Tenoch senden bile güçlüydü ve yalnızca dört usta vampirin onu alt ettiğine inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu Vlad da aynı derecede katı bir tonda. "Ayrıntıları bilmeyenler o masala inanabilir ama biz ikimiz gerçeği biliyoruz. Karşısında söylendiği gibi elli değil, yalnızca dört vampir vardı. Tenoch kendine tuzak kurdu. Gerçekten hayatta kalmak isteseydi onları öldürebilirdi. Ama Tenoch yorgundu. Onu bu dünyaya bağlayan, değer verdiği her şeyi kaybetmişti ve insanların çoğunun artık ona ihtiyacı

kalmamıştı. Ölmek *istedi*. İnsanları sonradan suçluluk hissetmesin diye ölümüne cinayet süsü verdi, o kadar.”

Mencheres’in yüzüne yine o kayıtsızlık maskesi yerleşti, etrafındaki duvarlar bir güç alanı gibi yükseldi.

“Sorduğum için özür dilerim, konuyu kapatalım gitsin,” dedi Kira. Vlad’ın ısrarcı iddialarda bulunmakla zalimlik ettiğini düşünüyordu. Vlad, Tenoch’un ölüm koşulları konusunda haklıysa Tenoch gerçekten de intihar etmiş olabilirdi. Bunalımdaki bazı insanlar da benzeri bir şey yapar, Polis Elinden Ölüm diye bilinen bir intihar çeşidiyle bu dünyadan ayrılmak için polislere dolu olmayan bir silah doğrulturdu. Ölüm yeterince kötüydü ama intihar geride kalanların daha da fazla acı çekmesine yol açardı. Tenoch belli ki ölümünü düşmanlarının kurduğu bir pusunun sonucuymuş gibi göstererek bu acıya engel olmaya çalışmıştı.

Belkemiği dehşetle ürperirken Kira gözlerini tekrar Mencheres’e çevirdi. Adamın yüzünde okunmaz bir ifade vardı, onunkilere diktiği koyu renk gözleri dipsizdi.

Depo. Gulyabaniler. Mencheres’i kesip biçiyorlardı ama Kira gelmeden önce o kendini savunmak için tek bir harekette bile bulunmamıştı. Oysa onları istediği anda öldürebilirdi.

“Hayır!”

Kira kendini Mencheres’in üzerine attı. Mencheres onu yakaladı, kollarıyla sıkı sıkı sarıp kendine bastırdı.

Kira aynı anda güneşin doğduğunu ve içindeki bütün gücü emdiğini hissetti. Işınlardan çekimine karşı koymaya,

Mencheres'e bunu neden yaptığını soracak kadar uyanık kalmaya çalıştı ama ağzını tekrar açmaya fırsat kalmadan karanlık onu alıp götürdü.

Yirmi Altı

“B İRAZ KIZMIŞ GİBİYDİ.”

Mencheres gözlerini uykuya dalmış olan Kira'nın bedeninden ayırıp Vlad'ın sakın bakışlarına karşılık verdi. “Uyandığında bazı açıklamalar yapmam gerekecek,” dedi kuru kuru.

“Demek daha iki haftalık bile olmayan bir vampire kendini açıklayacaksın ha?” Vlad başını iki yana salladı. “Buradan bakılınca Radjedef'in senin pervasızca aşık olduğuna dair iddiaları doğru görünüyor.”

“Bu benimle ilgili diğer iddiaların da doğru olup olmadığını merak etmene sebep oluyor mu?” diye meydan okudu Mencheres.

Vlad'ın tebessümü hüznüydü. “Hayır. Ama Radje'nin birden neden böylesine acımasızca peşine düştüğünü merak etmiyor değilim. Uzun zamandır birbirinize düşmansınız ama ikiniz de açık bir harekette bulunmamıştınız. Radje, Patra seninle savaşıırken onu desteklemedi bile. Diğer

müttefiklerin de bunu merak ediyor. Bir Gardiyan neden binlerce yıllık kan davası için bir anda her şeyi riske atsın?”

“Radje, Patra’ya beni öldürmesi için destek vermedi çünkü beni canlı istiyor,” diye cevap verdi Mencheres. Kira’nın kollarındaki konumunu kadının daha rahat yatacağı bir şekilde değiştirdi. “Neden şimdi saldırdığına gelince, beklediği takdirde elinden ebediye kaçabileceğimden, ona önümüzdeki bin yıl boyunca kimsenin veremeyeceği bir şeyi de yanımda götüreceğimden korkuyor.”

Vlad kaşlarını kaldırdı. “Neymiş o?”

“Güç mirasım.” Mencheres yumuşak bir sesle homurdandı. “Mirası Bones’a aktardığımda birçok vampir öfkelendi ama Radje’nin öfkesi hepsinden şiddetliydi. Bunun *kendi* gücü olduğunu, ondan çaldığımı düşünüyor. Ama ben olmasam da Tenoch gücü yine ona vermez, başkasına verirdi. Radje’nin böylesine inanılmaz bir güç verilecek kadar güvenilir olmadığını biliyordu. Ama Radje bunu kabul etmiyor tabii.”

Vlad alaycı bir tavırla güldü. “O mirasın bırakılabileceği kişi olduğunu düşünen vampirlerden biri olduğumu itiraf ediyorum. Sonuçta ikimiz birbirimize yakındık ve ben Tenoch’un yarattığı son vampirdim. Ama bana atalık ettikten yalnızca birkaç hafta sonra kendini öldürdü ve soyunun diğer bağımlı üyeleriyle birlikte beni de sana emanet etti.”

“Kendi uстан olma zamanın gelene dek seni soyumdan biri olarak kabul etmek bana gurur verdi,” dedi Mencheres. Hatıraların uyandırdığı duygularla sesi boğuklaşmıştı. “Seni hala sevdiğimi, önemseddiğimi biliyorsun. Bones’u

varisim olarak seçen kaderdi. Ben yalnızca kaderin kararına uydum.”

Vlad’ın ağzı aşağı kıvrıldı. “Evet, kaderin bayağı anlaşıl-maz bir espri anlayışı var, değil mi?”

Sonra Vlad’ın hem bıkkın olduğunu hem de eğlendiği-ni gösteren her zamanki yüz ifadesi tekrar yüzüne yerleş-ti. “Şikayetim yok. Gençlik yıllarımda ölüm önce karımı, sonra oğlumu elimden aldığımda akıl sağlığımı kaybetme-me birden çok kez engel oldun. Bunun için sadakatim ve minnetim senindir. Tamam, Veritas’la yaptığın görüşmeye şahit olarak katılacağım. Ama en zor iş senin. Veritas’ı gel-meye ikna etmen kolay olmayacak.”

Mencheres başını limuzinin kapısının iç kısmına yas-ladı. Mencheres bir başka Konsey üyesini yalan söylemek-le ve ırklarına ihanet etmekle suçlayabilsin diye Gardiyan Konseyi’nin en güvenilir üyesi onunla gizlice buluşur muy-du? Sonra bir de Veritas’ın bu görüşmeden sonra onun gitmesine izin vereceğini garanti altına alması gerekecekti. Evet, bu *gerçekten* zor olacaktı.

Kira midesinde keskin bir krampla uyandı. Etrafına bakın-dı ama tabii ki artık Mencheres ve diğer vampirle birlikte limuzinde değildi. Yalnızdı.

Odanın penceresi yoktu ama üzerinde yattığı şeye bakı-lacak olursa bir yatak odasında olduğu kesindi. Etrafındaki sesler tuhaf bir biçimde yankılanıyordu ama duvarlar alçı ya da beton gibi görünmüyordu. Duvarlar defalarca cila-lanmış taş gibi duruyordu ve havada tuhaf bir koku vardı.

Koku kötü değildi, yalnızca ona tanıdık gelmeyen bir kokuydu.

Midesine saplanan bir sonraki krampla birlikte Kira etrafı incelemeyi bıraktı. Disneyland'de o genç adamdan beslendiğinden beri bir şey yememişti ve bu neredeyse bir gün önceydi. Midesi giderek artan bir ısrarla tekrar beslenmesinin vakti geldiğini hatırlatıyordu.

Kira yataktan kalktığında, kemerle üzerine tutturulmuş olan çarşaf yerine bordo renkli saten bir gecelik giydiğini fark etti. Onu Mencheres giydirmiş olmalıydı ama şu anda ortalıkta görünmüyordu. Kira yatak odasını hızla gözden geçirdi, köşedeki dolabın içinde kadın ve erkek kıyafetleri olduğunu görünce sevindi. Üzerine bir hırka ve pantolon geçirirken bunlar her kime aitse içinden o kişiden özür diledi ama midesindeki gurultu artık tehlikeli hale gelmeye başlamıştı.

Giyindikten sonra Mencheres'i aramak üzere yatak odasından çıktı. Girdiği koridorun çok yüksek tavanlı olduğunu ve etrafını yine o tuhaf duvarların sardığını görünce şaşırdı. Dar bir merdivene benzeyen bir şeyin sahanlığına doğru yürürken üç kapının önünden geçti. Kira tam aşağı inecekken merdivene bakakaldı. Merdiven de basamaklar şeklinde oyulmuş cilalı taştandı ve akıl almaz derecede büyük, devasa bir kubbesi olan bir oturma odasına gidiyordu. Görünürde hala tek bir pencere bile yoktu ve o grimsi, parlak duvarlar her yönde uzanıyordu.

"Ah, uyanmışsın," dedi hafif aksanlı bir ses. Sesin sahibini göremiyordu fakat sesin Mencheres'e ait olmadığı

kesindi. Kira hafif bir hayalkırıklığıyla odada ilerledi. Vlad devasa odadaki üç kanepeden birinde oturuyordu, önünde açık bir dizüstü bilgisayar vardı ve bir eliyle dalgın dalgın sakallı çenesini sıvazlıyordu.

“Mencheres burada mı?” diye sordu Kira. Bu sorunun cevabı onun için, midesinde gitgide sesini yükselten acı verici gurultulardan bile önemliydi.

“Hayır, ama yakında döner. Beklediğimizden daha erken uyanmışsın. Güneş iki saat sonra batacak. Aç mısın?”

“Biraz,” demeyi başardı Kira içinde birden alevlenen acıya rağmen sesinin titremesine engel olarak.

“Mesele yok, hemen birini çağırırım,” diye cevap verdi Vlad.

Birini mi? “İıı, kan torbanız varsa daha iyi olur.”

Vlad kısa bir kahkaha attı. “Kan torbası mı? O alıştırma tekerleklerini hala çıkarmadın mı? Ben vampire dönüştürüldüğümde kan torbası diye bir şey yoktu tabii. O ilk birkaç günde yeni vampirlerin yanına suçlular ya da düşman askerleri atılırdı.”

Gözünün önünde canlanan bu korkunç sahne bile Kira’nın iştahını kapatmadığına göre cidden çok acıkmış olmalıydı. “İnsanlara yiyecek gibi davranmamayı başarabileceksem bunu yapmayı yeğlerim,” diye cevap verdi Kira. *Alıştırma tekerlekleri* yorumuna biraz bozulmuştu.

Vlad onu soğuk bakışlarla süzdü. “Onlardan beslenmeyerek insanları onurlandırdığını düşünüyorsun ama aslında onlara zarar veriyorsun. Hayvan kanı sana uzun vadede yetmeyecek ve çoğu insan bağışta bulunmadığı için kan

bankaları hemen her zaman yarı yarıya boş. Senin içinden kan içtiğin o torbalar acile getirilen bazı insanlar için hayat memmat meselesi olabilir ve o torbaları sen aldığında onlar *kan bulamayabilir.*"

Son iki kelimeyi kaşlarını meydan okuyan bir tavırla kaldırarak vurgulamıştı. Kira filmlerde Dracula'yı oynayan bütün o aktörlerin hata yaptığını düşündü. Vlad aşağı tabaka aksanıyla konuşan, hamur suratlı bir nonoş olmadığı gibi tırnak yerine pençeleri olan, yaşlıca, canavar kılıklı bir aristokrat da değildi. Hayır, Vlad etkileyici bir gücü olan, her şeye zalimce bir dürüstlikle bakan, otuzlarında, çarpıcı bir adamdı. Görüşlerini tüm açıklığıyla paylaşmaktan çekinmediği de ortadaydı.

Ayrıca haklıydı. Kira'nın beslenme tercihi kimseyi tehlikeye atmamalıydı ve besini yalnızca plazma torbalarından oluştuğu takdirde öyle olacaktı.

"Haklısın," dedi. "O halde kan bağışçısı olarak elinde her kim varsa onu çağırırsan çok sevinirim. Endişelenme sebep olacak kadar açım."

Vlad gülümseyince yüzü çok çekici bir ifadeye büründü. "Elbette." Sonra cep telefonuyla konuşarak Mordred adındaki birinden Lewis'ı yukarı göndermesini istedi.

Kira ne yapacağını bilemeyerek olduğu yerde kaldı. Oturmalı mıydı? Yoksa beslenirken kullanması gereken özel bir oda mı vardı? Mutfakta beslenebilirdi mesela ama vampirlere ait bu taş duvarlı, ekolu, penceresiz yerde bir mutfak olup olmadığını kim bilirdi?

"Yeraltında mıyız?" diye sordu.

“Hayır. Bir dağın yamacındayız. Burası eskiden bir madencilik merkeziydi ama terk edileli çok oldu. Konforlu ama mahrem bir mekan yaratmak için burayı birkaç on yıl önce yeniledim.”

Altlarında terk edilmiş maden tünelleri ekoyu açıklıyordu. “Mencheres nereye gitti?”

“Önemli bir telefon konuşması yapmaya. Cep telefonumu kullanmasına, sonra da yerimizin kolayca bulunmasına izin veremezdim. Konuştuğu kişi söz konusu olduğunda bunu yapamazdım.”

Doğru ya, Mencheres, ismi Latince *hakikat* anlamına gelen Veritas adlı bir Gardiyan Konseyi üyesiyle buluşmak istiyordu. Kira, Veritas’ın buluşmayı kabul ettiği takdirde adına layık davranacağını ve Mencheres’i pusuya düşürmeye çalışmayacağını umdu.

Kira, Mencheres’in burada olmamasının bir sebebinin de onun sorusundan kaçmak olup olmadığını merak etti. Kira onun gulyabanileri kullanarak intihar etmeye çalıştığını *unutuvermek* niyetinde değildi.

Kira’nın girdiği yönün tam karşısından odaya kızılımsı kahverengi saçlı, genç bir adam girdi. Vlad’ın karşısında eğilerek Kira’yı şaşırttı, sonra da diz çöktü.

“Ben değil, Lewis. O,” dedi Vlad elini Kira’ya doğru sallayarak. “Bunu daha önce yaptın mı?”

Lewis profesyonel gibi görüldüğü için Kira sorunun kendisine yönelik olduğunu tahmin etti. “Bir kez.”

“O zaman eli kullan. Öyle yaparsan hata yapma şansın azalır.”

Mencheres bunu çoktan öğretti, diye düşündü Kira alaycı alaycı. Bütün bunlar Vampir 101 dersinde mi öğreniliyordu? İleri düzey vampir derslerinde ne öğretiliyordu acaba?

Lewis yaklaşp ona gülümsedi ve elini uzattı. Kira etrafına bakındı. Yerler taştandı, yani birkaç damla döktüğü takdirde herhangi bir şeyde leke kalmayacaktı.

“Şey, hadi oturalım,” dedi.

Vlad onları kanepedeki yerinden, heykeltıraş tarafından oyulmuş gibi görünen yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifadeyle izlemeye koyuldu. Kira omuzlarını dikleştirdi. Bunu kendi başına yapabiliirdi. Çok kolay olacaktı.

“Önce uyuşturulmak ister misin?” diye sordu oturduklarında Lewis’e.

“Ha?” dedi adam kafası karışmış halde.

Vlad’dan, Kira’nın başını kaldırmasına sebep olan, öksürüğümü bir ses çıktı. Vampirlerin öksürmeye ihtiyacı olmazdı. O yoksa boğuk bir *kahkaha* mıydı?

“Bilirsin işte.” Kira’nın gözleri Lewis’e yeşil yeşil parladı, köpekdişleri damağından fırlar gibi oldu. “Bunu hissetmek ya da hatırlamamak için büyülenmek?”

Lewis’in kafası daha da karışmış gibiydi. “Siz öyle istiyorsanız.”

Drakula’dan ipucu istemeyeceğim, diye yemin etti Kira içinden. İstemeyeceğim. “Evet, öyle olsa kendimi daha iyi hissederim. Şey, o yüzden... gözlerime bak.”

Vlad’ın olduğu yönden yine boğuk bir ses geldi. Kira bu kez bunun bir *kahkaha* olduğundan emindi. Vlad’ı yok saymaya karar verdi.

Lewis itaatkar bir şekilde ona baktı, Kira da kendinden emin bir sesle konuşmaya çalıştı. “Hiçbir şey hissetmiyorsun. Korkmuyorsun.”

“Ama ben korkuyorum,” dedi Vlad. “Ona kurtların gecenin çocukları olduğunu da söylersen gülmekten bir yerime bir şey olabilir.”

“Odaklanmaya çalışıyorum,” dedi Kira sıkıdığı dişlerinin arasından. İçindeki acı daha da şiddetlenmişti. Kira elinden geldiğince nazik hareketlerle Lewis’in elini tutup ağzına götürdü, dün ısırıldığı, başparmakla bileğin arasındaki o nabız gibi atan damarı aradı. Dişlerini yavaşça adamın tenine batırırken köpekdişleri neredeyse ihtiyaçtan sızlıyordu. İlk sıcak tat diliyle buluştuğunda hafifçe inlemekten kendini alamadı.

Ardından da Vlad’ı tamamen unuttu. Tuttuğu o nazik ele zarar vermeden beslenmenin kontrollü sevinci dışında her şeyi unuttu. Açlığı dindiğinde, zevkten gözlerini kapatmış olduğunu fark etti. Ve gözlerini açtığında, Mencheres odadaydı.

Mencheres, Kira’yı daha görmeden önce neler olduğunu anladığından içeri sessizce girmişti. Evin girişini dağın dışından görmek imkansız olsa da içeri girildiğinde uzaktaki sesler bile kolayca her tarafa ulaşıyordu. Sonra kadının insandan beslenişini, gururla uyarılma arası bir hisle izlemişti. Beslenirken Kira’nın yüzünde son derece şehvetli bir ifade belirmişti. Mencheres’in kan torbası almak için hastaneye yaptığı yolculuk gereksizdi anlaşılan.

Sonra Kira'nın gözleri açıldı ve doğruca onunkilere dikildi. Mencheres'e bir an odadaki diğler herkes yok olmuş gibi geldi. Yalnız olsalar Kira'nın üzerine abanır ve kadının tırnakları sırtında derin oyuklar açana dek onu öperdi. Gücü içinde fır dönüyor, o da Kira'ya dokunmak istiyordu. Kira, Mencheres'i canlandırıyordu. Ondan yalnızca birkaç saatliğine uzaklaşmıştı ama bilinçaltında dakikalar öyle uzamıştı ki bu ayrılık ona neredeyse acı vermişti.

Kira ağzını genç adamın elinden çekti, yere ancak bir iki damla dökülmüşken delikleri Mencheres'in öğrettiği gibi kapattı. Sonra ayağa kalktı, hala yeşil ışıltılar saçan gözleriyle ona doğru geldi.

"İkiniz yine kendinizi kaybetmeden önce sorayım, Veritas ne dedi?" dedi Vlad.

Mencheres, Kira'yı tekrar yatak odasına götürür götürmez ona ne şekillerde sahip olacağına dair görüntüleri uzaklaştırmak için başını salladı. "Gelecek," dedi kısaca. "Yarın."

"Öğleden sonra ya da akşam, değil mi?" Kira'nın yüzündeki şehvetli ifadenin yerini şimdi inatçı bir ifade almıştı. "Sabah değil?"

Mencheres belli belirsiz gülümsedi. "Hayır, sabah değil." Bu soruyu beklemiyor gibiydi.

"İyi." Ama Kira'nın yüzündeki ifade değişmedi. "Duş alacağım. Ben duş aldıktan sonra da konuşmamız gerek, Mencheres."

Kadının ses tonundan, kokusundan ve beden dilinden bu kez Mencheres'in banyoda ona katılmasını istemedi-

gi açıldı. Mencheres şaşırmadı. Kira'nın gulyabaniler konusunda onunla yüzleşeceğini biliyordu. Ama Kira bunu yaptığında Vlad'ın sözlerine kulak misafiri olmayacağını ummuştu.

Herhalde bunun önemi yoktu. Daha önceki hayatına son verme planları zaten değişmişti. Şimdi daha önce niyetlendiği gibi mezarı kucaklamaktaısa oraya zorla gönderilmesi gerekecekti. Ölüm Kira'dan ayrılmak anlamına geliyordu ve bu düşünce Mencheres'in canını yakıyordu. Ölüm yine de yakında onu alacak olabilirdi ama Mencheres ölüme yardım etmeyecekti.

Kira genç adama teşekkür ettikten sonra odadan çıktı, adam da yürüyüp gitmeden önce Vlad'ın önünde eğildi. Mencheres'le Vlad uzun uzun baktı. Arkadaşının dudaklarında bilgiç bir tebessüm vardı.

“Görünüşe bakılırsa başın dertte,” dedi Vlad kelimeleri uzata uzata.

Mencheres omuz silkti. “Kendim kaşındım.”

Yirmi Yedi

MENCHERES, KIRA'YI SAATLER ÖNCE UYURKEN bıraktığı yatak odasında bekledi. Dağın içinde gizli olan ev son derece geniş olsa da tek bir duşu vardı. Su, meskenin altında, derinlerdeki bir iç kuyudan geliyordu. Duş alt katlardan birindeydi ve su sesi uzakta yankılanıyordu ama Mencheres'in Kira'nın duş almayı bitirdiğini duymasının üzerinden on dakika geçmiş olmasına rağmen kadın hala odaya dönmemişti.

Kira bir on dakika daha geçtikten sonra, üzerinde yine daha önce giydiği kazak, pantolon ve nemli saçlarla odaya girdi. Yatağa oturdu, konuşmadan önce Mencheres'e uzun, onu ölçüp tartan bir bakış attı.

“Neden?”

Mencheres kadının ne sorduğunu bilmiyormuş gibi yapmaya zahmet etmedi. “Herhalde çoğunlukla atamı öldüren sebeplerden. Dengim soyumun başında olduğundan insanların artık bana ihtiyacı kalmamıştı. Radje yine sa-

vaşmaya hazırlanıyordu ve yorgundum. Dahası, yaklaşan bir karanlık dışında geleceği göremez olmuştum. Bu yüzden sonumun yaklaştığını biliyordum. Sonum fazla uzak değil, ben de bir an önce onunla yüzleşmeyi seçtim. Radje benimle ilgili, dengimi de tuzağa düşürecek suçlamalar uydurmadan önce.”

Kira ona dik dik bakmayı sürdürüyordu. “Karının ölümünün getirdiği suçluluk duygusuyla kıvrandığını söylemeyi unuttun.”

Mencheres hafifçe gülümsedi. “Bunu yakın zamana dek fark etmemiştim ama, evet. Bu da doğru.”

Kira gözlerini yere eğdi. “Planlarını mahvettim, değil mi? Depoya izinsiz girdim, sonra sen gulyabanilerin işlerini bitirmesine izin vermek yerine ikimizi birden kurtardın. O haftadan sonra birlikteydik. Ardından gitmeme izin verdin. Yine kendini birine öldürtmeyi mi planlıyordun?”

Mencheres, Vlad’ın aşağıda bir yerde bir küfür savurduğunu duydu ama bunu yok sayarak dikkatini Kira’dan ayırmadı. “Evet, bir fırsat çıktığı anda bunu yapmaya niyetliydim.”

Kira’nın bedeninden bir titreme gelip geçti ama başını eğik tutarak battaniyenin elinde buruşturup düzelttiği kısma baktı. Alt katta bir şey bir duvara çarpıp parçalandı. İkisi de buna tepki vermedi.

“Ya şimdi?” diye sordu Kira yavaşça. Sesi öyle alçaktı ki Mencheres onu güçlkle duydu.

Kira’ya yaklaşmak istiyordu. Onu çekip kendine yaslamak, hiçbir zaman ayrılmayacaklarını söyleyerek ona söz

vermek istiyordu ama bu yalan olurdu. Bunun yerine ona, birlikte geçirdikleri süre boyunca Kira'nın gösterdiği o savunmasız dürüstlikle cevap verecekti.

“Hayır, artık ölmek istemiyorum ama ölüm yine de beni almaya geliyor. Sana bu dünyada uzun zaman kalmayacağımı daha önce de söylemiştim, Kira. Bu benim seçimim değil. Ama kaderim değişmedi.”

Bunun üzerine Kira birden başını kaldırdı. Gözleri pembe, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. “Saçmalık. Ölmek senin kaderinde ancak başkalarının kaderinde olduğu kadar var.”

Mencheres öngörülerinin sorgulanmasına alışıktı. Gerçek olduklarını görene dek çok az kişi ona inanırdı ve bazıları gördükten sonra bile şüphe ederdi.

“Öngörülerim beni hiç yanıltmadı.” Mencheres yanılmayı o kadar çok kez dilemişti ki.

“Olması beklendiği için gerçekleşen olay diye bir şey duydun mu hiç?” diye sordu Kira ve yataktan kalkıp önüne dikildi. “İnsanlar bir şeye o kadar derinden inanır ki o şeyin gerçekleşmesine sebep olan hareketlerde bulunur. Belki geleceğindeki o karanlığı, benliğinin bir parçası çoktan havlu atmaya karar verdiği için görmüşsündür ama bilinçaltın o kararı henüz kabul etmemiştir. Geleceğinde bu yüzden ölüm görmüşsündür çünkü bilinçaltında çoktan kendini öldürmeye karar vermişsindir.”

Mencheres başını iki yana salladı. “Yaşama isteğine kapıldıktan sonra tekrar baktım. Hiçbir şey değişmemiştir. Karanlık hala oradaydı, hatta daha da yaklaşmıştı.”

“Ama bu kaçınılmaz olduğu anlamına gelmez. Tamam, kendini öldürme fikrini değiştirdin ama daha önce baktırında ölüm gördüğün için yine onu görmeyi bekliyorsun. Sonra da görüyorsun ve yaşamak için mücadele etmeye bile tenezzül etmiyorsun. Radje bir şeyler çevirdiğinde ölümün gelip seni bulmasını kolaylaştırıyorsun. Yine bir şeyler olmasını beklediğin için olmasına sebep oluyorsun ve lanet olsun, bundan vazgeçmelisin!”

Mencheres neredeyse gülecekti. Daha önce kimse ona öngörülerinden vazgeçmesini söylememişti. “Keşke o kadar basit olsa.”

“O kadar basit.” Kira, Mencheres’in kollarını tuttu. “Öngörülerine tamamen güveniyorsun. şu karanlığın ötesini görme yetini ne zaman kaybettin? Ortada başka bir şey de olabilir. Hayatta kalanın duyduğu suçluluk. Karma olanlar seni altüst etmiş. Kendini hem kadının sebep olduğu ölümler hem de senin onun ölümünde oynadığın rol için suçluyorsun. Yani kendin için bir gelecek görmemenin sebebi bir geleceğı hak ettiğine inanmaman da olabilir.”

“Duyguların, öngörülerim üzerinde etkisi olmaz,” diye cevap verdi Mencheres.

“Kim demiş?” dedi Kira sertçe. “Sırf daha önce hiç olmadı diye imkansız olduğunu söyleyemeyiz. Pete öldükten sonra olanlarla baş etmek için grup terapisine gittim. Bir adam, ailesi başka bir araba kırmızı ışığa uymadan geçtiğı için yaptıkları kazada öldükten sonra kırmızı rengi birden göremez olmuştu. Göremiyordu! Sense kendini muhtemelen karının işlediğı düzinelerce cinayet için, üstelik kadının

ölümü için suçluyorsun ama bunun öngörülerini dondurabileceğini ya da etkileyebileceğini düşünmüyorsun, öyle mi? Akıl son derece güçlü bir şeydir ve yastan ya da suçluktan felç olduğunda hemen her şeyi altüst edebilir.”

“Kira...” Mencheres ne diyeceğini bilemiyordu. Kadının bu kaderi bir şekilde inkar edeceğini tahmin etmişti. Üzülmesini de bekliyordu. Ama Mencheres’in gördüğü şeyin gerçekliğine doğrudan karşı çıkması biraz ürkütücüydü.

“Çok kötü şeyler yaşadın,” diye devam etti Kira inatla. “Yarısını bile bilmediğimden eminim ama bu kadar şeyin, çoğu insanı yıkacağını biliyorum. Neredeyse seni de yıkacaktı çünkü kendini öldürecektin. Ama sana söylüyorum, kaderinde yakında ölmek yok. Öyle olsaydı Pet’e, Tina’da, annemde, hatta o gece Radje’yle birlikteyken kendimde olduğu gibi, bunu hissederdim. Ama içgüdülerimin hepsi bana uzun süre birlikte olacağımızı söylüyor, bu da etrafta olacağın anlamına geliyor. Şu anda nasıl bir karanlık görüyor olursan ol.”

Kira onu nerdeyse yine konuşamayacak kadar şaşırtmıştı. Kadın daha otuz yaşına ancak basmıştı. Nasıl olur da içgüdülerinin Mencheres’in dört bin yıldan fazla zamandır sahip olduğu öngörülerden daha isabetli olduğunu düşünürdü?

“Daha önce hiç yanılmadım,” dedi Mencheres. “Hiç.”

“O zaman bu ilk olacak,” diye yanıt verdi Kira ve Mencheres’in yüzüne dokundu. “Ya da gördüğün şeyi yanlış yorumladığını anlayacaksın. *Ben haklıyım*, Mencheres.

Bunu bütün kalbimle biliyorum. Tıpkı söylemekte güçlük çeksen de beni sevdiğini bildiğim gibi.”

Mencheres’in birkaç saniye boyunca yapabildiği tek şey ona bakmak oldu. Bir vampirin büyüleyici parıltısından hipnotize olan bir insan gibi, kadının açık yeşil gözlerinden başka yere bakamıyordu. İçinde bir şey serbest kaldı. Oluştüğünü bilmediği bir baskıdan kurtulmuştu ve hissettiği rahatlıkla boy ölçüşebilecek tek şey kadının haklı olduğuna -en azından söylediklerinin bir kısmının doğru olduğuna- dair içinde sel gibi akan, sıcak kesinlik duygusuydu.

“Seni gerçekten seviyorum,” dedi Mencheres boğuk bir sesle ve sözcüklerin Kira’ya olan duygularını yeterince yansıtamadığını hissetti. Kira onun hayatında eksik olan, Mencheres’in, Kira sayesinde her nasılsa yeniden güzelleşmiş olan bu sert ve amansız dünyada kalmak istemesini sağlayan her şeydi.

Kira gülümseyince Mencheres bu kadar ufak bir jestin bile onun içinde uyandırdığı sevince şaşırdı. “Görüyor musun? Sana haklı olduğumu söylemiştim.”

“Bu ille de öteki...”

“Şşşt,” dedi Kira parmağını Mencheres’in dudağına koyarak. Adam yine bocalar gibi oldu. Binlerce yıldır kimse onu susturmamıştı. Ama Kira bunu da en ufak bir tereddüt hissetmeden yapmıştı.

“Bir süre geleceğe bakmanı istemiyorum,” diye devam etti Kira. “Henüz değil. Sen son derece güçlü bir vampirsin ama bir tanrı değilsin. Seni ölmeyi düşünmeye iten şeyleri,

bu şeylerin *hepsini* çözemediğin sürece, gördüğünü sandığın şeylere güvenemezsin.”

Mencheres, Kira’nın inanıldığı için gerçekleşen olaylar, hayatta kalanın duyduğu suçluluk ya da yaklaşan ölümle ilgili öngörülerini yanlış yorumladığı konusunda haklı olduğuna hala inanmıyordu, yine de onun tavsiyesini dikkate alacaktı. Sonuçta öngörülerini Patra’nın ölümünden sonra birdenbire sona ermişti. Güç seviyesi bakımından Kira’dan çok daha yüksekte olabilirdi ama duygusal olarak Kira’nın ayakları yere daha sağlam basıyordu. Son birkaç yılın olayları Mencheres’e çok ağır gelmişti. Kendi ölümünü aramıştı. Bu, Tenoch’un intihar ettiğini öğrendiğinde hissettiği acıdan sonra asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi ama neredeyse atasının ayak izlerini takip edecekti. Karşısındaki bu güzel, inanılmaz kadınla eğer o sabah yolları kesişmeseydi bu çoktan gerçekleşmiş olacaktı.

Kader. Mencheres’in kaderinde yalnızca karanlık olmaması mümkün müydü?

“Bana tekrar söyle, akıl hocanın sloganı neydi?” diye sordu Mencheres cevabı hatırlamasına rağmen.

“Bir hayat kurtar,” dedi Kira yumuşak bir sesle.

Mencheres, Kira’yı kollarına çekti. “Sen kurtardın,” diye fısıldadıktan sonra ağzını onun dudaklarına bastırdı. “Benimkini kurtardın.”

Kira elini tembel tembel Mencheres’in sırtında gezdirdi ve tutkuyla geçen son birkaç saate rağmen bu ufak dokunuş adamı tekrar uyardı.

“Ne kadar ilginç bir dövme. Nedir bu?”

Mencheres ona bakmak için yana döndü. “Bir *sheru*,” dedi. “Bugünkü deyişle bir kabartma yazı.”

Kira dövmenin üzerinde elini gezdirdi. “Ne diyor?”

“Bana doğduğumda verilen ad, Menkaure. Kadim Mısır yazısıyla yazılmış.”

Kadının yüzü bulutlandı. “Radje de sana öyle diyor.”

Mencheres onu çıplak bacağından kuyruksokumuna dek okşayınca Kira’nın yüz ifadesi bir kez daha yumuşadı.

“Sana bir Firavun adı mı verilmiş?” diye sordu.

Mencheres’in eli hareketsiz kaldı. “Bu isimdeki Firavun hakkında ne biliyorsun?”

“Patronumu hipnotize ettikten sonra seni ararken bir Facebook sayfan falan olabilir ve sana bir şekilde ulaşabilirim diye Mencheres’i Google’da arattım.” Kira durup alçak sesle güldü. “Tabii ki öyle bir şey yoktu. Adını aratınca çıkan tek şey çok uzun zaman önce yaşamış, Mencheres adını da kullanan ama çoğu zaman Menkaure diye bilinen Firavun hakkındaki web sayfaları ve makaleler oldu.” Kira, Mencheres’e merakla baktı. “Onun torunlarından biri misin? Bu yüzden mi adlarından birini aldın?”

Mencheres doğrularak yataktan kalktı, Kira’nın karşısına geçti. Kadının onunla ilgili her şeyi, hatta geçmişinin en eski kısımlarını bile öğrenmesinin artık zamanı gelmişti.

“Menkaure’nin çeviriye bağlı olarak birçok ismi vardı. Mycerinus, Mykerinus ve Mencheres de bunların arasındaydı. Bu dövme bana yirmi iki yaşındayken, saltanatımın

başladığı ilk gün, vampir olmadan yalnızca altı ay önce yapıldı. Torunlarından biri değilim. O Firavun benim. Mencheres ismini ancak Mısır'dan ayrıldıktan sonra kullanmaya başladım.”

Kira'nın ağzı, kadın birden konuşmayı unutmuş gibi açılıp kapandı. Mencheres bekledi. Kira'nın yaşadığı onca şeyden sonra bu açıklamanın ona fazla geleceğinden endişeli değildi.

“Ama o Firavun çok, çok, çok önce, kadim zamanlarda yaşamıştı. Giza Platosu'nda bir piramidi var. O sen olamazsın! Toprak kadar yaşlı olduğunu söylemiştin ama...”

“Milattan önce 2553 yılında doğdum,” diyen Mencheres, Kira'nın yüzündeki inkarın yerini kafa karışıklığına, onun da yerini hayrete bırakışını izledi. “Radje'yle ikimizin, varislerinin insan tebalarına hükmetmesi için belirli bir zaman sınırı koyan bir hükümdarlar soyundan geldikimizi söylemiştim. Bu, ilk hanedandan on üçüncüye dek Firavunlardan oluşan bir soydu. Radje'yle ikimiz Dördüncü Hanedan'da doğduk. Radje bildiğin gibi Radjedef'in kısaltması ama Radjedef, Mısır tarihinde daha çok Djedefre olarak bilinirdi. Babam Khafre'nin üvey kardeşiydi. Babamla Radjedef, Mısır'daki Büyük Piramit'i inşa eden Firavun Khufu'nun oğullarıydı.”

Kira hala bu bilgileri sindirmekte zorlanıyor gibi görünüyordu. “Radje senin *amcan* mı? Piramitleri inşa edenler sen ve ailesiniz, öyle mi? Hani şu bildiğimiz *piramitleri*?”

Mencheres omuz silkti. “Emekli olan yeni Firavun halka hükmederken, ölü sanılan eski Firavunların, insanların

arasında rahatça yaşaması için tasarlanmışlardı. Ama fazla masraflıydılar. Sonraki varislerimiz daha etkili bir çözüm olarak Krallar Vadisi'ni yarattı. Yeraltı geçitleri ve birbirine bağlanan tüneller...”

“Bu kadarını sindirmenin biraz zor olduğunun farkındasın, değil mi?” dedi Kira başını sallayarak.

Mencheres tek kaşını kaldırdı. “Bir ay önce vampirlerle inanmıyordun. Şimdi kendin de bir vampirsin, üstelik bir başka vampirin sevgilisisin ve kitapların, filmlerin en ünlü vampirinin gizli dağ evindesin. Bu son açıklamayı da asgari düzeyde güçlük çekerek sindireceğinden eminim Kira.”

Kira hala başını sallıyordu ama yüzündeki inanmaz ifade kaybolmuştu. “Toprak kadar yaşlı,” diye mırıldandı. “Abartmadığın kimin aklına gelirdi?”

Mencheres yatağın ayakucuna geçti, yavaşça yatağa çıkıp üzerinde emekleyerek vücuduyla Kira’nın bedenini ayaklarından göğsüne tek örttü. Yüzleri aynı hizaya geldiğinde durdu, teni gibi aurasının da kadının tenini okşamasına izin verdi.

“Şimdi sana çok mu yaşlı geliyorum?” diye mırıldandı. “Bunları öğrenmeden önce sevdiğin insandan çok mu farklıyım?”

Kadının gözleri çoktan yeşil yeşil parlamaya başlamış, dolgun dudakları aralanmıştı. “Hayır, o kadar da yaşlı gelmiyorsun.” Sesi boğuktu. “Ya da o kadar farklı. Benimmişsin gibi geliyorsun. Her kimdiysen ve her kimsen... benimsin.”

Mencheres gülümserken köpek dişleri iyice uzadı. “Madem öyle dedin, öyle olacak. Ebediyen.”

Yirmi Sekiz

BÜYÜK KANYON BATAN GÜNEŞİN IŞINLARIYLA alev alev bir renk almıştı. Pas rengi, turuncu, ateş kırmızısı, altın, çivit mavisi ve gümüş huşu uyandıran, bitmek bilmeyen bir duvar resmi gibi birbirine karışmıştı. Kira önlerindeki bir saatte neler olabileceğinden bu kadar endişeli olmasa dört bir yanındaki sersemletici güzelliği ezberleyebilmek için ağır ağır, daireler çizerek dolaşıp dururdu.

Ama elbette Amerika'nın en çok insan çeken yerinde olsalar da bu bir turistik gezi değildi. Büyük Kanyon kaçıp canlarını kurtarmaları gerektiği takdirde işlerine yarayacak bir yerdi. Kanyonun devasılığı birçok mağara, oyuk ve saklanma yeri anlamına geliyordu. Kanun Gardiyanları ya da Yürütücüler onları takip ederlerse gökyüzüne mi, yoksa aşağıya mı bakacaklarını bilemeyeceklerdi. En azından Mencheres öyle demişti.

Kira, Vlad'la Mencheres'in arasında duruyordu. O sırada esinti havadaki doğal buketi, iki vampirden yayılan fark-

lı kokularla süslüyordu. Mencheres'in sandal ağacı ve koyu baharat karışımı kokusuna Vlad'ın alışlagelmişin dışında olan tarçın ve... duman kokusu karışıyordu.

"Bakın," diyen Mencheres güneyi işaret etti.

Kira gözlerini o yöne dikti ama gördüğü tek şey, oldukları yerin iki yüz metre kadar aşağısında bir patikayı tırmanan sarışın bir gençti. Kız herhalde turist grubunun önüne geçmişti. Kira geceleri de tur yapıldığını bilmiyordu. Belki de aşağı inip grubu hipnotize etmeli, Kanun Gardiyanı ile işler ters gittiği takdirde masum insanlar arada kalıp yaralanmasın diye onları geri dönmeye ikna etmeliydi...

"Mencheres," diye seslendi aşağıdaki genç kız. "Söz verdiğim gibi geldim."

"Veritas o mu?" diye ağzından kaçırdı Kira. Mencheres'le Vlad'ın öyle temkinli bir sesle bahsettiği güçlü Kanun Gardiyanı bu muydu? Bu kıza ehliyet bile vermezlerdi, o kadar küçük görünüyordu!

O anda güzel sarışın ona baktı ve Kira uzaktan bile onun gözlerinin yeşil bir ışıltı saçtığını görebildi. Kızın insan olmadığına şüphe yoktu.

Vlad gözlerini Kira'ya dikti. "Görünüşün dünyamıza mensup birini yargılamak için hiç de güvenilir bir yol olmadığını çabucak öğreneceksin. Bana bak mesela."

Elini öne uzattı ve bu el birden mavi alevlerle sarıldı. Kira'nın gözleri irileşti. Vlad'ın parmaklarıyla avcu yanmış görünmüyordu. Alevler adamın gömleğinin kol ağzını kaplamıştı ama kumaş da her nasılsa alev almıyordu. Sonra

Vlad elini indirdi ve alevler arkalarında ne bir kıvılcım ne yanmış bir saç teli bırakarak derhal söndü.

“Neden hep duman koktuğunu şimdi anladım,” diye mırıldandı Kira ve vampirlerin yetenekleri listesine pirokinesis de ekledi.

“Veritas,” diye seslendi Mencheres. “Geldiğin için teşekkür ederim.”

Sesi sakın ve kendinden emindi ama Kira bilinçaltında Mencheres’in gerginliğini hissetti. Mencheres saldırı ihtimaline karşı kendini hazırlamıştı, en ufak bir pusu işaretinde Kira’yı da alıp havalanmaya hazırды.

Sarışın kız adımlarını hızlandırarak onlara doğru geldi. Şimdi o dik yokuşu, insan olmadığını açıkça belli eden bir zarafet ve hızla tırmanıyordu. Kızla aralarında elli metre kaldığında Kira ondan çatır çatır yayılan enerjiyi hissetti. Bu, Kira’nın daha önce yalnızca Mencheres’ten yayıldığını hissettiği, çok büyük bir güçtü.

“Kendini savunmak için bir saatin var, Mencheres,” dedi Veritas sert bir sesle. “Atamızın ve uzun ilişkimizin hatırına sana vereceğim süre bundan ibaret.”

Bu hiç de iyiye alamet değil, diye düşündü Kira. Veritas’ın Barbie bebekleri andıran yüzü bir anda öfke maskesine dönüşmüştü ve kızın etrafında fırtınaya dönen enerji belirgin bir biçimde nahoştu.

Fakat kızın tavırları Mencheres’in gözünü korkutmamıştı. Başını saygılı bir tavırla eğdi ve kulüpteki yangınla cinayetler gerçekleştiğinde Kira ve Gorgon’la birlikte Wyoming’de olduğunu, ikna edici, ilgi uyandırıcı bir biçim-

de, en ufak ayrıntısına dek anlattı. Aramaların Chicago'dan değil Wyoming'den yapıldığını belirlemesi için cep telefonunu kayıtlarına bakabileceğini, Disneyland'deki kameraları bozuşunun da kanıtlayacağı gibi ardında asla ırklarının varlığına dair, insanların bulabileceği bir kanıt bırakmayacağını söyledi. Konuşmasını Yürütücüler'i hırpaladığı için özür dileyerek ama bunu Kira'yı Radje'nin insafına terk etmemek için yapmak zorunda olduğunu söyleyerek bitirdi. Mencheres sustuğunda Kira neredeyse onu alkışlayacaktı. Bu bir siyasi kampanya olsa Mencheres tüm seçmenleri yama çekmiş olurdu.

Biri dışında.

"Bir Yürütücü öldürdüğün için de özür diliyor musun? Yoksa yeni sevgilini koruyacağım derken bunu da mı fark etmedin?" diye sordu Veritas, Mencheres'e tükürürcesine.

Adamın yüzü karardı. "Nasıl? Ben o gün kimseyi öldürmedim."

"Josephus da diğer altı Yürütücü ile birlikte seni gökyüzünde kovalıyordu ama sonradan yerde büzüşmüş halde bulundu," diye cevap verdi Veritas. Adamı sert sert süzdü. "Gardiyan Konseyi'nin bir askerini öldürmekle suçlanıyorsun. Sayısız müttefikin bile, ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, Konsey'i sana merhamet göstermeye ikna edemeyecek."

Veritas bunu söylerken Vlad'a imalı imalı baktı ama Kira sessiz kalamayacak kadar öfkelenmişti.

"Mencheres öyle bir şey yapmadı! Gökyüzünden toprağa değil doğruca okyanusa indik. Hatırlıyorum, çünkü o anda korkudan altıma edecektim."

“Kira...” diye söze başladı Mencheres.

“Bu doğru,” diye karşılık verdi Kira, Veritas’tan çok Mencheres’e hitap ederek. Sarışın kızın yüz ifadesi değişmedi ama Kira durmadı. İnsanların bir kez bile işe başkasının karıştığını düşünmeden o korkunç şeyleri Mencheres’in yaptığını varsaymasından bıkip usanmıştı.

“Durun tahmin edeyim. Mencheres’in bütün o şeyleri bana deli olduğu için yaptığı iddiasına inanıyorsunuz, değil mi? Benim onu cinayet işlemesi için kışkırtan canı bir kaltak olduğuma? Biri en azından bunu düşünmeden önce benimle tanışmaya zahmet edemez miydi? İnsan mahkeme sisteminin zaman zaman saçmaladığını sanırdım ama sizin vampir sisteminiz daha da beter. Bizde en azından *kişi suçu ispatlanana dek masumdur*, diye bir şey var. Gerçeklere bir göz atmaya bile zahmet etmeden *suçlu* hükmüne varmak diye bir şey yok.”

“Kira!” Mencheres’in sesi şimdi daha sertti.

“Kanunlara hakaret mi ediyorsun?” dedi Veritas.

Kira, Mencheres ağzına görünmez bir şeyler tıktırmış gibi hissettiğinde Veritas elini kaldırıp Mencheres’i durdurdu. “Araya girme. Bırak konuşsun, yoksa çekip giderim,” diye homurdandı.

Kira’nın dudakları o ani hareketsizlikten kurtuldu. Kira, Mencheres’e bunu bir daha yaptığı takdirde feci sonuçlarla karşılaşacağını belli eden öldürücü bir bakış attı, sonra burundan soluyan kıza döndü.

“Yürütücü cinayetinden her kim sorumluyorsa ve o kaseti her kim yayınlattıysa onun layığını bulmasını destek-

liyorum ama ne kadar az soruşturma yapıldığını görünce sisteminizden pek etkilenmediğimi söylemek zorundayım. Radje, Mencheres'in o kulübü kundakladığını söylüyor, insanlar da benim o ilk birkaç gün kana duyduğum açlıktan çılgına dönmüş halde olduğumu ve Mencheres'in bana göz kulak olmakla meşgul olduğunu düşünmeden Radje'ye inanıyor. Sonra Yürütücüler'den biri Mencheres'in peşine düşmüşken öldürülüyor ve yine onu da bariz bir biçimde Mencheres öldürmüştü oluyor. Bir ölümün cezası bu kadar ağırsa, Mencheres'in en azından bu cezadan çekineceğini ve herkesi öldürmüyor olabileceğini niye kimse durup düşünmüyor? Neden başka hiçbir seçenek göz önünde bile bulundurulmuyor? Bu mantıklı değil. Hele Mencheres'in aniden, Radje'nin iddia edip durduğu gibi kendisi için cinayet işlenmesinden hoşlanan bir kadının buyruğu altına girdiğine inanmak hiç mantıklı değil."

Veritas, Kira'yı gömleğinin yakasından tuttu, deniz mavisi gözleriyle onunkilere delici bakışlar attı.

"Belki de Mencheres senin bilgin dışında hareket etmiştir. Belki de seni işe karışmaya zorlamıştır. Şu anda sana yargılanma korkusu olmadan gerçeği itiraf etme şansı veriyorum. Gardiyan Konseyi'nden biri sana suçlanmayacağına dair söz veriyor. Mencheres bunları yaptı mı? Ya da bu suçları işleyebilmek için yangın çıktığı akşam veya Yürütücüler'in sizi kovaladığı gece hiç yanından ayrıldı mı?"

"Yukarıdakilerin hepsine hayır," dedi Kira sakince. "Bunu yapan o değildi."

Veritas onu hala gözleriyle mıhlamış durumdaydı. “Onun masum olduğuna kanının üzerine yemin etmeye hazır mısın? Bu suçlardan *birini* bile işlemekten suçlu bulunduğ^u takdirde kendi hayatından vazgeçmeye?”

“Evet,” dedi Kira hemen ama Mencheres patladı.

“O hiçbir şeyle suçlanmadı, ondan Konsey’in benimle ilgili kararına bağlı olarak hayatından vazgeçmesini isteye-mezsın!”

“İsteyebilirim,” dedi Veritas, Kira’yı bırakırken. “Ve döndüğümde kadının yeminini Konsey’e tekrarlayacağım, bu yüzden itiraf etmek istediğⁱⁿ bir suç varsa ve kadının hayatta kalmasını istiyorsan bunu şimdi yap, Mencheres.”

Mencheres, Kira’ya öyle acı dolu bir bakış attı ki Kira belkemiğinin korkuyla ürperdiğini hissetti. Mencheres yapmadığı bir şeyi itiraf etmezdi, değil mi? Tabii ki hayır. Yalnızca diğer Gardiyanlar aleyhinde karar verirse Kira’nın hayatını kurtarmak için...

“Sakın,” dedi Kira telaşla Mencheres’in kollarına yapışıp. “Nasıl olsa öleceğini sandığ^{ını} biliyorum ama öngörülerin *yanlış*, Mencheres! Senin suçun bile olmayan şeylerden dolayı hissettiğⁱⁿ suçluluk onları kesintiye uğratarıp çarpıttı. Beni bu şekilde kurtaramazsın. Sakın yapma! Veritas bir şekilde başka bir şeylerin döndüğünden şüphelenmese buraya gelmezdi. Bunların hiçbirini sen yapmadın! Sakın yaptığ^{ını} söylemeye kalkma!”

Kira’nın gözlerinden yaşlar süzülüyordu, adamın kollarındaki kemiklerin çatırdadığ^{ını} duyana dek onu sımsıkı tuttu, hatta öyle korkuyordu ki bu tehlikeli sese rağmen bi-

rakmadı. Mencheres sonsuza dek ellerinden kayıp gitmek üzereydi, bunu hissedebiliyordu.

“O kahrolası öngörülerinin söylediklerine güvenme,” diye fısıldadı Kira. “Bana güven. Radje’yi yenebiliriz, bunu biliyorum. Bırak sana ispatlayayım.”

Mencheres’in çok koyu, dipsiz gözleri onunkilere dikilmişti. Çok nazik bir hareketle, gücünün bir uzantısıyla ellerini tuttu ve kollarından uzaklaştırdı. Sonra bu elleri dudaklarına götürdü.

“Seni seviyorum,” derken nefesi, Kira’nın tenine dokundu.

“Lütfen, yapma,” diye yalvardı Kira panikle. Gözyaşları sel gibi akıyordu.

Mencheres, Kira’nın ötesine, Veritas’a baktı. “Kundaklama olayıyla da, o insanların ölümüyle de, Yürütücü cinayetiyle de bir ilgim yok,” dedi berrak bir tonda. “Bunların sorumlusu beni suçlayan kişi. Radjedef.”

Kira’nın içi öyle güçlü bir rahatlama hissiyle doldu ki dizlerinin bağının çözüleceğini sandı. Bütün içgüdüleri ona Mencheres’in bütün suçu üstüne almasına saniyeler kaldığını haykırmıştı. Benliğinin bir parçası kollarını ona sarmayı isterken diğer parçası bu soylu olduğu kadar da aptalca şeyi yapmak üzere olduğu için Mencheres’i tokatlamak istiyordu.

“Bir daha asla, asla beni öyle korkutma,” dedi titrek bir sesle.

Mencheres’in ağzı kasvetli bir tebessümle kıvrıldı. “Ben asıl şimdi korkuyorum.”

Kira onun ne demek istediğini biliyordu ama Radjedef'i yenmek için bir yol bulmakla ilgili söylediği her şeye yürekten inanıyordu. Veritas'ın yüzünde ona bakarken beliren ifade bunu doğrulamıştı. Kanun Gardiyanı temkinli ama düşünceli görünüyordu ve baştaki öfkeli, suçlayıcı parıltı gözlerini terk etmişti.

“Mencheres, hayatını çöpe atmaya çalışmayı sürdürürsen seni sonunda ben öldüreceğim,” diye mırıldandı Vlad. “Bones saltanatını paylaştığı için insanların sana eskisi kadar ihtiyaç duymayabilir ama arkadaşların duyuyor. Mezarın seni çağıran şarkısını bir sonraki duyuşunda *bunu* hatırla.”

“Gardiyanların çoğu o vampirleri senin öldürdüğüne ve kulübü senin ateşe verdiğiğine inanıyor,” dedi Veritas sonunda. “Gelgelelim Josephus'un cesedinde rahatsız edici bir bulguya rastlandı. Başı kesilmişti ama daha yakından incelendiğinde aynı zamanda sırtından da bıçaklanmış olabileceği ortaya çıktı.”

“Öyle olsa açıkça görülmez miydi?” diye sordu Kira kaşlarını çatarak.

“Hayır,” dedi Mencheres. “Bir vampir öldürüldüğünde cesedi çürüyerek gerçek yaşına döner. Josephus birkaç yüz yaşındaydı. Ondan geriye kırış kırış bir tenle kemiklerden başka bir şey kalmamıştır.”

Hoş bir manzara olmasa gerekti ama cesetler zaten nadiren hoş olurdu. Kira hala bıçak yarasının neden şüpheli olduğunu anlayamıyordu. Diğer Yürütücüler, Mencheres'in bütün bıçakları parkta bıraktığını bildiği için mi? Ama

vampirin bıçağını alıp adamı onunla öldürmüş de olabilirdi...

“Tamam, işte,” diyen Vlad’ın sesinden tatmin olduğu anlaşıyordu. “Hedef vampir de olsa, gulyabani de olsa, Mencheres asla öldürmek için bıçak kullanmaz. Gücüyle başını koparır. Radje’nin ise bir Yürütücü öldürmek için hem bıçak kullanmaya hem de sürpriz ögesine ihtiyacı olurdu. Bu da Josephus’un yarasının neden sırtında olduğunu açıklıyor. Zavalıcılık, muhtemelen tehlikeyi görmemiştir bile.”

Kira’nın aklına o gün depoda olanlar geldi ve yüzünü buruşturdu. Mencheres bütün o gulyabanilerin başını tek bir düşünceyle koparmıştı ve bunu yapması onlardan birinin bıçağını almasından çok daha kısa sürmüştü. Mencheres’in zihni bu kadar hızlı ve öldürücü bir silahken neden bıçak kullanacaktı ki?

“Radje cinayeti ben işlemişim gibi göstermek için Josephus öldükten sonra kafasını kesmiş olmalı,” dedi Mencheres düşünceli bir şekilde. “Akıllıca. Kimsenin bir bıçak yarısı aramayacağını ya da yaradan geriye kanıt kalmayacağını düşünmüş olmalı. Eğer Yürütücü cinayetiyle suçlanırsam müttetiklerimin çoğu benden uzaklaşırdı. Daha önceden ölümümü aradığımı da biliyor. Bu beni çok daha umutsuz bir duruma düşürür, önce ona istediğini vermemi sağlardı.”

“Ölmen dışında ne istiyor ki?” diye homurdandı Kira.

“Gücümü. Kabil ırkımızın atasıydı ve Tanrı onu Habil’i öldürdüğü için cezalandırmak adına ebediyen dünyada dolışmaya mahkum etmiş, lanetlemişti. Ama Kabil cezasının

çok büyük olduğunu söyleyerek yalvarmış, Tanrı da ona acıyarak kimse onu öldüremesin diye Kabil'i işaretlemişti. Kabil bu şekilde ilk vampir oldu. Hayatta kalmak için kana bağımlıydı ama insan ölümünün ötesindeydi ve inanılmaz bir güce sahipti. Sonra Kabil uzaklaştırdığı ailenin yerine koymak için kendi ırkını yarattı ama inanılmaz gücünün bir kısmını çocuklarından yalnızca birine verdi. Bu güce ilk sahip olan Enoch oldu ve asırlar sonra Enoch, Kabil'in güç mirasını varisi Tenoch'a, o da bana aktardı."

Veritas sarı kaşlarını kaldırdı. "Radjedef o gücü senden nasıl alabilir? Soyunu onunkiyle birleştirdiğinde gücü Bones'a verdin."

"Öyle yaptım ve Bones da gücü konusunda tamamen ustalık kazanana dek bu gücü kimseye veremez. Bunu yapmak benim birkaç yüz senemi aldı. Ama Radje'nin o kadar beklemeye niyeti yok. İçimde kalan bütün gücü ona aktarmamı istiyor. Sonunda Kabil'in mirasını ele geçireceğinden ancak öyle emin olabilir."

"Ama *bütün* gücünü ona verirsen..." diyen Kira'nın sesi alçalarak kesildi.

Mencheres kasvetli, alaycı bir tavırla burnundan soludu. "Muhtemelen ölürüm. Ya da gücü ona verdikten sonra zayıflayınca Radje beni öldürür. Gücümü ona verdikten sonra hayatta kalırsam ortada bir şeyler döndüğünün kanıtı olurum. Eğer ölürsem Radje yeni ek gücünü saklayabilir ve çok az kişi onun böyle bir güce sahip olduğunu öğrenir."

Veritas'ın yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. "Gardiyan Konseyi'nden, bir üyeleriyle ilgili komplo, cinayet, ırkı

açığa çıkarma ve şantaj suçlamalarına inanmalarını bekliyorsun. Senin kanunlara duyduğun saygı en hafif tabiriyle kusurluyken, bir varsayıma dayanarak sana inanacaklar, öyle mi?”

“Kusurlu mu? O yanlış bir şey yapmadı,” dedi Kira öfkeyle.

“Mencheres’in karısını bulup öldürmek için hortlak kaldırdığına dair söylentiler almış başını gidiyor. Kanun kara büyüü kesinlikle yasaklamıştır ama elbette Patra’nın ve kadının korumalarının ölümüne tanık olan herkes Mencheres’e sadık ve bunu asla doğrulamayacakları kesin.”

Bunları söylerken Vlad’a ters ters baktı. Vlad ona göz kırptı, dudakları sinsi bir tebessümle kıvrıldı.

“O söylentiler Patra’nın beni ve insanlarımı pusuya düşürmek için mezardan bir ordu çağırdığından da bahsediyor mu?” diye karşılık verdi Mencheres.

“Peşinden *zombileri* mi yolladı?” diye sordu Kira şaşkınlıkla.

“Evet,” dedi Mencheres kısaca. “Ve mezardan gelen hiçbir şey normal yoldan öldürülemez. Telekinesis gücüm bile onlara karşı faydasızdı çünkü Patra’nın da bildiği gibi mezar büyüü yaşayanların gücünden etkilenmez.”

“Resmi bir şikayette bulunabilirdin...” diye söze başladı Veritas.

“Bunu araştırmak haftalar alırdı,” diye onun sözünü kesti Mencheres. “O zamana kadar ben ve insanlarımin çoğu ölmüş olurdu çünkü Patra işimizi bitirmek için bir başka mezar büyüü yapardı. İlk seferinde bizi kurtaran

yalnızca şanslı bir tahmindir. Ama öldürülen düzinelerce vampir için çok geç kalmıştık.”

Kanun Gardiyanı kızın çenesi hala sert bir biçimde kasılmış haldeydi. Kira üçünün arasındaki gerilimi neredeyse hissedebiliyordu ve kendi aralarında kavga etmeleri Radje’nin ekmeğine yağ sürerdi.

“Kanuna duyduğun hürmeti anlıyorum, Veritas,” dedi Kira. “Sen iyi bir polissin. Ama eğer Mencheres karısına karşı öyle bir büyü kullanmış olsa, o zaman Radje’yi öldürmek için son derece emin bir yol biliyor demektir. Ayrıca sadakatten ya da korkudan, kimsenin ona karşı tanıklık etmeyeceğini de biliyor. Buna rağmen Mencheres bu yenilmez gücü, onu alt etmek için elinden geleni ardına koymayan birine karşı kullanmayı reddediyor.” Kira kıza doğru eğildi ve sesi alçaldı. “O gücü daha önce kullanmış olsa da bunu yalnızca kendini savunmak için yapmıştı ve hemen her kanun, nefsi müdafaaya hoşgörü gösterir. Mencheres şu anda kazanmasının en kestirme yolu bu olduğu halde bu gücü kullanmıyor. Bu onun kanunlara saygılı olduğunu göstermez mi?”

Veritas her birine uzun uzun baktı. Mavi gözleri yeniyetme görünümünden çok daha yaşlıydı. Kira hiç kıpırdamadı. Kızın, Radje’nin kurduğu iskambilden evin ötesini görmesi için içinden dua ediyordu.

“Ben sana inanma eğiliminde olabilirim. Ama Gardiyan Konseyi’nin geri kalanı, iddialarınız ne kadar inandırıcı olursa olsun varsayım değil, kanıt isteyecektir,” dedi Veritas sonunda.

Ve kanıt toplarken harcayacakları zamanda Radje, Mencheres'e başka sahte suçlar yüklemeye çalışmakla meşgul olacak, kim bilir daha kaç masum insanı öldürecekti. Kira dişlerini gıcırdattı. Bir keresinde sahtekar bir polisin -Pete'in- yakalanmasına yardım etmemiş miydi? Belki ay-nısını Radje için de yapabilirdi.

"Radje'yi suçüstü yakalamanın bir yolunu biliyorum," dedi. Üç çift göz aniden ona döndü. "Önce Chicago'ya dönmemiz gerek."

Yirmi Dokuz

KIRA, CHICAGO METROSUNA İLK KEZ BİNER Gİ-biydi. Bu Loop'a giden, son derece tanıdık bir yoldu ama şimdi her şey ona farklı geliyordu. Vagondaki kokuların çokluğu sersemleticiydi ve rayların üzerinde kurşun gibi ilerleyen vagonun kükreyişinden bile güçlüydü. Alkol, idrar, ter, parfüm ve ağız kokuları gibi daha sert kokuların yanı sıra vagonda varlığını sürdüren kokular duyguların parmak izleri gibiydi.

Kira elbette kanın da kokusunu alıyordu. Hem vagon-da kurumuş kan kokusu vardı hem de vagona binip inen insanların damarlarından kan kokusu yükseliyordu. Kira yakın zamanda beslendiği için bu koku açlığa kapılmasına neden olmuyordu. Yalnızca kokunun varlığını algılıyordu. Kan artık hayatının bir parçasıydı ve insanken nasıl nefes almamaya karar veremezse, bu da kendi seçimi değildi. Kira bazı bakımlardan, ilk kez bir vampir olarak uyanışının üzerinden ne kadar kısa zaman geçtiğine inanamıyordu. Bu

süre, tıpkı Mencheres'le ilk tanışmalarının üzerinden geçen süre gibi, ona çok daha uzun geliyordu. Takvimler, tarihler ve saatler bazı şeyleri ölçmenin doğru yolu değildi, o kadar.

Bant kaydı, bir sonraki durağın Clinton Caddesi olduğunu bildirdi. Kira çantasını omzuna atıp ayağa kalktı. Dengede durmak için koltuğun arkasına ya da direğe tutunmasına gerek yoktu. Vagon durduğunda indi ve Tina'nın apartmanına giden tanıdık sokaklarda ilerledi.

Kira daha önce sayısız kez güneş battıktan sonra West Loop'un bu kısmında, dikkatini yan taraflara açılan ara sokaklara ya da sokak ışıklarının nüfuz edemediği gölgeli noktalara odaklayarak yürümüştü. Ya da onu fazla yakından takip eden ayak seslerine odaklanarak. Şimdiyse yalnızca ileri bakarak yürüyordu, adımları hızlı ve kendinden emindi. Artık hiçbir karanlık nokta, hiçbir silah, hiçbir ara sokak ya da pusuya yatan yabancı ona zarar veremezdi. Bu sokaklarda dolaşan herkesin kalbi atıyordu ve bu asıl onları Kira'ya karşı savunmasız kılıyordu. Kötü bir niyetle yoluna çıkmayı seçtikleri takdirde buna pişman olacakları kesindi.

Tina'nın evine normal şartlar altında varacağından biraz daha geç vardı. Sonuçta sokaklarda doğaüstü bir hızla kurşun gibi ilerleyerek dikkat çekemezdi. Apartmana girmek için anahtarını kullandı. Tina'nın komşularına görünmek için merdivenleri kullanmayı seçti. Kira son birkaç günde kimliğinin haber merkezlerine sızdırıldığını biliyordu. Tina'yı son kez aradığında kardeşi konuşmadan telefonu yüzüne kapatmıştı. Kira, Tina'nın ona kızgın olduğunu

sanmıyordu, bu yüzden hattının dinlendiğini varsaymıştı. Bu da muhtemelen kızın cep telefonunun da dinlendiği anlamına geliyordu. Kira erkek kardeşini aramaya zahmet etmemişti. Çocuğun telefon hattı hemen her zaman kesik olurdu.

Merdivenler boştu, Kira bu sayede kendisine çabucak daha doğal bir hız gibi gelmeye başlayan bir hızda hareket edebildi. On dördüncü kata bir iki dakikada ulaştı, sahanlığa girmeden önce refleks olarak saçını kulaklarının arkasına attı. Ama Tina'nın dairesinin dışına vardığında duraksadı.

İçeride bir değil, iki kalp atışı vardı. Kira kapıya yaklaşarak bir nefes çekti ama bu ona pek yardımcı olmadı. Kız kardeşinin kokusunu vampirken hiç almamıştı ama girişin etrafındaki daha ağır turunçgil kokusu muhtemelen Tina'ya aitti. Peki kız kardeşinin yanında kim vardı? Ve o kişi her kimse, bir sorun yaratacak mıydı?

Kira şu anda çekip gidemezdi. Buraya gelmek için çok şeyi göze almıştı. Kapıyı çaldı, beklerken tekrar saçını yana çekip düzeltti. Önce ayak sesleri, kapının hemen diğer tarafında kalp atışları, sonra da kapı açılmadan önce bir iç çekiş duydu.

Tina her zamanki sarışın, minyon haliyle kapının eşliğinde duruyordu ama yüzünde Kira'nın onu son görüşünden daha sağlıklı bir parıltı vardı. Kira gülümsedi. Mencheres'in kanı kız kardeşini hayata döndürmüştü ve şimdi Tina'nın hastalığının tedavisi Kira'nın damarlarında dolaşıyordu.

"Hey," dedi Kira. "İçeri girebilir miyim?"

Tina'nın mavi gözleri irileşti ve kokusu -evet, Kira'nın dışarıdan şöyle bir içine çektiği turuncu karışımı onun kokusuydu- çok hafifçe ekşidi, nabızı hızlandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Kira gerilerek. Tina'nın dairesindeki kişi bir polis miydi? Tanrı aşkına, Kira'nın son aramasından sonra eve birini mi göndermişlerdi?

"Kira?" dedi Tina tereddütle, onu gördüğüne inanamıyormuş gibi.

"Kim geldi, Tina?" diye seslendi erkek kardeşinin sesi dairenin içinden.

"*Rick* mi burada?" diye sordu Kira başını iki yana sallayarak. "Ah, Tina, buraya taşınmasına izin vermedin, değil mi?"

"Kim o?" Tina'nın omzunun üzerinde erkek kardeşinin başı belirdi. Gözleri kırmızıydı ve yanağındaki ize bakılacak olursa yeni uyanmıştı.

Kira'yı gördüğünde gözleri yerinden uğradı ve, "Kira, lanet olsun!" diye bağırdı Rick. "Başın büyük belada, kızım. Çok büyük belada!"

"Merhaba, Rick," dedi Kira kuru bir sesle. "Joey seni sonunda evden attı mı?"

Tina bir şey söylemeden geri çekildi. Kira içeri girdi ve burnunu tek bir kez çektiğinde Rick'in ot, başka bir uyuşturucu, sigara ve alkol koktuğunu anladı. Ortalığa şöyle bir baktığında Rick'in Tina'nın kanepesine yerleşmiş olduğunu gördü. Günlerdir burada gibiydi. Boş bira kutuları, sigara izmaritleriyle dolup taşan bir küllük ve birkaç yağlı patates cipsi paketi bu manzarayı tamamlıyordu.

Kira onu hırpalamak istiyordu ve bunu istemesinin tek sebebi Rick'in buraya yerleşip Tina'nın evini harabeye çevirmesi de değildi.

"Tina'nın yanında sigara mı içiyorsun? Kızın ciğerleri hasta ve hastaneden daha birkaç hafta önce çıktı. Ölmesine ramak kalmıştı. Ama senin lanet olası nikotin bağımlılığın onun ciğerlerinden daha önemli, öyle mi? Kızın *kendi* da-iresinde temiz hava almasına izin verebilmek için sigaranı dışarıda içmeye bile zahmet edemiyor musun, Rick?"

Erkek kardeşinin yüzü kızardı, leke leke oldu. "Kahrolası polisler, FBI ve belki daha başkaları seni arıyor, sense sigara içtim diye beni paylıyorsun, öyle mi? Ahbap, bayağı yüz­süz..."

"Ah, kes sesini," diye çıkıştı Kira.

Rick, Kira'yı şaşırtarak konuşmayı bıraktı. Derhal. Ağzı açıldı ama sesi çıkmadı. Sonra gözleri boncuk boncuk oldu ve Rick ellerini alev almış gibi sallamaya başladı.

Kira arkasında birini görmeyi bekleyerek döndü ama orada Tina dışında kimse yoktu. Kız kapıyı kapatmış, ayakta durmuş ona bakıyordu.

"Gözlerin..." diye fısıldadı Tina.

Kira küfretti. Buraya gelene dek duygularına kusursuzca hakim olmuştu ama erkek kardeşiyle geçirdiği beş dakikada normal görünmeyi unutup Rick'e parlak yeşil, doğaüstü, öldürücü bakışlar atmaya başlamıştı. Şimdi de bu pisliği temizlemesi gerekiyordu.

"Rick, otur. Zihninde mutlu bir yer bul ya da öyle bir şey yap," dedi kardeşine.

Rick yere oturdu, telaşlı hareketler sergilemeyi bıraktı ve yüzünde huzurlu bir ifade belirdi. Kira, Rick'e bakıcılık ettiği yıllarda vampir olsaydı zihin kontrolü yeteneklerini feci şekilde suistimal edebilirdi. Rick'le baş etmek çocukken bile zordu.

Sonra Kira gözlerini kapatmış olan, yanağından tek bir damla yaş süzülen Tina'ya döndü.

"Yapma, Kira," diyen Tina, gözleri hala sımsıkı kapalıyken başını iki yana salladı. "Rick'e her ne yaptıysan bana onu yapma. Biliyordum. O videoyu YouTube'da gördüm ve inanmak istemesem de... Yine de, sen asla öyle bir şeye bulaşıp sonra birden ortadan kaybolmazdın. Bunu yapsan bile annemin *haçı*... Sadece numara yapıyor olsan birinin haçı boynundan koparıp o şekilde kullanmasına izin vermezdin. O kolyeyi annem öldüğünden beri hiç çıkarmadın. Bunu gördüğümde her şeyin gerçek olduğunu anladım..."

Kira'nın eli boynundaki haça gitti. Mencheres'in haçı kendi boğazını delip onu kanıyla beslemek için kullandığını öğrenmek onu da şoka uğratmıştı ama Tina'nın bunu görüp olanların çarpık bir oyun olmadığını anlayacağı Kira'nın aklının ucundan bile geçmemişti. Ama Tina haklıydı. Kira bu kolyeyi annesinin cenazesinden bir gün önce kadının boynundan çıkarıp kendi boynuna taktığından beri hiç çıkarmamıştı.

"Tina..."

Kira ne diyeceğinden emin değildi. Olanları kardeşine bu kadar çabuk anlatması gerekeceğini beklemiyordu.

Eninde sonunda anlatacaktı, ever ama bu gece değil. Rick'e zaten asla anlatabileceğini sanmıyordu.

"Polis senin dairende kanla dolu birkaç şişe buldu. Vampir oyunlarını sevdiğini bilip bilmediğimi, videodaki o adamı daha önce hiç görüp görmediğimi sordular. O adamı suni solunum cihazından kurtulduğum gece hastanede görmüştüm. Hemşireler yle iyileşmemin bir mucize olduğunu söyleyip duruyordu. Ayrıca kendimi hiç son zamanlarda olduğum kadar iyi hissetmemiştim. Sonra videoyu, o adamı, olanları gördüm ve sen yok oldun... Birden neden iyileştiiğimi anladım."

Ah, Tanrım, Tina *her şeyi* çözmüştü. Kira ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Gözlerinin tek bir parıltısıyla Tina'ya her şeyi unutturabilirdi ama Rick konusunda başka seçeneği olmamasına rağmen Tina'nın bu bilgileri kaldırabileceğini umuyordu.

Son birkaç haftada olan biten inanılmaz olayları elinden geldiğince kısa bir biçimde özetlemeye çalıştı. "Onunla kazara tanıştım," dedi. "Onun insan olmadığını anlamama sebep olan şeyler gördüm ama o çoğu insana yapabildiğinin aksine bana olanları unutturamadı. Sana grip olduğumu söylediğimde bu doğru değildi. Beni yanında tuttu. Gücünün etkisi altında kalacağımı ve gördüklerimi aklımdan silebileceğini umuyordu ama bu hiç gerçekleşmedi. Sonra gitmeme izin verdi ama ona karşı öyle güçlü hislerim vardı ki onu aramaya başladım. Bu da o kulübe gitmeme sebep oldu. Orada neler olduğunu zaten gördün."

Tina bir şey söylemedi ama yüzü bir ton daha soldu. Yine de minyon bedeni dimdik duruyordu.

“Orayı yaktı mı? O insanları öldürdü mü?”

“Hayır,” dedi Kira hemen. “Ölümümü emreden o aşâğılık herif ona tuzak kurdu. Bir süreliğine uzaklara gidebilirim ama seni görmek ve sana... şey, sana bunu anlatmaya niyetim yoktu tabii ama endişelenmene gerek olmadığını söylemek istedim. İyiyim, iyiden de öteyim ve bütün bunlar hallolduğunda tıpkı önceki gibi hayatında olacağım.”

Tina nihayet Kira'nın gözlerine baktı. Yanağından bir damla yaş daha süzüldü. “Öyle korktum ki. Artık *başka* bir şey olduğunu, hiç dönmemek üzere gittiğini sandım. Bütün bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum ve bunlara inanmak bile çok zor ama Rick'e öyle çıkıştığını duyduğumda içindekinin hala, kuşkusuz, sen olduğunu anladım.”

Kira kendi gözlerinin de nemlendiğini hissetti. “Tabii ki benim. Bu efsanelerdeki gibi bir şey değil, Tina. İnsanları öldürmüyorum. Gün boyunca bir lahitte saklanmıyorum. Görüyorsun, boynumda hala annemin haçı var, yani dinsel objelerden de kaçmıyorum. Aslında duyduğun şeylerin çoğu yanlış.”

Tina hala biraz sersemlemiş gibi görünüyordu ama Kira başta kendisinin de ne kadar afalladığını hatırladı. Üstelik Tina'nın gördüğünden daha fazla kanıt görmüştü.

“Köpek dişlerin var mı?” diye sordu hem büyülenmiş hem tereddüt ediyormuş gibi görünen Tina.

“Evet.” Kira alaycı alaycı gülümsedi. “Hala onlara alışmaya çalışıyorum.”

“Peki o adam... Siz ikiniz...”

“Adı Mencheres ve ona aşığım,” dedi Kira yumuşak bir sesle. “İnanılmaz biri. Sana ne kadar inanılmaz olduğunu anlatacak kadar zamanım yok ama gerçekten öyle. Onunla yakında tanışacaksın, söz veriyorum.”

Tina, Mencheres kapının içinden geçip mucizevi bir biçimde arkasında belirebilecekmiş gibi omzunun üzerinden geriye baktı. “Bu, şey, biraz garip olur,” dedi çatlak bir sesle. “Yani, sen benim ablamsın, şu anda öyle olsan da bana *yabancı* bir şey gibi gelmiyorsun. Ama o tamamen bir yabancı. O uzun boylu, esmer, seksi haliyle vampire bile benziyor. O devasa, ürpertici evlerden birinde mi yaşıyor?”

“Hayır, gittiğim iki evi de hayli normaldi,” diye cevap verdi Kira. Bir yandan da içinden *görmediği evi* düşünüyordu. Hani şu Giza Platosu’ndaki kocaman, üçgen şeklindeki evi.

Tina’nın gözleri Kira’nın arkasına kaydı. “Rick’e söyleyemezsin. Seni seviyor ama polisler onu sorgular sorgulamaz her şeyi bir bir ortaya döktü. On yaşından beri ne yaptıysan polislere hepsini anlattı. *Bunu* bir öğrenirse hemen polise gider. Haber merkezlerine ve başka her yere de.”

“Hayır, Rick’e söylemeyeceğim,” diye içini çekti Kira ve Tina’nın gözlerini takip ederek erkek kardeşine baktı. Rick yerde oturmuş kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Kira onun kafası iyi değilken hiç bu kadar gevşemiş görün-

düğüne tanık olmamıştı. “Buraya geldiğimi bile hatırlamayacak. Ama sen hatırlayacaksın. Tabii istiyorsan.”

Tina’nın yüzü hala soluk olsa da yüzünde sakın bir ifade vardı. “İstiyorum. Bana güvenebilirsin.”

“Güvenebileceğimi biliyorum, Tina,” dedi Kira. Kardeşine yaklaştı, kollarını bedenine sardığında Tina’nın hafifçe titrediğini hissetti. Tina sonra, bir kucaklaşmadan başka bir şeyin gerçekleşmediğini görünce gevşedi. Kira’nın kızı kazara fazla sıkılmamak için aklından sürekli, “Yumurta ka-buğu!” diye tekrarlayıp durduğunu bilmiyordu.

Kira sonunda onu bıraktı. “Gitmem gerek,” dedi. “Seni görmeye gelebilmek için Mencheres bir iş halletmek için dışarı çıktığında gizlice kaçtım. Başka türlü gelmeme izin vermezdi. Şimdi hemen dönmem gerek. Geri döndüğünde gittiğimi görürse çok endişelenir.”

Tina koluna dokundu. “Çıkmana izin vermiyor mu?”

“Pete’e hiç benzemiyor,” dedi Tina’nın neden endişelendiğini anlayan Kira yumuşak bir sesle. “Peşindeki diğer vampir yüzünden bana bir şey olacağından korkuyor, o kadar. Bu yüzden o çıkana kadar seni görmeye geledim. Ama her şey normale döndüğünde istediğim yere gidebileceğim.”

“Umarım öyle olur,” dedi Tina. “Telefon etme, e-posta da gönderme. Galiba polis telefonlarımı dinliyor, hatta e-postalarımı bile okuyor. Dikkatli ol.”

“Olacağım.”

Kira, Rick’in yanına gidip erkek kardeşine uzun uzun baktı. Keşke onu da hastalığından, Mencheres’in Tina’yı kurtardığı gibi kolayca kurtarabilseydi.

“Bu gece beni görmedin,” dedi Kira sonunda gözlerini yeşil yeşil parlatarak. “Uyuyordun. Birkaç saat sonra uyandığında, Tina’yla ikimizin seni sevdiğimizi ve hep seveceğimizi bileceksin. Uyuşturucu Bağımlıları toplantısına gideceksin ve kendine bir destekçi bulacaksın çünkü hayatta sarhoş olmaktan ya da kafayı bulmaktan daha önemli şeyler olduğunu fark edeceksin. Bir bağımlıdan ibaret olmadığını ve bu illeti yenebileceğini bileceksin, Rick. Ah, bir de bir daha Tina’nın yanında sigara içmeyeceksin,” diye sözlerini bitirdi.

Kira erkek kardeşini temizlenmeye ve temiz kalmaya zorlayamazdı ama belki de bu bilinçaltı talimatı Rick’i iyileşme yoluna sokardı. Sonunda kendi hayatını ancak Rick’in kendisi kurtarabilirdi. Kira’nın yapabileceği tek şey onu teşvik etmeye çalışmaktı.

Sonra arkasını döndü, Tina’ya son bir kez sarıldı ve daireden çıktı. Aşağı inmek için yine merdivenleri kullandı, katları saydı ve onu son gördüğünden beri yalnızca birkaç saat geçmiş olmasına rağmen Mencheres’i özlediğini fark etti. Merdiven boşluğu çizmelerinin sesi dışında sessizdi ama altı kata indikten sonra havadaki karıncalanmalar Kira’nın tenine görünmez örümcek ağları gibi sürtünmeye başladı.

İnmeye devam etmeden önce bir an duraksadı. Sokak seviyesine inmesine yalnızca altı kat kalmıştı. O örümcek ağı hissi şiddetlendi ama Kira sağındaki, onu binanın alt katının içine götürecek olan ÇIKIŞ yazısını yok sayarak omuzlarını dikleştirip aşağı inmeye devam etti.

Kira daha dördüncü kata varamadan vampirler üzerine çullandı.

Ötüz

MENCHERES'İN YENİ CEP TELEFONU ÇALDI. Arayanın Bones olduğunu gösteren numaraya birkaç saniye baktıktan sonra telefona cevap verdi. Sesinin, içinde birbiriyle çarpışan duyguları ele vermemesi için kendini toplamaya bu kadar sürmüştü.

“Evet?”

“Az önce Radjedef’le konuştum,” dedi Bones girizgah yapmadan. “Ona sana nasıl ulaşacağımı hiç bilmediğimi falan söyledim ama Radjedef sana vermem için bir numara verdi. Çok geç olmadan onunla temasa geçmen gerektiğini söyledi. Bununla ne demek istiyor, Tanrı aşkına?”

Mencheres’in gücü, içinde yükselerek öldürecek birini aradı ama Mencheres’in o öldürücü gücü üzerine salmak istediği o tek kişi orada değildi.

“Şüphesiz ölen Yürütücü ile ilgili tehditler savurmayı sürdürecektir,” dedi soğukkanlılıkla. “Numarayı ver, sonra da hemen bütün insanlarımıza o numarayı ve mesajı içe-

ren bir e-posta gönder, onlar da bütün mallarına gönder-sinler.”

“Bunu yapacağım ama bana yalan söylemekten vazgeç,” dedi Bones numarayı tekrarlamadan önce dümdüz bir sesle. “Radjedef bu kez ne yaptı? Lütfen bırak da sana yardım edeyim.”

“Geçen yıl güçlerimden bazılarını sergilediğin ihtimalinden söz ederken birinin yerini sezmek de o güçlerden biri miydi?” diye sordu Mencheres diğer soruyu duymazlıktan gelerek.

Bones bir an sessiz kaldı. “Hayır,” dedi sonunda.

“O zaman bana yardım edemezsin,” diye iç geçirdi Mencheres. “Ama Gardiyan Konseyi’yle aranı bozmayarak insanlarımıza yardım edebilirsin. O e-postayı gönder. Bana nasıl ulaşacağını bilmediğini iddia etmeyi sürdür. Gerekirse benimle tüm ilişkini kestiğini söyle. Senden istediğim şey bu.”

Hattın diğer tarafından öfkeli, alaycı bir ses yükseldi. “Şimdi karımın, sadece onu korumak için bazı şeyleri ona anlatmadığımda niye o kadar öfkelenildiğini çok iyi anlıyorum.”

“Car’le birlikte olduğun için seviniyorum,” dedi Mencheres alçak sesle. “Sen geçmişte sırf karının güçleri soyumuzun işine yarayacağı için öyle davrandığımı sanıyorsun ama ona aşık olacağını önceden görmüştüm. Müdahale etmemin en önemli sebebi buydu.”

“Neden bana veda ediyormuşsun gibi geliyor?” diye sordu Bones gergin bir sesle.

Mencheres gözlerini kapattı, tekrar konuşmadan önce bir iki saniye beklemesi gerekti. “Bana çok büyük bir gurur verdin,” dedi sonunda.

Sonra Bones sert bir sesle, çabuk çabuk nerede olduğunu sormaya başlarken telefonu yüzüne kapattı. Cep telefonu tekrar çalıp aynı numara görüldüğünde telefona cevap vermedi. Bones’un e-postasının herkese ulaşması için bir saat bekleyecekti. Bones ne kadar öfkeli olursa olsun o mesajı herkese gönderecekti, bundan emindi. Sonra Mencheres, Radje’yi arayacak ve Kanun Gardiyanı’nın Kira’nın serbest bırakılması için sıraladığı koşulları dinleyecekti.

Kira’nın Radjedef’in elinde olduğundan şüphesi yoktu. Diğer Kanun Gardiyanları’ndan biri Kira’yı yakalamış olsa Bones’la iletişime geçen Radje değil onlar olurdu. Tek soru, Radje’nin Kira’yı hayatta tutacak kadar akıllı olup olmadığıydı.

Bones sonraki yirmi dakikada beş kez daha aradı. Mencheres telefonu açmamayı sürdürdü. Bones’la konuştuktan tam altmış dakika sonra Mencheres, Bones’tan aldığı numarayı çevirdi.

“Evet,” dedi Radje telefon birkaç kez çaldıktan sonra. Sesi öfkeliydi.

“Benim,” dedi Mencheres.

“Menkaure, dengin beni hayalkırıklığına uğrattı,” dedi Radje düşmanlıktan eser olmayan bir sesle. “Görünüşe bakılırsa sana ulaşmasının hiçbir yolu olmadığını söylerken Gardiyan Konseyi’ne yalan söylüyormuş,” diye kedi gibi mırladı.

Mencheres neredeyse gülümseyecekti. “Bones mesajını iletme işini fazlasıyla ciddiye almış. Numaranı bütün insanlarımıza, onların bütün mallarına göndermiş ve bana ulaşabilecek birini bulmak için onlara da mesajı herkese göndermelerini söylemiş. Zamanını binlerce kişilik bir liste içinde bana ulaşmak konusunda kimin başarılı olduğunu bulmak için harcayabilirsin ya da konuşabiliriz.”

Radje kısa bir kahkaha koyuverdi. “Akıllıca. Bu son bir saattir gelen sessiz telefonları ve adsız tehditleri açıklıyor. İnsanların sana çok sadık. Şimdi bu telefon numarasını değiştirmem gerekecek.”

Mencheres, Radje’nin her zamanki iğneli konuşmalarına katılamayacak kadar Kira için endişeliydi. “Benim istediğim şey sende,” dedi. “Senin istediğin şey de bende. Artık takas yapmamızın koşullarını konuşmaya geçelim mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Radje sahte bir masumiyetle.

“Rol yapmaya gerek yok,” dedi Mencheres sertçe. “Konsey’e gidip seni Kira’yı kaçırmakla suçlasam beni görür görmez hapse atarlar, sen de telefonda kaydedip sonradan onlara dinletebileceğim bir şey söylemeyecek, suçunu kabullenmeyecek kadar dikkatlisin. Benden başka dinleyicin yok, ben de sabırsızlanmaya başladım.”

Alçak bir ısıklık sesi duyuldu. “Vay, Menkaure, anlaşılan en yeni vampirini kaybetmişsin. Keşke yardım edebilsem ama değiştirdiğin gecedan beri onu görmedim.”

Radje konuşmaları dinleniyor olabilir diye dikkatli davranıyordu. Mencheres’in gücü ise yalnızca Kira için duy-

duğu korkuyla yarışabilecek öfke dolu, öldürücü dalgalar halinde kabarıyordu. Radje onu öldürdüyse...

“Bu dünyadan çekip gitmek istediğimi biliyorsun,” dedi buz gibi bir sesle. “Bunu iki şekilde başarabilirim. Gardiyan Konseyi’ne gidip bana yüklenen bütün suçların sorumluluğunu üstüme alabilirim. Cezam ölüm olur ve bunu çabucak uygularlar. Ya da sana gelip Kira’nın güvenli bir biçimde serbest bırakılması karşılığında teslim olabilirim. Önümüzdeki yirmi dört saatte bunlardan birini yapacağım. Hangisini yapayım?”

Radje sessizdi. Mencheres içinde yükselen öfke ve korku etrafındaki duvarların titremesine sebep olurken sessizce bekledi. Radje kendi amaçları için Mencheres’in Kira’ya mantıksızca aşık olduğunu iddia etmişti ama buna gerçekten inanıyor muydu? Ya Kira’yı önemsemediğini düşünmüş, Mencheres’e şantaj yapmak için Kira’yı sağ bırakmamışsa? Ya Konsey’i daha da aleyhine çevirmek için Mencheres’i kudurtup fevri davranmaya itmek için Kira’yı öldürdüyse?

Mencheres, Kira’nın ısrar ettiği gibi Chicago’ya dönmemeleri gerektiğini *biliyordu*. Radje aleyhine başka şekilde de kanıt toplayabilirlerdi. Kira’nın planına razı olmamış olsa Kira hala yanında olacaktı...

“Teslim olacaksan, bir Kanun Gardiyanı ve aileden hayatta kalan tek kişi olarak bana gelmeni tavsiye ederim,” dedi Radje en sonunda. “Ben sana hak ettiğin huzurlu ölümü sunabilecekken etrafın kuşatılmış halde can vermen beni üzer.”

İçi büyük bir rahatlamayla dolan Mencheres yumruklarını sıktı. Radje hala dikkatli konuşuyordu ama ne demek istediği açıktı. Kira hayattaydı ve Radje, Mencheres'in gücü -ve ölümü- karşılığında onu bırakacaktı. Radje gücünü aldıktan sonra Mencheres'in yaşamasına izin vereceğini bile söylemiyor, rol yapmıyordu.

"Demek zaten aramakta olduğum ölüm, insanlarımdan birinin hayatı karşılığında gerçekleşecek. Söyle bana, Kira'yı kaçırmamış olsaydın amaçların için bana neyle şantaj yapardın?"

"Bir Kanun Gardiyanı asla kimseye şantaj yapmaz. Ama sana karşı koz arıyor olsam, Menkaure, bir koz bulmam zor olmazdı. Her zaman önemsendiğin birçok kişi oluyor," dedi Radje zalim bir tatminle dolu bir sesle.

"Sense hiçbir zaman kendine güçten başka bir şeyi önemseme izni vermedin. Birçok şeyden pişman olabilirim ama hayatımı asla seninkine değişmezdim, amca. Dört bin yıl daha yaşama fırsatım olsa bile."

"Bu laflardan bıktım usandım," diye terslendi Radje. "Yarın geceyarısı Atlanta'daki Amerika Bankası'nın çatısında görüşürüz. Silahsız ve yalnız gel."

"Boş yere harekete geçmeyeceğime dair kanıtı ihtiyacım var," diye karşılık verdi Mencheres. "Sözün benim için yeterli değil."

Radje alçak sesle güldü. "Kira'yı kaçırmış olsam onu senin yakınına getirmezdim. Beni ve bütün korumaları c muazzam gücünle öldürüverirdin. Seni Konsey'in önüne çıkarmak için seninle yalnız buluşarak bile büyük bir risk

alıyorum ama bana bir şey olduğu takdirde daha sonra cezanı bulacağını bilmek beni teselli ediyor.”

*Yani Kira'nın korumalarıyla daha önceden kararlaştır-
dığıın saatte konuşmazsan onu öldürecekler,* diye düşündü Mencheres alaycı alaycı. Bu kadarından zaten kuşkulanıyordu. Radje acımasız olabilirdi ama aptal değildi. Hayır, Kira, Mencheres'in Radje'yle buluşacağı yerden çok uzakta olacaktı. Mencheres'in kadını önceden bulmasından korkmuyordu çünkü insanların yerini bulma gücünün de öngörülerıyla birlikte yok olduğunu biliyordu.

Karanlık Yeraltı Dünyası, Duat ona *Geliyorum*, diye fısıldar gibiydi.

Henüz değil, diye cevap verdi Mencheres ona.

“Bana ihtiyaç duyduğum kanıtı bir başka şekilde vereceğine inanıyorum. Yarın geceyarısı görüşürüz,” dedi ve telefonu kapattı.

Ellerini arkasında kavuşturmuş olan Vlad yüzünde sert bir ifadeyle odanın diğer tarafından yanına yürüdü.

“Oraya gerçekten yalnız gitmeye niyetin yok, değil mi?”

“Radje'ye mi?” Mencheres ona gaddar bir ifadeyle gülmüsedti. “Ah, evet, *ona* kesinlikle yalnız gideceğim.”

Kira getirildiği kadim binanın diğer odalarından birinden, Radje'nin Mencheres'le konuştuğunu duyabiliyordu. Bu kısmen çökmüş tapınağın soluk renkli taş duvarlarında çeşitli savaş sahnelerinin ve savaşçıların oyma resimleri vardı. Bunlar Kanun Gardiyanı'nın korkunç planları için kusursuz, tekinsiz bir arka plan oluştuyordu. Kira neredeyse

gönülsüz kurbanların bu devasa, bir zamanlar muhteşem olan Maya şehrinin kalıntılarında yankılanan çığlıklarını duyabilecekleri.

El ve ayak bileklerindeki demir kelepçeler Kira'nın arkasındaki duvara çivilenmişti. Kelepçeler her hareket ettiğinde etini kesiyor, sonra eti tekrar iyileşiyordu ama içinde alev alev yanan acının sorumlusu kelepçeler değildi. Açlı-ğıydı. En son kardeşini görmeye gitmeden önce beslenmiş, o zamandan beri hiçbir şey yememişti.

Üç vampir onu Tina'nın apartmanından kaçırıp uçakla buraya, bu devasa yıkıntıya getirdiğinde Radje gümüş bir bıçakla açtığı sayısız kesikle Kira'nın vücudundaki kanı sistemli bir şekilde boşaltmıştı. Soğuk bir tebessümle bunu zalim olduğu için değil, bu şekilde Kira kelepçelerden kurtulamayacak kadar zayıf düşeceği için yaptığını açıklamıştı. Kira'ya, korumalarından birinin çaresizce duvara çivilenmiş haldeyken onu kirleteceğinden endişelenmesine gerek olmadığını söyleyecek kadar da yüzüstüydü. Sonuçta bir Kanun Gardiyanı böyle saygısız hareketleri hoş görmezdi.

Kira bu kendini beğenmiş gıcık herifin ağzından çıkanlara gerçekten inanıp inanmadığını, yoksa yalnızca Kira'nın ona inanacak kadar aptal olduğunu mu sandığını merak etti. Radje'nin bu kadim binanın içine yerleştirdiği paralı korumalardan bazılarının ona attığı bakışları görmüştü ve bu bakışların hiçbiri saygılı değildi. Radje'nin korumalarının yalnızca efendileri onlara yeşil ışık yakıncaya dek bekleyeceklerini bilmesi için Kira'nın içgüdülerine danışmasına gerek yoktu. Radje'nin yaşamasına izin vermeye niyetinin

olmadığını da biliyordu ve o acımasız adamlar aldıkları emri yerine getirip Kira'yı öldürmeden önce birkaç dakika eğlenseler Radje'nin hiç umrunda olmazdı.

"Seni çok sevindirecek haberlerim var," dedi Radje, Kira'nın olduğu odaya dalarak. "Mencheres senin için teslim olmaya razı oldu. Hayattan gerçekten bıkmış olmalı. Ya da yarın gece diğer Gardiyanlar'la birlikte bana tuzak kuracak ama onların göreceği tek şey hüküm giymiş bir suçluyu yakalamak için kendimi tehlikeye attığım olacak."

"Belli ki her şeyi düşünmüşsün," dedi Kira adamın kendini göklere çıkarmasını daha fazla dinlemek zorunda kalmayacağını umarak.

Radje gözlerini ona dikti, koyu renk gözleri yeşile döndü. Uzun siyah saçları her nasılsa yine de erkeksi görünmeyi başaran bir stilde örülmüştü ve adam ona yaklaşırken örgüleri sağa sola sallandı.

"Ne kadar uzun zamandır beklediğimi anlayamayacak kadar, acınacak derecede gençsin ama sonunda gücümü ele geçirmemin zamanı geldi."

"Mencheres'in gücünü çalmanın demek istiyorsun?" diye düzeltti Kira.

Radje kollarını öfkelenmiş gibi iki yana açtı. "O güç benim olmalıydı. Tanrılar bile benimle hemfikir. Yoksa Mencheres neden birden ölmek istesin? Neden öngörülere ve insanların yerini bulma yeteneği kaybolsun? Bütün bunlar gerçekleşmeseydi onu bu şekilde alt edemezdim. Görmüyor musun? Kader başarılı olayım diye müdahalede bulundu!"

Seni kendini beğenmiş pislik, diye düşündü Kira ama zaten dengesiz olan Radje'nin öfkesini iyice kabartmak istemediğinden sessiz kaldı.

Bütün bunların sebebini biliyordu ve olanların kaderin Radje'nin güç açlığını gidermesine yardımcı olmasıyla uzaktan yakından alakası yoktu. Mencheres'e olanların sebebi asırlardır bastırdığı suçluluk, pişmanlık ve yas duygularının sonunda ona fazla gelmesi, hepsinin birden birleşerek Mencheres'in ötesini göremediği ve yıkacak güce sahip olduğuna inanmadığı bir karamlık duvar oluşturmasıydı. Radje'nin vicdanı olsa insanın kendi içindeki iblislerin ne kadar güçlü olabileceğinden haberi olurdu. Ama bu pislik herifin içi, bu konuda hiçbir şey bilemeyeceği kadar boştu.

"Mencheres'ten istediğini aldıktan sonra gitmeme izin vereceksin, öyle mi?" diye sordu alayla.

Radje'nin yüz ifadesi hiç değişmedi. "Elbette. Kimse anlatacağın hikayelere inanmaz ve birileri inansa bile elinde kanıt olmayacak nasılsa."

Yeni gücün dışında, diye ekledi Kira içinden. Radje'nin bu sırrı korumak için Kira'yı öldürmeyeceğine ancak bir budala inanırdı. Hatta Kira burayı koruyan paralı korumaların bile günlerinin sayılı olduğuna bahse girerdi. Radje'nin onu bırakacakmış gibi davranmasının tek sebebi, Mencheres, Radje'ye gücünü vermeden önce Kira'yla konuşmayı talep ettiğinde Kira'nın onu uyarmasını istemesiydi. Çünkü Mencheres, Kira'nın hayatta olduğundan emin olmadan Radje'ye hiçbir şey vermezdi. Kanun Gardiyanı da bunu biliyor olmalıydı.

“Demek Menkaure’yle sevgili oldunuz. Kokusu üzerine sinmiş.” Radje’nin hülyalı bakışları Kira’nın üzerinde öyle bir dolaştı ki Kira bir anda duş almayı kan içmekten bile daha fazla ister oldu.

“Bana biraz sabunla birkaç kova su ver, bu sorunu hemen çözeyim,” dedi Kira kısaca. Radje’nin gözlerinde belirmeye başlayan hesapçı parıltıdan ve Mencheres’in kokusunun üzerine sindiğine dair sözlerinden hiç hoşlanmamıştı. Radje onu ne kadar çabuk rahat bırakırsa o kadar iyiydi.

Radje çekip gitmek yerine Kira’ya iyice yaklaştı, ondan yalnızca birkaç santim ötede durdu. “Kardeşinin evine ilk nöbetçi koyduğumda bunu boşuna yaptığımı düşündüm. Menkaure’nin sana ilgi duyduğunu sezdim, bu yüzden tuzak kurabileceğimden korkacağınızı, seni o eve dönmekten alıkoyacağını düşündüm. Nereye gittiğini umursamıyorsa seni yakalamanın zaten bana faydası olmayacaktı. Ama korumalarım, kardeşine onu görmek için Menkaure’den gizlice kaçmak zorunda kaldığını söylediğini duymuş. Ben de böylece sağken bana daha çok yararının olacağını anladım.”

Radje’nin gözlerindeki o rahatsız edici parıltı şiddetlenirken Kira titremesine güçlkle engel oldu.

“Söyle bana,” dedi adam mırıltıyı andıran bir sesle. “Menkaure seni ne kadar önemsiyor?”

Kira’nın yapacağı herhalde son şey, Mencheres’in onu sevdiğini söylemekti. Radje bunu öğrenirse Mencheres’e nispet olsun diye ona daha da korkunç şeyler yapardı ama Kira, Mencheres için hiçbir anlamı yokmuş gibi de davranamazdı. Bunun yalan olduğu açıkça belli olurdu. Radje,

Mencheres'in canına susadığına inanıyor olabilirdi ama Mencheres yine de Kira için kendini feda etmeyi kabul etmişti.

Kira elinden geldiğince tarafsız, ifadesiz bir sesle, "Birlikte çok uzun zaman geçirmedi ama geçirdiğimiz zaman gelecek vaat ediyordu," dedi. İçindeki öfkeyle açlık yarış halindeydi. Radje'nin yüzündeki o pis sırıtışı silmek istiyordu... Ve bir torba kan için sahip olduğu her kuruşu vermeye hazırdı.

"Yunanlar Menkaure'ye ne ad vermişti, biliyor musun?" diye sordu Radje sahte bir aldırmaçlıkla. "Şehvet Tanrısı Eros'un adını. Firavunlar olarak insanlarımız ikimizi de tanrı olarak görürdü. Ben neredeyse üç bin yıldır Kanun Gardiyanı'yım ama ondan önce, zamanımı Menkaure gibi kendi zevkimi aramakla geçirirken... gecelerim öyle bir kadının bolluğuyla geçerdi ki sahip olduğum kadınların sayısını şaşırmıştım."

Kira'nın öfkesi daha da alevlendi ama bu öfkeyi bastırmaya, duygusal kalkanlarını yukarıda tutmaya çalıştı. Mencheres'e sahte suçlar yükleyip hayatını mahvetmek Radje için yeterli değildi. Şimdi de, Mencheres'i gördüğü anda öldürmeye niyetli olsa da önce Kira'yla olan ilişkisini mahvetmeye çalışıyordu.

"Aferin sana. Madem bu kadar anın var, İpini Koparan Tanrılar adlı bir porno film yönetsen iyi olur herhalde," dedi nerdeyse normal bir sesle.

"Menkaure evlenene dek, iki bin yıldan fazla zaman boyunca öyle yaşadı," dedi Radje, Kira kadın bolluğu içinde

yüzen tek kişinin Radje olmadığını anlayamayacak kadar aptalmış gibi sert bir dille.

Kira çarpıcı bir etki yaratmak için içini çekti. “Şimdi anlaşıldı. Yatakta yapabildikleri aklımı başımdan almıştı, bir de o gücü düşünülürse... Yani, cidden.”

Radje ona hor görüyle baktı. “Yalnızca kadınlarla da birlikte olmuyordu. Menkaure’nin erkek sevgilileri de oldu.”

Kira metal kelepçelerin izin verdiği kadar omuz silkti. “Demek o çılgın, genç vampirlik günlerinde yeni şeyler denemiş. Birçok insan öyle yapar. Hatta üniversite yıllarımda bir keresinde bir kız arkadaşımla ikimiz birkaç bardak tekila içmiştik...”

“Söylediklerimi anlayamayacak kadar aptal mısınız?” diye araya girdi Radje.

Kira’nın öfkesi sonunda dizginlerinden boşandı ve Radje’ye dik dik baktı. “Birçok şeyi anlıyorum. Mesela Mencheres’e duyduğun nefreti öyle bir saplantı haline getirmişsin ki bu seviyeye düşüyorsun. Hadi anlatsana. Ama umrumda olmadığını da bil. Mencheres o zamanlar ne çılgınlıklar yapmış olursa olsun, bana kalırsa dokuz yüz sene-lik bekarlığıyla bunu telafi etmiş, yani müstehcen anekdotlarıyla beni onun aleyhine çeviremezsin. Şu anda yaptığın tek şey canımı sıkmak.”

Adamın yumruğunun geldiğini gördü ama duvara mihlanmış olduğundan yapabildiği tek şey kendini yumruğa hazırlamak oldu. Yüzünün yan tarafında acı bomba gibi patladı, bunu boynundan gelen, hem hissedebildiği hem de duyabildiği bir çatırtı izledi. Birkaç acı dolu saniye bo-

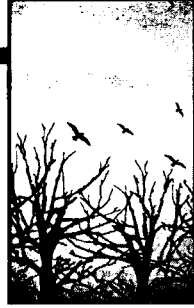
yunca etrafını göremedi. Sonra acı azaldı ve görüşü beraklaştı. Böylece Kira eline bulaşmış olan kanını Kira'nın gömleğine silen Radje'yi bütün ayrıntılarıyla görebildi.

“Menkaure'nin gücünü alıp onu öldürdükten sonra canın ne kadar sıkılıyor, göreceğiz,” dedi Radje sertçe. “Onun beni yenmek için bir yol bulabileceğini sanıyorsan aldanıyorsun demektir. Menkaure çoktan öldüğünü biliyor. Bilmiyor olsa benimle daha sert mücadele ederdi.”

Korumalardan birine sertçe, Kira'ya bir damla bile koklatmadan onun önünde kan içmelerini söyledikten sonra odadan çıktı. Kira içindeki kavurucu açlığı bastırmaya çalışırken ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Başarması gereken bir görev vardı ve bunu yapmak için aklını boşaltması gerekiyordu.

Bir de korumaların bir iki dakikalığına olsun gözlerini ondan ayırması.

Otuz Bir

MENCHERES KÜVETİN DİBİNDE YATIYORDU. SU soğuyalı çok olmuştu ama Mencheres ısıyı artırmak için su eklememişti. Konsantrasyonu bozulabilir diye kıpırdamak istememişti. Son birkaç saattir aklındaki, git-gide yaklaşan o karanlık duvarına bakıyor, onu tuğla tuğla yıkmaya çalışıyordu. Kira'nın yeri bu duvarın ötesindeydi. O aşılmaz savunmasını kırmanın bir yolunu bulabilseydi...

Ama gördüğü tek şey, Mencheres'e onu çoktan yutmuş gibi görüne dek yaklaşan karanlıktı. Kira'nın sözlerini ona rehberlik edebilecek tılsımlarmış gibi aklından tekrarlardı. *Olması beklendiği için gerçekleşen bir olay diye bir şey duydun mu hiç? Karanlığın ötesini görme yetini ne zaman kaybettin? Hayatta kalanın duyduğu suçluluk. Kendin için bir gelecek görmemenin sebebi bir geleceği hak ettiğine inanmaman olabilir.*

Şimdi bunların hiçbirinin önemi yoktu. Mencheres bir geleceği hak ettiğine inanmıyor olabilirdi ama Kira'nın hak

ettiğini biliyordu. Daha önce yolunu tıkiyor olabilecek olan suçluluğun her bir zerresini bir kenara bırakması için bu yeterliydi. Kira onu seviyordu ve ona daha önce kimsenin asla inanmadığı gibi inanıyordu. Bu bile Mencheres'in içindeki o karanlık duvarı paramparça etmeye yetmeliydi.

Ama varlığının her bir zerresini Kira'nın yerini onu çok geç olmadan kurtarabilmek ve Radje'yle buluşmaya gitmeden önce öğrenmek için bulmak adına o duvarı yok etmeye odaklanmış olsa da karanlık hiç hafiflemiyordu. Aksine yoğunluğu artıyor gibiydi ve saatin alarmı çaldığında Mencheres büyük bir üzüntüyle Kira'nın yanıldığını anladı. Kira ona ne kadar büyük bir güven duyuyor olursa olsun, bu sadece Mencheres'in kendi içinde yarattığı bir engel değildi. Bu, hayatta kalan kişinin duyduğu suçluluk, sırf inanıldığı için gerçekleşen bir kehanet değildi ve Mencheres gördüklerini yanlış yorumlamamıştı.

Gördüğü şey Yeraltı Dünyası Duar'tı ve sandalcıları birine gözünü diktiğinde o kişi asla ölümü yenemezdi.

Mencheres küvetten çıktı, giysilerini giymeden önce havluyla kurulanmaya bile yeltenmedi. İçinde bir sükunet, bir amaç hissi vardı. Ebedi karanlık onu bekliyor olabilirdi ama Mencheres, Duar'a girmeden önce karanlığı kendi amacına uyduracak şekilde egecekti. Kira'yı kurtarmanın hala bir yolu vardı.

Vlad banyonun dışında, ciddi bir yüzle onu bekliyordu. Soru sormadı ama Mencheres'in içindeki duvarı aşamadığını biliyor olmalıydı. Aksi takdirde Kira'yı kurtarabilmeleri için hemen gitmelerinde ısrar ederdi.

“Belki de biz...” diye söze başladı Vlad.

“Başka bir yol biliyorum,” diye arkadaşının sözünü kesti Mencheres. Dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Ama yanımda kalıp bunu görmek istemeyebilirsin.”

Kira daha gözlerini açmadan, midesindeki yanma hissi ona içten dışa saldırdı. Ağzı kurumuştı, kollarıyla bacakları ağrıyordu ve midesi her nasılsa ateşle doluydu. Birkaç saniye boyunca kafa karışıklığından nerede olduğunu ya da neden bir duvara kelepçeli olduğunu hatırlayamadı. Sonra her şeyi bir anda anımsadı. *Onu Tina’nın binasında pusuya düşüren üç vampir, onu buraya getiren Radje. Bu gece hayatını onun için feda etmek üzere Radje’yle buluşmayı planlayan Mencheres.*

Kira kıpırdamadı, metal kelepçeleri şıkırdatıp korumalara uyanmış olduğunu belli edecek bir hareket yapmadı. Dün gece Kira’yı bir an olsun yalnız bırakmamışlardı. Tabii Radje dün gece buradaydı, bu yüzden korumalar daha dikkatliymiş gibi görünmeye çalışmış olabilirdi. Kira onların diğer odalardan gelen seslerini duydu. Yanlarında insanlar vardı ve bu kalp atışları Kira’nın açlığının iyice şiddetlenmesine sebep oluyordu. Bu bina halka kapalı gibi görünse de yıkıntılar turistlerin ilgisini çekiyordu ve böylece korumalar kolayca yiyecek buluyordu.

Ama şu anda odada hiç koruma yoktu. Radje de buralarda değildi. Belki de Mencheres’le buluşmak üzere Atlanta’ya gidiyordu. Saat kaçtı? Şafak kaç saattir Kira’yı uykuda tutuyordu?

Kira etrafına bakındı, yandaki odaya gün ışığı huzmelerinin girip girmediğini görmeye çalıştı. Boynunu huzme görebilecek kadar uzatamıyordu ya da huzmeler orada değildi ama Kira'ya hava henüz kararmış gibi gelmiyordu. Hala zamanı vardı. Gümbür gümbür atan kalpler Kira'yı hipnotize edercesine kendine çekiyor, midesindeki o yanma da Kira'ya fazla zamanı olmadığını hatırlatıyordu. Açlığını kontrol edemediği takdirde yine kriz geçirip kendinden geçebilirdi.

Mencheres sana güveniyor, diye hatırlattı Kira kendine. Bunu yapabiliirdi. Mencheres'i yarı yolda bırakmayacaktı.

Kira elinden geldiğince sessizce bileğindeki demir kelepçeyi çekiştirdi. Kelepçe korkutucu derecede yüksek sesle gıcırdayınca Kira'nın gözleri kemerli koridora döndü ama gelen giden olmadı. Kira dişlerini sıktı ve bir daha denedi. Demirler yine yüksek sesle inledi ama diğer odadaki seslere bakılacak olursa korumalar insanlarla meşguldü. Bunun ne kadar süreceğini kim bilirdi? Kira'nın acele etmesi gerekiyordu.

Kira nihayet demirin duvardaki delikte oynamaya başladığını hissetti. İç i sevinçle doldu ama aynı anda korumalardan birinin, "Bir ses duydun mu?" diye gevelediğini duydu.

Gözlerini kapattı ve tam zamanında kelepçelerinden aşağı sarktı. Koruma içeri girdi, Kira'ya yaklaştıkça aurasının dalgaları şiddetlendi. Büyük bir el Kira'nın yüzünü avuçladı ve orada kadını rahatsız edecek kadar uzun kaldı. Aynı elin bir sonraki hareketi göğsünü kabaca sıkmak oldu ama Kira kendini tepki vermemeye zorladı.

“Hala uyuyor,” diye mırıldandı adam. Onun yeniden yan odadakilere katıldığını duyduğunda Kira rahatladı. Gözlerini hafifçe araladı. Koruma yalnızca dışarı çıkmış gibi yapabilir diye temkinliydi ama odada kimse yoktu.

Demirleri duvardan koparmayı başarabilirdi ama çok fazla gürültü çıkıyordu ve korumalar bu sesi kesinlikle duyardı. Kira kelepçeli elleriyle ayaklarını acımasızca, tarafsızca inceledi. Kırılan kemikler şangırdayan demirlerden çok daha az ses çıkarırdı. Kira’nın yapması gereken tek şey çığlık atmamayı başarmaktı. Flare elini ezdiğinde çektiği ıstırabı hatırladı.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı ama Kira’nın başka seçeneği yoktu.

Çenesini kilitledi, kendini acıya hazırladı. Sonra elini yavaşça, merhametsizce aşağı çekerek demiri duvardan koparmaya değil, elini dar halkadan geçmeye zorladı.

Kira’nın kemikleri birbirine sürtünerek biri sabah kahvesi için kahve çekirdeklerini öğütüyormuş gibi sesler çıkarırken eli alev alev bir acıyla zonklamaya başladı. Kira ürperdi ve ses çıkarmamak için mücadele etti. Eli demir kelepçeden çıktığında birkaç saniyeliğine çarpık, yamuk bir şekilde kaldı. İyileşirken canı daha da yandı. Kira’nın elindeki yanma hissi dinerken midesindeki alevler şiddetlenir gibi oldu.

Konu kana geldiğinde Kira’nın yakıtı bitmek üzereydi. Zaten sınırlı olan kaynaklarını kendini yaralayıp iyileştirerek tüketmişti ve kurtarması gereken bir elle iki ayağı daha vardı.

Korumaların olduğu odaya kasvetli bir bakış attı. *Bunu başatabilirsin*, dedi kendine. Radje onun yalnızca ortalama bir yeni vampir olduğunu düşünüyor, o kelepçelere ve korumalara karşı bir şey yapamayacağını sanıyordu. Kira, Radje'ye onu -ve Mencheres'i- ne kadar hafife aldığını gösterecekti.

Diğer eline baktı. Sonra dişlerini sıktı ve çekmeye başladı.

Mencheres bir dairenin içinde bağdaş kurmuş oturuyordu, elleri dizlerinin üzerinde, dikkati akşamüstü güneşindeydi. Batıya, ölümün geldiği tarafa dönmüştü. Tam önünde gümüş bir bıçakla boş bir kap vardı. Vlad daireden bir iki metre ötede duruyordu, çenesi gerilmişti ve adamdan is kokusu yayılıyordu.

“Bu çılgınlık.”

Mencheres gümüş bıçağı aldı. “Sana izlememeni söylemiştim. Gene de izlemeyi seçtin ama müdahale etmemelisin. Bunu yaparsan kendi hayatından fazlasını tehlikeye atarsın.”

“Radje'ye gideriz,” dedi Vlad hırıltıdan farksız bir sesle. “Sen onu gücünle tutarsın, ben de Kira'yı nerede tuttuğunu sana söyleyene dek onu yakarım. Başarı ihtimali olan tek plan bu. Seni muhtemelen öldürecek olan tuhaf bir kara büyü ritüeliyle Yeraltı Dünyası'ndan Tanrı çağırmaya kalkışmak değil.”

“Radje aptal değil,” diye cevap verdi Mencheres. “Kira'nın nerede olduğunu söylediği takdirde Kira'yı alır

almaz onu öldüreceğimi biliyor. Radje korumalarıyla nasıl bir zaman sınırı kararlaştırdıysa onu aşana dek Kira'nın yerini söylemeyi reddeder, korumaları da Kira'yı öldürür. Bunu enine boyuna düşünecektir. Yeterince büyük bir cüret gösterdi. Ona istediğini verdiğimde bile Kira'yı yine de öldürecek.”

“Kira kaçabilir. Hiçbiri onun ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştir. Bunu yapmana gerek yok.”

Mencheres nerdeyse gülümseyecekti. “Evet, var. Aslında artık bunun kaderimde yazılı olduğunu biliyorum.”

Duat ve Yeraltı Dünyası'nın Tanrısı, o gümüş bıçağın kenarının hemen ötesindeydi. Mencheres bıçağı alıp onun ayışığında parlayışını izledi. Sonra diğer eliyle boş kabı aldı.

Mencheres anadili olan Mısır dilinde, Amduat'tan alıntı yaparak “Saatler adlarıyla kaydedilir, bedenleriyle bilinir, şekilleriyle işlenir,” diye söze başladı. “Özleri gizemlidir, Duat'ın gizli imgesini kimse bilmez. Bu imge bu boyayla, Duat'ın gizliliğinde, Saklı Oda'nın güney tarafında işlenir. Bunu bilen kişi Duat'ta sunulanlardan payını alır. Osiris'i takip eden tanrılara sunulanlar ona ihsan edilir. İsteddiği her şey Dünya'da ona sunulur.”

Mencheres konuşmayı bitirdiğinde bıçağı göğsüne, doğruca kalbine sapladı. Gümüş Mencheres'in içini dağladı, ona bir anda bütün damarlarını doldurmuş gibi alev alev bir ısırap verdi. Son kez karanlık bir ritüel yaptığında gümüş yerine çelik kullanmıştı. Ama Mencheres'in Yeraltı Dünyası'nın Sandalcısı'nı çağırmak için kanından ve öldürülen dostlarının kemiklerinden fazlasına ihtiyacı vardı.

Ölümün kenarından akan kanla çizilmiş kutsal sembolleri bilmesi gerekiyordu.

“Aken,” dedi şarkı söylercesine. “Ölülerin Sandalcısı, Duat’ın Hükümdarı. Seni çağırıyorum.”

Kanını iradesiyle göğsündeki yaradan akıttı, kabı yarının altında tuttu. Kanı içinden asit dökülüyormuş gibi bir his vererek düzenli, ısırap verici bir sel halinde aktı. Kap dolduğunda Mencheres acıdan hareket edemez haldeydi ama bıçağın en ufak bir hareketi kalbini parçalayıp onu öldürecek olsa da hareket etmesi gerekiyordu. Gücünü bıçağı hareketsiz tutmak ya da şimdi yapılması gerekenleri yapmak için kullanamazdı. Halkanın içinde gücünün etkisi yoktu.

Parmağını kabın içine daldırdı, kanıyla kapladı. Bıçağı oynatmanın yaratacağı tehlikeye rağmen öne eğildi ve Aken’i çağırarak olan on iki sembolden ilkinin çizmeye başladı.

İlk sembol tamamlanır tamamlanmaz halkanın içinde gölgeler oluşmaya başladı. Bunlar *akh*lar, Yeraltı Dünyası’nın lanetli ruhlarıydı. Mencheres on iki sembolün hepsini çizerek ritüeli tamamlayacak kadar güçlü olmadığı takdirde *akh*lar onu katledecek, ruhunu Yok Edici Tanrıça Ammut’a götürecekti.

Öngörüsündeki karamlık onunla alay eder gibiydi. Mencheres başarılı olduğu takdirde Sandalcı, Sonsuz Ölümler Nehri’nden mi gelecekti? Yoksa karşısındaki Duat’ın dipsiz karanlığı, Mencheres’in asla huzur bulamayacak olan *akh*lardan biri olarak gitmeye mahkum edileceği yer miydi?

Başarısız olacağı ve ebediyen şimdi etrafını saran gölgeler gibi kapana kısılacığı, kaderine çok önceden mi yazılmıştı?

“Mencheres,” dedi Vlad müdahale etmemesi uyarısını yok sayarak. “Buna hemen son ver.”

“Artık çok geç,” dedi Mencheres sıkıdığı dişlerinin arasından ve parmağını kanla dolu kaba yine batırdı. O hafif hareket bile bıçağın kalbine iyice saplandığını hissetmesine sebep oldu. Bir sonraki sembolü çizerken kızıl sıvıya yoğunlaşmaya çalıştı, içindeki kavurucu acıyı ve onu bıçağı *hemen* çekip çıkarmaya iten dürtüyü yok saymak için mücadele etti. Bıçağı çıkardığı takdirde etrafındaki *akh*lar derhal cisimleşecek ve onu yiyip bitirecekti. Ama sembollerini çizmesi ne kadar uzun sürerse *akh*lar da o kadar güç kazanacaktı. Acıyla beslenirlerdi ve Mencheres göğsüne saplı gümüş bıçakla onlar için bir şölenden farksızdı.

Mencheres parmağını yine kaba daldırdı. Kira’nın kanı onun bir parçasıydı. Kadının özü Mencheres’in beslendiği diğer bağışçıların kanıyla birleşmişti. Mencheres’in Kira’yla birlikte olmaya en çok yaklaşılabildiği an bu *olmayacaktı*. Kira ona, hayatını Radje’nin, onu daha önce zaten bir kez öldürmüş olan birinin ellerinde riske atacak kadar inanıyordu. Mencheres ilk seferinde onu yarı yolda bırakıp ölümlülüğünü kaybetmesine göz yummuş olabilirdi ama Kira’yı bu kez yüzüstü bırakmayacaktı.

Mencheres üçüncü sembolü çizerken *akh*ların gölgeleri etrafında daha hızlı dönmeye başladı. Mencheres sembollerini etrafında bir daire çizecek şekilde çizebilmek için konumunu değiştirdi ve bunun sebep olduğu acı neredeyse

kasılmasına yol açacaktı. Mencheres acıyı geriye itti ve yavaşça dördüncü sembolü çizdi. Her biri en ufak ayrıntısına dek doğru olmalıydı. Ufak bir hata bile ritüeli etkisiz kılacak ve Mencheres'i ölüme mahkum edecekti. Kalbindeki gümüş bıçak da onu kendi korkunç iradesiyle yok etmeye çalışıyor gibiydi. Mencheres dişlerini sıkarak çizdiği bir sonraki sembolün çizgilerine yoğunlaştı. Bu da bittiğinde geriye yedi sembol kaldı.

Acı içinde merhametsiz dalgalarla alev alev yanmaya devam etti. *Akh* gölgeleri etrafındaki danslarını şiddetlendirerek fır dönerken o buharsı görünüşlerini kaybederek puslu, insana benzer şekiller aldı, ağızları hırliyorumuş gibi açıldı. Vlad bir şeyler mırıldandı ama Mencheres onu dinlemedi. Şimşek gibi acılar vücudunu sarsarken elini sabit tutmaya odaklanmıştı. Gümüş kalbinde ne kadar uzun kalırsa Mencheres'i o kadar güçten düşürecek, ya çizme kabiliyetini elinden alacak ya da Mencheres'i bıçağı göğsünden çıkararak ritüeli erken bitirmeye zorlayacaktı. Bu ritüel onu yapanın başarılı olması için tasarlanmamıştı. Başarısızlık umuduyla tasarlanmıştı. Patra onu büyüyle öldürmek istediğinde bu yüzden bu ritüeli ona karşı kullanmamıştı.

Altı sembol kalmıştı. Tanrı aşkına, Mencheres daha işin yarısını halledebilmişti. Asla zamanında bitiremeyecekti.

Mencheres yine de çizmeye devam etti. Görüşü, her yerini sarmış olan acıdan ve etrafında dönen *akhl*ardan dolayı neredeyse pusluydu. *Akhlar* acısıyla beslenmeye devam ediyor, her geçen saniye katılaşıyordu. Tamamen katılaştıklarında etiyle besleneceklerdi. Çok az zamanı kalmıştı.

Bir acı nöbeti neredeyse Mencheres'in önünde duran, dikkatle çizdiği sembollerin üzerine kapaklanmasına sebep olacaktı. Eli öne fırlayarak düşüşünü kesti ama sembollerden birini sağa sola bulaştırmasına birkaç santim kaldı. Mencheres gözlerini kapatarak çok değerli saniyelerinden birkaçını acıyı daha baş edilebilir bir seviyeye düşürmek için harcadı ama acı yayılmaya devam etti. Mencheres'in gözleri gitgide artan bir şiddetle açıldı. Acıyı yok saymaya ne kadar yoğunlaşırsa acı o kadar şiddetleniyordu. *Akhl*lar da iyice büyüyor, şimdi şekilsiz buharlardan çok insana benziyorlardı.

"Bunu bitirmezsen Kira güneş doğmadan ölmüş olacak," diyen Vlad'ın sesi endişeyle boğuklaşmıştı.

Mencheres bütün dikkatini sekizinci sembolü çizmeye odakladı, acının bedeninde özgürce akmasına izin verdi. Acı, Mencheres'i sarsarak bıçağın kıpırdamasına, kollarıyla bacaklarına daha büyük bir ıstırabın yayılmasına sebep oldu. Ama Mencheres'in yoğunlaştığı tek şey elini sabit tutmaktı. Bütün bedeni titremeye başladı. Canı öyle çok yanıyordu ki acının bitmesi için ölmeyi dilemeye başladı. Bıçağın yerinden fazla oynaması için kontrol edilemez tek bir ürpertiye kapılması yetecekti. Sembollerden birinin bir yeri dağıldığı takdirde her şey sona erecekti. *Bu kaçınılmaz*, diye fısıldadı karanlık kışkırtıcı bir biçimde. Üstesinden gelinemeyecek bir şeyi ertelemek için neden acı çekiyordu?

Kira. Güneş doğmadan ölmüş olacak.

Görüşünü berrak, elini sabit tutmak için mücadele etti. *Akhl*lardan şimdi hırıltılar geliyor, yaratıklar zaferin yaklaş-

tığını hissettikçe sesleri yükseliyordu. Mencheres onlara bakmamak ve dokuzuncu sembolü çizmeyi bitirmek için kendini zorladı. Hırıltılar iyice yükseldi, *akh*ların incecik parmakları onu okşarken etrafında çizdikleri halka iyice daraldı. Mencheres başını kaldırıp bakmadı. İçindeki acı Mencheres'in göğsündeki bıçağı çevirip o acıdan kurtulmak isteyeceği kadar şiddetlendi.

"Acele et..." dedi Vlad gıcırtilı bir sesle.

Mencheres onuncu sembolü çizmeye başlarken eli titredi ve görüşü bulandı. *Akh*lar şimdi onu okşuyor, elleri sırtında, kollarında ve omuzlarında dolaşüyor, bıçağa ulaşmaya çalışıyordu. Mencheres cesaret edebildiği kadar öne eğildi, bu hareketin sebep olduğu kavurucu ısırap bir an gözlerinin tamamen kararmasına sebep oldu. Kendini çizmeye devam etmeye zorlayarak çizgileri oluşturmak için hafızasını kullandı, sonra belli belirsiz de olsa tekrar görebilmeye başladı. Görüşü incecik bir çizgiye dönüşecek kadar daralmıştı ama Mencheres o çizgiyi kullanarak on birinci sembolü çizebildi.

Sırtına köpekdişleri battı, etini parçaladı. Mencheres boğuk bir çığlık kopardı. *Akh*lar şölene başlayacak kadar katılaşıyordu.

Mencheres etine saplanan dişleri yok sayarak on birinci sembolü tamamladı. Sonra *akh*ları kalbindeki bıçaktan uzak tutmak için bütün gücünü kullanarak son sembolü çizmeye başladı. *Akh*lar ona saldırırken içinde bir acı patladı, gözleri karardı ve eli titremeye başladı ama çizmeye devam etti. Kira'nın yüzü, bir tebessümle ayrılan dolgun

dudakları aklında belirdi. Mencheres son bilinçli düşünceleriyle o görüntüye odaklandı.

*Akhl*lar onu yiyip bitirebilirdi. Bıçak göğsüne fazla derin saplanabilirdi. Duat'ın karanlığı gelebilirdi. Mencheres, Kira'nın güvenliğini sağlayacak olan sembolü çizmekten yine de vazgeçmeyecekti.

Mencheres sembolün son çizgilerini çizerken kulaklarına müthiş bir kükreme sesi doldu. Sonra karanlık gerçekten de ona sahip olarak içindeki kükremeyi karanlığın ebedi örtüsüyle örtüp boğdu.

Otuz İki

MENCHERES HALKANIN İÇİNDE OTURUYORDU, bıçak hala göğsündeydi ve etrafındaki semboller bitmişti, kap da hala elindeydi. Bunların hepsi aynıydı ama Mencheres artık aynı yaşam düzleminde olmadığını biliyordu. Bunu belli eden ilk şey acı çekmemesiydi. İkinci şey de halkanın etrafındaki, içinde delici bir karanlıktan başka hiçbir şey olmayan kesin boşluktu.

Sonra ince bir sandal içeri süzülerek halkayı deldi. Uzun boylu biri dümendeydi. Bedeni ve yüzü insandı ama başında bir koçun kıvrık boynuzları vardı. Mencheres göğsünden çıkan bıçağın izin verdiği kadar eğildi.

“Sandalcı,” dedi. “Duar’ın Lordu.”

Mencheres doğrulduğunda Aken uzanıp bıçağı göğsünden, yerden bir çiçek koparıyormuşçasına rahatça çekip aldı. Aken bıçağı yalamak üzere eğilirken devasa boynuzları Mencheres’in başına yaklaştı. Sarı gözleri bütün bu süre boyunca yakıcı bakışlarla onunkilerden ayrılmamıştı.

“Beni çağırmak için gereken kan parasını ödedin, Kabil’in evladı. İstedğin nedir?”

Mencheres’e biri *Kabil’in evladı* diye hitap etmeyeli binlerce yıl olmuştu ama Yeraltı Tanrısı muhtemelen bu kelimenin daha popüler olan *vampir* kelimesiyle değiştirildiğinden habersizdi. Ne de olsa binlerce yıl Tanrılar için göz açıp kapayıncaya dek geçirdi.

Mencheres yine eğildi. “Kira adında bir başka Kabil evladını arıyorum. Kanımdan doğdu ve özü hala içimde. Onu bulmak için kanımı kullan ve bana yerini söyle.”

“Bana adını söyle,” diye emretti Aken.

Adlarda güç vardı. Aken onun adını kullanarak anlaşmalarını mühürleyecekti. Mencheres doğduğunda ona verilen ismi kullanarak “Menkaure,” dedi.

Sandalcı ona, daha çok bir mezarın açık ağzı gibi görünen dişsiz bir sırtıyla güldü. Üzerinde hala Mencheres’in kanı olan bıçağı bir kez daha yaladı.

“Buradan çok uzakta,” dedi Aken. Tebessümü genişledi. “Ona ulaşmak zaman alacak.”

Mencheres ritüele başladığında güneş tepedeydi ama yine de yeterince zamanı olmayabilirdi. Radje’yle Kira dünyanın diğer ucundaysa ikisine birden ulaşacak zamanı olmayacaktı. Mencheres, Kira’yı kurtarması için başka kimseye de güvenemiyordu. Radje’nin korumalara, bir saldırı olduğu takdirde kadını öldürme emri verdiği şüphesizdi.

“Bana nerede olduğunu söyle,” dedi Mencheres.

Sandalcı, Mencheres’in alına dokundu. Mencheres’in aklında, hemen yanında büyük bir orman olan, geniş bir

alana yayılmış yıkık dökük bir tapmak ve heykel harabelelerinden oluşan bir şehrin görüntüleri belirdi. Bu görüntüye bir duvara kelepçelenmiş olan Kira ve sütunlarla çevrili büyük bir tapınağın etrafında dolaşan, içeri girip çıkan korumaların görüntüsü de dahildi. Mencheres'in çenesi kasıldı. O yıkıntıları tanıyordu. Kira, Yucatán'da, Meksika'da, kadim bir Maya şehri olan Chichén Itzá'daki Savaşçılar Tapınağı'nın içinde bir yerlerdeydi. Mencheres ise bin milden daha uzaktaki Chicago'daydı ve geceyarısı Radje'yle Atlanta'da buluşması gerekecekti, yoksa adam Kira'nın öldürülmesini emredecekti.

Aken parmaklarını Mencheres'in başından çekti ve gümüş bıçağı önüne koydu. "Sandalım çağrıldığında Duat'a boş dönmez. Ya şafaktan önce buna layık bir vekilin kanını bu bıçağa dökersin ya da senin için gelirim."

"Anlaştık," dedi Mencheres hırıltılı bir sesle.

Sandalcı sandalını halkadan dışarı sürdü ve Ölüler Nehri'nin karanlığının içinde kayboldu. O gider gitmez halka yok oldu. Mencheres kendi zamanına döndü. Fark ettiği ilk şey Vlad'ın yüzündeki hayret dolu ifadeydi. Arkadaşı yüzünü eğmiş, onunkine yaklaştırmıştı.

"İnanamıyorum, ölmemişsin."

Vlad, Mencheres'in kollarını tutup onu ayağa kaldırdı. Mencheres bir an iki dünya arasında geçiş yapmanın etkisini üzerinden atamayarak başının döndüğünü hissetti. Ama sonra akli güneşin eskisi kadar acı verici parlaklıkta olmadığını fark edecek kadar berraklaştı.

"Ne kadar zamandır yokum?" diye sordu.

“O şeyler etlerinin yarısını kopardıktan sonra bir saatte fazla zaman ölü gibi yattın,” diye mırıldandı Vlad. “Bir daha kara büyüyle çağrılan bir yaratık görmezsem çok memnun olacağım.”

Mencheres, Vlad’ın kollarını tuttu. “Bir uçağa ihtiyacım var. Hemen.”

Kira son ayağını da prangasından çıkarma işini bitirmişti ki birinin geldiğini duydu. Vampirler terleyebilse Kira ter içinde olurdu. Ellerini çekip kurtardığında canı yanmış olabilirdi ama ayaklarını ezmek ona neredeyse dayanabileceğinden fazla acı vermişti. Debelenmemek ve acıdan avaz avaz bağırmamak için bütün iradesini kullanması gerekmişti. Ayrıca ayaklarını kurtarmak çok daha uzun sürmüştü. Özellikle de korumaların birkaç kez içeri girdiği ve Kira’nın hemen bilek kelepçelerini tutup korumaların onlara yakından bakmayacağını umarak uyuyor taklidi yapmak zorunda kaldığı düşünülürse.

Kira bir an kararsızlığa kapılıp gerildi, ayağı iyileşirken bacağından yukarı bir ağrı yayıldı. Hala kelepçeliymiş gibi davranmalı, korumanın demirlere yakından -ya da hiç- bakmayacağını mı ummalıydı? Ama sonra Kira ayak seslerine eşlik eden kalp atışlarını duydu. Odaya her kim geliyorsa insandı.

Kira, Radje’nin burada vampirlerin yanı sıra insan korumaları da varsa, içeri giren insanı susturmak için bakışlarındaki tüm gücü serbest bırakmaya hazırlandı. Ama içeri kimin girdiğini görünce ağzı açık kaldı. Kira’yı nefes nefese

kızın adını söylemekten alıkoyan tek şey yakalanma korkusuydu.

Jennifer Jackson. Flare'in striptiz yapmaya zorladığı genç kız. Radje kulübü kundakladıktan ve o insanları öldürdükten sonra ortadan kaybolan kız.

Odaya yavaşça giren Jennifer'in gözleri iri iriydi. İçeride ışık olmadığından kız muhtemelen pek bir şey göremiyordu. Kira ikileme düşmüştü. Korumalar Jennifer'ı aramaya gelirse Kira'nın demirlerinden kurtulduğunu göreceklerdi. Kira, Jennifer'a gitmesini söylediği takdirde de korumalar bunu duyacaktı. Başka bir sorunu daha vardı. Jennifer'ın nabızı çok yakındaydı, ona adeta işkence ediyordu ve kalp atışlarının sesi akşam yemeği zilinden farksızdı. Kira'nın karnına yine ağırlar saplandı, köpekdişleri damağından fırlayıverdi. Kira'yla içebileceğinden fazla kanın arasında yalnızca bir iki metre mesafe vardı.

Yüzü soluk yeşil bir parıltıyla aydınlanan Jennifer içini çekti. Kira fırlayıp odayı sessizce aşarak Jennifer'ın ağzını kapattı. Kızın sıcak, nabız gibi atan etiyile temasa geçmek neredeyse sonu olacaktı. İhtiyacı onu bir çığ gibi ezdi, Kira'nın her yerini yanan katran gibi kapladı. Jennifer'dan kan içmesi şarttı ama yalnızca az bir miktar. Fazla içmeden önce duracaktı...

Onu öldüreceksin!

İçgüdüleri, aklıtan karışmış olan aklının bile inkar edemeyeceği bir uyarıda bulunuyordu. Jennifer'a uzun uzun baktı, dikkatini ağzından yalnızca birkaç santim ötedeki, akıl çelici bir biçimde atan nabızdan uzaklaştırmak için

kendini zorladı ve Jennifer'ın hızla atan kalbinin sesini yok sayarak korumaları duymaya çalıştı. Tek bir damla bile kan içemeyecek kadar çok açtı. Beslenmeye başladığı takdirde Jennifer ölene dek duramazdı.

Kaçmak için güce ihtiyacın var, diye aklını çelmeye çalıştı açlığı. Bir cana kıymak, Mencheres'e dönebildiğin takdirde sonradan kurtaracağın onca hayata değer. Korumalar zaten Jennifer'ı bulacak...

Kira başını sallayarak açlığını normal bir yeni vampirin sahip olmaması gereken bir güçle bastırdı. Bu, kaçma şansının artacağı anlamına gelse de masum bir kızı öldürmeyecekti. Radje hayatın değerini hiçe sayıyordu. Kira öyle yapmayacaktı. Jennifer yine de ölebilirdi ama ölümü Kira'nın elinden olmayacaktı. İçinde zerre kadar kontrol olduğu sürece kendine hakim olacaktı.

Kira kıza sessiz olmasını işaret etmek için parmağını dudaklarına koydu, sonra elini Jennifer'ın ağzından yavaşça çekti. Jennifer'a dokunmayı ne kadar çabuk bırakırsa dişlerini en yakındaki damara saplamaması o kadar kolay olurdu.

Jennifer konuşmadı ama gözleri yaşlarla parlıyordu. Kira kıızı kendinden uzaklaştırmaya çalışırken Jennifer onun elini şaşırtıcı derecede güçlü bir kavrayışla tuttu.

Beni de yanından götür, dedi Jennifer dudak işaretleriyle.

Kira başını iki yana salladı. Korumalara fark ettirmeden buradan çıkmak için bir yol bulmaya çalışmak bile yeterince zor olacaktı. Bir de bunu daha yavaş, daha fazla gürültü çıkaran, daha zayıf bir insanla mı yapacaktı? Asla kurtulamazdı.

Jennifer dönüp korumaların olduğu odaya giden açık kapıya baktı, sonra gözlerini tekrar Kira'ya çevirdi.

Dışarı çıkan bir yol biliyorum, dedi Jennifer yine ağız hareketleriyle.

Kira bocaladı. Jennifer doğru söylüyor olabilir. Kulüp-teki yangından beri buradaysa tapınağın içini ve dışını biliyor olabilir. Kira, Radje'nin korumaları onu apar topar, harap olmuş piramidin içinde saklı olan bir piramidin içine sokmadan önce, yüzlerce sütunu, taştan savaşçıları ve dik basamaklarıyla göz korkutucu olan tapmağa şöyle bir bakabilmişti sadece. Burası koridorlarla, yeraltı mezarlarıyla ve korumalara kaçtığını belli etmeden içlerinde yolunu bulmasının çok zor olacağı, yarı çökmüş odalarla dolu bir labirentti.

Ama Jennifer arkada bırakılma korkusundan yalan söylüyor da olabilir. Kira onu bunun için suçlayamazdı ama Jennifer'ı yanma almayı da göze alamazdı. Jennifer gerçeği söylüyor bile olsa tek başına başarılı olma şansı daha yüksekti.

Başını yine, bu kez daha vurgulu bir biçimde iki yana salladı.

Jennifer'ın gözlerine dolan yaşlar kızın yanaklarından süzüldü. *Lütfen*, derken Jennifer'ın yüzündeki umutsuzluk ve çaresizlik arttı.

Mack'in sesi, tıpkı adam hayattayken olduğu gibi kuvvetli ve berrak bir biçimde Kira'nın aklında çınladı. *Bir hayat kurtar*. Korumalarla birlikte diğer odada olan insanlar için bir şey yapamazdı ama burada bir ihtimal kurtarabileceği bir insan vardı.

Kira, Jennifer'ı tuttu. Kendini Jennifer'ın insan hızıyla sınırlandırdığı takdirde kurtulmalarına imkan yoktu. Kızı taşıması gerekecekti. Bunu o sersemletici beslenme dürtüsüne yenik düşmeden yapabilme gücünü bulmak için sessizce yalvardı. Zihni dehşet içinde, yardıma ihtiyacı olan bir kız görüyor, açlığı ise sadece kızın kollarındaki leziz damarlara yoğunlaşıyordu.

Göster bana, dedi Kira sessizce.

Jennifer işaret etti. Kira odanın diğer tarafına, Jennifer'ın içeri girdiği yöne doğru ok gibi fırladı.

Mencheres, Falcon 20 jetinin içinde, kol dayama yerinin üzerinde tek parmağıyla tempo tutuyordu. İçinde kaynayan gerilimin tek işareti buydu. Aken ona Kira'nın yerini söyleyeli dört saat olmuştu ve bunun üç saatten az bir kısmını uçarak harcamışlardı. Chicago'daki en yakın özel jet kiralama şirketine gitmek ve insanları Vlad'la Mencheres'i derhal, önceden planlanmamış bir uçuşa almaya zorlamak bile bir saat sürmüştü ve uçak yakıt alıp hazırlanırken değerli dakikaları daha da tükenmişti.

Mencheres, pilotları uçağı maksimum hızla sürmeye zorlayamamıştı çünkü uçak yeniden yakıt almadan önce ancak bin beş yüz mil hızla gidebilirdi. Bu da neredeyse Chicago'dan Yucatán Yarımadası'nın kuzey merkezine, Chichén Itzá harabelerinin olduğu yere olan mesafenin tamamıydı. Uçak normalde saatte beş yüz mil olan normal hızını artırdığı ve daha fazla yakıt harcadığı takdirde hedeflerine ulaşmadan yakıtları biterdi.

Ama Şimdi, olur ya Mencheres ona zamanında ulaşamazsa diye, diğerlerine Kira'nım nerede olduğunu bildirmenin zamanı gelmişti.

"Artık telefonunu kullanmam lazım sanırım," dedi Vlad'a.

Vlad telefonu uzattı. Mencheres nce Bones'un numarasını çevirdi, ufak pencereden çok aşağılarındaki koyu renk sulara baktı. Meksika Körfezi. Chichn Itz'ya ulaşmalarına bir saatten az kalmıştı.

"Tepesh," diye cevap verdi Bones merhaba demeye zahmet etmeden telefona. "Mencheres'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Buradayım," dedi Mencheres kendini hiç de sakın hissetmemesine rağmen sakince.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Bones. "Seninle son konuştuğumda sandım ki..."

"O kadarını anladım," diye araya girdi Mencheres hafif bir alaycılıkla. "Ama görünüşe bakılırsa kaderimde öyle bir son yokmuş." Karamlığı onu hala bulabilirdi ama Mencheres ritüeli tamamlayamadığı için Yok Edici'nin *akhl*larından biri olarak sonsuza dek hapis kalmayacaktı.

"Neredesin?"

"Bir uaktayım. Yucatn Yarımadası'ndaki Chichn Itz'ya gidiyorum. Radje, Kira'yı orada tutuyor. Hemen buraya gelmen gerek. Onu kurtarmayı başarırsam, birinin yine de korumalarından birini, Radje'yle buluştuğumda ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye zorlaması gerekecek."

“Bunun için *ona* mı ihtiyacın var?” Vlad hakarete uğramış gibi görünüyordu. “Ben ondan iki kat yaşlı ve iki kat becerikliyim.”

“Veritas’ı ara ve ona Kira’nın yerini söyle,” diye söze devam etti Mencheres, Vlad’ın yorumuna aldırmadan. Vlad ve Bones birbirine çok benzedikleri için hiç anlaşılamazlardı. “Ona gelmesini ama diğer Gardiyanlar’a bir şey anlatmamasını söyle. Radje’ye birinin haber vermesini göze alamam.”

“Bu olaydan kurtulamama ihtimaline karşı hala Gardiyan Konseyi’nin gözünden düşmeme engel olmaya çalışıyorsun,” dedi Bones kulak tırmalayan bir sesle.

“Evet,” dedi Mencheres kısaca. “Soyumuz, ne olursa olsun korunmalı.”

“Atam, ben...” Bones sustu.

Mencheres hafifçe gülümsedi. Bones sonradan onu vampire dönüştüren vampiri Mencheres yarattığı için ona *atam* diyor olabilirdi ama Mencheres ilişkilerinin bir baba-oğul ilişkisine daha çok benzediğini hisseden tek kişi olmadığını biliyordu.

“Söylemene gerek yok. Biliyorum.”

Sonra telefonu kapatarak Vlad’ın alaycı bakışlarla dolu bakır rengi gözlerine baktı.

“Car’le ikiniz o sokak amelesini niye o kadar çok seviyorsunuz, hiç bilmiyorum.”

“Çünkü onun ruhunun senin bakmaya zahmet etmediğin derinliklerini görüyoruz,” diye cevap verdi Mencheres. “Onun yaşındayken sen daha beterdin. Hatırlıyorum çünkü oradaydım.”

“Veritas’la Bones’u çağırma niyetindeysen neden onları bizimle aynı anda varacak şekilde çağırmadın?” diye konuyu değiştirdi Vlad.

Mencheres yine pencereden dışarı baktı. “Veritas, Radje’ye karşı kanıt toplamakla Kira’nın hayatını kurtarmaktan daha fazla ilgilenecek. Şimdi Bones ve Cat onunla bizzat aralarını düzeltme fırsatına sahip. Veritas değerli bir müttefik ama aralarında aşmaları gereken bazı sorunlar var.”

“Birkaç korumayı sağ bırakman gerekecek. Radje’nin daha sonra hangisini aramayı planladığını bilmiyorsun.”

Mencheres onu ölçüp tartan bir bakışla süzdü. “İşte o yüzden Radje’yle buluşmaya gittiğimde burada senden başkalarının da olması gerekiyor çünkü Kira’yı yanımda götürmem.”

Ötüz Üç

KIRA, JENNIFER’İ SIKI SIKI TUTARAK ORMANDA koşturdu. Güneş batmıştı ama Kira’nın görüşü Jennifer’inki gibi tamamen kararmamış, yalnızca gördüğü gölgeler biraz koyulaşmıştı. Kız kollarını Kira’nın boynuna sarmıştı, şimdi boynuyla Kira’nın ağzı arasında yalnızca birkaç santim vardı. Jennifer’ın Kira’ninkine yaslanmış bedenindeki gümbür gümbür nabız Kira’yı ihtiyaçtan delirtmek üzereydi.

İçindeki yanma hissi öyle sürekliydi ki Kira o hissi en son ne zaman hissetmediğini hatırlayamaz olmuştu. Daha hızlı koşmaya, onu kovaladığını duyduğu korumalardan daha hızlı kaçmaya çalıştı. Açlığından ve ağzının hemen altındaki insanla tatmin edilmek isteyen o akılsız, içini pençeleyen şeyden de kaçmaya çalışıyordu. *Kendine engel olamazsın*, diyordu ihtiyacı ona resmen haykırarak. *Bu senin kabahatin değil. Sen yeni bir vampirsin, buna kimse dayanamaz.*

Ben dayanabilirim, dedi Kira açlığına. O yalnızca yeni bir vampir değildi. O, Mencheres'in inanılmaz gücünün bir kısmı damarlarında dolaşan bir yeni vampirdi. Kira bu yüzden korumaların beklediğinden saatler önce uyanmıştı. İşte bu yüzden iki gün hiç beslenmemesine rağmen aklını kaybetmeden dayanabiliyordu. Bu yüzden ellerindeki ve ayaklarındaki kemikleri gıkını bile çıkarmadan kırabilmişti ve şu anda Jennifer'ın boğazını parçalamamak için kendini tutabiliyordu.

Mencheres, Kira eğer Radje'nin onu kaçırmasına izin verecekse Kira'nın fazladan güce sahip olması gerektiğini söylemişti. Öbür türlü bu planına razı olmayı doğrudan reddetmişti. Vlad'la Veritas'ın Kira'nın haklı olduğunu ve Radje'nin olayla ilgisini Gardiyan Konseyi'nin geri kalanına ispatlayacak çürütülemez bir kanıt elde etmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylemesi bir işe yaramamıştı. Kira önce itiraz etse de, sonunda Mencheres'in, Radje'nin binlerce yıldır arzuladığı gücün bir kısmını, çok ufak bir dozda, ona aktarmasına izin vermişti. Sonra Kira'nın yapması gereken tek şey Tina'yı görmeye gittiğinde kaçırılmayı beklemek ve Radje'yle korumalarını sahte bir güvenlik hissiyle gevşetmek için yeni gücünü maskelemek olmuştu. Adamlar Kira'nın damarlarında Kabil'in mirasının bir kısmının dolaştığından habersizdi.

Şimdi o gücü, Jennifer'ı Meksika ormanındaki sık çalılar arasında taşımak için kullanıyordu ve peşlerinde kim bilir kaç vampir vardı. Kira yalnızca yeni bir vampirin dayanıklılığına sahip olsa korumalar ona çok önce

yetişirlerdi ama Kira onların asla tahmin edemeyeceği bir güce ve hıza sahipti. Mencheres'in aklındaki o bariyeri yıkacağına ve onu bulacağına güveniyordu. Yine de Mencheres ona ulaşmak için tapmağa girdiğinde bir sürü vampirle mücadele etmek zorunda olmasa ikisi için de daha iyi olurdu. Radje biri oraya saldırdığı takdirde Kira'nın da, diğer insanların da öldürülmesi emrini vermişti. Kira bir duvara kelepçeli kalıp öylece kurtarılmayı bekleyemez, Mencheres'in korumaların bu emri yerine getirmesine engel olacak kadar güçlü olmasını umamazdı.

Hem Mencheres onu gücü vasıtasıyla bulamadığı takdirde Kira'nın ikisini de kurtarması gerekecekti. Kaçmayı başarmıştı. Şimdi Mencheres'in onları bulmasına yetecek kadar uzun süre gizlenmesi gerekiyordu. Ya da korumalar Radje'ye, adam Mencheres'e Kira'nın sağ olduğuna dair kanıt iletmek için telefon ettiğinde onu kaybettiklerini itiraf edene dek. Her ikisi de Gardiyanlar'a, Radje'yi enselemelerine yetecek kadar kanıt sağlayacaktı. Kira ormanda koş-turmaya devam ederken daha hızlı koşmasını sağlayacak bir teşvik olarak bu düşünceye sarıldı. *Onlara birkaç saat daha yakalanma, yeter.* Mencheres bu sayede gerekli kanıt elde edecekti. Kira bunu başarabilirdi.

Sonra Kira ormanda, biraz ilerde bir şey duydu. Bu bir hayvan ya da doğal bir şey değildi. Kira yavaşlayarak Jennifer'ı sırtından indirdi, parmağını dudağına koyarak kızı sessiz olması için uyardı. Vampirlerden biri önüne geçmiş olmalıydı. Kira onların ara sıra duyulan bağırılardan kendisini aramak için dağıldıklarını anlamıştı ama

çoğu çok gerideydi. Bu vampirse her nasılsa onu geçmeyi başarmıştı. Belki de uçabiliyordu.

Kira hem Jennifer'ı taşıyıp hem o vampirden kaçamazdı. Onu aşmak istiyorsa onu öldürmenin bir yolunu bulması gerekecekti.

Yucatán Yarımadası altlarında, kadim Maya şehri Chichén Itzá'nın yıkıntıları Mencheres'e işkence edecek kadar yakındaydı. Mencheres ayağa kalktı ve iki pilota gördükleri ilk boş yola ya da yeterince uzun, boş araziye iniş yapmaları talimatını verdi. Radje fazladan bir tedbir olarak oraya Mencheres'in ya da insanların birinin gelmesini bekleyen casuslar yerleştirmiş olabilecekken pilotların bir havaalanına inmesine izin veremezdi. Gözlerini bir kez daha parlatı ve pilotlar alışılacelmışın dışında bir iniş pisti aramaya başladı. Uçak güvenle iniş yapması için çok büyük bir alan gerekmeyecek kadar ufaktı.

Mencheres koltuğuna dönmek üzereyken aklı ani, aylardır hissetmediği -ve bir daha hissedeceğini sanmadığı- bir acıyla doldu. Mencheres inanmazlıkla durdu. Bir parçası, Vlad'ın sorunun ne olduğunu sorduğunu duymasına rağmen cevap veremeyecek kadar sersemlemişti. Akli alıştığından biraz daha loş ama başka bir şeyle karıştırılamayacak imgelerle doldu.

Kira kollarında bir kadınla ormanda koşuyor. İleride bir vampir bekliyor, diğerleri uzakta ama arayı kapatıyorlar. Kira kadını yere bırakıyor, dönüyor ve o vampire doğru koşuyor, gümüş bıçağını elinden almak için adamla boğuşuyor...

Mencheres tekrar pilotların yanına gitti. Yeşil yeşil parlayan gözleriyle onlara “Daha alçaktan gidin,” diye emir verdi. “Chichén Itzá’nın üzerinden uçun. Kuzeydoğusuna geldiğinizde alçalabildiğiniz kadar alçalın.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Vlad.

İçi azim ve hayretle dolan Mencheres ona döndü. “Kira artık Chichén Itzá’daki Savaşçılar Tapınağı’nda değil. Hemmen kuzeyindeki ormanda.”

Vlad gülümsemeye başladı. “Bunu gördün mü?”

“Evet.” Mencheres’in sesi duygularıyla boğuklaştı. “Bir imge gördüm.”

Vampir dizini kaldırıp Kira’nın midesine vurdu. Kadının içinde bir acı patlaması oldu ama bıçağı bırakmadı. Adamın vampir dişleri Kira’nın omzuna batarak etini yırttı. Bu yine kavurucu bir acıyla sebep olduysa da Kira adamın onu bu şekilde öldüremeyeceğini kendine hatırlattı. Hem onun da vampir dişleri vardı.

Kira vampirin üzerine çıkıncaya dek ikisini de döndürdü. Polis akademisinde aldığı eğitim ve savunma sanatları derslerine yıllarca devam etmiş olması yardımına koşarak kadının doğaüstü kuvveti, Mencheres’in gücü ve içinde alev alev yanmayı sürdüren açlıkla birleşti. Kira dirseğini vampirin yüzüne geçirdi. Adamın hem yüzündeki hem de dirseğindeki kemiklerin kırıldığını hissetti ama aynı dirseği tekrar adamın yüzüne geçirmekte tereddüt etmedi. Sonra tekrar.

Dördüncü darbesiyle vampiri kör etti. Sonra dizleriyle adamın kaburgalarına vurdu ve daha aşağı inerek vampir

dişlerini kullandı, bıçağı adamın elinden söküp aldı. Kira kendisine düşünme izni vermeden o bıçağı elinden geldiğince sert bir biçimde adamın göğsüne sapladı. Adamın bir çığlık attı, Kira bıçağı kabaca sarsınca çığlık kesildi. Adamın bütün gücünün çekildiğini hissetti. Vampirin bedeni gevşedi, başı arkaya düştü ve gözlerindeki yeşil ışık solup yok oldu.

Kira kendini tiksintiyle adamın üzerinden atma dürtüsünü bastırdı. Onu öldürmenin gerekli olup olmadığını düşünecek zamanı yoktu. Bıçağı vampirin göğsünden çekip aldı, onu sımsıkı tutarak Jennifer'in yanına gitmek üzere geldiği yolda döndü. Ormanda, tepede uçan bir uçağın kükreyişi de dahil bu kadar ses varken, Jennifer'in kalp atışlarını ve nefes alıp verişini onu bulmak için kullanamazdı. Ama bu iyi bir şeydi. Diğer vampirler de onu bulamayacak demekti bu.

Kira'nın içi beklenmedik bir biçimde sabırsızlık, açlık ve umutsuzlukla doldu. Bunlar neredeyse açlığının yakıcılığı kadar sersemleticiydi. Jennifer'ı bıraktığı yere doğru daha hızlı koştu. Kıza ondan önce başka bir vampir mi ulaşmıştı? İçgüdülerini bu yüzden mi birden zıvanadan çıkmıştı? Lanet olsun, Jennifer zaten çok fazla şey yaşamıştı! Korumalardan biri kızı bulduysa ve canını yine yaktıysa Kira o korumayı da öldürecekti.

Bıçağı daha sıkı tutarak eğildi, sık çalılardan arasında hızla ilerledi. İçindeki umutsuzluk iyice artarak o acı verici açlıkla birlikte zonklamaya başladı. İleride, Jennifer'ın olması gereken yerden gelen sesler duyunca başını aniden sola,

sonra sağı çevirdi. Belkemiğı dehşetle ürperdi. Korumalar kızın etrafını sarmayı başlamıştı.

Kira yavaşladı. Mencheres'in akıl almaz gücünün bir kısmı hala içinde olabilirdi ama bu kadar vampirle aynı anda başa çıkamazdı. Tek şansı onlarla bire bir dövüşmekti. O zaman bile kazanma ihtimali düşüktü. Yine de bıçağı atıp teslim olmaya niyeti yoktu. Döndü, en yakındaki seslere doğru gitti. İçindeki umutsuzluk onu neredeyse tüke-tecekti. *İşte*, diye bağırdı sanki bilinçaltı. *İşte orada!*

O anda bir elektrik patlaması hissetti. Bu bir şimşek kadar ani ve sersemleticiydi. Kira öyle ani bir biçimde dondu ki betondan görünmez bir duvara çarpmış gibi hissetti. Bir an için paniğe kapıldı. Hareket edememesinin sebebinin silah yarası olup olmadığını görmek için aşağı baktı. Ama sonra bilinçaltı başka bir şeyle doldu, az önceki umutsuzluğun yerini büyük bir rahatlama ve sabırsızlık dalgaları aldı.

Sonra Kira hissettiklerinin kendi duyguları olmadığını fark etti. Duygular Mencheres'e aitti. *O burada.*

Bir saniye sonra sert kollar onu sardı, tanıdık bir güçle çatırdayan bir kucaklayışla onu sıkı sıkı tuttu. Kira'nın felci çözüldü, dönüp ona bakabildi. Mencheres'in gözleri zümrüt yeşili parlıyordu, yüzünde coşkulu bir ifade vardı. Kira hiç düşünmeden onun başını aşağı çekti, onu son kez öpüyormuş gibi sertçe öperken Mencheres'ten yayılan şiddetli tutkunun tadını çıkardı.

Mencheres çabucak geri çekilip Kira'ya etraflarının düşman korumalarıyla çevrili olduğunu ve birbirlerini ne kadar özlediklerini göstermek için uygun bir an olmadığını

hatırlattı. Önce Kira'nın yüzünü okşadı, sonra kollarını iki yana açtı.

Orman görünmez gök gürültüleriyle sarsıldı. Her şey bir anda ürkütücü bir şekilde, aniden sessizliğe gömülünce Kira'nın gözleri irileşti. Kuş ve hayvan sesleri bile kesilmiş, yalnızca sayısız yaprağın ve ağacın hışırtısı o huşu dolu sessizliği bozar gibi oluyordu. Kira'nın üzerine bir ağırlık basıtırır gibi oldu. Mencheres'in gücünün titreşimleri havayı elle tutulabilecek kadar yoğunlaştırmıştı.

"İşte," diye mırıldandı Mencheres.

O ağırlık kalktı. Gece hayvanları yem aramaya ve birbirine seslenmeye devam etti. Hava hala Mencheres'in gücüyle yoğunlaşmış haldeydi. Kira kendini şimşek çarpmış gibi hissediyordu ama onları kovalayanların da sessizliğe gömülmüş olduğu dikkatinden kaçmadı.

"Şey, hepsini yakaladın mı?" diye sordu Kira.

Mencheres'in yüzündeki gergin tebessüm, yüzündeki sert ifadeyi yalnızca kısmen yumuşattı.

"Evet, yakaladım."

Sonra etraflarından ayak sürüme sesleri geldi. Radje'nin korumaları tek tek üstlerine gelerek bir halka oluşturdu. Adımları kusursuz bir uyumla hareket etmişti ama hareketlerini kendilerinin kontrol etmediği yüzlerindeki dehşetten belli oluyordu.

Ormanın içinde, yüz metre kadar ileride mavi bir ışık parladı. Kira, Mencheres'e baktı ama adam endişeli görünmüyordu. Kira'nın ondan aldığı duygular korku değil buz gibi bir azim ve yine rahatlamaydı. Bu yüzden ışık yakla-

şırken Kira hiçbir şey söylemedi. Birkaç saniye sonra Vlad Tepesh çalılarının arasında belirdi. Her adımında koyu renk saçları dalgalanıyordu ve yanında yarı sürükler halde getirdiği vampirin gırtlığındaki elleri mavi alevlerle parlıyordu.

Hareketsiz duran vampir korumalarının oluşturduğu halkanın içine giren Vlad kelimeleri uzata uzata “Merhaba, çocuklar,” dedi. Ellerindeki alevler parlaklaştı, tuttuğu vampirin üzerine akarak korumanın bedenini sardı. Vlad onu halkanın ortasına attı. Vampir çığlıklar atıyor, bir alev denizinde kıvranıp debeleniyordu ama Vlad’ın kendi giysilerinin bir ilmeği bile yanmamıştı.

“Eee, o zaman,” dedi Vlad zalim bir tatlılıkla, “kim konuşmak, kim yanarak can vermek istiyor, görelim bakalım.”

Onuz Dört

KORUMALARIN YALNIZCA BİRKAÇINI ÖLDÜRMeleri yetti, diğerleri tüm soruları cevaplamaya razı oldu. Radje, bu suçlara karıştıklarında kaderlerinin zaten ölüm olduğunu bilecekleri için yaşlı ve deneyimli korumalar seçememişti. Gizlice vampire dönüştürdüğü, genç ve aptal korumalar getirmişti. Çok soru sormadan emirlerini yerine getirecek ve Radje'nin onlara ihtiyacı kalmadığında kolayca ortadan kaybolabilecek korumalar.

Kira, Mencheres'in kulüpten tanıdığı o insan kızla, görüş alanlarının hemen dışında duruyordu. Kira'nın şiddetli sorguya tanık olmak istemediği belliydi ama bunun gerekip gerekmediğini sormamıştı. Götürüldüğü tapınaktaki diğer insanlara bakmak için geri dönmek istemiş ama Mencheres ona sabırlı olmasını söylemişti. Chichén Itzá'nın diğer kısımlarında, Radje'yi varlıklarından haberdar edecek hiçbir korumanın kalmadığından emin olmaları gerekiyordu. Mencheres'in algıları Kira'yı ormanda kovalayan on yedi

vampirden fazlasını sezmiyordu ama hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktı.

Sorguda sağ kalan korumalar sayılarının bundan ibaret olduğunu açıkladığında Mencheres, Vlad ve Kira hep birlikte harap tapınağa döndü. Radje'nin Kira'yı korumak için bu kadar az kişi bırakması küstahlığından mı, yoksa paranoyaklığından mı kaynaklanıyordu? Daha çok sayıda koruma bırakırsa acemilerden birinin ağzından bir şeyler kaçırmasından ve onu ele vermesinden mi korkmuştu? Yoksa Radje'nin Kira'yı asla serbest bırakmayacağını bildiği halde Mencheres'in onu korumak için her türlü önlemi almayacağını, kadını o kadar da umursamayacağını mı düşünüyordu?

Kira dışında herhangi birini kaçırmış olsa Radje haklı olabilirdi. Mencheres'e Aken'i çağırarak olan ritüeli tamamlama gücünü yalnızca Kira'nın hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu bilmek vermişti. Sandalcı herkesin yerini görebilirdi. Gerçi Radje belki Aken'i getirecek bir ritüel olduğundan bile habersizdi. Irklarına mensup çok az kişi kara büyülerin en karalarını bilirdi. Patra'nın nasıl kara büyü yapacağını bilmesinin tek sebebi, Mencheres'in birlikte oldukları onları öğretmiş olmasıydı. Mencheres bu hatanın bedelini ağır ödemişti.

Evet, bazı bilgilerin kaybolması dünya için daha iyi olurdu. Mencheres aya bir göz attı. Radje'yle buluşmasına yetişmek için bir saat içinde oradan ayrılması gerekecekti.

Duyularına tanıdık bir enerji dalgası ulaştı. Daha iki gün önce Mencheres'e bu hissi tek bir vampir verebilirdi.

Ama gücünün bir kısmını Kira'yla paylaştığından artık kadın da duyularına geri dönülmez bir biçimde bağlanmıştı.

"Bones geldi," dedi Mencheres.

Vlad bir başka korumayı tapınağın duvarına gümüş bıçaklarla mıhlarken tek kaşını kaldırdı.

"Yola çıktığımızda bizim olduğumuzdan daha güneydeydi herhalde. Sen onu arayalı daha iki saat olmadı."

Kira kemerli kapıda belirdiğinde yüzünde üzgün ve öfkeli bir ifade vardı. "Burada altı ceset buldum ama Jennifer'in dediğine göre daha da fazlası öldürülmüş. Korumalar cesetleri geceleri vardiyalar halinde ormana atıyormuş."

Vlad başka bir korumanın bileğine bir başka gümüş bıçak sapladı. Şu anda onları Mencheres hareketsiz tutuyordu ama o gittiğinde bıçaklar bu işi görecekti.

"Sizin gibi vampirler beni deli ediyor," diye mırıldandı Vlad. "Beslenmek için öldürmenize hiç gerek yokken arkanızda bir dolu ceset bırakıyor, insanları kuşkulandırıyor sunuz. Hiç ellerinde meşaleler ve yabalar olan bir köylü kalabalığı *Vampire ölüm!* diye haykırarak evinizi yaktı mı? Benimkini yaktılar ve size söyleyeyim, inanılmaz derecede sinir bozucu bir şey."

"Ah, o eski Romalılar'ı bilirsiniz." Bones'un sesi tapınağın girişinden onlara ulaştı. "Hiçbir zaman makul davranmazlar."

"Onunla didişmeyeceğine söz vermiştin..." diye araya girdi Cat'in Bones'unkinden çok daha yumuşak sesi.

Mencheres onları duymazdan gelerek kollarıyla Kira'yı sardı.

“Birazdan gitmem gerek. Üçü buradayken güvende olacaksin.”

Kadının yeşil gözleri onunkilere delici bakışlar attı. “Radje çok tehlikeli, gitmeni hiç istemiyorum. Ama bana benim cümlemlerle, Radje’nin beni kız kardeşimin evinden kaçırmasına razı olmanı sağlayan aynı gerekçeyle karşı çıkacağını biliyorum. Çürütülmez kanıtlar gerekiyor.”

“Daha önce de sık sık belirttiğim gibi, akıllısın,” diye mırıldandı Mencheres. İçini tuhaf bir coşku, uzun zamandır hissetmediği bir kararlılık sarmıştı. Öngörülerini onu terk etmemişti. Kira’yı ormanda görmesi bunu ispatlıyordu ve eğer geleceği görme yetisini kaybetmediyse bir geleceği olabilir demekti.

Farkı yaratan neydi? Onu öldürmesi gereken o ritüeli hakkıyla tamamlamak mı? Yoksa Kira haklı mıydı, geleceği görmesini engelleyen şey kendi diktiği duvar mıydı? Belki de engeli, ona Kira’nın nerede olduğunu gösterirken Aken’in ona dokunması kaldırmıştı. Ya da Mencheres duvarı daha önce yıkmayı başarmış ama meyvelerini hemen alamamıştı. Bilmiyordu. Bildiği tek şey, şimdi Kira’yla bir hayat kurmak için yolunda sadece tek bir engelin olduğuydu.

Radjedef.

Mencheres bu engeli de kaldırmaya kararlıydı.

“Burada Radjedef’in kokusunu alıyorum,” dedi odanın dışından, duymayı beklemediği bir ses. “Başka bir şeyin daha. Eski ve... tanıdık.”

“Veritas,” dedi Mencheres şaşkınlıkla.

Cat odaya girdi, Vlad'ın korumaları duvara mıhladığını görünce kaşlarını kaldırdı ve, "O da bizimle geldi," dedi.

Vlad duraksayarak Cat'e gülümsedi. "Seni kucakladım, Cat, ama gördüğün gibi biraz meşgulüm. Bones o üç korumayı kalan bıçaklarla halletmekten çekinme."

"Böyle bir zamanda uzun, ahşap direklerini özlüyor olmalısın," dedi Bones ve köşede bekleyen korumalara soğuk soğuk bakarak bıçakları toplamaya başladı.

Vlad homurdandı. "Hem de nasıl."

"Sana bir şey getirdim," dedi Cat, Kira'ya bir alışveriş torbası uzatarak. "Seni ellerinde tutarken beslememişlerdir herhalde."

Kira torbayı açıp içinden birkaç kan torbası çıkarırken Mencheres, Cat'e minnetle baktı. Kira esir tutulan insanlardan beslenmeyi kesinlikle reddetmiş, onların yeterince acı çektiğini söylemişti. Şimdi Mencheres'in, Kira'nın yakıcı açlığını her şeyden habersiz turistlerle gidermesi için onu harabenin hemen yanındaki otele götürmesi gerekmecekti.

"Çok teşekkür ederim," dedi Kira minnetle. Sonra dikkatini odayı sessizce, uzun uzadıya taramakta olan Veritas'a yöneltti.

"Radje'nin kokusunu alıyorsun. Korumaları beni kaçırma emrini Radje'nin verdiğini doğrulayabilir. Ben de Radje'nin beni burada zorla tuttuğuna ve Gardiyanlar'dan hiçbirine bundan bahsetmediğine tanıklık edebilirim. Bu onun yoldan çıktığına dair yeterli bir kanıt değil mi?" diye sordu Kira kararlı bir sesle.

“Benim için öyle.” Veritas korumalara yaklaşıp onları eleştirel gözlerle inceledi. Sonra arkasını döndü, yeniden burnunu çekti ve alnı kırıştı. “Ama Konsey’in geri kalanı... Bir kısmı Radjedef’le yakın arkadaş. Bunu kuşkulu tanık ifadeleriyle desteklenen ikinci derecede kanıt olarak göreceklidir.”

“*Ciddi* olamazsın...” diye söze başladı Kira.

“Konsey tatmin olsa bile yine de Radje’yle buluşmaya gideceğim,” diye araya girdi Mencheres. Kira’nın yanğını yavaşça okşadı. “Yalnızca kanıt için değil. Cezasını vermek için.”

Cat, Mencheres’in yakınında duruyordu, burnu kırıştı. “Kabalık etmek istemem ama bu koku ne? Sanki cesetlerle falan yıkanmış gibisin.”

“Bunu ben de fark ettim,” dedi Kira. Gözleri bulutlandı. “Beni endişelendirdi.”

Vlad yüzünü dikkatli bir biçimde ifadesiz tutarak korumaları duvara mıhlamayı sürdürdü. Bones tek kaşını kaldırıp Mencheres’e baktı ve bekledi. Veritas’ın gözleri kısıldı. Mencheres’in yanına yaklaştı, göğsünün yakınına ve başına havalanmadan yaklaşılabildiği kadar yaklaşıp içine derin derin hava çekti.

“Kira’nın nerede olduğunu tam olarak nasıl öğrendin?” diye sordu Veritas sertçe.

“Bir öngörü sayesinde,” diye cevap verdi Mencheres. Bu doğru sayılırdı. Tam doğru olmasa da.

“Aklındaki o duvarı aşabileceğini biliyordum,” diye mırıldandı Kira ve Mencheres’in belini sıktı.

Veritas tekrar burnunu çekti, sonra geri çekildi, deniz yeşili gözlerindeki bakışlar sertleşti.

“Aken gibi kokuyorsun.”

Vlad mırıldanarak küfretti.

“O kim?” diye sordu Cat’le Kira aynı anda. Mencheres hiçbir şey demeden Veritas’ın bakışlarına karşılık verdi.

Veritas kokuyu tanımıştı. Bunun tek bir yolu vardı. Demek ki Aken’i daha önce kendisi de çağırmıştı.

Görünüşe bakılırsa Tenoch’un o ritüelin sırlarını paylaştığı tek kişi Mencheres değildi. O ve Veritas berabere kalmıştı. Aken’i çağırarak bir kara büyü gerektiriyordu, bu da vampir kanunlarına aykırıydı. Ama Veritas, Mencheres’in suçunu yüzüne vurursa kendi suçunu da itiraf etmek zorunda kalacaktı.

“Şimdi Radje’ye gitmemi gerektiren diğer sebebi de biliyorsun,” dedi Mencheres sakince.

Veritas başını hafifçe eğerek çıkmazda olduklarını kabullendi. “Evet. Her zaman bir Gardiyan değildim.” Sonra bakışları yine sertleşti. “Acele etmen gerek. Sandalcı oylanmaz ve sandalı hiçbir zaman boş dönmez.”

“Siz ikiniz neden söz ediyorsunuz?” diye sordu Kira.

Mencheres onun başının tepesini öptü. “Döndüğümde sana her şeyi anlatacağım.”

Cat boğazını temizledi. “Burada kaçırdığım bayağı bir şey var biliyorum ama *acele etmek* bölümünü anlıyorum. Üçümüz amcamın yeni jetlerinden biriyle geldik. Devletin en hızlı uçaklara erişebildiğini biliyorsun, yani acelen varsa benim uçağı alabilirsin. Silah bölümüne sıkışman

gerekecek, dolayısıyla pek rahat olmayacak ama oldukça hızlı.”

Mencheres bu teklifi kafasında evirip çevirdi. İnsan devletleriyle ilgili her şeyden uzak kalmayı yeğlerdi ama zamanı azalıyordu. “Benim uçağın yakıtı ihtiyacı var.”

Cat gülümsedi. “Benimkinin yok. Ve *hızlı* olduğunu söylemiş miydim?”

Otuz Beş

AMERİKA BANKASI'NIN BİNASI ATLANTA'DAKİ diğer gökdelenlerin üzerinde görkemle yükseliyordu. Işıklar, açık bir kafes şeklindeki tasarımın içinde zikzaklar çizen altın kaplı çelik kirişlerden ve tepedeki pırıl pırıl bir piramitten yansıyor. Mencheres yakındaki Senfoni Kulesi'nin çatısında durmuş, üç yüz metrelik gökdeleni bakıyordu. Radje'nin burayı seçmiş olması duruma ne kadar da uygundu. Düşmanlıkları Giza Platosu'nun kumlarında başlamıştı ama burada, kadim firavunların değil insan endüstrisinin inşa ettiği pırıl pırıl bir piramidin içinde bitecekti.

Kalan birkaç yüz metreyi uçarak aştı, kulenin dışına inerek kirişlerin arasından geçti ve piramidin kubbeli iç kısmına girdi. Altındaki binadan gelen ışıklar bu metal örümcek ağından yayılan altın rengi, çarpıcı parıltıya nazaran soluk kalıyordu. Bu yükseklikteyken rüzgar, giysilerini ve saçlarını dalgalandırıyordu. Mencheres eski düşmanının on iki

metre yukarıdaki bir girişin üzerinde durduğunu, sırtının Mencheres'e dönük olduğunu ve altında yayılmış olan şehre baktığını gördü.

"Bir zamanlar dünyadaki en yüksek binanın Khufu'nun Piramidi olduğunu hatırlıyor musun?" dedi Radje ona dönmeden. "Orayı inşa etmek için binlerce insan, düzinelerce vampir gerekmişti. Piramidin tepesinde oturur, insanlara yukarıdan bakar, o yükseklikten ne kadar küçük göründüklerine hayret ederdim. Şimdi baksana. Ölümlüler, Khufu'nun en muhteşem başarısını gölgede bırakan yapılar inşa ediyor ve bunu bir yıldan az zamanda yapıyorlar. Dünya nasıl da değişti."

Mencheres, Radje'nin gösterdiği düzinelerce etkileyici binaya değil, doğduğundan beri hayatının bir parçası olan adama baktı. Tenoch kendini öldürdüğünde Radjedef, Mencheres'i vampir olmadan önce tanıyan son kişi olmuştu. O ve Radje, Firavunların Dördüncü Hanedanı'ndan hayatta kalan yegane iki kişiydi. Radje'nin bitmek bilmez kıskançlığının ve güç arzusunun onları bu noktaya getirmiş olması ne yazık ki.

"Dünya gerçekten de değişti ve geçmiş zamanın kumlarından fazlasının altına gömüldü," diye cevap verdi Mencheres. "Geçmiş orada bırakmaktan memnunum."

Öyleydi de. Eski günahlarına odaklanırken sırtında taşıdığı ağırlık ona yük olmaktan ve insanlarını tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramamıştı. O ağırlık bir şekilde gücünü bile ezmiş, öngörülerini ve sonunda da yaşama isteğini elinden almıştı.

Artık buna bir son verecekti. Hatalar yapmıştı. Evet, sayısız hata yapmıştı ve onları asla değiştiremezdi. Ama geleceği henüz yazılmamıştı. Kira'nın da kanıtladığı gibi, umutsuzluğu onu önünde karanlıktan başka bir şey olmadığına inandırmış olsa da geleceğinde bundan fazlası vardı.

“Menkaure,” dedi Radjedef dönüp ona bakarak. “Bu işi bitirmenin zamanı geldi.”

“Evet,” diye cevap verdi Mencheres sakince. Aralarında ki binlerce yıllık öfkeyi, kanı ve mücadeleyi düşünüyordu. “Geldi de geçiyor bile.”

Mencheres, Radje'nin karşısındaki kirişin üzerine atladı. Rüzgarın bir sonraki esintisi burnuna yalnızca şehrin normal kokularını değil, Kanun Gardiyanı'nın kendi kokusuyla karışan bir çürüme ve büyü kokusu getirdi. Mencheres kokuyu içine çekerken Radje'nin dudakları bir tebesümle kıvrıldı.

“Anlaştığımız gibi yalnız gelmişsin ama o kadar kolay teslim olacağını varsayıp savunmasız gelemezdim.”

Mencheres kısa bir kahrkaha koyuvedi. Radje etrafını mezar özünden oluşan bir büyüyle sarmıştı. Mencheres'in ona karşı kullanabileceği telekinesis gücünü etkisiz kılmamanın tek yolu buydu. Radje son derece temkinliydi ama bu yeterli olmayacaktı.

“Endişen gururumu okşadı, amca,” dedi neşeyle.

Radje onu sertçe süzdü. Gözlerinde hesapçı ve beklenti dolu bir bakış vardı. Tenoch'un karanlık sanatları öğrettiği tek kişi sen değilsin. Şimdi, giysilerini çıkar. Sonra onları binanın kenarından aşağı at.”

Mencheres alaycı bir ses çıkararak ayakkabılarını, pantolonunu ve gömleğini çıkardı. Tamamen çıplak kaldığında, aşağıda kimsenin olup olmadığına bir baktıktan sonra her şeyi aşağı attı. Giysileri insanlara zarar veremezdi ama ayakkabıları bu yükseklikten atıldığında hasar yaratabilirdi.

“Mikrofon takacağımı mı sandın? O insanların yaptığı bir numara, Radje.”

“Arkanı dön,” dedi Radjedef kısaca.

Mencheres söyleneni uysalca yaparak arkasını döndü ve Radjedef ellerini saçlarında dolaştırarak elektronik cihaz aradı.

“Vampirler tenlerinin altında mikrofon saklayamazlar, biliyorsun. Aramızda konuşulanları kaydetme imkanım olmadığına ikna oldun mu?”

Radjedef ona baktı, Mencheres’in kokusunu içine çekerken rüzgar sıkı sıkı örülmüş saçlarını uçuşturdu. “Sabırsız kokuyorsun, Menkaure. Ölmek için gerçekten bu kadar hevesli misin?”

Mencheres, Radjedef’in gözlerine baktı. “Bana Kira’nın yaşadığını kanıtlar ve bu işi artık halledelim.”

Radje cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Mencheres, Radjedef’le buluşmadan önce yıkanmış ve Kira’nın üzerine sinmiş kokusunun bütün izlerini yok etmişti. Buna biraz canı sıkılsa da bunu yapmaya mecburdu. Kira’nın, Veritas’ın, Radje’nin korumalarının ya da Aken’in kokusunun en ufak bir izi bile Kanun Gardiyanı’nın yenildiğini anlamasına sebep olurdu ve Mencheres onun bunu öğrenmesini istemiyordu. Henüz değil.

Kira. Evet, sabırsız kokuyordu. Çok uzun zamandır Kira'sızdı. Depodaki o hayati sabahtan önce bile benliğinin bir parçası Kira'ya açlık duymuştu. O parça Kira'yı ilk görüşünde tanımış, sonra Mencheres onu unutmaya çalıştığı anda adama işkence etmişti.

"Shade, telefonu tutsağa götür. Onu telefonla konuşmaya zorla," dedi Radje koruması cevap verdiğinde sertçe.

Mencheres birkaç saniye sonra Shade'in Kira'ya konuşmasını söylediğini duydu, sonra Radje telefonu ona doğru uzattı ve Kira'nın o güzelim sesi sertçe esen rüzgara rağmen Mencheres'e ulaştı. "Mencheres?"

"Benim," dedi Mencheres, Radjedef'in duygusuz, beklenti dolu bakışlarına karşılık vererek.

"Seni seviyorum. Şimdi telefonu Radje'ye ver."

Radje kaşlarını kaldırdı ama telefonu kulağına yaklaştırdı. "Ne?"

"Veritas burada," dedi Kira berrak bir sesle. Radje'nin gözleri irileşti. "Sen Josephus'u öldürdüğün için boş bir Yürütücü pozisyonu varmış," diye söze devam etti Kira. "Veritas eğitimin asırlarca sürdüğünü söyledi ama ben yine de deneyeceğim. İyi polisler her zaman vampir dünyasının işine yarar..."

Radje telefonu yere atıp binanın kenarından aşağı atladı. Mencheres onu takip etti. Radje'yi telekinesisle durduramayabilirdi ama düşmanını görünmez bir kalkan gibi kaplayan mezar özü, Mencheres'in hızını etkilemiyordu. Kanun Gardiyanı'nı tam yandaki binanın duvarını delmeden önce yakaladı. Mencheres ikisini birden yukarı savur-

du ama o bunu yaparken Radje kollarında dönerek yüzüne baktı. Bir saniye sonra Mencheres'in karnı alev alır gibi oldu. O alevler gaddarca bir kavis çizerek yukarı yayıldı ama Mencheres, Radje'nin gümüş bıçağını daha yukarı ittiğini hissetmesine rağmen kollarını gevşetmedi. Neredeyse varacaktı. Neredeyse...

Mencheres, Radje'yi sahte piramidin altın rengi, çelik kırırlarına fırlattı. Kanun Gardiyanı'nın bedeni kırırlardan birine çarparak kırırları parçaladı, son derece karmaşık olan, pırıl pırıl parlayan yapının içinde bir delik açtı. Mencheres o deliğin içinden uçarken bıçağı midesinden çekip çıkardı ve amcası tekrar kenardan aşağı atlamak üzereyken üzerine çullandı. İkisi kulenin içinde, havada yuvarlandı, mücadele ederken etraflarındaki çelikleri kırmaya devam etti.

Radje diziyile Mencheres'in hala iyileşmekte olan karnına acımasızca vurarak adamın iki büküm olmasına sebep oldu ama Mencheres onu yine bırakmadı. Radje'yi geriye, amcasının göremediği bir nesneye doğru gitmeye zorladı. Bu, Radje'nin bedeninin yapıda açtığı delikten fırlayan dış, eğilmiş bir çelik kırıltı.

Kırıltı, göğüs kafesine saplanıp diğer taraftan çıkarken Radje bir çılgılık koyuverdi. Debelenerek kurtulmaya çalıştı ama Mencheres onu acımasızca tuttu. Mencheres ona zamanda donmuş gibi gelen bir saniye boyunca Kanun Gardiyanı'nın gözlerine baktı, sonra gücüyle birkaç altın kaplama kırıltı daha kopardı, onları hızla fırlatıp Radje'nin bedenine sapladı.

Adamın büyü yaparak etrafına sardığı mezar özü yalnızca büyüü yapanın üzerinde etkisini gösteriyor, Mencheres'in telekinesisini etkisiz kılıyordu. Radje bedeninin yanı sıra binayı da büyülemeyi unutmuştu.

O diş diş çelik mızraklar bedenine saplanıp Radje'nin kollarını, bacaklarını, göğsünü ve midesini yerine mıhlarken Radje'den ulumayı andıran çığlıklar yükselmeye devam etti. Mencheres bir başka düşünceyle kirisleri yerlerinde çevirdi, metali Radje'nin etrafında ve içinde bükerek onu kırılmaz bir çelik kafes gibi yerinde tutmayı sürdürdü. Kanı, etrafındaki altın varaklı kirisleri kırmızıya boyadı. Kanının bir kısmı yaklaşık on beş metre aşağıdaki zemine damlarken binadan gelen ışıklar, Kanun Gardiyanı'nın yüzünden yansıdı.

Radje'nin çığlıkları, her yönden sertçe esen rüzgar ve etraflarındaki şehirden gelen gürültü bile Mencheres'in Kira'nın aşağıdan gelen sesini duymasına engel olamadı. Kadın, Radje'nin kaçmaya kalkışırken yere attığı cep telefonundan adını haykırıyordu.

Mencheres gücünün bir şeridini aşağı gönderdi, onu telefonun etrafına sarıp telefonun eline doğru süzülmesini sağladı. Aynı anda bir başka çelik kiris kopardı, bunu doğruca Radje'nin gırtlığına sapladı. Kanun Gardiyanı'nın nefret dolu çığlıklarının yerini gargara sesleri aldı. Rüzgarın feryadı sesini duyulmaz kılıyordu.

"Buradayım," dedi Mencheres telefona.

"Şükürler olsun!" dedi Kira nefes nefese. "Çığlıklar duydum ama onların ona mı, yoksa sana mı ait olduğunu bilemedim..."

“Ona aitti,” dedi Mencheres, Kira bu yüzden acı çektiği için üzülerek.

“Şu anda uçağa biniyorum,” dedi Kira rahatladığını belli eden ama yine de tedirginlikle tizleşen bir sesle. “Senin buraya gelirken kullandığın uçak yakıt aldı, bekliyor. Birkaç saat sonra orada olurum. Seni seviyorum.”

Mencheres cevap verirken Radjedef’in gözlerine baktı. “Ben de seni seviyorum, bir tanem. Burada seni bekliyor olacağım.”

Bir hışırtı duyuldu, sonra hattan dışı Kanun Gardiyanı’nın sesi geldi. “Yaşıyor mu?” diye sordu Veritas.

“Hayır,” dedi Mencheres. Çelik kiriş, Radje’nin Veritas’ın rüzgara rağmen duyabileceği bir ses çıkarmasına engel oluyordu. “Kaçmaya çalıştı. Öldürmek zorunda kaldım.”

“Önemli değil. Bu telefonun hoparlörü açtı, yani bütün Gardiyanlar onun Kira’yı kaçırdığını ve onunla sana şantaj yaptığını öğrendi. Ayrıca korumaların, Radje’nin Josephus’un ölümünden ve insanların ırkımızın varlığını öğrenmesine sebep olan videoyu yayınlamaktan da sorumlu olduğuna dair ifadelerini dinlediler. Hakkındaki bütün suçlamalar düştü, Mencheres.”

“Teşekkürler,” dedi Mencheres kısaca ve Radje’nin gırtlığı adamın duyulabilecek bir sesle küfretmesine yetecek kadar iyileştiğinde oraya bir kiriş daha sapladı. “Şimdi, insanlar olay mahalline gelmeden önce gitmeliyim.”

Veritas acelesinin gerçek sebebini biliyordu. Sandalcı asla boş bir sandalla dönmezdi ve Mencheres’in o sandalı dolduran kişi olmaya hiç niyeti yoktu.

Telefonu kapattı, sonra Radje'nin gırtlığındaki kirişi çekip çıkardı ama diğerlerini oldukları yerde bıraktı. Birkaç saniye sonra Kanun Gardiyanı'nın boğazındaki koca delik yalnızca boynundaki kandan belli olacak kadar iyileşti.

Radje'nin gözleri kavurucu bir nefretle yeşil yeşil parlıyordu. "Her şey numara mıydı? Geleceği görme yetini hiç kaybetmedin mi? Ölümünü aramaya hiç niyetlenmedin mi? *Bunların hepsini önceden mi planladın?*"

Mencheres alaycı alaycı gülmekten kendini alamadı. "Bu gece dışında hiçbir numara değildi. Neredeyse kazanacaktın, amcacığım. Ama kader her nasılsa kaybettığım her şeyi -ve daha fazlasını- bana geri verdi."

"Şimdi ne olacak?" diye tısladı Radje. "Kellemi almaya mı niyetlisin?"

Mencheres gücünü etraflarındaki kafesten dışarı, aşağı, Senfoni Kulesi'nin çatısına gönderdi. Daha önce orada durup saatin geceyarısını göstermesini beklemişti. Gücünü orada bırakmış olduğu gümüş bıçağa -ritüelde kullandığı bıçağa- sardı ve bıçak ona doğru süzüldü.

Bıçağı tek eliyle yakalarken Radje'nin bıçağı gördüğünde yüzünde beliren korkuyu fark etti.

"Ben senden bir şey almayacağım," dedi Mencheres ve bıçağı Radje'nin göğsüne sürterek iki tarafını da Kanun Gardiyanı'nın kanına buladı. Etraflarındaki ıslıl ıslıl kubbe anında Duat'ın dipsiz karanlığında yok oldu. O kapkara nehirde bir sandal onlara doğru süzüldü. "Ama o alacak," diye sözünü bitirdi Mencheres, o tarafa gelen Aken'i işaret edip.

Aken'in boynuzlu figürü önlerinde belirince Radjedef bir çığlık attı. Mencheres, Radje'yi bırakarak geri çekildi. Çelik kırımları Kanun Gardiyanı'nın bedeninden çıkardı ve aşağıda bir yığın haline getirdi. Sandalcı, kaçmaya çalışan Radjedef'i uzun ellerinden biriyle yakaladı ve o kocaman ağzı dehşet verici, dişsiz bir sırtıyla açıldı.

Kimse Yeraltı Dünyası'nın Hükümdarı'ndan kaçamaz, diye düşündü Mencheres gaddarca. O bile kaçamazdı. Bir gün Anubis'in önüne çıkarılmak üzere sandala bindirilen kendisi olacak, o gün günahları Ma'at'ın karşısındaki terazide ölçülecek ve onu bekleyenin Yok Edici mi yoksa Aaru'da ebediyen huzur içinde dinlenmek mi olduğu anlaşılacaktı.

Ama bugün değil.

Aken onu sandala bindirdiğinde Radjedef hala haykırıyordu. Sandalcı boynuzlu başını Mencheres'e salladı.

"Kabul edilebilir bir vekil, Mencheres. Söyle bana, karanlığını bulabildin mi?"

Mencheres'in bedeninde bir ürperti dolaştı. "Karanlığı mı?"

Sandalcı, kadim Keltlerin telaffuzuyla "Kira," dedi.

Mencheres gülmeye başladı. Öngörülerinin sembolizmini tamamen yanlış anlamıştı. Geleceğe baktığında ona yaklaşan, onu sonunda tüketecek olan bir karanlık görmüştü. Umutsuzluğu başka bir şey beklemesine engel olduğundan bunun ölüm olduğunu sanmıştı ama gördüğü ölüm değildi. Oydu.

Kira. Bu isim Keltçede *karanlık* demekti.

“Evet, onu buldum,” dedi Aken’e. Öngörüsündeki, geleceğinin her yönünü dolduran o dipsiz karanlık birden Mencheres’in görüp görebileceği en güzel imge haline gelmişti.

Aken’e arkasını döndü. Kara boşluk yok oldu, onun yerini Mencheres’in etrafındaki hasarlı piramidin parıltısı ve piramidin ötesindeki şehrin ışıkları aldı. Radjedef’in yavaşça buruşup kuruyan bedeni şimdi cansız halde yapının dibinde yatıyordu, ruhuysa Aken’in sandalında Duat’a doğru yola çıkmıştı.

Mencheres’in önünde de bir yolculuk vardı ama onunki Kira’yla birlikte geleceklerine yapacağı yolculuktu.

SON

SONSUZ KARANLIK

**ÖLÜMSÜZ SAVAŞ DAHA DA BÜYÜYOR... VE ŞİMDİ BİR
KADIN, GÖLGELERİN ARASINA KATILIYOR.**

Chicagolu özel dedektif Kira Graceling, kulaklarını tıkayıp yürümeye devam etmeliydi. Fakat görev bilinci, şafak vakti bir depodan gelen acı inlemeleri duymazdan gelmesini engelledi. Kira aniden kendini, ancak en kötü kabuslarında görebileceği bir dünyanın içinde buldu. Bu dünyanın merkezinde de, hayattan artık hiçbir beklentisi olmayan, ölümsüzlerin nefes kesici efendisi Mencheres vardı. Kira ise hiç beklemediği bir anda ortaya çıkmıştı. Bu korkusuz, güzel *insan*, Mencheres'i kurtarmak için ölüme meydan okuyacaktı. Mencheres, Kira için yapıp tutuşsa da, onu kendi dünyasında tutmak, Kira'nın hayatını riske atmak anlamına gelecekti. Yine de her şeye rağmen, hayatının aşkını geri yollamaya gönlü elvermiyordu. Tehlike gittikçe yaklaşırken, Mencheres ya sevdiği kadını seçecekti, ya da kara büyüyle düşmanlarını yenmeye çalışırken son bir kez daha ölecekti...

GECE AVCISI
Romanları

GECE AVCISI
DÜNYASI Romanları

Facebook Artemis Severler!

ARTEMIS

ISBN 978-605-4560-41-7

9 786054 560417

www.artemisayinlari.com

JEANIEPE FROST

SONSUZ
KARANLIK

